

Gal 9 0.9
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

Π Ε Ρ Ι

Π Ο Ι Η Τ Ι Κ Η Σ.

ARISTOTELIS

DE

P O E T I C A

L I B E R

EX VERSIONE

THEODORI GOULSTONI.

LECTIONIS VARIETATEM E CODD. IV. BIBLIOTHECÆ MEDICÆ, VERBORUM INDICEM ET OBSERVATIONES SUAS ADJUNXIT

T. WINSTANLEY, A.M.

COLL. HERT. SOC.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

M DCC LXXX.

//

APRIL 10 1872

NO. 1 N. 1 1/2 N. 2

ARISTOTELIS

POETICA

LIBER PRIMUS

PER VERBOS

THEODORI GONSTONTI

LECTIONIS VARIATIONEM & Codd. IV. Babil.
THESE MEDICAE, VERBORUM INDICTIONEM ET
OBSERVATIONES SUAS ADJUNCT

T. WILSTANLEY, A.M.

Coll. Harv. Soc.

OXONIA

THEODORI GONSTONTI

MDCCLXXX

ORNATISSIMO VIRO
GUIL. BANKES A. M. ARM.
DE WINSTANLEY
IN AGRIS LANCASTRIENSIBUS
BONARUM ARTIUM ÆSTIMATORI OPTIMO
MORUM INTEGRITATE PRUDENTIA COMITATE
ADMODUM SPECTABILI
FAUTORI SUO IMPRIMIS COLENDO
AMICO CERTISSIMO
HOC QUALECUNQUE OPUSCULUM
PRO TALIBUS MERITIS LEVIDENSE MUNUS
IN AMICITIÆ GRATIQ. ANIMI
TESTIMONIUM
EA QUA PAR EST REVERENTIA
OFFERT DICAT DEDICAT
EDITOR.

P R Æ F A T I O.

QUID in hac Editione libelli vere aurei exornanda perfecerim, nonnulla sunt, quæ Lectorem benevolum in antecessum admonitum velim.

Contextum ad Editionem Uptonianam, longe omnium emendatissimam, ita exprimendum curavi, ut sublatis operarum vitiis emendatior prodiret. Neque tamen profecto is sum, qui eum suis nævis carere existimem : scilicet, ut Homo, ita liber ille optimus est, qui minimis urgetur.

Adnotationes ab eodem Uptono undequaque collectas eo consilio repetere volui, ut eorum nihil, quibus illa editio commendatur, nostræ deesset. Alias ex aliis Commentatoribus ut Madio, Robortello, Victorio, Benio, Castelvetro, Piccolhomineo, Dacerio, Batteusio, Salazio, Curtio, Ordonio, Florio, ad fastidium usque corradere nullo negotio potuisssem. Sed hos, mole, ut plurimum, formidanda libros, re parum utiles, si unum aut alterum excipias, perfunctorio tantum opere evolvi, ne in labore ineptiarum occupatus fuisse viderer.

Earum igitur Observationum, quæ huic operi subjiciuntur, maxima pars me habet auctorem, in quibus is mihi præcipue animus fuit,
ut

P R Æ F A T I O.

ut Aristotelem, quem illustrando Itali obscurant, emaculando turpiter fœdarat Heinſius, retentis, quantum ejus fieri potuit, veteri lectione, atque ejusdem ſenſu illo, qui maxime obviuſ fuit, ſibi reſtituerem. Nonnulla tamen in auctore, qui certe πολλοῖς ἑλεος βρύει, ipſe conjectura ductuſ, ita emendavi dicam? an potiuſ immutavi, ut ex iis ſententia aliqua, quæ in editis nulla fuit, erueretur: alia vulgo receptis fortaffe meliora ſuppeditarunt variantes lectioneſ, quas e Codd. quatuor Bibliothecæ Mediceæ excitataſ humaniſſime mecum communicavit Vir inter paucos linguæ Græcæ peritiſſimuſ, de cujuſ amicitia eſt quod mihi ſerio gratuler, A. M. Bandiniuſ J. U. D. ejuſ Bibliothecæ et publicæ Marucellianæ Cuſtoſ doctiſſimuſ.

Horum Codicum nec valde priſca, nec recente adeo manu exaratorum notationem in literiſ ad me dataſ ita fecit ipſe Bandiniuſ:

“Ad Codiceſ vero quod attinet, eoſ dili-gentiſſime contulimuſ, ſervato ordine, quem in Bibliotheca obtinent; ſunt autem iſti:

I. Codex xiv. Plutei xxxi. chartaceuſ in 4. majori, Sæc. xv. caractere grandiori exaratuſ, optimeque ſervatuſ, cum correptionibuſ quibuſdam valde rariſ ab eadem manu, in quo potiſſimuſ amanuenſiſ peccavit, quod identi-dem in exſcribendo ſimilitudine alicujuſ vociſ deceptuſ, aliquas dictioneſ, interdum etiam in-

P R Æ F A T I O.

integras periodos prætermisit, ut suis jam locis adnotavimus; præterea voces quasdam aliquanto obscuriores in lacuna reliquit.

II. Cod. xiv. Plut. lx. chartaceus in 4. min. Sæc. xv. caractere perspicuo, optime servatus, in quo præpositiones interdum videas accentibus destitutas, ita ut *διαμέλεις* pro *διὰ μέλεις*, *διαμέτρων* pro *διὰ μέτρων* exhibeat; quod nos, nisi ubi sententiæ mutatio fieret, adnotare supervacaneum duximus. Habet præterea summaria quædam in margine rubricata: Græca quidem ejusdem manus, Latina vero Angeli Politiani, cujus erat Codex, ut ejus ex epigraphe adparet. Hunc autem, ut a superiori Codice, qui eodem numero xiv. prænotatur, distingueremus, in variantibus Romano numero designavimus.

III. Codex xvi. Plut. lx. Chartac. in 4. min. Sæc. xv. caractere minuto exaratus, correctionibus quibusdam ab eadem manu et summariis rubricatis in margine.

IV. Codex xxi. Plut. lx. chartac. in 4. min. Sæc. xv. litera grandiori, cum summariis Græcis in margine rubricatis ab eadem manu et aliis Latinis. Scatet autem correctionibus, quæ, ut plurimum, cum edita lectione conveniunt."

Præter has, variantes lectiones ex editione principe Aldina hujusce libelli, uti et alias, quæ quidem alicujus momenti esse videbantur, ex Versione antiqua Valliana, anno 1498. id est, ante ipsum Aristotelem, edita nunc primum col-

P R Æ F A T I O.

collegi. De hac versione, quæ, cum verbum de verbo reddat fidus nimis interpres, instar MSpti habenda est, vide Maittaire Annales Typograph. T. I. p. 661.

His denique paraphrasin Goulstonianam, et, ex quorundam amicorum rogatu, verborum Indicem, Tyronibus, uti spero, non inidoneum, mihi saltem laboriosum, adjeci.

Ne vero plures Observationes ad sensum auctoris, qui ab Enarratoribus plerisque omnibus, ne ipso quidem Goulstono excepto, male habetur, elucidandum adderentur, obstitit Editoris oculorum et valetudinis infirmitas. Ea de causa et quia librum hunc in molem excrescere nolui multa hujusmodi, ab aliis occupata, consulto omisi, ut e. gr. quæ de Sophrone præclare egit summus Valckenaer in Adnotat. ad Argum. Adoniasus. Theocriti; de Nomo et Dithyrambis Auctor Tractatus de Decreto Lacedæmoniorum contra Timotheum Milesum; necnon Hagedorn in Abhandlung von den Liedern der alten Griechen Oper. T. III. p. 201. sq. excultissimo ingenio viri; de Heracleide, Theseide et parva Iliade Cl. Heyne, Excurs. ad Virg. Æn. II. T. II. p. 220. de Conjunctione et aliis nonnullis ad Grammaticam potissimum spectantibus, in Hermete J. Harris, Saresburiensis, vir, si quis alius, ἀριστὴς λικώτατος, &c.

Tu vero, Lector, vale atque huic nostro labori, quantuluscunque is demum sit, fave.

RATIONES
HEINSIANÆ
CUR

ORDINEM

VULGATUM IMMUTAVERIT;

Quæ, cum nimis essent longæ, quam ut notis
commode possent inseri, huic loco in gratiam
doctorum apponuntur.

C A P. VI.

*Jam vero ad eum pervenimus locum, in quo aut
necesse est aliquid nobis debeant eruditi, qui fœdissimam
aliquot capitum hujus libri transpositionem, sine quo
inutilia prope omnia erant, quæ divinitus à maximo
virorum de Tragœdia ejusque partibus dicuntur, prius
advertimus, aut ut doctis rationibus, ea quæ dicuntur,
confutent. Quare, ut, quod instituiamus, Lectori pro-
bemus, totum ordinem, quem secuti sumus, in ipso con-
textu, expressimus obiter. Si quis tamen glandes post
aristas malit, iis fruatur. Sed de eo jam agamus.*

CAPITE sexto, post imitationem quam
Hexametram Philosophus vocat, de tragoedia
agere incipit, cujus definitionem proponit. Ac
primo in ipsa definitione, quædam quæ obscuriora
videbantur, illustrat. Secundo, ex eadem partes
qualitatis elicit: quas primo *αὐτοῦ τοῦ* mox *συνδι-
ταῖς* proponit. Illius methodi respectu, constitutio

Tragoediæ, Fabulam quam vocat, postrema est, cum sit præcipua: hujus vero prima. Partes autem qualitatis, hæ sunt: Fabula, Mores, Sententiæ, Dictio, Apparatus, Modulatio. Quem deinde ordinem in explicatione singulorum persequitur & servat. Sex autem esse partes tantum, neque plures, tribus in imitatione differentiis probat, quas initio libelli posuerat, *ὅς, ὅς, &.* Prima instrumentum quo imitamur significatur: quo Apparatum ac Modulationem refert. Secunda modus denotatur, è quo imitatio diversitatem sumit: eo autem Sermo refertur. Tertia Materies, sive Subjectum, denotatur: quo Fabula, Mores & Sententia est referenda. Deinde præcipuam esse partem, Fabulam, sive ipsam constitutionem, ostendit; quod gravissimis eodem capite argumentis probat: donec præcipuam in Tragoedia, & quasi animam, constitutionem esse concludat. Secundo loco Mores ponit, quod & faciendum, similitudine præclara ostendit. Tertio Sententiam, cujus obiter occasione, Morum & Sententiæ ostendit differentiam. Quarto dictionem, Partibus postremo minus essentialibus suum simul tribuit locum. Quæ sunt Modulatio & Apparatus.

Huc usque nempe ad finem capitis sexti secutus est ordinem, vulgatis Editionibus servatum.

C A P. VII.

Capite septimo, quod transpositum, ut postea ostendemus, à librario erat, definiti illustrandi causa, partes quantitatis ponit, sine quibus partes superiores intelligi non poterant. Quæ sunt, Prologus, Episodum, Exodus, Chorus. Cujus Chori duas statuit partes: deinde & singulas obiter exponit, & eodem capite absolvit. Neque essentielles enim, de quibus fusc acturus erat, & totam ex iis expli-

explicaturus Tragœdiæ essentiam, absolvere partes poterat; præcipue autem præcipuam; Fabulam nimirum, sive Constitutionem nisi prius Episodium quid esset, quid Chorus, quorum sæpe mentionem in præceptis facit, quæ de prima parte essentiali erant, obiter proposuisset. Ut cum, quis ἐπισοδιώδης μὴδ' fit, docet. Quod profecto intellexisset nemo nisi qui, quid esset Episodium, jam ante didicisset.

Caput Septimum in Editione Heiniana, cum his verbis incipit, Μέγην δὲ τραγωδίαν, οἷς μὲν ὡς εἶδαι δεῖ, χρῆσθαι, πρῶτον ἐπομην: Et pertingit usque ad ista, Κατὰ δὲ τὸ ποσὸν καὶ εἰς ἃ διαίρεται κεινωσμένα, ταῦτ' ὅτι.

C A P. VIII.

Capite octavo, primam essentiae aggreditur partem: idque è definitionis fundamento. Integræ enim & absolutæ actionis imitationem esse Tragœdiam, dictum erat. Hinc pulcherrima de justæ actionis magnitudine, sive de Periodo, oritur quæstio. Cum enim totum sine magnitudine esse aliquid possit (totum enim est, quod principium, medium & finem habet) nihil autem pulchrum sit sine magnitudine aliqua & ordine; rursus magnitudine nimia sensus diffundantur, sicut parvitate confunduntur nimia, cum vix sentiant; terminum justæ invenire constitutionis in Tragœdia necesse est: quam ex ipsa Fabula & arte, non extrinsecus petendam docet. Ac postremo concludit, ἐν ὅσῳ μέλει, καὶ τὸ εἶδος ἢ τὸ ἀναγκαῖον ἐφεξῆς γινόμενων, συμβαίνει εἰς εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν, ἢ ἐξ εὐτυχίας εἰς δυστυχίαν μεταβάλλειν, ἵκανὸς ὅςθ' ὅτι τὰ μέγεις.

Caput Octavum idem est, ac Septimum in vulgatis editionibus.

C A P. IX.

Cum Tragedia autem ut absolutæ, ita unius actionis sit imitatio (quod in definitione dictum) illud etiam videndum erat, quæ sit una actio. Qua occasione eorum notat errorem, qui unius actionem unam actionem esse existimassent; cum ab uno & eodem multa quoque fiant, quæ sunt multum inter se diversa, neque ulla cohærent ratione. In hac parte errasse eos notat, qui aut Herculis aut Thesei omnes complexi actiones fuerant, quod unam esse unius actionem credidissent. Monet ergo, sicut reliquæ, quæ imitantur artes, unam imitantur: ita & constitutionem in Dramate, quandoquidem unius actionis imitatio est; ut totius, ita unius debere esse: plura enim recte conjungi non posse. Et quandoquidem, quemadmodum sine magnitudine, sic sine ordine nihil pulchrum est; ita inter sese cohærere unius actionis illius partes debere: ut sublata aut mutata una, transferatur quoque & mutetur totum. Quia id, quod utrum adsit vel absit, animadverti non potest, pars totius dici revera non potest.

Hoc etiam octavo respondet: Et tria sequentia capita nona, decimo, undecimoque.

C A P. X.

Capite sequenti, ut quam non sit cujusvis recte actionem constituere in Dramate ostendat, ab historicis poëtas distinguit quod historici quæ fiunt, poëtæ, ut fieri debent, omnia describunt. Quare & magis serium ac grave poëtæ, quam historici munus esse, subjungit. Alter enim sequitur quod factum, alter id quod verisimile est, & potest fieri, considerat. Siquidem in singularibus historicus, in universalibus versatur poëta. Parvam deinde in Comicorum ac Tragicorum constitutione differentiam ostendit.

ostendit. Et, ut melius intelligatur, quantum ut quis recte constitutionem constituat intersit, poëtam non respectu numerorum, sed ipsius constitutionis, dici poëtam notat. Et quandoquidem Fabula sine Episodio nulla est; Episodium autem aut recte, aut contra cum præcipua actione connectitur; constitutionem eam absolutam esse, in qua recte Episodium cohæret; in qua vero contra, reprehendi, & ab illo vitio *Ἐπισωδίου μὲν* vocari ostendit. Cujus vitii occasionem tam in bonis quam ineptis ostendit poëtis. Et cum in postrema definitionis parte, conditio illa ad differentiam fuerit posita, ut commiseratio & terror, non quidem è narratione, sed ex ipsa fabula & actionis nascatur constitutione; hanc postremam ejus partem exemplo confirmat. Quæ quidem omnia ad actionis constitutionem, sive, *τὸ μῦθον*, primam essentialis partem, manifeste spectant.

C A P. XI.

Capite sequenti illam essentialis dividere incipit partem. Sicut igitur humanæ actiones, aut sunt simplices sui que similes ad finem usque procedunt, aut mutationem aliquam illustrem habent, ita Fabula aut Simplex est, aut Implexa. Rursus, Implexæ partes sunt duæ: quarum alteram *Ἰνέπειαν*, quæ est manifesta in contrarium mutatio; alteram *Ἀγνίωνα*, sive Agnitionem, dixit. Quas, ut recte adhibeantur, ex ipsis nasci rebus oportere ostendit: ut vel necessario vel verisimiliter eveniant.

C A P. XII.

Capite duodecimo, partes Constitutionis, sive Fabulæ Implexæ, Peripetiam & Agnitionem exponit. Et priorem, quidem prius. Quam exemplis è Tragediis illustrat. Deinde & Agnitionem definit. Et ut melius quæ Tragediæ sit propria ostendat, reliquas excludit. In fine capitis duos Agnitionis ponit modos.

C A P.

C A P. XIII.

Capite tertio & decimo (quod miserè divulsum est, & post partem secundam essentialem, cum ad primam spectet, vulgo ponitur; decimum enim & sextum est) Agnitionis, de qua ante egit, expouuntur species. Cujus initium est: *Ἀναγνώσεις ὅτι μὲν εἶναι εἴρηται πρὸς τερον. Εἶδν ὅτι ἀναγνώσεις, &c.* hoc est, *Agnitio autem quid sit, supra diximus. Species autem illius, hæ sunt.* Ponit autem quinque; I. τὰς διὰ σημείων. II. τὰς πεποιημένας ὑπὸ τοῦ παιτῆ. III. τὰς διὰ μύθων. IV. τὰς διὰ συλλογισμῶν. V. τὰς διὰ ὁμιλοῦν, de quibus singulis accurate.

C A P. XIV.

Capite sequenti, quod est decimum & quartum, ante duodecimum, postquam duas Fabulæ implexæ penitus absolvit partes, quarum posterior Agnitio, prior Peripetia fuit, tertiam proponit, quæ est πάθος, sive Perturbatio. Cujus capitis initium est: *Δύο μὲν ἐν τῷ μύθῳ μέρη πρὸς ταῦτ' ὅτι, πειπέτια καὶ ἀναγνώσεις· τρίτον ὅτι πάθος. Τέτων ὅτι, πειπέτια καὶ ἀναγνώσεις εἴρηται.* Quibus verbis ipse transpositionem indicat. Nam si præcedenti capite (has distinctiones enim sequimur cum vulgo) de Agnitione se egisse dicit, cur nunc quinto post demum, de hac agit? Eodem capite τὸ πάθος definitio proponitur; reliqua miserrime transposita fuerunt: ut ne quidem de tertia & præcipua fere Fabulæ parte, duobus sequentibus capitibus Aristotelem egisse, eruditi sciverint. Cui enim de Perturbatione ibi agi suboluit? Quamvis enim caput unum esse, in quo πρὸς εἰρήνην καὶ φοβερὴν manifeste ageretur, intelligerent, quasi in tenebris, connexionem cum superiore capite videre non potuerunt. Videbit autem, qui continuabit definitionem τὸ πάθος cum sequentibus hoc modo: *Πάθος ὅτι ὅτι πρὸς τὴν φθαρτικὴν ἢ ὀδυνηρά· οἷον οἷτα ἐν τῷ φανερῷ δύνει*

θάνατοι, καὶ αἱ περιωδυνίαι καὶ πρῶσις, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ἐπειδὴ
 ἐν δὲ τῷ σῶματι ἔστι τὴν καλίστην τραγῳδίαν μὴ ἀπλὴν, ἀλλὰ πε-
 πλεγμένην, ταύτῃ φοβερῶν καὶ ἐλπίδων ἔστι μιμητικῶν, ἔστι.
 Ostendere ergo pergit, (quandoquidem ex ipsa con-
 stitutione, sicut duæ superiores partes, hæc quo-
 que est petenda) qualis Fabulæ constitutio pertur-
 bationem adferat; quod futurum, ait, si nec boni
 viri è felicitate in adversam, nec improbi ex infeli-
 citate in secundam, neque valde improbi è felici-
 tate in adversam incidant fortunam, sed cum aliquis
 eorum, qui in dignitate & secunda versantur for-
 tuna, virtute ramen & justitia non nimium excel-
 lit, non quidem ob improbitatem, sed flagitium
 aliquod insigne, in adversam incidit fortunam.
 Quare & deinceps, non omnes admittere hoc Fa-
 bulas, sed paucas, in quibus propterea, reliquis
 relictis, Tragici poëtæ versarentur, ostendit. Etiam
 laudem τῆς πάθων Euripidi relinquit: quod movere
 perturbationes in animo, Tragœdiæ sit proprium.
 Et quandoquidem πάθος, ut ex constitutione, ita
 potissimum è felicitatis in adversam fortunam mu-
 tatione, aut contra, nascitur, aliæque constitutiones
 simplices, aliæ sunt duplices; in quibus non modo
 in adversam improbi incidunt fortunam, sed &
 probi sunt felices (sicut Ægisthus & Clytemnestra
 miseri, Orestes & Electra apud Sophoclem, felices)
 constitutionem talem simplici postponendam, certe
 in Tragœdia, docet.

C A P. XV.

Cum superiori capite de Perturbatione egisset, &
 ad definitionem Tragœdiæ & essentiam spectare
 ostendisset; eam hoc capite, è Tragœdiæ actione
 non ex Apparatu, ut putant imperiti, petendam
 docet: id choragi enim, non poëtæ esse. Qua oc-
 casione, quales sint personæ quæ movere solent τὰ
 πάθη, docet. Cum ergo ii, qui atrocia inter se
 com-

committunt facinora, aut amici sint aut inimici, aut neutri, ait Philosophus, si inimicum inimicus interficiat, nullam commiserationem, nisi respectu facinoris, quod humanum per se movet animum, commovebit: ut nec neutro affecti modo si fuerint. Restat ergo, ut ibi ab amicis fiat & consanguineis. Quemadmodum, cum frater fratrem, filius matrem, mater filiam interficit. Tum enim vehementer excitantur τὰ πάθη. Rursus, cum quis aliquem interficit, aut eum norit, aut non norit; & qui non novit, aut cum facinus commisit, possit agnoscere eum, quem sustulit, aut antequam committat; quis ex istis modis maxime excitet τὸ πάθος, ostendit. E quo rursus prius ἡ ἀναγνωρίσις egisse sequitur Philosophum. Quare enim quis sit usus illius ἐν τοῖς πάθεσσι, doceret, priusquam, quid illa esset, docuisset? Hactenus de Perturbatione, & quo pacto illa ad τὴν μὲν, quæ Tragediæ est pars prima, spectet.

Hoc idem est cum capite decimo quarto.

C A P. XVI.

Duobus sequentibus capitibus, quæ dicenda ἔτι τῷ μύθῳ, primæ Tragediæ parte, restabant, absolvit. Quæ capita, diversa continent præcepta. Quod in ipso capitis initio Philosophus professus erat. Ita enim scripserat: ὅν ὃ δὲ σοφὸς καὶ ἀπὸ τοῦ εὐλαβείδους συνιστάντας τοὺς μύθους, καὶ πόθεν ἔσται τὸ τὴν τραγωδίαν ἔργον, ἐπιζητῶν ἂν εἴη λεκτέον τοῖς νῦν εἰρημένοις. Quæ verba nunc ad caput prius, quod de Perturbationibus agit, translata sunt. Itaque τῶν παθῶν definitionem, quibusdam interpositis aliis, ab ipsa doctrina τῶν παθῶν & præceptis diviserunt. Hoc præterea, ne in iis capitibus, περὶ παθῶν agi, docti adverterent, effecerunt. Falsum enim capitis illius, cui præfixa erant, argumentum continebant. Nulla enim ἡ

τῶν μύθων συστάσις, nisi quatenus ad Fabulam Perturbationes spectant, ibi praecepta traduntur: neque πόδιν ἔσται τὸ τῆ τραγωδίας ἔργον, sed, πῶς διὲ τὸ ἐλεῖν καὶ φοβεῖν δρώντας. Ut & capite sequenti. Quare qui hæc ipsa verba quasi argumentum capitibus illius posuerunt vehementer aberrarunt. Fumos enim vendiderunt. Cum enim capite sequenti ita conjungenda erant: ὧν δὲ διὲ σοχάζεσθαι καὶ ἀ διὲ εὐλαβεῖσθαι συνιστάντας τὰς μύθους, καὶ πόδιν ἔσται τὸ τῆ τραγωδίας ἔργον, ἐφελξῆς αὖ εἰς λιγυρόν τοῖς νῦν εἰρημένοις. Διὲ δὲ τὰς μύθους συνιστάναι καὶ τῇ λέξει ἀπεργάζεσθαι ὅππῃ μάλιστα πρὸς ὁμμάτων πεινέμενον. Si quis quærat, quid duobus illis agatur capitibus: hoc quod verba ista promittunt. Primo, ὧν διὲ σοχάζεσθαι, hoc est, quæ sequenda sint: secundo ἀ διὲ εὐλαβεῖσθαι, quæ in Fabula constituenda fugienda sint: atque adeo, quæ sit Fabulæ constituendæ methodus. Quomodo, nimirum, totam primum deducere & ante oculos ponere Fabulam debeat, ut facilius connexionem ejus videat poëta. Quomodo habitus & quando singulorum intertexere oporteat. Tum de Episodio, ejusque cum Fabula connexionem, postremo, de Epicorum ac Tragicorum episodiorum discrimine agit. Capite altero, duas perspicuitatis causa constituendas esse partes docet. Quarum alteram Connexionem, sive δέσιν, alteram, Solutionem, sive λύσιν, vocat. Cujus utriusque, ut recte absolvantur, magna sit habenda ratio. Deinde, quatuor Tragœdiarum esse formas docet, ut quid sequendum sit poetæ, magis appareat. Et quandoquidem, non in dramatibus modo, de quibus agit, verum etiam in Epico opere, Fabula ponenda sit & rerum constitutio, utriusque differentiam, ne quis decipiatur, ostendit. Postremo, quædam de choro, quo pacto, nempe, coherere debeat cum Fabula, hic docet. Neque in toto capite, ut hoc obiter dicamus (non enim diligenter omnia hic pro-

ponenda sunt, cum tantum ordinem consideramus) aliud, nisi, ὅτι τοιαῦτα καὶ ἐκ τῶν οὐδ' αὖτε οὐκ ἔστιν οὐδ' αὖτε τὸ μῦθος, quicquam invenies. Et hæc omnia de prima parte Tragœdiæ, sive τῷ μῦθῳ πρῶτον.

Ita sine ulla confusione jam de secunda Tragœdiæ parte, quam posuerat sequenti capite, agit. quæ est τὸ 330. Sequentibus de tertia & quarta, Sententia & Dictione. Ita omnia ab Aristotele scripta sunt. Reliquæ enim duæ partes, non poetæ, sed theatri sunt.

Vulgatum jam ordinem, idque obiter, videamus. Sexto capite qualitatibus in Tragœdia ponuntur partes, Fabula, Mores, Sententia, Dictio, Apparatus & Modulatio. Capite septimo de prima parte agere incipit: ambitum enim Fabulæ & magnitudinem ponit. Octavo, unam esse Fabulam debere, & quæ sit una, ostenditur. Nono, Fabulæ constituendæ rationem persequitur: cujus argumentum è superioribus patet. Decimo, in Simplicem & implexam dividitur Fabula. Fabulæ Implexa duæ ponuntur partes, Peripetia & Agnitio. Undecimo, Peripetia, altera pars exponitur: altera, nimirum Agnitio, inchoatur. Duodecimo, in principio de duabus partibus superioribus egisse se testatur. Quod est falsum. Decimo enim & sexto, de Agnitione, quam jam inchoarat, agit. Hoc ergo capite tertiam Fabulæ partem, quæ est Perturbatio, proponit. Quam & definit. Post definitionem, quasi absolvisset aut saltem indicasset capite superiori qualitatibus partes, partes quantitatis in Tragœdia ostendit, cum adhuc in prima qualitatis parte versetur. Capite decimo & tertio, generalibus se præceptis, quid in Fabula aut argumento vitandum, quid sequendum sit, ostensurum ait. Quod decimo tamen septimo & decimo octavo demum agit. Statim post hæc verba, eam partem, cujus definitionem capite superiori

superiori proposuerat, pertractat. Perturbationem, nimirum. Quod propterea animadversum non fuit. Ita partes quantitatis, cum deinceps capitibus adhuc quinque primam qualitatis expositurus esset, quod festivum omnino est, proposuit. Capite decimo & quarto, de Perturbatione, & quo pacto è constitutione rerum sive, Fabula, excitanda sit, ostendit. Capite decimo & quinto, de Moribus, quæ est pars secunda qualitatis in Tragoedia, cum tamen primam nondum absolvisset, nunc agit. Capite decimo & sexto, de Agnitione agit, quæ ad primam qualitatis partem spectat: quam cum Peripetia capite undecimo conjunxerat, & de qua capite duodecimo se egisse dixerat. Adde, quod capite decimo & quarto, quomodo ex Agnitione movenda sint τὰ πᾶσι, ostendit; cum Agnitionem nondum exposuisset, scilicet. Ejus ergo species nunc demum ostendit. Capite decimo septimo & octavo, adhuc de Fabula, id est prima qualitatis parte, agit; & secundam tamen, qui sunt Mores, capite decimo & quinto absolverat. Ita in sequentibus de Sententia & Dictione agit, &c.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΒΙΟΣ

Κατὰ Διονύσιον τὸ Ἀλικαρνασέα.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ, υἱὸς μὲν ἦν Νικομάχῃ, τὸ γένος
 καὶ τὴν τέχνην ἀναφέρειν εἰς Μαχάονα τὸν Ἀσκλη-
 πιδῶ· μητὸς δὲ, Φαισίδος, ἀπογόνου τινὸς τῶν ἐκ Χαλ-
 κίδος τὴν ἀποικίαν ἀναγαγόντων εἰς Στάγγραν. Ἐν-
 νήθη δὲ κατὰ τὴν ἐννεηκοστὴν καὶ ἐννάτην Ὀλυμπιάδα,
 Διοτρεφῆς Ἀθήνησιν ἄρχοντας, ¹ γ' ἔτεσι Δημοσθένος
 πρεσβύτερος. Ἐπὶ δὲ Πολυζήλῃ ἄρχοντι, τελευτήσαν-
 τος τῆς πατρὸς, ὀκτωκαδέκατον ἔτος ἔχων, εἰς Ἀθήνας
 ἦλθε. καὶ συσσεφείς Πλάτωνι, χρόνον εἰκοσαετῇ διέτριψε
 σὺν αὐτῷ. Ἀποθανόντος ᾧ Πλάτωνος, ᾧ Θεοφίλῃ
 ἄρχοντι ἀπῆρε πρὸς Ἐρκείαν τὸν Ἀταρνέως τύραννον, καὶ

¹ Ἀριστοτέλης.] Consentiant hæc cum Epigrammate quod
Ammonius in *Aristotelis* vita & *Henr. Steph.* in *Anthologiae* ad-
 ditamento referunt,

Φαισίδος ἦν μητὸς, καὶ Νικομάχῃ γυναικὸς
 Τῶν Ἀσκληπιδῶν δὲ Δίος Ἀριστοτέλης.

Sylburgius.

² Γ' ἔτεσι.] *Wolffius* pro γ' legit γ, detracta scilicet decade:
 & mox nominandi casu πρεσβύτερος: itidemque vertit, *triennio*
Demosthenes major. Atque ita legendum esse, perspicuum est ex
 eo quod *Dionysius*, paulo supra, Demosthenem natum esse dicit
 anno ante centesimam Olympiadem. Aut necesse est ibi mi-
 noris numeri notationem esse omissam. *Idem.*

τρίετη

τριετῇ χρόνον παρ' αὐτῷ ³ τρείψας, ἐπ' Εὐβέλῃ ἄρχοντος
εἰς Μιτυλήνην ἐχωρίσθη· ἐκεῖθεν δὲ πρὸς Φίλιππον ἤρχε-
το, κατὰ Πυθόδοτον ἄρχοντα, καὶ διέτριψε χρόνον ὀκταε-
τῇ παρ' αὐτῷ καθηγέμενος Ἀλεξάνδρου. Μετὰ δὲ τὴν
Φιλίππου τελευτὴν ἐπ' Εὐαϊνέτῃ ἄρχοντος ἀφικόμενος εἰς
Ἀθήνας, ἐσχόλαζεν ἐν Λυκείῳ χρόνον ἐτῶν δώδεκα. Τῷ
δὲ τρισκαιδεκάτῳ μετὰ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτὴν, ἐπὶ
Κηφισδῶρι ἄρχοντος, ἀπάραις εἰς Χαλκίδα, νόσῳ τελευ-
τᾷ, τρία πρὸς τοῖς ἐξήκοντα βιώσας ἔτη.

3 Τρείψας.] *Wolfii* margo pro τρείψας habet compositum
διατρείψας. *Idem.*

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΒΙΟΣ

ΚΑΤΑ ΣΟΤΙΔΑΝ.

Αριστέλης υἱὸς Νικομάχου καὶ Φαιστιάδος. Ὁ δὲ Νικόμαχος, ἰατρός ἦν τῶν τῶν Ασκληπιαδῶν γένους, ἀπὸ Νικομάχου τῷ Μαχάονος. Ἐκ Σταγείρων πόλεως καὶ Θράκης. Φιλόσοφος. μαθητὴς Πλάτωνος. τραυλὸς τὴν φωνήν. Καὶ ἀδελφὸς μὲν ἔχεν Ἀρίμνησον καὶ Ἀρίμνησιν, θυγατέρα δὲ ἀπὸ Πυθιάδος τῆς θυγατρὸς Ἑρμείου τῷ εὐνέχου. ὃς καὶ θλαδίας ὦν, αὐτὴν ἑσφίρει. Γαμμένη δὲ τρισὶν ἢ Ἀριστοτέλεις θυγάτηρ, τεκνώσασα, προε-τελεύτησεν Ἀριστοτέλης τῷ πατρός. Ἔχεν δὲ καὶ υἱὸν Νικόμαχον ἐξ Ἑρπυλίδος παλλακῆς, ἣν ἠράγετο μετὰ Πυθιάδα παρ' Ἑρμείου τῷ εὐνέχου, ὅσις ἦν ἄρχων Ἀταρνέως. Χώρα δὲ αὕτη Τρωάδος. Εὐβέλου δὲ τῷ Βιθυνῷ δῆλος γεγονώς, ἔλαβε. καὶ αὐτῷ Ἑρμείου παιδικὰ γενόμενος Ἀριστοτέλης. Ἦρξε δὲ ἔτη ιγ τῆς Περιπατητικῆς κληθείσης Φιλοσοφίας, ἀπὸ τὸ ἐν πεντήκτῳ ἢ τοι κήπῳ διδάσκειν, ἀναχωρήσασιν α τῆς Ἀκαδημίας, ἐν ἣ Πλάτων ἐδίδασκεν. Ἐγεννήθη δὲ ἐν τῇ 46 Ὀλυμπιάδι. καὶ ἀπέθανεν, ἀκόνιτον πῶν ἐν Χαλκίδι, διότι ἐκαλεῖτο πρὸς εὐθύνας, ἐπειδὴ ἔγραψε παιᾶνας εἰς Ἑρμείαν καὶ εὐνέχον. Οἱ δὲ φασὶ νόσῳ αὐτὸν τελευτῆσαι, βιώσαντα ἔτη ο.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Α

Τ Ο Υ

Π Ε Ρ Ι Π Ο Ι Η Τ Ι Κ Η Σ.

Κεφ. α. ΤΩΝ τεχνῶν διαφορά ἐν οἷς ποιῶνται ἡ
μῆσις. p. 1—113.

Κεφ. β. Ποίως ἀνάγκη μιμεῖσθαι. p. 6—118.

Κεφ. γ. Πῶς ἐστὶ μιμεῖσθαι. p. 8—120.

Κεφ. δ. Τὰ ἢ ποιητικὴν γενήσαντα, καὶ πῶς διέσπα-
σαι εἰς διαφορὰ εἶδη. p. 10—123.

Κεφ. ε. Περὶ Κωμωδίας καὶ Ἑπταίρας καὶ τραγωδί-
ας διαφορὰ. p. 15—131.

Κεφ. ς. Περὶ τραγωδίας, καὶ τῶν αὐτῆς μερῶν. p. 17
—134.

Κεφ. ζ. Ποίαν τινα δεῖ ἢ σύστασιν εἶναι τῶν τραγ-
μάτων. p. 25—143.

Κεφ. η. Περὶ μύθου. p. 27—147.

Κεφ. θ. Τί τῶ ποιητῆ ἔργον, καὶ τί διαφέρει ὁ ποιητὴς
ἱστορικῶ. p. 30—149.

Κεφ. ι. Μύθων διαφορὰ. p. 33—155.

Κεφ. ια. Περὶ Περιπετείας καὶ Ἀναγνωρίσεως. p. 34
—156.

Κεφ. ιβ. Μέρη τραγωδίας κατὰ τὸ ποσόν, καὶ εἰς αὐ-
τα διαιρεῖται κεχωρισμένα. p. 37—159.

Κεφ.

- Κεφ. ιγ. Ὡς δὲ σοχάζεσθαι, καὶ ἃ δὲ βλαβεῖσθαι
παύσαντας τὰς μύθους· καὶ πόθεν ἔστι τὸ τῆς Τραγω-
δίας ἔργον. p. 38—164.
- Κεφ. ιδ. Τὸ φοβερόν καὶ ἐλεεινὸν πῶς ὡρασκιδιάζεται.
p. 42—171.
- Κεφ. ιε. Ὡς σοχάζεσθαι δὲ περὶ τὰς ἡθῆς. p. 46—
179.
- Κεφ. ις. Ἀναγνωρίσεως εἶδη. p. 50—185.
- Κεφ. ιζ. Ὅτι δὲ πρὸ ὁμμάτων τίθεσθαι. p. 55—191.
- Κεφ. ιη. Περὶ Δέσεως καὶ Λύσεως τῆς τραγωδίας. p. 58
—196.
- Κεφ. ιθ. Περὶ Διανοίας καὶ μερῶν αὐτῆς. p. 62—203.
- Κεφ. κ. Περὶ Λέξεως καὶ τῶν αὐτῆς μερῶν. p. 64
—207.
- Κεφ. κα. Περὶ Ὀνόματός. p. 68—213.
- Κεφ. κβ. Λέξεως ἀρετή. p. 75—222.
- Κεφ. κγ. Περὶ τῆς Διηγηματικῆς καὶ ἐν μέτρῳ Ποιη-
τικῆς. p. 83—230.
- Κεφ. κδ. Ἐποποιίας πρὸς τραγωδίαν διαφορὰ, καὶ
πῶς λέγειν χρὴ τὰ ψαδῆ. p. 86—234.
- Κεφ. κε. Περὶ προβλημάτων καὶ λύσεων, ἐκ πέσων
τε καὶ ποίων εἰδῶν ἂν εἴη. p. 93—244.
- Κεφ. κς. Ὅτι βελτίων ἡ τραγωδικὴ μίμησις ἢ ἡ Ἐπο-
ποιητικὴ. p. 106—259.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

Π Ε Ρ Ι

Π Ο Ι Η Τ Ι Κ Η Σ.

Κ Ε Φ. α.

Τῶν τεχνῶν διαφοραὶ ἐν οἷς Ποιῶνται τὴ μίμησιν.

65. 1 **Π**ΕΡΙ ποιητικῆς αὐτῆς τε καὶ τῶν εἰδῶν αὐτῆς,
 ἦν τινα ² δύναμιν ³ ἕκαστον ἔχει, καὶ ^b πῶς δεῖ
 συνίστασθαι τὰς μύθους, ³ εἰ ^c μέλλοι καλῶς
 εἶναι ἢ ποιήσας· ἔτι δὲ ἐκ πόσων ^d καὶ ποίων ἐστὶ μο-
 ρίων· ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὅσα τῆς αὐτῆς ἐστὶ
 μεθόδου, ^e λέγωμεν, ἀρχάμενοι κατὰ φύσιν, πρῶτον
 2. ἀπὸ τῶ πρώτων. Ἐποποιία δὴ καὶ ἡ τῆς τραγωδίας
 ποίησις, ἔτι δὲ κωμῳδία καὶ ἡ διθυραμβοποιητικὴ, καὶ τῆ
 αὐλητικῆς ἢ ψαλμῶν καὶ κιθαριστικῆς, πάντα τυγχά-

^a ἕκαστον ἔχειν δεῖ Med. 21. ἔχει ἕκαστον Med. 14. ^b δὲ Ald. ^c μέλλει
 Med. omnes. ^d καὶ ἐκ ποίων. M. 21. ^e λέγομεν M. 21. corr. & Ald.

1 Πεὶ ποιητικῆς.] Tres de Poetica libros conscripisse Aristotelem memorat Laertius; quorum unum nunc habes, reconditæ eruditionis atque elegantiae plenum; reliquis duobus, non sine gravi literatorum dispendio, vetustate absumptis. Goulstonus.

2 Δύναμιν ἕκαστον ἔχει.] Ad marginem libri, editionis Du Vallianæ, γρ' ἕκαστον ἔχει δ.

3 Εἰ μέλλοι.] Optativum μέλλοι habent etiam Vict. & Camot. Edit. sed si quis malit indicativum μέλλει, per me licebit. Sylburgius.

B

νοῦσιν

Τω. 66.

Τ. 3.

νουσιν ⁴ οὔσαι ⁵ μιμήσεις τὸ σύνολον. Διαφέρουσι ⁶ ἀλλήλων τρισίν· ἢ γὰρ τῷ γένει ἑτέροις μιμεῖσθαι, ἢ τῷ ἑτέρω, ἢ τῷ ἑτέρως, καὶ μὴ τὸ αὐτὸν τρόπον. Ὡς περ γὰρ καὶ χρώμασι καὶ σχήμασι πολλὰ μιμῶνται τινες ἀπεικάζοντες (⁷ οἱ μὲν ἀπὸ τέχνης, οἱ δὲ διὰ συνηθείας) ἑτέροι δὲ διὰ τῆς φωνῆς· ἔτι ⁸ καὶ ταῖς εἰρηδικαῖς τέχναις, ἀπασαί ⁹ μὲν ποιῶνται πλὴν μίμησιν ἐν ῥυθμῷ καὶ λόγῳ καὶ ἀρμονίᾳ· ¹⁰ τέτοις ¹¹ δὲ ἡ χωρὶς, ἡ μεμιγμένοις· οἷον, ¹² ἀρμονία μὲν καὶ ῥυθμῷ χρώμεναι μόνον, ἢ τε αὐλητικῇ καὶ ἢ κιθαριστικῇ, καὶ εἰ τινες ἑτέραι ¹³ τυγχάνουσιν ἔσται ¹⁴ τοιαῦται τὴν δύναμιν, οἷον, ἢ τῶν συνείνων. αὐτὰ δὲ τῷ ῥυθμῷ μιμῶν ¹⁵ χωρὶς ἀρμονίας ¹⁶ οἱ τῶν ὀρχηστῶν· καὶ γὰρ ¹⁷ ἔστι ἀπὸ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν μιμῶν ¹⁸ καὶ ἡ ¹⁹ πᾶσι καὶ πρᾶξις. ἢ δὲ ἐποποιία μόνον τοῖς λόγοις φιλοῖς ἢ τοῖς μέτροις· καὶ τέτοις εἰ τε μιγ-

⁴ μιμήσεις M. 14. 16. 21. Ald.⁵ καὶ M. 14. 16. 21. καὶ ἐν M. xiv.⁶ μὲν ἐν π. M. 14.⁷ δὲ χωρὶς Ald.⁸ ἀρμονία μὲν καὶ ῥυθμοὶ χρώμεναι

μόνοι μόνον M. 14. ῥυθμοῖς Ald.

⁹ τυγχάνουσιν M. 21. cor.¹⁰ τοιαῦται

omittunt M. omnes.

¹¹ ἔτι M. 16.¹² πᾶσι καὶ omittit M. xiv.

4 Οὔσαι μιμήσεις.] Vict. & Cam. Singulari numero habent μίμησις pro plurativo μιμήσεις. Sylburgius.

5 Οἱ μὲν ἀπὸ τέχνης.] Emendat Dacierus, τῆς τέχνης. & pro ἀπὸ τῆς φωνῆς. in Edit. Du-Vall. ad marginem, δι' ἀμφοῖν.

6 Τέτοις ἢ χωρὶς.] Priorem disjunctionem ἢ, ante χωρὶς, omittunt Bas. & Cam. edit. & paulo post Cam. pro

ῥυθμῷ habet plurale ῥυθμοῖς. Sed adnotat Victorius in omnibus quos viderit scriptis libris, legi singulari numero ῥυθμῷ, non multitudinis, ῥυθμοῖς. Sylburgius.

7 Οἱ τῶν ὀρχηστῶν.] Scribe, οἱ πολλοὶ τῶν ὀρχηστῶν. Heinsius.

Ibid. Οἱ τῶν ὀρχηστῶν.] id est, ὀρχηστῶν. Fit enim tantum καὶ συμβεβηγός, si Saltatoribus admisceantur musici. Dacierus.

νῦσα μετ' ἀλλήλων, εἴθ' ἐνί τινι γῆφ χραμμένη τῶν μέτρων
 τυγχάνασα μέχει τῷ καὶ. ⁸ Οὐδέν γάρ ^p ἂν ἔχοιμεν
 ὀνομάσασθαι κοινὸν ⁹ τὰς Σώφρονος καὶ Ξενάρχου μίμους, καὶ
 τὰς Σωκρατικὰς λόγους· αὐτὰ ἔτις διὰ τριμέτρων ἢ
 ἐλεγείων, ἢ τῶν ἄλλων ^r τινῶν τῶν ποιῶν ⁹ ποιοῖτο τὴν
 μίμησιν (πλὴν οἱ ἄνθρωποι ^s γε παυάπτοντες τῷ μέτρῳ T. 4.
 τὸ ποιεῖν, τὰς ^t μὲν ἐλεγείους, ^u τὰς δὲ ἑποποιεῖς ὀνομά-

^p ἂν omittit M. 14. ⁹ τοῦ M. 14. ^r τινῶν τοιούτων Ald. ^s τε M. 16.
^t τοὺς μὲν omittunt M. omnes & Ald. ^u τὴν M. omnes.

8 Οὐδέν γὰρ ἂν ἔχοιμεν] Ad omnibus vexatus est iste locus. Nemo tamen, quod sciamus, monuit scribendum esse; ἔδεν γὰρ ἂν ἔχοιμεν ὀνομάσασθαι κοινὸν πρὸς τὰς Σώφρονος μίμους. Ostendit autem eruditissimus magister Philosophum esse dominum verborum: id quod etiam toties proficitur *Plato*. Nam ut aliquod statuatur eorum genus quæ τὰ λόγων μόνον imitantur, ἑποποιίας vocem ejusque usum latius extendit. Non sine veterum exemplo tamen. Qui etiam πρὸς τὰ φιλοῶν λόγων, τὰ ἑπὶ ^π vulgo usurpabant: Unde illa observatio Grammaticorum: νεώτερον δὲ ἢ ἑπὶ ^π ποιητικῶς μετρέντων. Item, ὅτι οἱ παλαιοὶ τὰ ἑξάμετρα ἔπαιον ἢ ἐξέποιον ἐπὶ καλεῖσθαι. Cave autem, cum eruditissimis viris legas, ἔδεν ἂν τις διὰ τριμέτρων ἢ ἐλεγείων ἢ ποιοῖτο τὴν μίμησιν, quos decepit mira loquendi ratio: ἔδεν γὰρ ἂν ἔχοιμεν ὀνομάσασθαι κοινὸν πρὸς τὰς Σώφρονος καὶ Ξενάρχου μίμους, ἔτις. ἔδεν ἂν τις

ποιοῖτο τὴν μίμησιν. Hoc est, ἔδεν ἂν ἔχοιμεν κοινὸν ὀνομάσασθαι πρὸς τὰς Σώφρονος καὶ Ξενάρχου μίμους καὶ τὰς διὰ τριμέτρων μίμους τὴν μίμησιν ποιῶντας. Ut voce *Epopoia*, non modo, qui soluto sermone, verum & qui metro, & quidem non uno, sed diversi generis imitationem instituunt, includat. Sed & rectius, etiam superiora hoc modo leges, ἢ δὲ ἑποποιίας μόνον τοῖς λόγοις ἢ φιλοῖς, ἢ ἑμμέτροις. Ut simplicius exprimatur, τὸ, ὅτι τὴν μίμησιν ποιοῖται. Ita enim cum superiori convenit divisione, ὅτι ἀπασιν τὴν μίμησιν ποιοῖνται ἐν ῥυθμῷ, καὶ λόγῳ, καὶ ἀεμῳγίᾳ. Sic una quam adhibuit vox, primo soluti ac vincti sermonis, deinde & metrorum differentias includet. *Heinsius*.

9 Ποιοῖτο τὴν μίμησιν.] *Vict.* negative legit ἢ ποιοῖτο. Similiter etiam paulo post ex nonnullis calamo exaratis co-
 dicibus. *Sylburgius*.

ζῶσιν, ¹⁰ ἔχ' ὡς τὰς κατὰ μίμησιν ποιητὰς, ἀλλὰ κοινῇ
κατὰ τὸ μέτρον πρῶτα γορεύοντες. ¹¹ καὶ γὰρ ἂν ἰατρικόν
ἢ φυσικόν τι * διὰ τῶν μέτρων ἐκφέρωσιν, ἔτω καλεῖν
εἰώθασιν. Οὐδέν δὲ κοινόν ἐστιν Ομήρῳ καὶ Ἐμπεδοκλεῖ,
πᾶσιν τὸ μέτρον. δι' ὃ τὸ μὲν ποιητὴν δίκαιον καλεῖν. τὸ
δὲ φυσιολόγον μᾶλλον ἢ ποιητὴν) ¹² ὁμοίως δὲ γὰρ
εἰ τις ἅπαντα τὰ μέτρα μιγνύων ποιεῖτο τὴν μίμησιν,
καθάπερ Χαιρήμων ¹³ ἐποίησεν ² Ἰπποκένταυρον, μικτὴν

* τὸ μέτρον M. 14.

γ καὶ M. 16.

z ἐπὶ ταύρων M. 14. & 16. in quo
tamen corr.

10 Ὅτι ὡς τὰς κατὰ μίμησιν.]
Scribe, ἔχ' ὡς κατὰ μίμησιν τοὺς
ποιητὰς. Ut sensus sit, quem in
versione expressimus: Neque ab
imitatione Poëtis, sed simpliciter à
metri genere nomina imponit vul-
gus. Heinsius.

11 Καὶ γὰρ ἂν ἰατρικόν.]
Scribe, ἰατρικόν τι ἢ φυσικόν.
Quod ad Empedoclem mani-
feste, de quo mox agit, refe-
rendum est. Heinsius.

12 Ὅμοίως γὰρ καὶ εἰ τις ἅπαντα τὰ
μέτρα μιγνύων ποιεῖτο τὴν μίμη-
σιν, καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησε
Κένταυρον μικτὴν ῥαψωδίαν ἐξ
ἁπάντων τῶν μέτρων, ὅτι ἤδη καὶ
ποιητὴν πρῶτα γορεύοντα; cum in-
terrogandi nota. Vulgus, in-
quit Philosophus, non ex imi-
tatione, sed è metro, poëta-
rum statuit differentiam. Ita
ut eum, qui res medicas aut
naturales carmine complecta-
tur, etiam pro ratione metri

appellare non dubitent. Sicut,
exempli gratia, Homerum &
Empedoclem: qui, si solum
excipias metrum, nihil habent
commune. Adde, quod in-
terdum possit fieri, ut à me-
tro nomen imponere non pos-
sis: si nimirum vario utatur
quis, & omnia confundat. Ut
exempli gratia, Chæremón:
qui hoc modo Centaurum suum
(id poëmati erat nomen) con-
scripsit. An ergo hic, quia
nec heroicus, nec elegiacus,
Iambicus, dici poterit, aut
poëta non dicetur, aut carebit
nomine? Quare verum est,
poëtas non τὰ μέτρα, sed κατὰ
τὴν μίμησιν distingui. Heinsius.

13 Ἐποίησεν Ἰπποκένταυρον.]
Idem Victor. legit ἐποίησε
Κένταυρον: omisâ mentione τῶ
ἵππου. Qua in re se tum scrip-
torum librorum auctoritatem
secutum ait, tum Athenæum,
qui lib. 13, cap. 9. Chære-
monis Κένταυρον citat. Syl-
burgius.

ῥαψωδίαν

τραγωδίαν ἐξ ἀπάντων τῶν μέτρων, ^a ἐκ ἧδη καὶ ^b ποιητὴν
 παροικιογράφειον. ὡς μὲν ἔν ^c τέτων διαρίδω τέτον τ
 τρόπον. Ἐισὶ δὲ τινες ^d αἱ πᾶσι χρῶνται τοῖς εἰρημένοις. T. 5.
 λέγω δὲ, οἷον, ῥυθμῶ καὶ μέλῃ καὶ μέτρῳ, ὡς περ ἦτε
 τῶν ^e διθυραμβικῶν ποίησις, ^f καὶ ἡ τῶν ^g μίμων, καὶ ἡ τε
 τραγωδία, καὶ ἡ κωμωδία. Διαφέρει δὲ, ὅτι αἱ μὴ
 ἅμα ^h πᾶσιν, αἱ δὲ κατὰ μέρος. Ταύτας μὲν ἔν λέγω
 πρὸς Διαφοράς τῶν τεχνῶν, ⁱ ἐν αἷς ποιῆσαι τὴν μίμησιν.

^a οὐκ ἦδη omittunt M. omnes.

^b καὶ τοῦτον π. M. xiv.

^c τοῦτο

M. xiv.

^d oi M. omnes.

^e διθυράμβων M. xiv. corr.

^f νόμων

Ald. Val.

^g πᾶσαι M. 14. 16.

14 Καὶ ἡ τῶν μίμων.] Cam.
 pro μίμων habet νόμων: quæ
 permutatio infra quoque no-
 tabitur. Sylburg.

15 Ἡ τῶν μίμων.] Pessime ex
 editione Basiliensi in textum
 vox postrema irrepsit. Jam
 enim eruditi, & cum iis ratio
 obtinuit, legendum esse, νό-
 μων. Et infra iterum, cum
 de Timotheo & Philoxeno loqui-
 tur, τὰς νόμους καὶ τὰς διθυράμβους
 conjungit. Heinsius.

16 Ἡ τῶν μίμων.] Μῖμος ἐστὶ μι-
 μῆσις βίη, τὰτε συγκειχωρημένη,
 καὶ ἀσυχώρητα παρίχων. Mimus
 dictus, παρὰ τὸ μιμεῖσθαι, quasi
 solus imitetur, cum & alia
 poëmata idem faciant; sed
 solus quasi privilegio quodam,
 quod fuit commune, possedit.
 Similiter atque is, qui versum
 facit dictus ποιητής; cum ta-
 men artifices, qui æquè quid
 faciunt, non dicantur poëtæ.
 Diomedes.

15 Ἐν αἷς ποιῆσαι τὴν μι-
 μῆσιν.] Victor. pro αἷς neutro
 genere legit οἷς: quod non su-
 pra tantum sic locutus sit, ut,
 τὰ γῆρας ἐτέρῳ μιμεῖσθαι: Sed
 etiam infra, ἐν τοῖς αὐτοῖς καὶ τὰ
 αὐτὰ μιμεῖσθαι εἰσίν. Idem etiam
 adnotandum ait, præpositio-
 nem ἐν, in trium istorum lo-
 corum primo prætermissam,
 in posterioribus duobus esse
 additam. Sylburg.

Ibid. Ἐν αἷς ποιῶνται τὴν
 μίμησιν.] Certum est his ver-
 bis concludi differentiam, ὅ
 μιμῶνται; five, quæ fita est, ἐν
 τῷ ἐτέρῳ γῆρας μιμεῖσθαι. Sed
 proprietate Atticisimæ sæpe in-
 terpretes eludit Philosophus:
 cujus proprium est, & bre-
 vius cum necesse est, & fufius
 loqui. Nam qui cum Aristote-
 tele faciat, malit, μίμησιν ποι-
 εῖσθαι, quo jam toties est usus,
 quam μιμεῖσθαι contra, mirâ
 brevitate sermonem contraxit,
 cum

Κ Ε Φ. Β.

Ποῖες ἀνάγκη μιμείσθαι.

ΕΠεί δὲ μιμῶνται οἱ μιμῆμφοι πρᾶττοντας, ἀνάγκη δὲ τέχης, ἢ παλαιάς, ἢ φάυλας εἶναι (τὰ γὰρ ἦν χερδὸν ἀεὶ τέχαις ἀκολυθῆι μόνοις. Κακία γὰρ καὶ ἄρετῇ τὰ ἦν διαφέρει πάντες) ἥτοι ἡ βελτίονας ἢ

^h εἴτε M. 14.

ⁱ βελτίονας, ἢ καὶ ἡμᾶς, ἢ χ. Ald. aut meliores, aut juxta nos, aut deteriores, aut etiam ejusmodi. Val.

cum dixit: τίς διαφορὰς τῶν πηγῶν ἐν αἷς ποιῶνται τῶν μιμη-
σιν, cum vellet, τίς διαφορὰς τῶν πηγῶν καὶ ταῦτα, οἷς τῶν μίμησιν ποιῶνται. Quare falluntur, qui αἷς legunt. Item, ἐν οἷς, purus putus Atticismus est, quo alibi in paucissimis versibus bis usus est Sophocles. Et Electra,

ἄνιν κατέπειφεν

αἰχίταις ἐν αἰκίαις

Quo & ipse mirum in modum delectatur Aristoteles. Sic supra: ὅταν καὶ ταῖς εἰρηδαῖς τέχνας ἀπασαι μὲν ποιῶνται τῶν μίμησιν ἐν ῥυθμῷ καὶ λόγῳ καὶ ἀρμονίᾳ. Item, εἰ γὰρ τις ἐν ᾧδῳ τινὲ μέτρῳ, διηγηματικῶν μίμησιν ποιῶτο, ἢ ἐν πολλοῖς. Et, διὰ ἑδὲς μετὰ τὴν σύστασιν ἐν ᾧδῳ πεποίηκεν ἢ τὰ ἡρώα. Ita infra de eodem, ἐν οἷς τε, καὶ ἄ, καὶ ὅς. Nam in sacris ubi frequenter occurrit, *Hebræorum* est, quibus instrumentalem quoque causam α denotat. *Heinfus*

ⁱ Ἦτοι βελτίονας, ἢ καὶ ἡμᾶς.] Idem Victor. è tribus libris calamo scriptis legit, Ἦτοι βελτίονας ἢ καὶ ἡμᾶς, ἢ χείρονας, ἢ καὶ τοιούτους: et locum sit vertit, *sive meliores quam comparati nobis sint, sive deteriores, sive et tales.* Sed retineri & nostra lectio ac distinctio potest, eodem sensu; si τὴς καὶ ἡμᾶς accipiamus pro τὴς ὁμοίως, ut loquitur paulo post. *Sylburgius.*

Ibid. Ἦτοι βελτίονας.] De Tragedia speciatim scribens *Aristoteles* docet bonos pictores esse imitandos, qui cum vultum alicujus exprimant, similem quidem, pulchriorem tamen pingunt. Poëtas quoque ad hoc exemplum debere, cum iracundos exempli gratia, inducunt, æquitatis potius, quam asperitatis habere rationem, atque ita meliores quam fuerunt exhibere. Quare legendum est: Ἦτοι βελτίονας ἢ καὶ ἡμᾶς, ἢ χείρο-

καθ' ἡμᾶς, ἢ χείρονας ^κ ἀνάγκη μιμεῖσθαι, ὥστε οἱ γρά- Ιω. 68. Τ. 6.
 φεῖς, ² Πολύγνωτος μὲν κρείττερος, Παύσων δὲ χείρερος,
 Διονύσιος δὲ ὁμοίως ἔκαζε. Δῆλον δὲ, ὅτι καὶ τῶν λεχ-
 θεισῶν ἐκάστη μιμήσεων ἔξῃ ταύτας τὰς διαφοράς, ³ καὶ
 ἔστιν ἑτέρα ¹ τῷ ἑτέρῳ μιμήσασθαι τῷτον τὸν τρόπον. Καὶ
 γὰρ ἐν ὀρχήσῃ, καὶ αὐλήσῃ, καὶ κιθαρίσει ἐστὶ γενέσθαι
^μ ταύτας τὰς ἀνομοιότητας· καὶ ^η πρὸς τὰς λόγους δὲ καὶ
 τὴν ψιλομετρίαν· οἷον, Ὅμηρος μὲν βελτίτερος, Κλεοφῶν
 δὲ ὁμοίως, Ἡγήμων δὲ ὁ Θάσιος ^ο ὁ τὰς παρωδίας ποιήσας
 πρῶτος, καὶ ^ρ Νικόχαρις ⁴ ὁ τὴν ⁹ Δηλιάδα, χείρερος.
 Ὁμοίως δὲ καὶ πρὸς τὰς διθυράμβους ^ς καὶ τὰς ^τ μίμους,

^κ ἀνάγκη μιμεῖσθαι omittunt M. omnes. - ¹ τὸ ἑτέρον μιμεῖσθαι M. 14.
 16. 21. ^μ πάσας M. 14. cunctas. Val. ^η καὶ τὸ περὶ M. omnes. ^ο ὁ δὲ
 omittunt ὁ M. omnes. ^ρ Νικόχαρις M. omnes & Val. ⁹ Δηλιάδα M. 21.
^τ νόμους M. omnes, necnon Ald. & Vall.

ἢ χείρονας, id est, debet melio-
 res exprimere, quatenus in
 nostra positum est potestate,
 aut improbiore: nempè penes
 poetam non est, ut alios mores
 affingat, & planè dissimiles.
 Meliores igitur inducet Poeta,
 quatenus illi per imitationis
 leges licebit, quam revera fue-
 runt, id est, οἷος εἶναι δεῖ. *Sam.*
Petitus.

Ibid. Βελτίονας.] Tragoedia
 imitatur τὰς βελτίους, non au-
 tem τὰς χείρους, non tantum
 eo sensu, quo jam diximus,
 sed etiam ea significatione,
 qua βέλτιον omne id est, quod
 ἔξω τῶν πολλῶν, splendidum
 & regale est: χείρον verò est
 vulgus, & exponunt Interpre-

tes apud *Homerum*, λεπτόν τῷ
 λαῷ. *Petitus.*

² Πολύγνωτος μὲν κρείττερος.]
 Idem *Victorius* post μὲν inferit
 γδ. *Sylburgius.*

³ Καὶ ἔστιν ἑτέρα τῷ ἑτέρῳ μι-
 μέσασθαι.] Idem *Vict.* pro ἔστιν
 habet ἔστι, erit: & paulo post
 μιμεῖσθαι pro μιμήσασθαι. *Syl-*
burgius.

⁴ Ὁ δὲ τῷ Δηλιάδῃ] *Castel-*
vetro, quem sequitur *Ricco-*
bonus, Δηλιάδα, quasi ἀπὸ τῶν
 δαλιῶν, parum probabiliter.
Du-Vallius.

⁵ Καὶ τὰς μίμους.] Idem
Vict. & *Cam.* pro μίμους le-
 gunt νόμους, *Nomos*. Πέρους
 autem mox legendum esse,
 non Πέρους, ut est in *Bas.* &

Cam.

T. 7.

ὡς * Πέρσας καὶ Κύκλωπας, Τιμόθεος καὶ Φιλόξενος
μιμήσαιο ἄν. ⁶ Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ διαφορᾷ καὶ ἡ τραγω-
δία πρὸς ἧ κωμῳδίαν διέστηκεν. Ἡ μὲν γὰρ χείρς, ἡ
δὲ βελτίς μιμῆσθαι ⁷ βέλτεται τῶν νῦν.

* ὡς περσᾶς κυκλωπᾶς M. xiv. 14. ὥσπερ γὰς κύκλωπας M. 16. ὥσπερ
γὰς κύκλω πᾶς M. 21.

Cam. Editione, Vict. se in Rhe-
toricis docuisse notat. Utram-
que lectionem confirmant hæc
Pausaniæ in *Arcadicis*, 278.

15. ἄδοντο Τιμοθεὺς νόμον τῷ
Μιλησίῳ, Πέρσας, ἔ καταρξά-
μεθα τῷ ᾠδῆς, Κλεινὸν ἐλάττειν
πύχων μέγαν Ἐλλάδι κόσμον. *Syl-*
burgius.

6 Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ διαφορᾷ.]
Animadvertendum est, (inquit
Vict.) an peccatum sit à libra-
riis in ordine primorum ver-
borum hujus quasi corollarii,
legique debeat, ἐν τῇ αὐτῇ δὲ

διαφορᾷ. Ratio certe Græci
sermonis videtur hoc postulare.
Sylburgius.

Ibid. Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ διαφορᾷ.]
Lege cum Petro Victorio, ἐν
τῇ αὐτῇ δὲ διαφορᾷ. *Heinsius*.
In Ed. *Du-Vall.* ad marginem
παύτη δὲ τῇ δ.

7 Βέλτεται τῶν νῦν.] *Legen-*
dum est, βέλτεται τῷ νῦν *id est*,
hoc ævo. Nunc, ex quo splen-
dorem suum est consecuta, me-
liores inducit Tragœdia, de-
terioribus ad Comicos & Saty-
ricos Poetas amandatis. *Petitus*.

Κ Ε Φ. γ.

Πῶς ἐστὶ μιμῆσθαι.

ΕΤΙ δὲ τέτων ¹ τρίτη διαφορὰ, τὸ, ὡς ἕκαστα τέ-
των μιμήσαιο ἄν τις. Καὶ γὰρ ἐν πῶς αὐτοῖς
καὶ τὰ αὐτὰ μιμῆσθαι ἐστίν, ὅτε μὲν ἀπαγγέλλοντα, ἢ
ἕτερόν τι γιγνόμενον, ὥσπερ Ὅμηρος ποιεῖ. ἢ ὡς τὸν

¹ τρίτη διαφορὰ, τὸ, ὡς ἕκαστα τούτων omiserat in contextu M. 16. addita
deinde in margine ita: τρίτη διαφορὰ τίνι ἱστίῳ τούτων ἕκαστα.

αὐτὸν καὶ μὴ μεταβάλλοντα, ἢ πάντας ὡς πράττοντας
 καὶ ἐνεργῶντας τὰς μιμηδύας. Ἐν τρισὶ δὴ ταύταις
 διαφοραῖς ἡ μίμησις ἐστίν, ὡς εἶπομεν κατ' ἀρχάς, ἔν
 οἷς τε, καὶ α, ε ὡς. Ὡς τε τῇ μὲν ὁ αὐτὸς ἂν εἴη μιμη-
 τῆς Ὀμήρου Σοφοκλῆς· μιμῶν γὰρ ἄμφω σπυδαίους· τῇ
 δὲ Αἰσχροφάνει· πράττοντας γὰρ μιμῶν καὶ δρῶντας ἄμ-
 φω. Ὅθεν καὶ δράματα καλεῖσθαι τινες αὐτὰ φασιν,
 ὅτι μιμῶν δρῶντας. Διὸ καὶ ἀντιποιῶν τ' τε τρα-
 γωδίας καὶ τῆς κωμωδίας οἱ Δωρεῖς· τῆς μὲν κωμω-
 δίας οἱ Μεγαρεῖς, οἱ τε ἐνταῦθα, ὡς ἔπ' τῆς παρ' αὐ-
 τοῖς δημοκρατίας γενομένης, καὶ οἱ ἐκ Σικελίας.
 ἐκείθεν γὰρ ἦν Ἐπίχαρμος ὁ ποιητής, πολλῶ πρό-
 τερος ὢν Χωνίδου καὶ Μάγνητος· καὶ τῆς τραγωδίας

Tw. 69

T. 8.

u δὲ M. 14. 16. x ἐν οἷς τε, καὶ α, καὶ ὡς omittit M. 21. καὶ α omittunt
 M. 14. xiv. 16. y Δι' ὃ M. 21. z οἱ Δωρεῖς· τῆς μὲν κωμωδίας omittit
 M. 14. μὲν γὰρ κ. M. xiv. 16. 21. a genito. Val. b χωνίδου M. 14.
 16. χωνίδου M. xiv. 21.

1 Ἡ πάντας ὡς πράττοντας.]
 Scribe πάντας, & paulo post
 pro πράττοντας γὰρ μιμῶνται, καὶ
 δρῶντας ἄμφω, lege πράττοντες &
 δρῶντες: Ita emendavit Jf. Ca-
 saubonus, libro primo de Sa-
 tyra, cap. 3. ubi doctissimam
 hujus loci expositionem vide.
 Goulstonus.

2 Ἐπίχαρμος ὁ ποιητής.] Su-
 am hic de antiquitate poeta-
 rum opinionem non affert Aris-
 toteles. Sed eorum tantum re-
 censet argumenta, qui inter
 sese olim hac de re contende-
 runt. Cum enim Epicharmo
 sit antiquior Thespis, Athe-

nienfibus Dramaticæ poëseos
 origo, jure potiori ascribenda
 videatur. Dacierus.

3 Πολλῶ πρότερος ὢν Χωνίδου.]
 Vict. & Cam. Χωνίδου per
 scribunt. Verior fortasse scrip-
 tura Χιονίδου. Chionidem enim
 testatur Suidas fuisse comicum
 Atheniensem veteris comœdiæ
 poetam, annisque octo docu-
 isse ante bella Persica: cujus
 inter ceteras hæ fuerint fa-
 bulæ, Heros, Mendici, Per-
 sæ, sive Assyrii. Athenæus
 quoque lib. 3. locum citat ἐ
 Χιονίδου Πτωχοῖς. Sylburgius.

C

ένιοι

T. 9.

ἐνιοι τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ποιῶντες τὰ ὀνόματα σημείον·
 ὅτι μὲν γὰρ κώμας τὰς περὶ οἰκίδας καλεῖν φασιν,
 Ἀθηναῖοι δὲ δῆμους·^d ὡς κωμῶδες, οὐκ ἀπὸ τῆς κωμάζον
 λεχθέντας, ἀλλὰ τῇ·^e καὶ κώμας πλάνη, ἀτιμαζο-
 μένης ἐκ τῆς ἀσεως· καὶ τὸ ποιεῖν αὐτοὶ μὲν δρᾶν,
 Ἀθηναῖοι δὲ πράττειν·^e προσαγορεύειν. Περὶ μὲν ἔν
 τῶν διαφορῶν, καὶ πόσαι, καὶ τίνες, τῆς μιμήσεως,
 εἰρήδω ταῦτα.

Κ Ε Φ. Δ.

Τὰ ἧ ποικηλὴν γενήσαντα, καὶ πῶς δέσπασαι
 εἰς διάφορα εἶδη.

T. 10.

Εὐοκασίαι δὲ γενήσονται μὲν ὅλως ἧ ποικηλὴν αἰτίαι
 δύο τινές, καὶ^h αὐταὶ φυσικαί. Τό, τε γὰρ μι-
 μεῖσθαι, σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστὶ, καὶ
 ἡ τέττω διαφέρει τῶν ἄλλων ζώων, ὅτι μιμητικώτατόν
 ἐστὶ, καὶ τὰς μαθήσεις ποιεῖⁱ διὰ μιμήσεως τὰς πρῶ-
 τας· καὶ τὸ χαίρειν τοῖς μιμήμασι πάντας. Σημεῖον
 δὲ τέττω συμβαίνει ἐπὶ τῶν ἔργων· ἃ γὰρ αὐτὰ λυ-

^c δόμους M. 14. ^d καὶ ὡς M. 14. 16. ^e μετὰ M. 16. ^f Ἀθηναῖοι
 M. 14. corr. ^g προσαγορευομένων M. 14. corr. ^h αὐταὶ M. omnes.

I Καὶ τέττω διαφέρει] Vi-
 detur dandi casu τέττω legi de-
 bere (inquit Vict.) ut infinitis
 locis locutus est; nisi puta-
 mus more Attico præpositio-

nem ἔξ defiderari: quo pacto
 idem prorsus significat, ac vi-
 tii nihil in scriptura foret.
 Sylburgius.

πρῶς ὁρῶμεν, τέτων τὰς εἰκόνας τὰς μάλιστα ἠκριβω-
 μένας, χαίρομεν θεωρῶντες, οἷον ² θηρίων τε μορφὰς τῶν
¹ ἀγριωτάτων, καὶ νεκρῶν. ^γ Αἰτιον δὲ καὶ ^κ τῆς, ³ ὅτι
¹ μανθάνειν ἔ μόνον τοῖς φιλοσόφοις ἤδισον, ἀλλὰ καὶ
 τοῖς ἄλλοις ὁμοίως· ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ κεινωνῶσιν αὐτῶν.
 Διὰ γὰρ ἔτι χαίρουσι τὰς εἰκόνας ὁρῶντες, ὅτι συμβαίνει
 θεωρῶντας μανθάνειν καὶ συλλογίζεσθαι, τί ἕκαστον·
 οἷον, ὅτι ἔτος ἐκείνος· ἐπεὶ εἰ μὴ τύχη θεωρητικῶς,
⁴ ^μ ἔτι Διὰ μίμημα ποιήσει τὴν ἡδονὴν, ἀλλὰ Διὰ τὴν
 ἀπεργασίαν, ἢ τὴν χοροίαν, ἢ διὰ τοιαύτην τινὰ ἄλλην
 αἰτίαν. Κατὰ φύσιν δὲ ὅλος ἡμῖν τῷ μιμεῖσθαι, καὶ **T. //**
⁵ τῆς ἀρμονίας καὶ τῷ ῥυθμῷ (⁶ τὰ γὰρ μέτρα, ὅτι μόρια
 τῶν ^π ῥυθμῶν ἐσὶ, φανερόν) ἐξ ἀρχῆς οἱ πεφυκότες ^ο πρὸς
 αὐτὰ μάλιστα, ^ρ κατὰ μικρὸν προάγοντες, ἐγέννησαν τὴν

¹ ἀτιμωτάτων M. omnes. Quæ in honore sunt nullo. V. ^κ τοῦτο M. 14.
 16. ¹ τὸ μανθάνειν M. 16. ^μ οὐχὶ μίμημα Ald. ^π ῥυθμῶν, ἐστὶ φα-
 νερόν ἐξ ἀρχῆς πεφυκότες καὶ αὐτὰ M. 16. οἱ omittunt M. 14. xiv. 21. ^ο καὶ
 M. 14. xiv. 21. ^ρ κατὰ μικρὸν emittit M. 14.

² Θηρίων τε μορφὰς τῶν ἀγριω-
 τάτων.] Victorius pro ἀγριωτά-
 των, quod interpretum quoque
 nonnulli agnoscunt, è scriptis
 libris reponit ἀπμοτάτων, ab-
 jectissimarum belluarum: eamque
 lectionem alias quoque *Aristo-*
telicis exemplis confirmat. Syl-
 burgius.

³ Ὅτι μανθάνειν ἔ μόνον.]
 Cam. pro ὅτι hadet ὅταν. Syl-
 burgius.

⁴ Οὐ διὰ μίμημα ποιήσει τὴν
 ἡδονήν.] Victor. pro ἔ Διὰ μι-
 μημα legit ἐχὶ μίμημα: è ca-

lamo exaratis codicibus. Syl-
 burgius.

⁵ Τῆς ἀρμονίας ἔτι ῥυθμῷ.]
 Cave voluptatem illam *Imita-*
tione perceptam, pro altera ac-
 cipias causa, quæ homines ad
 hoc Studium poeseos impule-
 rit. Hisce enim in verbis,
Harmoniā nempe & *Rythmo*,
 causam illam alteram corri-
 neri liquido probat *Dacierus*.

⁶ Τὰ γὰρ μέτρα ὅτι μόρια τῶν
 ῥυθμῶν ἐστὶ φανερόν.] Vid. *Rhet.*
 lib. 3. cap. 8.

ποίησιν ἐκ τῶν αὐτοχαρακτηρισμάτων. ⁹ Διεσπάρθη δὲ κατὰ
τὰ οἰκεία ἤθη ἢ ποιήσις· οἱ μὲν γὰρ σεμνότεροι τὰς
καλὰς ἐμιμῶντο πρᾶξις, ⁷ καὶ τὰς τῶν τοιῶτων τύχας·
οἱ δὲ εὐτελέστεροι τὰς τῶν φαύλων, πρῶτον ψόγους
ποιῶντες, ὥσπερ ἕτεροι ὕμνους καὶ ἐγκώμια. Τῶν μὲν ἔν
πρὸ Ὀμήρου ἔθεντο ἔχομεν εἰπεῖν τοιοῦτον ποίημα· ⁸ εἰκὸς
δὲ εἶναι πολλές. ἀπὸ δὲ Ὀμήρου ἀρξάμενοις ἐστίν· οἷον,
ἐκείνους ὁ Μαργείτης, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐν οἷς καὶ τὸ ἀρμότ-
τον ἱαμβεῖον ἤλθε μέτρον. Διὸ καὶ ἱαμβεῖον καλεῖται
νῦν, ὅτι ἐν τῷ μέτρῳ τέτρω ἱαμβίζον ἀλλήλους· καὶ
ἐχθύντο τῶν παλαιῶν, οἱ μὲν ἡρωϊκῶν, οἱ δὲ ἱαμβῶν
ποιηταί. Ὡς περ δὲ καὶ τὰ σαρδαῖα μάλιστα ποιητῆς
Ὀμηρος ἦν (μόνος γὰρ ἔχει ὅτι εὖ, ἀλλ' ὅτι καὶ μιμήσεως
δραματικᾶς ἐποίησεν)· ἔτω καὶ τὰ τῆς κωμωδίας σχήμα-
τα πρῶτος· ὑπέδειξεν, καὶ ψόγον, ἀλλὰ τὸ γελοῖον δρα-
ματοποιήσας· ὁ γὰρ Μαργείτης ἀνάλογον ἔχει, ὥσπερ

⁹ διεσπάρθη M. ⁷ τὰς τοιούτων· οἱ M. 14. xiv. 21. & Ald. τὰς τούτων· οἱ
M. 16. ⁸ ἔτος M. 14. ἔτως M. 21. ¹ ὑπῆρχεν M. xiv.

7 Καὶ τὰς τῶν τοιῶτων τύ-
χας.] Accusativum τύχας quem
agnoscit etiam Pacci versio,
& Vict. se in quodam exem-
plari invenisse testatur, tollit
idem Victorius, (itidemque
Cam.) & subaudit ἐπὶ πρᾶ-
ξεσιν accusativum πράξεις·
ut sensus huius loci sit: ho-
mines qui retinent in se mul-
tū dignitatis, imitari solitos
esse honesta facta, & ea deni-
que, quæ ab honestis virtutif-

que studiosis viris, quales ipsi
sunt, proficiscerentur. Sylbur-
gius.

8 Εἰκὸς ὅτι εἶναι πολλές.] Ba-
siliensis editionis margo pro
πολλὰς habet πολλά, ut fera-
tur ad subst. ποιήματα. Vict.
eam mutationem non probat:
præsertim cum in omnibus
calamo exaratis libris eodem
modo scriptum appareat. Syl-
burgius.

Ἰλιάς καὶ Ὀδύσσεια πρὸς τὰς ὀτρυνώδεις, ὅτε καὶ
 ὅτος πρὸς τὰς κωμώδεις. ὅ οἱ δὲ ἐφ' ἑκατέραν τὴν
 ποιήσιν ὁρμῶντες κατὰ τὴν οἰκείαν φύσιν, ὅ οἱ μὲν ἀντὶ
 τῶν ἰαμβῶν, κωμωδοποιοὶ ἐγένοντο, οἱ δὲ ἀντὶ τῶν ἐπῶν,
 τραγωδοδιδάσκαλοι, διὰ τὸ μείζω καὶ ἐντιμότερα τὰ σχή-
 ματα εἶναι ταῦτα ἐκείνων. Τὸ μὲν ἔν' ὁπισθοκοπεῖν, εἰ
 ἄρα ἔχῃ ἤδη ἡ τραγωδία τοῖς ὁρμῶντες ἰκανῶς, ἢ ἔ, αὐ-
 τό τε καὶ αὐτὸ κρινόμενον, καὶ πρὸς τὰ δράματα,
 ἄλλος λόγος. ἡ Γενομένης ἔν' ἀπ' ἀρχῆς αὐτοσχεδι-

T. 13. θ'

ὀτρυνώδεις καὶ κωμώδεις M. 21. corr.

ὅτε καὶ ὅτος usque ad verba

καὶ κωμώδεις inclusive omittit M. 14.

ὁ παραφανείσης δὲ τῆς τραγωδίας καὶ

κωμώδεις οἱ ἐφ' ἑκατέραν τὴν ποιήσιν ὁρμῶντες M. 14. xiv. 21. φανείσης M. 16.

μείζονα M. xiv. μείζον M. 16. 21.

ἡ ἐπισκ. παρέχει M. omnes. Vid.

etiam Catal. Biblioth. Escorial. Tom. I. p. 367. ὁ εἰδόντες M. 16. ὁ κρι-

νεται εἶναι M. 14. 16. κρινεῖται ἢ ναὶ M. 21. κρινεῖται ἢ ναὶ M. xiv.

ἡ γενομένη

M. 16. ὁ αὐτοσχεδιαστικὴ M. 16.

10 Ὅ οἱ μὲν ἀντὶ τῶν ἰαμβῶν.]
Basf. Edit. margo pro ἰαμβῶν
 habet ἰαμβοεικῶν: itidemque mox
 ἐποποιῶν pro ἐπῶν. *Victorius*
 omnia quæ ipse viderit exem-
 plaria, cum excusis hac parte
 facere testis est: viderique
Aristotelem genere versuum qui-
 bus utebantur illic appellasse
 poetas ipsos: statimque cum
 significaret qui facti essent, no-
 minibus quæ ostenderent fa-
 bros & auctores eorum poema-
 tum, usum fuisse. *Sylburgius*.

11 Γενομένης ἔν' ἀπ' ἀρχῆς αὐ-
 τοσχεδιαστικῆς.] Pro genitivis
 istis, γενομένης & αὐτοσχεδιαστικῆς
Basilienfis Editionis margo po-

nit nominativos γενομένη & αὐ-
 τοσχεδιαστικῆ. Quam lectionem
Victorius etiam in scriptis qui-
 busdam libris inveniri testatur:
 sed ipse superiorem sibi magis
 probari affirmat, ac sine dubio
 planiorem certioreque esse.
 Præterea cum & in excusis &
 in calamo exaratis sit αὐτῇ, ve-
 riorem fortasse lectionem fore,
 si paulum immutatis sono spi-
 rituque ejus vocis, legatur αὐ-
 τῇ. hunc enim loci sensum ef-
 fe: Quum igitur principium
 poesis humile inconditumque
 fuerit, hæc (scilicet Tragæ-
 dia) & comœdia exorta est.
Sylburgius.

ασικῆς,

T. 14.

αυτῆς, καὶ αὐτὴ καὶ ἡ κωμῳδία, ¹² καὶ ἡ μὲν ἀπὸ τῶν
ἐξαρχόντων τῶν διθύραμβον, ἡ δὲ ἀπὸ τῶν τὰ Φαλλικά, αὐ-
τῇ καὶ νῦν ἐν πολλαῖς τῶν πόλεων ^f διαμένει ^g νομιζόμενα,
¹³ κατὰ μικρὸν ἡσυχῇ, πρὸς αἰὸν, ὅσον ἐγγίγνεται φα-
νερὸν αὐτῆς. Καὶ πολλὰς μεταβολὰς μεταβαλῶσα ἡ
τραγωδία ἐπαύσατο, ἐπεὶ ἔχει τὴν ἑαυτῆς φύσιν. Καὶ
^h τὰ, τε τῶν ὑποκριτῶν πλήθος ἐξ ἑνὸς εἰς δύο πρῶτος
Αἰσχύλος ἤραγε, ¹⁴ καὶ τὰ ⁱ χορὸν ἡλάττωσε, καὶ τὸν λόγον
πρωταγωνιστὴν παρεσκεύασε· τρεῖς δὲ καὶ σκηνογραφίαν
Σοφοκλῆς. Ἔτι δὲ τὸ μέγεθος ἐκ μικρῶν μύθων καὶ λέ-

^f διαμένειν M. 14. 16. 21. cor. & Ald. omittit M. xiv,
M. 16. Ald. ^h τότε τῶν Ald. ⁱ χορόν M. xiv.

^g νομιζόμενα

12 Ἡ μὲν ἀπὸ τῶν ἐξαρχόν-
των.] ἐξαρχόντων, & mox νομι-
ζόμενα, immerito quibusdam
suspecta fuisse, prolixius docet
idem Victorius. Esse vero ἐξάρ-
χην principem se præbere ali-
cujus cantus. Sylburgius.

13 Κατὰ μικρὸν ἡσυχῇ πρὸς
αἰὸν.] Margo Edit. Du-
Valliana habet, Quidam πρὸς
αἰώνιον. Vid. Castelv. Com-
ment.

14 Καὶ τὰ τῷ χορῷ.] Incom-
positus fuit olim Tragicorum
Chorus personarum multitu-
dine, ἐκ quibus constituebatur.
Quinquaginta fuisse testantur
veteres: sed contractior factus
est, & quindecim tantum ex
hac lege:

Τὸν τραγικὸν χορὸν συνίσταται
ἐκ πεντεκαίδεκα.

Lex ista lata est occasione
Eumenidum fabulæ, quam do-
cuit *Æschylus*. Pollux lib. 4.
cap. 15. Τὸ δὲ παλαιὸν ὁ τρα-
γικὸς χορὸς πεντήκοντα ἦσαν, ἄλλοι
τῶν *Εὐμενίδων* Αἰσχύλου. πρὸς δὲ τὸν
ὅχλον αὐτῶν ⁱ πλῆθος ἐκπίσθη-
σαν, συνέσειλεν ὁ νόμος εἰς ἐλάττω-
σιν τὸν χορόν. Commode
igitur intelligendus *Aristoteles*,
qui *Æschylum* hujus instituti
auctorem laudat. Imo potius
causam dedit ferendæ hujus le-
gis *Æschylus*, non ipse tulit,
nisi forte dicamus ipsum etiam
Æschylum suo prævisse exem-
plo, qui in suo *Agamemnone* ἐ-
quindecim tantum personis
Chorum constituit, qui nume-
rus Lege ista sit postea con-
stitutus. Petitus.

ξενος

ξενος γελοίας, διὰ τὸ ἐκ σατυρικῆ μεταβαλεῖν, ὅψι
^κ ἀπιστεμνῶδη· τὸ, τε μέτρον ἐκ τετραμέτρῃ ἰαμβεῖον
 ἐγένετο. Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον τετραμέτρῳ ἐχρῶντο, διὰ
 τὸ σατυρικῶν καὶ ὀρχησικωτέρων εἶναι τὴν ποίησιν. | Λέξεως T. 15.
 δὲ γενομένης, αὐτὴ ἡ φύσις τὸ οἰκτεῖον μέτρον εὖρε· μάλι-
 στα γὰρ λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι. Σημεῖον
 δὲ τέττα· πλεῖστα γὰρ ἰαμβεῖα λέγομεν ἐν τῇ διαλέκτῳ
 τῇ πρὸς ἀλλήλους· ἐξάμετρα δὲ ὀλιγάκις, καὶ ἐκβαίνον-
 τες ^ι τῇ λεκτικῇ ἀρμονίᾳ. Ἔτι δὲ ἐπεισοδίων πολλὰ,
 καὶ πα ^μ ἄλλα ὡς ἕκαστα ^ν κοσμηθῆναι λέγεται. ^ο Περὶ
 μὲν οὖν τῶν ποσῶντα ἔσω ἡμῖν εἰρημνῶς· πολὺ γὰρ
 ἂν ἴσως ἔργον εἴη διεξιέναι καθέκαστον.

^κ ἀπιστεμνῶδη M. xiv. ^ι τῆς τε M. 16. ^μ ἄλλως M. xiv. 16.
 ἀλλ' ὡς M. 21. omittit ὡς M. 14. ^ν corr. ἀ κοσμηθῆναι M. 14. ^ο περὶ
 μὲν οὖν τούτων τοσαῦτα. Hæc verba omittunt M. omnes.

Κ Ε Φ. α.

Περὶ κωμωδίας· καὶ ἐπιποιτίας καὶ τραγωδίας διαφορὰς.

Η Δ Ε' κωμωδία ἐστίν, ὥσπερ ἔπομεν, μίμησις, Φαυ-
 λοτέρων μὲν, καὶ μέντοι κατὰ πᾶσαν κακίαν, ἀλλὰ
 τῷ αἰσχροῦ ἐστὶ τὸ γελοῖον μόριον. Τό γὰρ γελοῖον ἐστὶν T. 16.
 ἀμάρτημά τι ἐν αἰσχρῷ ἀνώδιον, καὶ ἐφθαρτικόν· οἷον,
 εὐθύς τὸ γελοῖον πρόσωπον αἰσχρόν τι καὶ διεσραμμένον
 ἀνδρὶ ὀδυῖναι. Αἱ μὲν οὖν τῆς τραγωδίας μεταβάσεις, καὶ
 δι'

δι' ὧν ἐγένοντο, ἔ λελήθασιν. ^p ἢ δὲ κωμῳδία, διὰ τὸ μὴ ἀπεδάξασθαι ἐξ ἀρχῆς, ἔλαθεν. ^r καὶ γὰρ χορὸν κωμῳδῶν ὅφ' ἐ ποτε ² ὁ ἄρχων ἔδωκεν, ἀλλ' ^q ἐβελονταὶ ἦσαν. Ἦδη δὲ χήματα τένα αὐτῆς ἐχέσης, οἱ λεγόμενοι αὐτῆς ποιηταὶ μνημονεύον). Τίς δὲ πρόσωπα ἀπέδωκεν, ἢ περὶ λόγους, ἢ περὶ τὴν ὑποκειμένων, ^t καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἠγνόη). Τὸ δὲ μῦθος ποιεῖν, Ἐπίχαρμος καὶ Φόρμις ^u ἤρξαν. Τὸ μὲν ^v ἔν ἐξ ἀρχῆς ἐκ Σικελίας ἦλθε. Τῶν δὲ Ἀθηνησὶ Κράτης πρῶτος ἤρξεν, ἀφ' ἑμένου τῆς ἰαμβικῆς ἰδέας, καθόλου ποιεῖν ^w λόγους ^x ἢ μῦθους. ἢ μὲν ἔν ἐπιποιεῖα τῇ τραγωδίᾳ μέχρι μόνου μέτρου ^y μὲν λόγους μίμησις εἶναι ἀπεδάειν ἠκολούθησεν. ^z Τῷ δὲ τὸ μέτρον ἀπολεῖν ἔχειν, καὶ ἀπαγγελίαν εἶναι, ταύτη διαφέρεισιν.

T. 17.

^p ἢ δὲ κωμῳδίας M. 141. ^q ἐβελοντι M. 16. ^r ἢ ὅσα τοιαῦτα omittit M. xiv. ^s ἤρξαν omittunt M. omnes. ^t οὖν omittunt M. omnes. ^u λόγους omiserat M. 21. ac deinde additum. ^x καὶ M. xiv. 21. ^y μεγάλου M. omnes. Vid. etiam Cat. Bibl. Esc. Tom. I. p. 367. ^z τὸ δὲ μέτρον M. 14. τὸ δὲ τὸ μέτρον M. xiv. 16. 21.

1 Καὶ γὰρ χορὸν.] Anonymus in Argumento Midianæ: ἔστι δὲ ἢ πρὸς μνηστῆρας ἢ ἐορτῆς, τὸ ἄρχοντα συνάγειν τὰς Χορηγὰς (τὰς τὰ ἀναλώματα παρέχοντας τὰ πρὸς τὸν χορὸν) ἐκείνης φυλῆς εἰς τὸ λαχεῖν πρὸς τῶν αὐλητῶν. Ita etiam apud Archontem Choragi solebant δῆναι χορὸν Poetis: eratque Archontis videre, ut id fieret rectè, & ad celebrandos majori cum voluptate atque dignitate Ludos. Cratinus in Prologo Bupalcorum.

Ὅς ἐκ ἰδαν' αὐτῶν Σοφοκλῆι χορὸν,

Τῷ Κλειομάχῳ δ', ὃν ἐκ αὐτῶν ἠξί-
εν ἐγὼ
Ἐμοὶ διδάσκειν ἐστ' αὐτῶν εἰς Ἀδωνίαν.
Petitus.

2 Ὁ ἄρχων ἔδωκεν.] Basil. majusculo α scribit Ἀρχων. quasi nomen proprium. Victorius appellative accipit pro magistratu, non tamen summo, sed qui ludis scenicis præpositus esset; cujusmodi ferme Romæ erant Ædiles. Sylburgius.

3 Μετὰ λόγους μίμησις.] Dele μετὰ λόγους, ut glossema inutile & aliunde advectum. Goulstonus.

ἔτι

ἔτι δὲ τῷ μήκει· ⁴ ἢ μὲν, ὅτι μάλιστα ⁵ πρᾶται ὑπὸ
 μίαν περίοδον ἡλίε εἶναι, ἢ μικρὸν ἐξαλλάττειν· ἢ δὲ
 ἐποποιία, ἀόριστος τῷ χρόνῳ, καὶ τέτῳ διαφέρει. Καί
 τοι τὸ πρῶτον ὁμοίως ἐν ταῖς τραγωδίαις τῷτο ἐπίην,
 καὶ ἐν τοῖς ἔπεσι. Μέρη δὲ ἐστὶ τὰ μὲν ταυτὰ, τὰ δὲ ἴδια
 τῇ τραγωδίᾳ. Διόπερ ὅστις περὶ τραγωδίας οἶδε παρ- T. 18.
 δαίᾳς καὶ Φαύλης, οἶδε ἔτι περὶ ἐπῶν· ἃ μὲν γὰρ ἐποποιία
 ἔχει, ὑπάρχει τῇ τραγωδίᾳ· ἃ δὲ αὐτῇ, ἔστι πάντα ἐν
 τῇ ἐποποιίᾳ.

4 Ἡ μὲν ὅτι μάλιστα πρᾶται.]
 Victorius legit ἢ μὲν γὰρ. Idem
 locum hunc sic interpretatur,
*hæc namque, quam maxime po-
 test, nititur intra unum ambitum
 solis redigi.* Sylburgius.

ἡλίε εἶναι.] *Hanc unam Solis Pe-
 riodum, esse spatium duodecim
 horarum probat Dacierus; five
 ab ortu Solis computes ad oc-
 casum, five ab occasu ad or-
 tum, five denique à meridiem
 ad meridiem.*

5 Πρᾶται ὑπὸ μίαν περίοδον

Κ Ε Φ. 5.

Περὶ τραγωδίας, καὶ τῶν αὐτῆς μερῶν.

ΠΕΡΙ μὲν ἔν ^a τῆς εξαμέτρῃ μιμητικῆς, καὶ περὶ κω-
 μωδίας ὑπερον ἐρῶμεν· ^b περὶ δὲ τραγωδίας ^c λέ-
 γομεν, διπολαβόντες αὐτῆς ἐκ τῶν εἰρημένων τῇ γινόμενον

^a τῆς ἐν εξαμέτροις μιμητικῆς M. 21. xiv. ἔν τοις εξαμέτροις μιμητικοῖς
 M. 16. τῆς ἐν τοῖς εξαμέτροις μιμητικῆς M. 14. ἐν τῇ εξαμέτρῳ μιμητικῆς Ald.
^b Præfigit titulum in margine rubrica exaratum Περὶ τραγωδίας M. 16. ^c λέγο-
 μεν M. 21. Ald.

1 Περὶ μὲν ἔν τῇ εξαμέτρῳ.] legit, τῇ ἐν εξαμέτροις μιμητικῆς:
 Victorius trium calamo scrip- & præpositionem ἐν supra quo-
 torum librorum fidem secutus que sic usurpatam addit, ut in

- ὅρον τῆς ἁσίας. Ἔστιν ἔν τραγωδία μίμησις πρᾶξεως
 απειθαίρας καὶ τελείας, μέγεθος ἐχέσης, ἡδυσμένῳ λόγῳ,
 χωρὶς ἐκάστῃ τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις δρώντων, ² καὶ ἔ δι'
^d ἐπαγγελίας, ^e ἀλλὰ δι' ἐλέος καὶ φόβου περαίνειναι τὴν τῶν
 T. 19. τοιούτων ³ παθημάτων κάθαρσιν. Λέγω ² δὲ ἡδυσμένον
 μὲν ^h λόγον, ^τ ἔχοντα ῥυθμὸν ⁴ καὶ ἀρμονίαν ὅ μῆλος.
 Τὸ δὲ χωρὶς τῶν ⁱ εἰδῶν, τὸ δὲ μέτρων ἓνια μόνον πε-
 ραίνεισθαι, καὶ πάλιν ἕτερα διὰ μέλους. Ἐπεὶ δὲ πρᾶτ-
 τόντες ποιῶνται τὴν μίμησιν, πρῶτον μὲν ἐξ ἀνάγκης ἂν
 εἴη τι μέρος τραγωδίας ὁ τῆς ὄψεως κόσμος, εἶτα με-
 λοποιΐα καὶ λέξις· ἐν τέτοις γὰρ ποιῶνται τὴν μίμησιν.
 Λέγω δὲ λέξιν μὲν αὐτὴν τὴν τῶν μέτρων σύνθεσιν· με-
 λοποιΐαν δὲ, ὅ τὴν δύναμιν ⁵ φανεράν ἔχει πᾶσιν. Ἐπεὶ
 δὲ πρᾶξεώς ἐστι ^k μίμησις, πρᾶττεται δὲ ὑπὸ πινων
 T. 20. πρᾶττόντων, ὅς ἀνάγκη ποιεῖς τινὰς εἶναι κατὰ τε τὰ

^d ἀγγελίας M. 14. ^e ἀλλὰ omittunt M. omnes. ^f μαθημάτων M. omnes, sed in 21 corr. Ald. disciplinarum. Vall. ε δὲ M. 16. 14. ^h μὲν omittit M. xiv. ⁱ τοῖς εἰδεσι M. omnes. ^k ἡ μίμησις M. omnes.

fine cap. 1. πῶς ἀφορεῖ τῶν
 πινων, ἐν αἷς ποιῶνται τὴν μίμη-
 σιν, ὅ in initio cap. 3. Καὶ γὰρ
 ἐν τοῖς αὐτοῖς καὶ πᾶσι αὐτοῖς μιμεῖ-
 σθαι εἶναι. Sylburgius.

2 Καὶ ἔ δι' ἐπαγγελίας.] Vic-
 torius pro ἐπαγγελίας legit ἐ-
 παγγελίας, expositione: atque
 ita fuit etiam cap. præced. Τῷ
 ὅ τὸ μέτρον ἀπλὴν ἔχει, καὶ ἀπαγ-
 γελίαν εἶναι. Sylburgius.

3 Παθημάτων κάθαρσιν.] Cam.
 Ed. pro παθημάτων habet με-
 τημάτων. Victorii versio nos-

tram lectionem confirmat, bu-
 juscemodi perturbationum purga-
 tionem. Sylburgius.

4 Καὶ ἀρεμνίαν, καὶ μέλῳ.]
 Victorius pro μέλῳ legit μέ-
 τρον: quia μέλῳ & ἀρεμνία
 idem valeant. Idem mox da-
 tivo casu legit, τῷ περαίνεισθαι,
 quod efficiuntur. Sylburgius.

5 Φανεράν ἔχει πᾶσιν.] In
 textu Heinssiano πᾶσιν. Et sic in
 illius versione, cujus vim satis
 omnes intelligunt.

ἦθος καὶ τὴν διάνοιαν (διὰ γὰρ τέτων καὶ τὰς πράξεις
εἶναι φανερὸν πιάς τινος) πέφυκεν αἴτια δύο τῶν πρᾶ-
ξεων εἶναι, ⁶ ¹ διάνοια καὶ ἦθος, καὶ κατὰ ταύτας καὶ
τυγχάνουσι καὶ ἀποτυγχάνουσι πάντες. Ἔστι δὲ τῆς μὲν
πράξεως ὁ μῦθος μίμησις. Ἄγω γὰρ μῦθον τέτον,
τὴν σύνθεσιν τῶν πραγμάτων· τὰ δὲ ἦθη, ⁸ ^m καθ' ἃ
ποιῶς τινος εἶναι φανερὸν τὰς πράξεις· διάνοιαν δὲ,
ἐν ὅποις λέγοντες ἀποδεικνύσιν τι, ἢ καὶ ἀποφαίνοντα
γνώμην· ⁹ ἀνάγκη ἔν πάσης τραγωδίας μέρη εἶναι εἶς,
^ο καθ' ἃ ποιά τις ἐστὶν ἡ τραγωδία. Ταῦτα δ' ἐστὶν,
μῦθος, καὶ ἦθη, καὶ λέξεις, καὶ διάνοια, καὶ ὄψις, καὶ
μελοποιία. Οἷς/μὲν γὰρ μιμῶνται, δύο μέρη ἐστὶν· ὡς *T. 21.*
δὲ μιμῶνται, ἓν· ἃ δὲ μιμῶνται, τρία. Καὶ ὡς ταῦ-
τα ἔδεν. Τέτοις μὲν ἔν ^ο οὐκ ὀλίγοι αὐτῶν, ὡς εἰπεῖν,

¹ sententiam Vall.^m καθ' ὅποιους M. 14. καθ' ἃ ποιοῦς M. xiv. καθ' ὅποιους M. 16. 21. ⁿ In margine adscriptus est titulus rubricatus πόσοι τέτοιοι M. 16. ^ο καθ' ὅποια M. 14. 16. 21.

6 Διάνοια καὶ ἦθος.] Cam. Ed, accusandi casu, διάνοιαν καὶ ἦθος. Sed nostram lectionem, ut v-
riorem, secutus etiam Victorius, suffragantibus ei calamo
scriptis libris. Sylburgius.

7 Ἄγω γὰρ μῦθον τέτον.] Madius, doctus, accuratusque
interpres, timet ne mendi ali-
quid hic sit, legique debeat
sive τέτων, patrio casu multi-
tudinis: sive τέτον. Ipse quo-
que diu suspicatus sum τέτων
legi debere. Hæc Victorius;

quæ prolixius ibi confirmat.
Sylburgius.

8 Καθ' ἃ ποιοῦς πναις.] Cam.
Edit. & Victor. singulari nu-
mero καθ' ὃ, pro καθ' ἃ. Versio
tamen Victorii nostram lec-
tionem non improbat; mores
autem, secundum quos, quales
quosdam esse affirmamus eos qui
agunt. Sylburgius.

9 Οὐκ ὀλίγοι αὐτῶν.] Margo
Du-Vall. Ed. habet, Forte,
τῶν ποιητῶν. Castelvetrus.

ῥ κέχρηται τοῖς ἑστέσι· καὶ γὰρ ¹⁰ ὅψιν ἔχει πᾶν, καὶ ἦθος, ¹¹ καὶ μῦθον, καὶ λέξιν, καὶ μέλος, καὶ διάνοιαν ὡσαύτως. Μέγιστον ὅ τῶν ἐστὶν ἢ τῶν πραγμάτων σύστασις. Ἡ γὰρ τραγωδία μίμησις ἐστὶν οὐκ ἀνθρώπων, ¹² ἀλλὰ ῥ πράξεων, καὶ βίης, καὶ εὐδαιμονίας καὶ κακοδαιμονίας· ¹³ καὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία ἐν πράξει ἐστὶ, καὶ τὸ τέλος πράξεως τίς ἐστὶν, ἢ ποιότης. Εἰσὶ δὲ κατὰ μὲν τὰ ἦθη ποιοί τινες· κατὰ δὲ τὰς πράξεις,

T. 22. εὐδαίμονες, ἢ τὸναντίον. Οὐκ ἔν ὅπως τὰ ἦθη ¹⁴ μιμήσονται, πράττεισιν, ἀλλὰ τὰ ἦθη συμπεριλαμβά-
νουσιν διὰ τὰς πράξεις. Ὡς τε τὰ πράγματα καὶ ὁ μῦθος τέλος τῆς τραγωδίας. Τὸ δὲ τέλος μέγιστον ἀπάντων ἐστὶν· ¹⁵ ἀνευ μὲν γὰρ πράξεως, ἔκ ἀν γέ-

^ῥ κέχρηται M. 16. ^ἢ ὅψιν M. 14. 16. 21. necnon Ald. & Vall. ὅψεις M. xiv.
¹ actionis. Vall. ² καὶ κακοδαιμονίας omittunt M. omnes, ³ καὶ ἡ κακο-
δαιμονία M. omnes. ⁴ rursus citra actionem. Vall.

10 Ὅψιν ἔχει πᾶν.] Basil. & Cam. Edit. Καὶ γὰρ ὅψιν ἔχει πᾶν. Sed accusativum ὅψιν tuentur Madius & Victorius, & agnoscit etiam vetustissimum exemplar calamo exaratum, ut testatur idem Victorius. Sylburgius.

11 Καὶ ἦθος, καὶ μῦθον.] In margine Edit. Du-Vall. adnotatur Castelv. legere μῦθος, καὶ λέξις, καὶ μέλος, ἔ διάνοια ὡσαύτως: nominandi casu.

12 Ἀλλὰ πράξεων.] Victorius pro πράξεων, legit singulari numero πράξεως actionis: quod & consensus scriptorum libro-

rum, & veritas ipsa lectionem illam refellat: quum Tragœdia unius, non plurium factorum fit imitatio. Sylburgius.

13 Καὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία.] In margine Ed. Du-Vall. Castelv. Καὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία ἔ κακοδαιμονία.

14 Μιμήσονται.] Camot. Ed. μιμήσονται: indicativo verbi modo: quæ structura est infrequentior. Sylburgius.

15 Ἄνευ μὲν γὰρ.] Victorius & Madius, cum duobus exemplaribus legunt ἔτι ἀνευ μὲν πράξεως, præterea sine actione quidem. Sylburgius.

νοῖτο τραγωδία· ἀνευ δὲ ἡθῶν, γένοιτ' ἂν· αἱ γὰρ
 τῶν νέων τῶν πλείων, ἀήτης τραγωδία εἰσὶ, καὶ ὅλως
 ποιηταὶ πολλοὶ ¹⁶ τοῖστοι· οἷον καὶ τῶν γραφέων Ζεύξις
 πρὸς Πολύγνωτον πέπονθεν. Ὁ μὲν γὰρ ¹⁷ Πολύγνωτος
 ἂγαθῶν ἡθογράφος· ἡ δὲ Ζεύξιδος γραφὴ ἔδεν ἔχει
 ἥθος. Ἐτι ἐάν τις ἐφεξῆς θῇ ῥήσις ἡθικὰς, καὶ λέξεις καὶ
 διανοίας εὖ πεποιημένας, ¹⁸ ἢ ποιήσῃ ὅ ἦν τῇ τραγωδίας
 ἔργον, ἀλλὰ ¹⁹ πολὺ μᾶλλον ἢ καταδεεσέροις τέτοις I. 23.
 κεχηρμένη τραγωδία, ἔχουσι δὲ μῦθον καὶ σύστασιν πραγ-
 μάτων. ²⁰ Πρὸς δὲ τέτοις τὰ μέγιστα, ²¹ οἷς ψυχαγω-
 γῇ ἡ τραγωδία, τῷ μύθῳ μέρη εἰσὶν, αἵτε περιπέτεια
 καὶ ἀναγνώρισις. Ἐτι σημείον, ὅτι καὶ οἱ ἐγχειρῶντες
 ποιῶν, πρότερον δύναντ' τῇ λέξει καὶ τοῖς ἥθεσιν ἀκριβεῶν,

x bonus. Val. y οὐδ' ἂν ἔχη M. 14. z omittit Val. a ἢ M. omnes.

16 Τοῖστοι· οἷον.] Margo Ed. Du-Vall. *Castelu. τοῖστον, οἷον· non necessariò.*

17 Πολύγνωτος ἀγαθῶν ἡθογράφος.] Idem Victorius prorsus legendum arbitratur, ut in cunctis quos viderit calamo exaratis libris scriptum offenderit, Πολύγνωτος ἀγαθὸς ἡθογράφος. *Polygnotus bonus morum expressor.* Sylburgius.

18 Οὐ ποιήσῃ.] Negativam ἢ ante ποιήσῃ, à plurimis calamo exaratis codicibus, atque adeo à Morelliana Editione abesse notat Victorius, & recte omitti posse prolixius docet. *Sylburgius.*

19 Πολὺ μᾶλλον ἢ καταδεεσέροις.] Camotiana Ed. pro arti-

culo ἢ habet disjunctivam ἢ. Sed articulum ἢ agnoscit etiam Victorii Versio: *verum multo magis, quæ his deterioribus utitur, tragædia erit.* Sylburgius.

20 Πρὸς δὲ τέτοις τὰ μέγιστα.] Eadem Camotiana Editio sine δὲ legit, *ὡς τέτοις.* Sylburgius.

21 Οἷς ψυχαγωγῇ ἡ τραγωδία.] Horatius in Epist. ad Augustum,

Ille per extensum funem
 mihi posse videtur

Ire poeta, meum qui pectus
 inaniter angit,

Irritat, mulcet, falsis terro-
 ribus implet,

Ut Magus: & modo me
Thebis, modo ponit Athenis.

ἢ τὰ

ἢ τὰ πράγματα συνίσταται, οἷον καὶ οἱ πρῶτοι ποιηταὶ
 σχεδὸν ἅπαντες. Ἀρχὴ μὲν ἔν καὶ οἷον ψυχὴ ὁ μῦθος τῆς
 τραγωδίας, δεύτερον δὲ τὰ ἥθη. ²² Παραπλήσιον ὃ γὰρ
 ἐστὶ καὶ ἐπὶ τῆς γραφικῆς. ²³ Εἰ γὰρ τις ἐναλείψει

b dē 7i M. 21. corr.

22 Παραπλήσιον γὰρ ἐστὶ καὶ ἐπὶ
 τῇ γραφικῇ.] Aptè hic Philo-
 sophus poetam cum pictore
 commisit (cognata enim utri-
 usque sunt munia) expressitque
 illud Simonidis Picturam esse
 Poesin, Poesin verò loquentem
 picturam. Et Plutarchus, Ζω-
 γραφίαν μὲν εἶναι φηγεγομένην
 τὴν ποίησιν, ποίησιν ὅτι σιῶσιν τὴν
 ζωγραφίαν. Nannius.

23 Εἰ γὰρ τις ἐναλείψει.] Hæc
 omnia cum præcedentibus con-
 fusa & in alienum sunt trans-
 lata locum, quod & alii cum
 viderent, remedium adferre
 sunt conati: non tamen ulla
 ratione id consecuti, plane ut
 nobis satisfacerent. Ne du-
 bita, quin totus locus ita sit
 concipiendus: Ἐπεὶ εἴαν τις ἐφε-
 ξῆς θῆναι ῥήσας ἡθικάς, καὶ λείξῃς, καὶ
 διανοήσας ὅτι ποιημῆας, ἔποιήσας
 ὅτι τῆς τραγωδίας ἔργον· ἀλλὰ πο-
 λὺν μάλλον ἢ κατὰδεξιότοις τέτοις
 περὶ τὴν τραγωδίαν, ἔχουσα δὲ
 μῦθον καὶ σύντασιν πραγμάτων. Πρὸς
 δὲ τέτοις τὰ μέγιστα οἷς ψυχρω-
 γεῖ ἢ τραγωδία, τὸ μῦθος μέρη
 εἶναι, αἷτις περιπέτεια, καὶ ἀνα-
 γνωρίσις. Παραπλήσιον γὰρ ἐστὶν ὡς
 καὶ ἐπὶ τῇ γραφικῇ. Εἰ γὰρ τις
 ἐναλείψει τοῖς καλλίστοις φαρμά-
 κοις χυδῆναι, ἔκ αὖν ὁμοίως ὁφθαλ-
 μῶν, καὶ λευκογραφῆσας εἰκόνας. Ἐπὶ

σημείον, ὅτι ἐοικὸς οἱ ἐγχαίρωντες ποιεῖν,
 ὥστε πρὶν διώκοντα τῇ λέξει ἐ τοῖς
 ἡγεσιν ἀκρίβην, ἢ τὰ πρῶτα συ-
 νίσταται· οἷον καὶ οἱ ποιηταὶ σχεδὸν ἅ-
 παντες. Ἀρχὴ μὲν ἔν καὶ οἷον ψυχὴ ὁ
 μῦθος τῆς τραγωδίας. Ἐπὶ τῇ μίμη-
 σις πράξεως, καὶ ἀφ' αὐτῆς μάλι-
 στα τῇ πρᾶξι. Δεύτερον δὲ τὰ
 ἥθη. Τρίτον δὲ ἡ ἀλγύνοια. De quo
 ne quidem dubitandum. Ne-
 que est quod hic postmodum
 se excruciet aliquis. Omnia
 enim eo spectant, ut ostendat,
 primam in Tragœdia partem
 esse Fabulam. Quod postquam
 à simili & aliis ostendit argu-
 mentis, secundo Mores, tertio
 constituit Sententiam. Mens
 est talis neque enim recuso,
 quin prolixiorum vicem com-
 mentariorum, quos nonnulli
 dederunt hic & alibi sit inter-
 pretatio nostra. Præterea, si
 aliquis sermones moratos dictio-
 nesque ponat ac sententias, non-
 dum, quod Tragœdiæ est pro-
 prium, efficiet. Quin vero potius,
 quæ minus hæc adhibeat, Fa-
 bulam vero ὅτι constitutionem ha-
 beat rerum, magis erit Tragœ-
 dia. Præterea, eæ quibus max-
 ime Tragœdia delectat, Fabulæ
 sunt partes. Mutationes, scilicet,
 fortunæ, ὅτι agnitiones. Eodem
 enim modo ut in pingendi arte
 hic

²⁴ τοῖς καλλίστοις Φαρμάκοις χύδην, ὅτε ἂν ὁμοίως εὐ-
φράνθην, καὶ λακογραφήσας εἰκόνα. Ἔστι τε μίμησις
πράξεως, καὶ Διὰ ταύτην μάλιστα τῶν πρᾶτοντων. **Τ. 24.**
Τρίτον ἢ ἡ Διάνοια. Ἐξ τούτου δὲ ἐστὶ τὸ λέγειν διυλάσθαι
τὰ ἐνόντα καὶ τὰ ἀρμότιοντα. ὅπερ ἐπὶ τῶν λόγων τῶν πο-
λιτικῆς καὶ ῥητορικῆς ἔργον ἐστίν. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι
πολιτικῶς ἐπείχον λέγοντας. οἱ δὲ νῦν ῥητορικῶς. ^a Ἔστι δὲ
ἡθὺς μὲν τὸ ποιῆτον, ²⁵ ὃ δὲ ῥητοῖς τὴν παρὰ τὴν αἴρεσιν ²⁶ ὁποῖα

^c τοῦ δὲ M. 16.

^d Ἔστι μὲντοι δὲ M. 21.

hic se res habet. Si enim quis pulcherrimos confundat colores, non ita delectabit, ac si cretā certam delineet imaginem. Etiam hoc argumento est, quod poëta, cum scribere conantur, prius dictionem recte adhibere ac mores possunt, quam res ipsas, ut oportet, constituere. Quod quidem illis evenit fere omnibus. Principium ergo et quasi anima Tragediæ est Fabula. Estque ea actionis, ἢ eorum, qui per hanc maxime agunt, imitatio. nisi quis malit, ἢ per hanc eorum maxime qui agunt. Secundum Mores, tertium sententia. Quod autem nihil mutaverim in contextu, religionis nostræ fuit. Consulat Lector eos, qui immensas commentariorum moles dederunt. Heinſius.

24 Τοῖς καλλίστοις Φαρμάκοις.] *Φάρμακα* pro pigmentis seu coloribus hic usurpata esse, docet Victorius, alio loco simili ex libro 2. de ortu animal. γραφεῖς, ὑπογράψαντες ταῖς

γραμμαῖς, ὥτως ἐναλείψουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῶον. Sylburgius.

25 Ὁ δὲ ῥητοῖς τὴν παρὰ τὴν αἴρεσιν.] In Homeri Iliad. quis non statim videt iracundum illum inexorabilemque Herōa, Legationem Agamemnonis irritam facturum? & in quarto Æneidos, Pietate insignem Ænean, & famā super æthera notum; æterno licet amore Reginae devinctum, mandata tamen Deorum quamprimū exsecuturum?

Ardet abire fugā, dulcesque relinquere terras,

Attonitus tanto monitu, imperioque Deorum. *Dacierus.*

26 Ὁποῖα περ ἐστίν.] Verbum ἐστίν post ὁποῖα τις, omitunt Vict. & Cam. Ibidem mox pro priore ἢ, quam Victor. & Camot. Edit. retinent, malim εἰ, sic, ἔκ ἐστι δὴλον εἰ παρὰ τὴν αἴρεσιν ἢ φεύγει: ut idem Victorius vertit, non est perspicuum num elegit aut fugit. *Idem*

τις ἐστίν, ἐν οἷς οὐκ ἔστι δῆλον, ἢ προαιρεῖται, ἢ Φεύγει ὁ λέγων. Διόπερ ἔκ ἔχουσιν ἥθος ^ε ἐνιοι τῶν λόγων. Διάνοια ^ζ, ἐν οἷς ἀποδιδκνύσσι τι ὡς ἐστίν, ἢ ὡς ἔκ ἔστιν, ἢ καθόλου τι ἀποφαίνον^η. Τέταρτον δὲ, τῶν μὲν λόγων ἢ λέξις. Λέγω δὲ, ὡς περ πρῶτον ^θ ἔρη, λέξιν εἶναι ^ι Διὰ τῆς ὀνομασίας ἐρμηνείαν, ὃ καὶ ἐπὶ τῶν ἐμμέτρων, καὶ ὅτι τῶν λόγων ἔχει πλὴν αὐτῷ δύναμιν. ^κ Τῶν δὲ λοιπῶν ^λ πέντε, ἢ μελοποιία μέγιστον τῶν ἡδυσμάτων. Ἡ δὲ ὄψις, ψυχαγωγικὸν μὲν, ἀτεχνώτατον δὲ, καὶ ἥκιστα οἰκείον τῆς ποιητικῆς. ^μ ἢ γὰρ τῆς τραγωδίας δύναμις καὶ ἀνευ ^ν ἀγῶνος καὶ ὑποκριτῶν ἐστίν. ^ξ Ἐτι δὲ κυριωτέρα παρὰ ^ο τὴν ἀπεργασίαν τῶν ὄψεων ἢ ^π σκευοποιεῖ τέχνη τῆς τῶν ποιητῶν ἐστίν.

^ε τις, ἐν Ald. ^ζ ἐν οἷς, &c. ut in not. 26. M. xiv. 16. 21. ^λ πῆμπλον M. xiv. ^μ ὡς M. xiv. ^ν ἀγῶνων Id. ^ο ἐργασίαν Id.

Idem Victorius ibidem omit- tit nomin. ὁ λέγων: & seq. versu nomin. ἐνιοι: plurium scriptorum librorum aucto- ritate fretus. Sed addit ibi- dem alia, in quibus prior ille nominativus ὁ λέγων resumit- tur. Sic enim totum hunc locum ἐ veterum librorum auctoritate restituit: ἐν οἷς ἔκ ἔστι δῆλον εἰ προαιρεῖται ἢ φεύ- γει· διόπερ ἔκ ἔχουσιν ἥθος τῶν

λόγων, ἐν οἷς μὲν ὅλως ἐστίν ὅτι προαιρεῖται ἢ φεύγει ὁ λέ- γων. Et sic vertit, in quibus non est perspicuum num eligit aut fugit. Quare non habent mores ἐ numero orationum illarum, in qui- bus penitus non est quod eligit aut fugit, qui dicit. Sylburgius.

27 Τῶν δὲ λοιπῶν πέντε.] Margo Editionis Du-Vall. ha- bet, Quidam, τῶν ^ζ λοιπῶν, πῆμπλον μελοποιία.

Κ Ε Φ. ζ.

Ποίαν τινὰ δεῖ τὸ σύσασιν εἶναι τῶν πραγμάτων.

Δ Ιωρισμῶν δὲ τῶν, λέγωμεν μετὰ ταῦτα ποίαν
 τινὰ δεῖ τὸ σύσασιν εἶναι τῶν πραγμάτων, ἐπεὶ δὴ
 τὸτο καὶ πρῶτον καὶ μέγιστον τῆ τραγωδίας ἐστὶ. Καὶ δὴ
 ἡμῖν/τῷ τραγωδίαν τελείας ἐστὶ ὅλης πράξεως εἶναι μίμη- T. 26.
 σιν, ἐχέσης τι μέγεθος· ἐστὶ γὰρ ὅλον ἐ μὴδὲν ἔχον μέ-
 γεθος. Ὅλον δὲ ἐστὶ τὸ ἔχον ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τελευ-
 τήν. Ἀρχὴ δὲ ἐστὶν, ὃ αὐτὸ μὲν ἔξ ἀνάγκης μὴ μετ'
 ἄλλο ἐστὶ· μετ' ἐκείνο δὴ ἕτερον πέφυκεν εἶναι ἢ γίνεσθαι.
 Τελευτὴ δὲ τὸναντίον, ^m ὃ αὐτὸ μετ' ἄλλο πέφυκεν εἶναι,
 ἢ ἔξ ἀνάγκης, ἢ ὡς ἐπιτοπολύ· μὲν δὲ τὸτο ἄλλο ἔσθαι.
¹ Μέσον δὲ, καὶ αὐτὸ μετ' ἄλλο, καὶ μετ' ἐκείνο ἕτερον.
 Δεῖ ἄρα τὰς συνεστώτας ^o εὖ μύθεας, μήθ' ὁπόθεν ἔτυχεν
 ἀρχεσθαι, μήθ' ὅπως ἔτυχε τελευτᾶν· ἀλλὰ κεχρησθῆ ταῖς
 εἰρημύρταις ιδέαις. ² Ἐτι δὴ ἐπεὶ τὸ καλόν, καὶ ζῶον καὶ
 ἄπαν πρᾶγμα, ὃ συνέστηκεν ἐκ τινῶν, ἔ μόνον ταῦτα τε- T. 27.
 πεγμένα δεῖ ἔχειν, ἀλλὰ καὶ μέγεθος ὑπάρχειν μὴ τὸ
 τυχόν· ³ τὸ γὰρ καλόν, ἐν μεγέθει καὶ τάξει ἐστὶ.

¹ μὴ ἔξ ἀνάγκης μετ' M. omnes & Ald. ^m omittit M. 16. ⁿ medium
 porro, quod & Val. ^o omittit M. 14.

¹ Μίσην δὲ καὶ αὐτό] Victorius post μέσον ὃ inserit relati-
 vum ὃ quod. Sylburgius.

² Ἐτι δὲ ἐπεὶ τὸ καλόν.] Bas. Margo, ἔτι ὃ καλόν. Victorius quoque annotat Paccium omisisse particulam ἐπεὶ, quæ

& magni sit ponderis, & tum in impressis, tum in calamo exaratis libris extet. Sylburgius.

³ Τὸ γὰρ καλόν.] Jam in omni corpore, quod quidem pulchrum sit, spectantur duo: magnitudo, scilicet, & ordo.

ἔτι δὲ ἅτε ἡ πᾶμμικρον ἂν τι γένοιτο καλὸν ζῶον· συγχέ-
ται γὰρ ἡ θεωρία ἐγγὺς ἔσται ἀναισθητῶ χρόνῳ γινομένη·
ἔτι ἡ παμμέγεθες· οὐ γὰρ ἅμα ἡ θεωρία γίνεσθαι, ἀλλ'
οἷχεσθαι τοῖς θεωροῦσι τὸ ἐν καὶ τὸ ὅλον ἐκ τῆς θεω-
ρίας· οἷον, εἰ μυριάων σταδίων εἴη ζῶον. Ὡς δὲ κατὰ
περὶ ἐπὶ τῶν σωμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν ζώων, ἔχειν μὲν μέ-
γεθος, τῷτο δὲ δύνοντι εἶναι· ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν μύθων,
ἔχειν μὲν μήκος, τῷτο δὲ ἔμνημόνδτον εἶναι. / Τῷ
Τ. 28. ἔτι δὲ μήκος ὅρος, ἡ πρὸς μὲν τῶν ἀγωνίας καὶ τὴν αἰσθη-
σιν, ἔτι τῆς τέχνης εἶναι. ἔτι γὰρ ἔδει ἐκατὸν τραγωδίας
ἀγωνίζεσθαι, ἔτι πρὸς ἡ κλεψύδρας ἂν ἡγωνίζοντο, ὥστε

ἢ Δι' ὅ M. 21. ἢ πᾶν μικρὸν M. 14. xiv. 21. nec non Ald. & Vall. πᾶν
μικρὸν M. 16. ἢ πᾶν μέγεθος M. 14. xiv. 21. nec non Ald. & Val. πᾶν μέγα
M. 16. ἢ εἶναι τῷ μήκους, M. 14. εἶναι τῷ μήκους, τῷ δὲ μήκους ὅρος Ald. ἢ δὲ
omittunt M. 16. 21. ἢ μὲν πρὸς M. omnes. ἢ κλεψύδραν M. xiv.

Etiam humano. Ideoque ho-
mines parvos, dici posse pul-
chros, negat alibi *Aristoteles*:
verum venustos. Quia licet
apto partium ordine ac pro-
portione non careant, mag-
nitudine destituuntur. Idem
in actione quoque habet locum.
Parum quippe est, partes in
Tragœdia esse omnes easque
fatis apte disponi, nisi iusta
quoque sit totius magnitudo.
Quæ ne nimium excrescat, in-
ter cætera cavendum. *Hein-
sius*.

4 Ἐμνημόνδτον εἶναι.] In
Basil. & aliis nonnullis editio-
nibus, post Ἐμνημόνδτον εἶναι,
additus genitivus τῷ μήκους.
Quem cum nec antiqua ex-

emplaria, nec Paccii versio
agnoscant, cum Viçt. & Cam.
prætermisi. *Sylburgius*.

5 Εἰ γὰρ ἔδει ἐκατὸν τραγωδι-
ας.] Ad marginem Ed. Du-
Vall. *Castelv.* ἔδει εἶναι ἔτι τρα-
γωδίας ἀγωνίζεσθαι. Quem secu-
tus Interpres *Riccobonus*; si
enim termino opus esset, causâ
tragœdiæ recitandi.

6 Πρὸς κλεψύδρας.] Basil.
editionis margo, singulari nu-
mero, πρὸς κλεψύδραν. *Sylbur-
gius*.

Ibid. Πρὸς κλεψύδρας.] An-
tiqui olim apud Græcos ora-
tores, fere ad clepsydræ
orationes scribebant atque ha-
bebant suas. Apud Romanos,
lege *Pompeia*, quæ accusatori,
tres

ποτὲ καὶ ἄλλοτε Φασίν. ὁ δὲ καὶ αὐτὴν τὴ φύσιν
 τὸ πρᾶγμα ὅρος, αἰ μὲν ὁ μέζων, μέχει τῷ σύνδη-
 λος εἶναι, καλλίων ἐστὶ κατὰ τὸ μέγεθος. Ὡς δὲ ἀπλῶς
 διορίσαντας εἰπεῖν, ἐν ὅσῳ μεγέθει κατὰ τὸ εἶδος, ἢ
 τὸ ἀναγκαῖον ἐφεξῆς γιγνομένων, συμβαίνει εἰς εὐτυχίαν
 ἐκ δυστυχίας, ἢ ἐξ εὐτυχίας εἰς δυσυχίαν μεταβάλλειν,
 ἱκανὸς ὅρος ἐστὶ τῷ μεγέθει.

γ καὶ αὐτὴν M. omnes.

tres defensori datae erant ho-
 rae. Ut tantus earum esset
 ambitus, quantum esse eum
 iudex ferebat. Nec peculia-
 rem suae artis, sed praefixum fo-
 ris terminum, haberent. Idem
 olim moris inter Tragicos fu-

isse videtur. *Heinsius.**

7 ὁ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν φύ-
 σιν.] καὶ αὐτὴν habet & Vic-
 torii editio. Sed fortasse ve-
 rius καὶ αὐτὴν: ut idem Vic-
 torius vertit, ex ipsius natura.
Sylburg.

Κ Ε Φ. η.

Περὶ μύθου.

Μύθος δ' ἐστὶν εἷς, ὅς ὥσπερ τινὲς οἰοῦνται, εἴαν περὶ Τ. 29.
 ἓνα ᾖ. Πολλὰ γὰρ καὶ ἄπειρα τῷ γένει συμβαίνει,
 ἐξ ὧν ἐνίων ἕδεν ἐστὶν ἓν. Οὕτω δὲ καὶ πράξεις ἐνός

z αὶ πράξεις M. xiv. 21. in quo corr.

1 Ἄπειρα τῷ γένει.] In mar-
 gine Edit. Du-Vall. *Victorius*,
 & *Castelw.* ἄπειρα τῶν ἐνί. Sic
 & in Epist. ad Victorium
 emendat. *Sylburgius.*

Ibid. Ἄπειρα τῷ γένει συμ-
 βαίνει.] Scribe, τῷ γένει συμ-

βαίνει. Optimo sensu, quod
 & postea vidi aliis observa-
 tum. Non, inquit, Fabula de
 uno, una est Fabula. Quia
 uni homini infinita evenire
 possunt: ut Herculi, ut The-
 seo. *Heinsius.*

πολλά εἰσιν, ἐξ ὧν μία ἑδεμία γίνε¹) πρᾶξις. ² Δι' ὅ²
² πάντες εἰκόασιν ἀμαρτάνειν, ὅσοι τῶν ποιητῶν Ἡρακλή-
 δα, ³ καὶ Ὀησιόδα, καὶ τὰ τοιαῦτα ποιήματα πεπιήκα-
 σιν. Οἷον³) γὰρ ^c ἐπεὶ εἰς ἣν ὁ Ἡρακλῆς, ἕνα καὶ τ' μῦθον
 εἶναι προσήκειν. Ὁ δ' Ὀμηρος, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα Διφ-
 φέρι, καὶ τὰτ' εἰκοι καλῶς ἰδεῖν, ἥτοι Διφ' τέχνην ³ ἢ
⁴ διὰ φύσιν. Ὀδύσειαν γὰρ ποιῶν, ὅς ἐποίησεν ἅπαντας
 ὅσοι αὐτῷ συνέβη· οἷον, πηγήνηαι μὲν ⁴ ἐν τῷ Παρνασσῷ,
 μανῆναι ³) προσωποιοῦσθαι ἐν τῷ ἀγερμῷ· ὧν ἕδεν θάτε-
 ρα γενομένα, ἀναγκαῖον ἦν, ἢ εἰκὸς θάτερον γενέσθαι·
⁵ ἀλλ' ἂ περὶ μίαν πρᾶξιν, οἷαν ^c λέγομεν τήν

T. 30.

^a Διδ. M. 14. 16.^b omittunt & M. omnes.^c ἐπειδὴ M. 14.^d omittit διὰ M. 14.^e λέγομεν M. xiv. 16. 21.

² Πάντες εἰκόασιν ἀμαρτάνειν.] Quo in vitio totus est Statius, in Achilleide,

— Quamquam acta Viri multum incluta cantu

Maonio, sed plura vacant, nos ire per omnem

(Sic amor est) Herōa velis: Scyroque latentem

Dulichia proferre tubā.

³ Ἡ Διὰ φύσιν.] Basil. Editio, omittit Διὰ legit, ἢ φύσιν. Sylburgius.

⁴ Ἐν τῷ Παρνασσῷ.] Camot. Παρνασσῷ gemino σ: de qua scriptura dixi apud Pausaniam, (Consule edit. Francof. 1583) 482. 60. Παρνασσὸς dictus videtur à verbo παρνασσάειν, quod est accollere. Ut ergo in simplici νόσασθαι poeticam esse τὴν σ duplicationem tra-

dunt grammatici, ita Παρνασσὸς quoque Ἑσ' Ἀλικαρνασσὸς eundem habere διπλασιασμόν videbuntur. Ibidem Basil. habet Ἀγερμῷ, α majusculo, quasi proprium sit nomen. Sed rectius cum Victorio appellative accipies pro coitione exercitus: quam Herodotus ἐπάγεσιν nominat, Euripides & alii ἄγροισιν: à themate ἀγείρειν, quod est congregare. Sylburgius.

Ibid. Ἐν τῷ Παρνασσῷ.] Vid. Odyss. lib. 19. ver. 449.

Ὁ δὲ μὴ φθάμενος ἔλασεν οὐς Γενὸς ὕπερ πολλὸν ἢ δὴ φύσεσ σαρκὸς ὀδόντι Λικριφίς αἰζῶς, ἕδ' ὀστέον ἱκνέτο φωτός.

⁵ Αἰ' α.] Pro αἰ' α, & συνέστησαν, idem Victorius legit ἀλλὰ & συνέστησιν: ac locum sic

Ὀδύσειαν, συνέστησαν· ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Ἰλιάδα.
 Χρὴ ἔν, καθάπερ ^ε ἐν ταῖς ἄλλαις μιμητικαῖς ἢ μία
 μίμησις ἐνός ἐστιν, ἔτω καὶ τὸ μῦθον, ἐπεὶ πρᾶξεως
^δ μίμησις ἐστὶ, μιᾶς τε εἶναι, καὶ ταύτης ὅλης, καὶ τὰ
 μέρη συνεπέναι τῶν πραγμάτων ἔτως, ὥστε ^h μετατιθε-
 μένῃ τινος μέρος, ἢ ⁱ ἀφαιρμένῃ, ^k διαφέρεσθαι καὶ
 κινεῖσθαι τὸ ὅλον. ^ο Ὁ γὰρ ^l προσὸν ἢ μὴ ^l προσὸν, μη-
 δεὶν ποιεῖ ἐπίδηλον, ^m ἔδὲ μέρος τῷτό ἐστι.

^ε ἔν M. xiv.

^ε μιᾶς M. 21. corr.

^h μεταθεμένου M. 14. 16.

ⁱ ἀναφερομένου corr. M. 21.

^k διαφέρεσθαι ἢ omittit M. 14.

^l προσὸν

M. 14. corr. πρὸς ὄν. ^m οὐδὲν μέρος τῷ ὄν ἐστι M. 14. ὡς οὐδὲν μέρος τῷ ὅλου

ἐστὶ M. xiv. οὐδὲν μέρος τῷ ὅλῳ ἐστὶν M. 16. 21. nulla pars est universi. Val.

sic vertit, *verum circa unam ac-
 tionem, qualem dicimus Odysseam,
 mansit.* Sylburgius.

Ὁ γὰρ προσὸν ἢ μὴ.] Ad-
 notat Victorius visum à se li-
 brum, in quo aliter inter-
 punctis verbis, & una præterea
 particulâ orationis addita le-
 gatur, Ὁ γὰρ προσὸν ἢ μὴ προ-
 σὸν, μηδεὶν ποιεῖ, ἐπίδηλον ὡς
 ἔδὲ μέρος τῷ ὅλῳ ἐστὶν: eam-

que lectionem irrepsisse etiam
 in Morellianam editionem. Sed
 utro modo legatur, non mag-
 ni ad sententiam referre. Syl-
 burgius.

Ibid. Ὁ γὰρ προσὸν ἢ μὴ.]
 Qua in re vitiosa admodum
 est Statii Thebais. Quid enim
 ea omnia, quæ de Hypsipyle,
 & infante Archemoro memo-
 rantur, ad bellum Thebanum?

Κ Ε Φ. Θ.

Τί τῷ ποιητῷ ἔργον, καὶ τί διαφέρει ὁ ποιητὴς ἱστορικῷ.

17.

T. 31.

ΦΑνερὸν δὲ ἐκ τῶν εἰρημένων, ¹ καὶ ὅτι ὁ ἐπὶ τὸ γινόμενα λέγειν, τῷ ποιητῷ ἔργον/ἔστιν, ἀλλ' οἷα ἂν γένοιτο, καὶ τὰ δυνατὰ κατὰ τὸ εἶκος, ἢ τὸ ἀναγκαῖον. ² Ὁ γὰρ ἱστορικὸς καὶ ὁ ποιητὴς, ἐπὶ τῷ ἢ ἐμμελεῖ λέγειν ἢ ἀμελεῖ διαφέρουσιν. εἴη γὰρ ἂν τὰ Ἡροδοτῆ εἰς μέτρα τιθεῖται, καὶ εἴη ἢ πλεονάζειν ἢ ἰσορῶν τις μετὰ μέτρα, ἢ ἀντὶ μέτρων. ἀλλὰ ³ τῷ ποιητῷ διαφέρει, τῷ τὸ μὲν τὰ γινόμενα λέγειν, τὸ δὲ οἷα ἂν γένοιτο. Διὸ καὶ φιλοσοφώτερον καὶ σπουδαιότερον ποιήσις ἰστορίας ἐστίν. Ἡ μὲν γὰρ ποιήσις μᾶλλον τὰ καθόλου, ἢ δ' ἰστορία τὰ καθ' ἑκάστον λέγει. Ἐστὶ δὲ καθόλου μὲν, τῷ ποίω τὰ ποῖ' ἅπτα συμβαίνειν λέγειν, ἢ πρᾶττειν κατὰ τὸ εἶκος, ἢ τὸ

¹ omittit M. xiv. ὁ οὕτω M. xiv. 21. corr. οὐχ οὕτω M. 16. P τοῦτο M. 21. ² ἰστορίας ἐστίν· ἢ μὲν γὰρ ποιήσις omittit M. 14. ³ πρᾶγμα M. 14.

¹ Τὰ γινόμενα.] Victorius γινόμενα pro γινόμενα, praesenti in praeteritum mutato, legendum ait. Sylburgius.

² Ὁ γὰρ ἱστορικὸς.] Siquis integram Herodoti apud Graecos aut Thucydidis, apud Latinos T. Livii historiam, numeris instruxerit, nihilominus historiae erunt. Sicut nonnulli Pharsaliam Lucani, poema esse haud admittunt. Quod non ve-

rum modo sibi argumentum delegerit, sed & paulo secus, quam poeta solet, imitationem instituerit. Cum nec numeris poetae ipsi inter sese, verum imitatione distinguantur. Heinsius. *

³ Τῷ ποιητῷ διαφέρει.] Bas. editio τῷ ποιητῷ διαφέρει: de quo loquendi genere vise quae supra ex Victorio annotavi in cap. 4. & τῷ ποιητῷ διαφέρουσι. Sylburgius.

ἀναγκαῖον,

ἀναγκαῖον, ἔσοχάζει) ἢ ποιήσις, ὀνόματα ἐπιτιθεμένη· T. 32.

* τὰ δὲ καθ' ἕκαστον, τί Ἀλκιβιάδης ἔπραξεν, ἢ τί ἔπα-
θεν. Ἐπὶ μὲν ἔν τῆς κωμωδίας ἤδη τῷτο δῆλον γέγο-
νεν· συστήσαντες γὰρ τὸ μῦθον διὰ τῶν εἰκότων, ἔτω τὰ
τυχόντα * ὀνόματα ὕ ἐπιτίθασι, ἔχ ὥσπερ οἱ ἰαμβο-
ποιοὶ * περὶ τῶν καθ' ἕκαστον ποιῶσιν. Ἐπὶ δὲ τῇ τραγω-
δίας τῶν γενομένων ὀνομάτων ἀντέχον). Αἴτιον δ' ὅτι
πιθανόν ἐστι τὸ διωατόν. Τὰ μὲν ἔν μὴ γινόμενα,
ἔγω πσιεύομεν εἶναι διωατά· τὰ δὲ γενόμενα, Φανερόν
ὅτι διωατά. Οὐ γὰρ ἂν ἐγένετο εἰ ἦν ἀδύνατα. Οὐ
μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς τραγωδίαις, * ἐνίαις μὲν ἐν ἡ δὴ
τῶν γνωρίμων ἐστὶν ὀνομάτων, τὰ δὲ ἄλλα πεπηγμένα· T. 33.
ἐν ἐνίαις δὲ * ἔθεν· οἷον ἐν τῷ Ἀγάθωνος Ἀνθεῖ.
Ὁμοίως γὰρ ἐν τῷτῳ τάτε πράγματα ἔ τὰ ὀνόματα
πεποίη), καὶ ἔθεν ἥτιον εὐφραίνει. Ὡς * πάντως εἶναι
ζητητέον * τῶν παραδεδομένων μύθων, περὶ ἧς αἱ τρα-
γωδίαί εἰσιν, ἀντέχεσθαι. Καὶ γὰρ γελοῖον τῷτο ζητεῖν,

* τὸν M. 14. τὸ M. xiv. † omittit τὸ M. 16. u subjecere Val. x πρὸς
M. 14. y γινόμενα M. 21. z ἐν ἐνίαις M. xiv. a οὐδ' ἐν M. 21.

4 Ὀνόματα ἐπιτιθέασι.] Vict.
editio pro ἐπιτιθέασιν habet ὑπο-
τιθέασι. In versione tamen
nostram scripturam agnoscit,
sic quaelibet nomina imponant.
Sylburgius.

5 Ἐνίαις μὲν ἐν.] Victorius
ante ἐνίαις inserit praepositio-
nem ἐν: sicut videlicet se-
quenti versu legitur ἐν ἐνίαις
δὲ. Sylburgius.

6 Τῶν παραδεδομένων.] Baf.
& Cam. Ed. omittunt articu-
lum τῶν: & mox Cam. prae-
senti tempore legit παραδε-
δομένων: minus apte. Vocat
vero hic μύθους παραδεδομένους
(inquit Victorius) quos infra,
cap. 14. appellat παρελημμέ-
νους, ubi ait non licere poetis
solvere fabulas acceptas à ve-
teribus. Sylburgius.

ἐπεὶ

ἐπεὶ καὶ τὰ γινώσκοντα ὀλίγοις γινώσκοντά ἐστιν, ἀλλ' ὅμως
 εὐφραίνει πάντας. Δῆλον ἔν ἐκ τούτων, ὅτι ἡ ποιητικὴ
 μᾶλλον τῶν μύθων εἶναι δεῖ ποιητικὴν, ἢ τῶν μέτρων,
 ὅσῳ ποιητὴς κατὰ τὴν μίμησιν ἐστὶ. Μιμῶν δὲ τὰς
 πράξεις. Καὶ ἄρα συμβῇ γενόμενα ποιῆν, ἐφ' ἣν ἦτον
 ποιητὴς ἐστὶ· τῶν γὰρ γενομένων, ἓν ἐκεῖν κωλύει ποι-
 αῖναι, οἷα ἂν εἰκὸς γενέσθαι καὶ δυνατὰ γενέσθαι,
 καὶ ὁ ἐκείνος αὐτῶν ποιητὴς ἐστὶ. Ἡ τῶν δὲ ἀπλῶν
 μύθων καὶ πράξεων, αἱ Ἐπεισοδιώδεις εἰς χεῖρας. Λέ-
 γω δ' Ἐπεισοδιώδη μῦθον, ἐν ᾧ τὰ ἐπεισόδια μετ' ἄλ-
 ληλα ἐστὶ εἰκὸς, ἐστὶ ἀνάγκη εἶναι. Τοιαῦται δὲ ποιῶν,
 ὑπὸ μὲν τῶν Φαύλων ποιητῶν δι' αὐτὰς· ὑπὸ δὲ τῶν
 ἀγαθῶν, ἀλλὰ τὰς ὑποκειμένας. Ἀγωνίσματα γὰρ
 ποιῶντες, καὶ ὡς τὴν δυνάμιν ὡς φαίναντες ὁ μῦ-
 θον, πολλάκις διασρέφειν ἀναγκάζον τὸ ἐφεξῆς.
 Ἐπεὶ ἡ μόνον τελεία ἐστὶ πράξεως ἢ μίμησις, ἀλλὰ καὶ

T. 34.

^b ὅσων ὁ ποιητὴς M. 21. corr.

^c καὶ δὲ M. 21.

^d Præmittit titulum

rubricatum in margine Περὶ τῶν ἀπλῶν μύθων M. 16.

^e κριὰς M. xiv.

^f πα-
^g φαίνοντες M. 16.

^h μῦθον omittit M. 16.

7 τῶν ἡ ἀπλῶν. Margo Edi-
 tionis Du-Vall. Forte, ἀπλῶς
 ἡ τῶν μύθων, ait *Castelvetrus*.

8 ὑπὸ ἡ τῶν ἀγαθῶν.] Epi-
 sodicas hæc constitutiones
 tam à bonis interdum, quam
 ab ineptis fieri poetis monet
Aristoteles. Ab his quidem
 propter ignorantiam; ab illis
 argumenti producendi causâ.

Idque spectatoribus ut satisfac-
 erent: vel ut æmulos, cum
 quibus tum certabant, (certare
 enim & contendere inter sese
 Tragici sub iudice solebant)
 sicut laude ita magnitudine
 æquarent. Quo fiebat, ut non-
 nunquam minus aptis, etiam
 subinde longe admodum peti-
 tis, uterentur. *Heinsius*.

Φοβε-

φοβερῶν καὶ ἐλεεινῶν. ⁹ ταῦτα δὲ ^h γίνεται μάλιστα τοιαῦ-
 τα, καὶ μᾶλλον ¹ ὅταν γένηται παρὰ τὴν δόξαν δι' ἄλλη- T. 35.
 λα. τὸ γὰρ θαυμαστὸν ἕως ἔξῃ μᾶλλον, ἢ εἰ ἀπὸ τῆς
 αὐτομάτης καὶ τῆς τύχης. ἐπεὶ καὶ τῶν ἀπὸ τύχης ταῦτα
 θαυμασιώτατα δοκεῖ, ¹⁰ ^k ὅσα ὥσπερ ἐπίτηδες φαίνεται γε-
 γονέναι. ¹¹ ¹ οἷον, ὁ ἀνδριάς ὁ τῷ Μίτυος ἐν Ἀργεῖ ἀπέκ-
 τῆνε τὸ αἶτιον τῷ θανάτῳ τῷ Μίτυϊ, θεωρῶντι ἐμπεσόν.
 Ἔοικε γὰρ τὰ τοιαῦτα ὅσα εἰκὴ γενέσθαι. Ὡς ἀνάγκη
 τὰς τοιαύτας εἶναι καλλίστας μύθους.

^h γίνεσθαι καὶ μάλιστα καὶ μᾶλλον M. omnes. ⁱ ὅτ' ἂν M. 21. ^k ὅσα περ M. 14.
¹ οἷον ὡς M. xiv. 16. 21.

⁹ Ταῦτα δὲ γίνεται μάλιστα
 τοιαῦτα.] Scribe, θαυμαστὰ γί-
 νεται μάλιστα τοιαῦτα. Talia
 enim, inquit, maximam exci-
 tare admirationem solent. Se-
 quitur autem, τὸ γὰρ θαυμαστὸν
 ἕως ἔξει μᾶλλον. Heinhus.

¹⁰ Ὅσα ὥσπερ ἐπίτηδες.] Cal-
 limachus in Epigramm.

Στήλην μητρὸς, μικρὸν λίθον,
 ἔστιφε κέρως.

Ὡς βίον, ἡλλάχθαι καὶ τρέπον
 οἰόμενον.

Ἡ δὲ, τάφῳ κλινθεῖσα, κατέκτανε
 παῖδά πρὸς ἑαυτήν.

Φεύγετε μητρὸς καὶ τέφρον οἱ πρὸς
 ἑαυτοὺς.

¹¹ Οἷον, ὁ ἀνδριάς] Vict. &
 Cam. ante ὁ ἀνδριάς addunt
 ὡς. Ibidem pro Μίτυος apud
 Plutarch. de fera numinis
 vindicta, pag. 982. legitur
 Μίτυς. Sylburgius.

Κ Ε Φ. ι.

Μύθων Διφορέα.

Εἰσι δὲ τῶν μύθων ^m οἱ μὲν ἀπλοῖ, οἱ δὲ πεπλεγμέ-
 νοι. Καὶ γὰρ αἱ πράξεις ὧν μιμήσεως οἱ μῦθοι
 εἰσιν, ἀπάρχουσιν εὐθὺς ἕσθαι τοιαῦτα. Λέγω δὲ ἀπλῆν

^m οἱ μὲν ἀπλοῖ, οἱ δὲ πεπλεγμένοι καὶ γὰρ οἱ omittit M. 14.

F

μὲν

T. 36

μὴν πρᾶξιν, / ¹ ἥς γενομένης, ὥσπερ ὤρεται, συνεχῶς καὶ
 μιᾶς, ἀνὰ περιπέλειας ἢ ἀναγνωρισμῷ ἢ μετάβασις
 γίνεται. ² Πεπλεγμένην ³ δὲ, ἐξ ἥς μετὰ ἀναγνωρισμῷ,
 ἢ περιπέλειας, ἢ ἀμφοῖν, ἢ μετάβασις ἐστὶ. Ταῦτα δὲ
 δεῖ ⁴ γενέσθαι ἐξ αὐτῆς τῆς συστάσεως τῶ μύθου, ⁵ ὥστε ἐκ
 τῶν προγεγενημένων ⁶ συμβαίνειν, ἢ ἐξ ἀνάγκης ἢ κατὰ
 τὸ εἶκος ⁷ γίνεσθαι ταῦτα. Διαφέρει γὰρ πολὺ ⁸ γίνε-
 σθαι πάδε καὶ τάδε, ἢ μετὰ τάδε.

ⁿ δὲ λέξις μετὰ M. 14. 16. 21. δὲ πρᾶξις μετὰ M. xiv. * γίνεσθαι M. 21.
^p ὥσπερ M. 14. ^q συμβαίνει M. 14. 16. ^r γίνεσθαι ταῦτα. Διαφέρει
 γὰρ πολὺ omittit M. 14. ^s τὸ γίνεσθαι M. xiv. 21. ita correctum in 16.

¹ ἥς γενομένης.] Vict. Edi-
 tio pro γενομένης habet γινομέ-
 νης, præsenti tempore, ejusdem
 tamen versio, qua facta, non
 respuit præteritum. Sylburgius.
² Πεπλεγμένην δὲ.] Victor.

Cam. & Ald. πεπλεγμένη, nomi-
 nativo casu. Basil. & nos eum
 casum retinuimus qui paulo
 ante præcessit, λέγων ὃ ἀπλῶν
 μὴν πρᾶξιν. Sylburgius.

Κ Ε Φ. ια.

Περὶ περιπέλειας καὶ ἀναγνωρίσεως.

κα'.

ΕΣΤΙ δὲ περιπέτεια μὲν ἢ εἰς τὸ ἐναντίον τῶν
¹ πρᾶξιόνων μεταβολή, καθάπερ εἴρηται. Καὶ
 τῷ δὲ, ὥσπερ λέγομεν, κατὰ τὸ εἶκος, ἢ ἀναγκαῖον.
 Ὡσπερ ² ἐν τῷ Οἰδίποδι ἐλθὼν ὡς εὐφρανῶν τὸ Οἰδίπεν,

¹ Πραξιόνων μεταβολή.] Vic-
 torii editio πραγμάτων pro
 πρᾶξιόνων. Attamen ejus ver-
 sio nostram quoque lectionem

agnoscit, eorum quæ aguntur.
 Sylburgius.

² Ἐν τῷ Λυγχεῖ.] Sophoclis
 locus est in Oedipo Tyranno.
 Sylburgius.

κα'

καὶ ἀπαλλάζων τῷ πατρὶ μῆτέρα φόβῳ, δηλώσας T. 37.

^u ὅσις ἦν, τῶναντίον ἐποίησε. Καὶ ³ ἐν τῷ ^x Λυγκεῖ, ὁ μὲν ἀγόμενος, ὡς ἀποθανέμενος, ὁ δὲ Δαναὸς ^y ἀκολουθῶν, ὡς ἀποκτενῶν. ^t μὲν σωέβη ἐκ τῶν πεπραγμένων ἀποθανεῖν, ^t δὲ σωθῆναι. Ἀναγνώρισις ^z δὲ ἐστίν, ὥσπερ καὶ τῶνομα σημαίνει, ἐξ ἀγνοίας εἰς γνῶσιν μεταβολή, ἢ εἰς Φιλίαν, ἢ ^a ἔχθραν τῶν πρὸς εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν ὡρισμένων. Καλλίστη δὲ ἀναγνώρισις, ὅταν ἅμα περιπέτῃ ^b γίνωνται, ⁴ ὡς ^c ἔχει ἐν τῷ Οἰδίποδι. Εἰσὶ μὲν ἔν καὶ ἄλλαι ἀναγνωρίσεις. καὶ γὰρ πρὸς αἴψυχα καὶ τὰ τυχόντα ἐστίν ^d ὅτε, ὥσπερ εἴρηται, ^e συμβαίνει. καὶ εἰ πέπραγέ τις, ἢ μὴ πέπραγμ, ἐστίν T. 38. ἀναγνωρίσις. ἀλλ' ἢ μάλιστα τῷ μύθῳ, καὶ ἢ μάλιστα τῷ πρῶτῳ, ἢ εἰρημένη ἐστίν. Ἡ γὰρ τοιαύτη ἀναγνώ-

^t ἀπαλλάξας M. 14. ^u ὅς M. omnes. ^x μιμεῖσθαι M. 14. 16. inter imitandum Vall. ^y ἀκολουθῶν omittit M. xiv. ^z δὲ ὥσπερ M. omnes.

^a εἰς ἔχθραν M. xiv. 21. ^b γίνονται M. xiv. 14. 21. ^c ἔχει ἢ ἐν τῷ Οἰδίποδι M. xiv. 16. 21. ἐν τῷ Οἰδίποδι ἔχει M. 14. ^d ὅτε omittunt M. omnes.

^e συμβαίνειν M. xiv.

3 Ἐν τῷ Λυγκεῖ.] Simile est Peripetiae exemplum, quod Aristot. ex Lynceo (Tragediae id nomen) adducit. Nam cum Danaus interfectorum sequeretur Lynceum, idque omnes jam futurum crederent, contra evenit: evadebat enim Lynceus, mactabatur Danaus. Quae manifesta sane in contrarium mutatio. Quarum in altera felicitas in infelicitatem; in altera, quae duplici mutatione constat, in felicitatem

Lyncei felicitas, Danaei in infelicitatem praeter expectationem mutatur felicitas. *Heinsius.* *

4 Ὡς ἔχει ἐν τῷ Οἰδίποδι.] Plures calamo exarati libri habent, non ut antea excusi, ὡς ἔχει ἐν τῷ Οἰδίποδι, sed οἷον ἔχει ἢ ἐν τῷ Οἰδίποδι. Quare ut fidem illorum sequerem, & quia magis expressum in ea est, quod significare voluit *Aristoteles*, ipsam recepi, ait *Victorius Sylburgius*.

ρισίς καὶ ὁ περιπέτεια ἢ ἔλεον ἔξει, ἢ φόβον. ὁ οἶων
 ὁ πράξεων ὁ τραγωδία μίμησις ὑπόκειται. Ἐτι ὁ καὶ
 τὸ ἀτυχεῖν ὁ καὶ τὸ εὐτυχεῖν ἐπὶ τῶν πιατῶν συμβήσεται.
 ὁ ἐπειδὴ ἡ ἀναγνώρισις τινῶν ἐστὶν ἀναγνώρισις. Ἐπὶ δὲ
 ἡ ἀναγνωρίσεις, αἱ μὲν εἰσι θατέρω πρὸς τὸ ἕτερον μόνον,
 ὅτ' ἂν ἡ δῆλος ἕτερος, τίς ἐστὶν. ὅτε * δὲ ἀμφοτέρω δὲ
 ἀναγνωρίσαι. οἷον, ἡ μὲν Ἰφιγένεια τῷ Ὀρέσῃ ἀνεγνω-
 ρίσθη ἐκ τῆς πέμψεως τῆς ἐπιστλῆς. ἐκείνῳ δὲ πρὸς τὸ
 Ἰφιγένειαν ἄλλης ἔδει ἀναγνωρίσεως.

^f περιπέτειαν M. 14.

^g οἶον M. 14. 16. 21.

^h πράξεως M. 14.

ⁱ ὁ εὐτυχεῖν M. xiv.

^k τίς omittit M. 21.

^l ἀναγνωρίσεις omittunt

M. omnes.

^m τίς omittit M. 21.

* δι' ἀμφοτέρω Ald. ob utroque Vall.

5 Ἡ τραγωδία μίμησις.] Placet (inquit Victor.) Græca hæc lectio, quæ in primo excusis libris, & in calamo etiam scriptis à me inventa est, ἡ τραγωδία μίμησις ὑπόκειται. Nam in quosdam excusos postea irrepsit, ἡ ἐν τραγωδίᾳ μίμησις, addita præpositione, & variato casu nominis quod consequitur. Sylburgius.

6 Ἐπειδὴ ἡ ἀναγνώρισις.] Victorius post συμβήσεται novam sectionem inchoat, con-

tractisque duabus illis periodis in unam, sic legit hunc locum, Ἐπὶ δὲ ἡ ἀναγνώρισις τινῶν ἐστὶν ἀναγνώρισις, ἀναγνωρίσεις αἱ μὲν εἰσι θατέρω πρὸς τὸ ἕτερον μόνον. Quam lectionem à Paccio quoque & Madio animadversam fuisse, in vetustissimo etiam exemplari ejus à se reperta esse vestigia. Sylburgius.

7 ὅτ' ἂν ἡ.] Camot. editio ὅταν, conjuncte. Sylburgius.

Κ Ε Φ. ιβ.

Μέρη τραγωδίας κατὰ τὸ πρῶτον, καὶ εἰς αὐτὰ διαιρεῖται
κεχωρισμῆνα.

ΔΙΟ μὲν ἔν τῷ μύθῳ μέρη τῶν ταῦτ' ἐστὶ, περιπέτεια T. 39.
Ἐ ἀναγνώρισις· τρίτον δὲ, πάθος. Τῶν δὲ
περιπέτεια μὲν καὶ ἀναγνώρισις εἴρηται· πάθος δὲ ἐστὶ
πρῶτον Φθαρτικὴ ἢ ὀδυνηρά· οἷον ὅτε ἐν τῷ Φανερώ
θάνατοι, καὶ αἱ περιωδιῶν καὶ τρώσεις, καὶ ὅσα τοιαῦτα.
Μέρη δὲ τραγωδίας, αἷς μὲν ὡς εἶδеси δεῖ χρῆσθαι, πρῶ-
τον ἐπιμῆν. Κατὰ δὲ τὸ πρῶτον, καὶ εἰς αὐτὰ διαιρεῖται
κεχωρισμῆνα, πᾶσι ἐστὶ· Πρόλογος, Ἐπισόδιον, Ἐξο-
δος, Χορικόν· καὶ τῶν, τὸ μὲν Πάροδος, τὸ δὲ Σπᾶ-
σιμον. Κοινὰ μὲν ὅτι ἐν ἀπάντων ταῦτα· ἴδια δὲ, τὰ
ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ Κόμμοι. Ἐστὶ δὲ Πρόλογος μὲν, T. 40.
μέρος ὅλον τραγωδίας· τὸ πρὸ χορῶ Παρόδος. Ἐπισό-
διον δὲ, μέρος ὅλον τραγωδίας, τὸ μεταξὺ ὅλων χορι-
κῶν μελῶν. Ἐξοδος δὲ, μέρος ὅλον τραγωδίας, μετ' ὃ
οὐκ ἔστι χορῶ μέλος. Χορικὸν δὲ, Πάροδος μὲν, ἢ πρώτη

¹ ὅτι M. 16. 21. ² ὅτι omittunt M. xiv. 16. 21. ³ τὸ πρὸ χορῶ πα-
ρόδος: ἐπισόδιον δὲ μέρος ὅλον τραγωδίας omiserat M. 21. addita postea in mar-
gine; sed pro ἐπισόδιον additum ἐπισοδιῶν. ⁴ τὸ μεταξὺ, &c. usque ad μετ' ὃ
exclusive omittunt M. xiv. 14. τὸ μεταξὺ ὅλων χορικῶν μελῶν expuncta fuerunt
in contextu M. 21. ac deinde ab alia manu reddita sunt in margine. ⁵ μέρος
M. 16. 21. cor.

¹ Οἷς μὲν ὡς εἶδеси.] Camot. versio, quibus quidem ut formis
Edit. omittit ὡς ante εἶδеси: at uti oportet. Sylburgius.
non item Victorius, ut declarat

λέξεις ὅλα χορῶ. Στάσιμον δὲ, μέλος χορῶ, τὸ ἀνδρῶ ἀναπαύει καὶ τροχαίει. Κόμμος δὲ, θρήνος κοινὸς χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς. ² Μέρη μὲν ἔν τραγωδίας, οἷς μὲν ³ δεῖ χρῆσθαι, πρότερον ⁴ εἶρη. Κατὰ δὲ τὸ πρῶτον, καὶ εἰς αὐτὸ διαιρεῖται ⁵ κεχωρισμένα ταῦτ' ἐσίν.

² εἶπαμεν M. 16, 21. εἶπομεν M. xiv. 14.
ταῦτ' M. 16.

⁵ κεχωρισμένα ταῦτα,

² Μέρη μὲν ἔν.] Victorius pro μὲν ἔν habet δέ. Idem mox post οἷς μὲν inferit ὡς εἶδισι, ut supra itidem est, οἷς μὲν ὡς εἶδισι δεῖ χρῆσθαι. Syburgius.

³ Δεῖ χρῆσθαι.] Bas. Editionis margo pro χρῆσθαι habet ἐσχηματίζεσθαι: quod cum loco jam citato non congruit. Ibidem Victorius pro εἶρηται habet εἶπαμεν. Syburgius.

Κ Ε Φ. 17.

Ἦν δὲ σοχάζεσθαι, καὶ αὐτὸ δεῖ εὐλαβεῖσθαι συνίσταντας τὰς μύθους· καὶ πρότερον ἔσται τὸ τ' τραγωδίας ἔργον.

T. 41.

ΩΝ ¹ δὲ δεῖ σοχάζεσθαι, καὶ αὐτὸ δεῖ εὐλαβεῖσθαι συνίσταντας τὰς μύθους, καὶ πρότερον ἔσται τὸ τ' τραγωδίας ἔργον, ἐφεξῆς ἀν' εἴη ² λεκτέον τοῖς νῦν εἰρημένοις. ³ Ἐπειδὴ ἔν δὲ πλὴν συνίστανται εἶναι τῆς καλλίστης τραγωδίας, μὴ ἀπὸ λῶν, ἀλλὰ πεπλεγμένων, ἔστι ταύτῃ φοβεῶν ἔστι ἐλεφάντων εἶναι μιμητικῶν (τῷτο γὰρ ἴδιον τῆς ποιότητος μιμήσεώς ἐστι) πρῶτον μὲν δῆλον, ὅτι ἔτε τὰς

¹ ὡς M. omnes.

² ῥητέον M. 14.

³ ἐπεὶ M. M. 21. corr.

¹ Ἦν δὲ.] Camot. ὡς δὲ pro ὡν δὲ: parum apte. Syburgius.

ἐπιφθέσει

ἐπιφκείς ἄνδρας δεῖ μεταβάλλοντας φαίνεσθαι ἐξ εὐτυχίας
εἰς δυστυχίαν· ἔ γὰρ φοβερόν, ἔδὲ ἐλεεινὸν τῷτο, ἀλλὰ
² μισαρόν ἐστιν· ἔτε τὰς μοχθηρὰς ἐξ ἀτυχίας εἰς εὐτυ-
χίαν· (ἀτραγωδοτάτον γὰρ τῷτο ἐστὶ· πάντων ἔδὲν γὰρ
ἔχει ὧν δεῖ· οὔτε γὰρ φιλάνθρωπον, ἔτε ἐλεεινόν, ἔτε
φοβερόν ἐστιν) ἔδ' ³ αὖ τ' σφόδρα πονηρόν, ἐξ εὐτυχίας
εἰς δυστυχίαν μεταπίπτειν. ⁴ Τὸ μὲν γὰρ φιλάνθρωπον
ἔχοι ἂν ἡ ποιαύτη σύσασις, ἀλλ' ἔτε ἔλεον ἔτε φόβον.
Ὁ μὲν γὰρ ² παρὶ τ' ἀνάξιόν ἐστι δυστυχῆναι, ὁ δὲ παρὶ τ'
ὅμοιον· ἔλεος μὲν, παρὶ τὸν ἀνάξιον· φόβος δὲ, παρὶ τὸν
ὅμοιον. Ὡς τε ἔτε ἐλεεινόν, ³ ἔτε φοβερόν· φαίνε) τὸ
σμεβαῖνον. Ὁ μεταξὺ ἄρα τῶτων λοιπός. Ἐστὶ δὲ
ποιῶτος, ὁ μήτε ἀρετῇ διαφέρων, καὶ δικαιοσύνη, μήτε
διὰ κακίαν ⁴ καὶ μοχθηρίαν μεταβάλλων εἰς τὴν δυσ-
τυχίαν, ἀλλὰ δι' ἁμαρτίαν τινὰ, τῶν ἐν μεγάλῃ δόξῃ
ὄντων ἔ εὐτυχία· οἷον, οἰδίπωτος καὶ θυέσης, ἔ οἱ ἐκ

I. 42.

² μικρόν M. 14. ³ αὐτὸ M. 14. 21. αὖ τὸ M. xiv. 16. ⁴ τὸ M. 16.
corr. τι. ⁵ erit Vall. ⁶ καὶ μοχθηρίαν omittit M. xiv.

2 Περὶ τ' ἀνάξιον.] τ' ἀνάξιον
δυστυχῆναι dicit, pro τ' ἀνάξιως
δυστυχῆναι: de quo loquendi
genere dictum in Rhetor. lib.
2. cap. 9. "ἐπὶ τοῖς ἀνάξις
κακωπραγῶσι: Basil. Edit.
"margo, τοῖς ἀνάξις κακωπρα-
"γῶσι quam lectionem ἔ Mo-
rell. annotavit ex antiqua tra-
"lacione, ἔ fidelissimo Victorii
"libro. Idem Victorii Codex
"max itidem, ἐπὶ τοῖς ἐναντίως
"κακωπραγῶσι: quæ lectio est

"etiam in Basil. Edit. margine.
"Sic infra, Rhet. πρὸς Ἀλίξανδ.
"pag. 219. v. 23: ἐπιδεικνύν-
"τες ὡς ἀνάξιως δυστυχῆναι."
Non abfimilis structuræ for-
ma est Eth. Eudem. 78. 12.
95. 19. Sylburgius.

3 Οὔτε φοβερόν φαίνεται.]
Victorius pro φαίνε) legit ἔστι,
quod & calamo exarati libri
sic habeant, & sententia ea sit
verior. Sylburgius.

τῶν

T. 43.

τῶν ταύτων γενῶν Ὀπιφανεῖς ἄνδρες. / Ἀνάγκη ἄρα τὸν
καλῶς ἔχοντα μῦθον ἀπλῶν εἶναι^e μᾶλλον ἢ διπλῶν,
ὥσπερ τινὲς Φασι, καὶ μεταβάλλειν ἐκ εἰς εὐτυχίαν ἐκ
δυστυχίας, ἀλλὰ τὸναντίον ἐξ εὐτυχίας εἰς δυστυχίαν, μὴ
διὰ μοχθηρίαν, ἀλλὰ δι' ἁμαρτίαν μεγάλῃ, ἢ οἷα
εἶρη^g, ἢ βελτίονος μᾶλλον ἢ χείρονος. Σημεῖον δὲ καὶ
τὸ γιγνόμενον. ⁴ Πρὸ τῆς μὲν γὰρ οἱ ποιηταὶ τὰς τυ-
χόντας⁵ μύθους ἀπηρίθμην· νῦν δὲ, περὶ ὀλίγας οἰκί-
ας⁶ αἱ κάλλιται τραγωδίαι συωτίθεν⁷. οἷον περὶ
Ἀλκμαίωνα, καὶ Οἰδίπωον, καὶ Ὀρέστην, καὶ Μελέαγρον,
καὶ Θυέστην, καὶ Τηλέφον, καὶ ὅσοις ἄλλοις συμβέβηκεν
ἢ παθεῖν δεινὰ, ἢ ποιῆσαι. Ἡ μὲν ἔν κατὰ τὸ τέχνην
καλλίστη τραγωδία, ἐκ ταύτης τῆς συστάσεώς ἐστι. Διὸ
καὶ οἱ Εὐριπίδῃ ἐγκαλῶντες τὸ αὐτὸ ἁμαρτάνουσιν, ὅτι
τῆτο δρᾶ ἐν ταῖς τραγωδίαις, ἢ πολλὰ αὐτὰ εἰς δυστυχί-
αν τελευτῶσι. Τῆτο γὰρ ἐστίν, ὥσπερ εἶρηται, ὁρθόν.
Σημεῖον δὲ μέγιστον· ἐπὶ γὰρ τῶν σκλῶν ἢ τῶν ἀγῶνων
τραγικώταται αἱ ποιῶνται φαίνονται, ἂν⁸ κατορθῶσι.

^e ἢ μᾶλλον M. 14. & Ald.
M. 14. 16. 21.

^f πρῶτον M. omnes.

^g κατορθῶσι

4 Πρὸ τῆς μὲν γὰρ.] Hac parte discedunt calamo scripti libri, quos vidi, ab excusis pusilla in re, & quæ sensum pene non variat, cum enim impressi habeant πρὸ τῆς illi habent πρῶτον: ait Vict. Sylburgius.

5 Μύθους ἀπηρίθμην.] Scribendum existimo, quamvis insolentiore voce, ἀπὲρρίθμην. Ut

sit ἀπορρίθμην, sicut alibi μεταρρίθμην, & similia, ἀντὶ τῆς μεταρρίθμειν. Heinsius.

6 Αἱ κάλλιται τραγωδίαι.] Victorii Edit. ante αἱ κάλλιται inserit κα: sed in versione omittit eam particulam. Sylburgius.

7 Ὅτι τῆτο δρᾶ.] Cam. Edit. ὁθεν pro ὅτι: parum convenienter. Sylburgius.

καὶ ὁ Εὐεπίδης, εἰ καὶ τὰ ἄλλα μὴ δὲ οἰκονομεῖ, ἀλλὰ
 τραγικώτατος γε τῶν ποιητῶν φαίνεται. ⁸ Δούτρεα ^h δὲ,
 ἡ πρώτη λεγομένη ὑπὸ τινων ἐστὶ σύσασις, ⁱ ἡ διωλὴν τε
 πλὴν σύσασιν ἔχουσι, καθάπερ ἡ Ὀδύσεια, καὶ τελευτῶσαι
 ἐξ ἐναντίας τοῖς βελτίοσι καὶ χείροσι. / Δοκεῖ δὲ εἶναι T. 45.
 πρώτη διὰ τῶν θεάτρων ἀδένειαν ἀκολουθεῖν γὰρ
 οἱ ποιηταὶ κατ' εὐχὴν ποιῶντες τοῖς θεαταῖς. Ἐστὶ γὰρ ἔχ
 αὐτὴ ἀπὸ τραγωδίας ἡδονή, ἀλλὰ μᾶλλον τῆς κωμωδίας
 οἰκεία. ⁹ Ἐκεῖ γὰρ ἂν οἱ ἔχθιστοι ὧσιν ἐν τῷ μύθῳ.

h δὲ M. 14. 16. & Ald.

i ἡ M. 16.

⁸ Δούτρεα γ', ἡ πρώτη.] Basil. & Cam. Editiones omit-
 tunt articulum ἡ ante πρώτη:
 minus belle. Quare Victori-
 um sequi libuit. Idem adno-
 tat, in quibusdam editionibus
 perperam fuisse δὲ pro δ' ἡ:
 emendationisque suæ auctores
 citat libros calamo exaratos.
 Sylburgius.

⁹ Ἐκεῖ γὰρ ἂν οἱ ἔχθιστοι.] Ne
 hic quidem nasum suum doc-
 tissimi consuluerunt viri. Nam
 cum postremo de Fabula, cu-
 jus duplex est Constitutio,
 agit, quo hæc referes? Talem
 esse certum est Sophoclis Elec-
 tram. E personis enim ἀνο-
 μοίοις κατ' ἥθος constat, & di-
 versum illis tribuit exitum.
 Electra est τῶν βελτιόνων: ergo
 primo est infelix, mox felix.
 Clytemnestra & Ægisthus τῶν
 φαύλων: ergo primo felices,
 mox sunt infelices. Nam quæ
 Petrus Victorius de duplici
 constitutione prolixè notat, non

sunt nauci. Quærit Philoso-
 phus, utra sit præstantior, ta-
 lisne, an quæ simplicem Con-
 stitutionem habet, & è felici-
 tate in felicitatem terminatur.
 Dupliciter respondet. Poste-
 riorem per se esse præstantio-
 rem: alteram, populi respec-
 tu, qui placido exitu magis
 delectatur. Sed an hoc requi-
 ritur, ut duo in ea repræsen-
 tentur inimici? Minime. An
 ut iterum concilientur? mi-
 nime gentium. Perfectum δι-
 πλῆς συστάσεως exemplum est in
 Odyssæa, ipso divino magistro
 teste. * An aliquid ibi tale?
 Nihil. An in Sophoclis Elec-
 tra? Non. Nec enim Ulysses
 cum procis, neque Orestes
 cum Ægistho conciliatur. Vi-
 des ne colorem quidem esse,
 quo conjungi cum superiori-
 bus hæc possint. Quid ergo?
 Noli dubitare, mutilum esse
 locum & defectum. Deest tale
 aliquid, καὶ εἰν συμβῆ αὐτὸς συν-
 ἀπαλλαγῆναι.

G

οἶον, Ὀρέτης καὶ Αἴγιοτος, φίλοι^κ γινόμενοι ὅπῃ τελευ-
τῆς ἐξέρχον), καὶ ἀποθνήσκῃ ἑδεῖς ὑπὸ ἑδενός.

^κ γινόμενοι M. 14.

ἀπαλλαγῆναι. Hoc modo: ἀκο-
λεῖσθαι γὰρ οἱ ποιηταὶ κατ' εὐχλὴν
ποιῶντες τοῖς θεαταῖς· καὶ ἐὰν
συμβῇ αὐτοῖς συναπαλλαγῆναι.
Ἐστὶ ὅ ἐξ αὐτῆς δὲ τραγωδίας
ἡδονή, ἀλλὰ μᾶλλον τῇ κωμῳδίας
οἰκεία· ἐπεὶ γὰρ ἂν οἱ ἔχουσιν ὥσιν
ἐν τῇ μυστῇ, οἶον Ὀρέτης ἔν Αἴ-
γιοτῷ, φίλοι γινόμενοι ἐπὶ τελευ-
τῆς ἐξέρχονται καὶ ἀποθνήσκῃ ἑδεῖς
ὑπὸ ἑδενός. Qui duplicem fa-
ciunt Constitutionem, aliquid
populo tribuunt, &, ut ipse
magister loquitur, κατ' εὐχλὴν
ποιῶσι τοῖς θεαταῖς. Quia ali-
ter exitus est placidior & felix.
Ut Ulyssis, ut Electræ. Qui
vero duos inter sese conten-
dentes inducunt, qui mox
conciliantur, & placide sine
noxa aut cæde discedunt, mul-

to magis. Sicut in Ajace So-
phoclis, Teucer & Menelaus
ac Agamemnon, qui mox in-
terventu Ulyssis conciliantur.
Quanquam veniam in isto dra-
mate scriptor maximus mere-
tur, quia extra τὴν σύστασιν, sive
ipsam fit Constitutionem Fa-
bulæ, quæ nihil est aliud,
quam insania Ajacis & mors.
Reliqua extendendi Dramatis
causa à poëta sunt addita, ne
in commissione aut deficeret,
aut alias non æquaret Tragœ-
dias. Hoc ergo populo placet,
verum perperam. Non enim
Tragœdiæ propria voluptas ta-
lis, sed Comœdiæ: cujus pro-
pria est voluptas illa, inquit
magnus doctor. *Heinsius.*

Κ Ε Φ. ιδ.

Τὸ φοβερόν καὶ ἐλεεινὸν πῶς ὁρῶσκεν δάξει).

ηζ!

ΕΣΤΙ μὲν ἔν τὸ φοβερόν καὶ ἐλεεινὸν ἐκ τῆς ὀψέως
γίνεσθαι. Ἐστὶ δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς συστάσεως τῶν
πραγμάτων, ὅπερ ἐστὶ πρότερον καὶ πιητὸ ἀμείνωνος. Δεῖ

Ἐστὶ καὶ ἐξ αὐτῆς.] Præ- ita absque ullo histrionis ar-
clare præcipit Philosophus, tificio aut ope constituendam
esse

ἥ καὶ ἄνδρ' ὅρα'ν ἔτω σιωπῶσαν τὸν μῦθον, ὥς τὸν
 ἀκρόντα πὰ πράγματα γνόμενα καὶ Φρίττειν καὶ
 ἐλεῖν ἐκ τῶν συμβαινόντων· ἀπερ' ἂν πάθοι τίς ἀκῶν T. 46.
 τὸν ὅτι Οἰδίποδος μῦθον. Τὸ δὲ διὰ τῆς ὀφείας τῆτο
 ὡρασκευάζειν ¹ ἀτεχνότερον, καὶ χορηγίας δεόμενόν
 ἐσιν. Οἱ δὲ μὴ τὸ φοβερόν διὰ τῆς ὀφείας, ἀλλὰ
² τὸ τερατῶδες μόνον ὡρασκευάζοντες, ἔδεν τραγωδία
 κοινωνῶσιν· οὐ γὰρ πᾶσαν δεῖ ζητεῖν ἡδονὴν ἀπὸ τραγω-
 δίας, ἀλλὰ τὴν οἰκίαν. Ἐπεὶ δὲ ³ τὴν ἀπὸ ^m ἐλέως καὶ
 φόβου διὰ μιμήσεως δεῖ ἡδονὴν παρασκευάζειν τὸν ποιητὴν,
 φανερόν ὡς τῆτο ἐν τοῖς πράγμασιν ἐμποιητέον. Ποῖα
 ἔν δεινὰ, ἢ ποῖα οἰκίρα φαίνε' τῶν συμπιπτόντων, λά-
 βωμεν. Ἀνάγκη δὲ, ἢ φίλων εἶναι πρὸς ἀλλήλους τὰς
 τοιαύτας πράξεις, ἢ ἐχθρῶν, ἢ μηδετέρων. Ἄν μὲν ἔν T. 47.
 ἐχθρὸς ἐχθρόν ⁿ ἀποκλείνη, ἔδεν ἐλεεινὸν ἔτε πιῶν, ἔτε

¹ ἀτεχνότερον M. 16. & Ald. ^m ἐλέου M. xiv. 21. ⁿ ἀποκλείνη omittunt
 M. omnes & Ald.

Fabulam, ut qui audiat so-
 lummodo, aut legat, misera-
 tione perfundatur & horrore.
 Quod & factum in Oedipode
 Tyranno Sophoclis ostendit.
Heinsius. *

2 Τὸ τερατῶδες.] Hæc in
 Æschylum dicta: qui cum
 Eumenidas docuit, Furias in
 scenam tanto numero, adeo
 horribili ornatu induxit, ut
 populum universum terror in-
 vaderet, pueri à pavore exa-
 nimarentur, gravidæ mulieres

abortum facerent; habes in
 laudatis Pollucis (*Vid. Petiti
 notam pag. 13.*) verbis, & tes-
 tatur Auctor vitæ Æschyli:
 πινὲς δ' ἐφασιν, ἐν τῇ ἐπιδείξει
 τῶν Εὐμνίδων ἀπορρόδην εἰσαγόνται
 τὴν Χορόν, τοσούτον ἐκπλήξαι τὴν δῆ-
 μον, ὥς τε πὰ μὲν νήπια ἐκψύξαι,
 πὰ δ' ἐμβρυα ἐξαμβλωθῆναι. *Pe-
 titus.*

3 Τὴν ἀπὸ ἐλέως.] Victor. pro
 ἐλέως, habet ἐλεῖν: more pari-
 syllaborum, ut supra, cap. 11.
 ἢ ἐλεον ἐξεῖ, ἢ φόβον. *Sylburgius.*

μέλλων^ο δέικνυσι, πλὴν κατ' αὐτὸ τὸ πάθος· ἔδ' ἢ ἂν
 μηδ' ἑτέρως ἔχοντες. Ὅταν δ' ἐν ταῖς φιλίαις ἐγείνηται
 τὰ πάθη· οἷον εἰ ἀδελφὸς ἀδελφὸν, ἢ υἱὸς πατέρα, ἢ
 μήτηρ υἱόν, ἢ υἱὸς μητέρα^ρ ἀποκτείνει, ⁴ ἢ μέλλη, ἢ
 τοιῦτόν τι ἄλλο^ο δρά, ταῦτα ζητητέον. Τὰς μὲν ἔν
 παρελημμένους μύθους λύειν ὅση ἔστι. Λέγω ἢ οἷον τ'
 Κλυταιμνήστραν^ι ἀποθανῆσαν ὑπὸ τῷ Ὀρέστῃ, καὶ τὴν
⁵ Ἐριφύλην ὑπὸ τῷ Ἀλκμαίῳ. Αὐτὸν δὲ εὐρίσκειν
 δεῖ, καὶ τοῖς παραδεδομένοις χρῆσθαι καλῶς. Τὸ δὲ κα-
 λῶς τὶ λέγομεν, ἢ εἰπωμεν/σαφέστερον. Ἔστι μὲν γὰρ
 ἔτι γίνεσθαι τὴν πράξιν, ὥσπερ οἱ παλαιοὶ ἐποίκιν, εἰδότες
 καὶ γινώσκοντας· καθάπερ καὶ Εὐριπίδης ἐποίησεν ἀποκτεί-
 νεσαν τὰς παῖδας^κ τὴν Μήδραν. Ἔστι δὲ πράξαι μὲν,
 ἀγνοῦντας δὲ πράξαι τὸ δεινόν, εἴθ' ὕστερον ἀναγνωρίσθαι
 τὴν φιλίαν, ὥσπερ ὁ Σοφοκλῆς Οἰδίπδους. Τῷτο μὲν ἔν
 ἔξω τῷ δράματι· ἐν ὅτ' αὐτῇ τῇ τραγωδίᾳ· οἷον ὁ
⁶ Ἀλκμαίων ὁ Ἀστυδάμαντις, ἢ ὁ Τηλέγονος ὁ ἐν τῷ

T. 48.

^ο δέικνυσι omittunt M. omnes. P αὐ M. xiv. ^ρ ἀποκτείνει M. 16. 21.
^ι μέλλει M. 16. 21. ^κ δεῖν M. 14. 16. 21. & Ald. ^ι ἀποθανοῦσαν omittit
 M. xiv. ^κ εἰπωμεν M. 16. & Ald. ^κ τὴν omittit M. 14. ^γ αὐτῇ δὲ τῇ
 M. 21. corr. ^ζ Ἀλκμαίωνος Ἀστυδάμαντις M. xiv. 21. Ἀλκμαίωνος Ἀστυ-
 δάμαντος M. 16. & Ald. Alcmaeonis Aftydamantus Vall.

4 Ἡ μέλλη, ἢ τοιῦτόν.] In
 textu Heinſiano; ut & in Edit.
 Parisiana, anno 1629, quæ
 Heinſium in omnibus ſecuta
 eſt, ita legitur, ἢ μέλλη τοιῦτόν
 τι ἄλλο δράν. Sed in verſione
 noſtram Heinſius agnoſcit lecti-
 onem: *vel interfeſſurus videa-
 tur, aut tale aliquid agat.*

5 Ἐριφύλην.] Notiſſima fa-
 bula. Hom. vocat Odyſſ. λ.
 εὐρυπύλην τ' Ἐριφύλην. Virgilius
 Æneid. 6. v. 445. Mœſtam-
 que Eriphylem, Crudelis nati
 monſtrantem vulnera cernit.

6 Ἀλκμαίων ὁ Ἀστυδάμαντις.]
 Baſil. & Camot. Editiones ha-
 bent ὁ Ἀλκμαίωνος Ἀστυδάμαντος.
 Sed

τραυματία Ὀδυσσεύ. Ἐτι δὲ ὁ τρίτον ὡρᾷ ταῦτα, τὸ μέλλοντα ποιεῖν τι τῶν ἀνηκέστων δι' ἀγνοίαν, ἀναγνωρίσαι πρὶν ποιῆσαι· καὶ ὡρᾷ ταῦτα ἐκ ἔστιν ἄλλως. Ἡ γὰρ πρᾶξαι ἀνάγκη, ἢ μὴ· καὶ εἰδότας, ἢ μὴ εἰδότας. T. 49. Τῶτων ὅτι τὸ μὲν γνώσκοντα μελλῆσαι, καὶ μὴ πρᾶξαι, χείριστον. Τό, τε γὰρ ὁ μίαν ἔχει, καὶ ὁ τραγικόν· ἀπαθές γάρ. Διόπερ ὁδοὶ ποιεῖ ὁμοίως, εἰ μὴ ὀλιγάκις· οἷον, ἐν Ἀντιγόῃ τὸ Κρέοντα ὁ Αἴμων. Ὁ γὰρ πρᾶξαι δεύτερον. Βέλτιον δὲ τὸ ἀγνοῦντα μὲν πρᾶξαι, πρᾶξαντα δὲ ἀναγνωρίσαι. Τό, τε γὰρ ὁ μίαν ἔχει ὁ πόρος, καὶ ἡ ἀναγνώρισις ἐκωληκλικόν. Κράτιστον δὲ τὸ τελευταῖον. Λέγω δὲ οἷον ἐν τῷ Κρεσφόντῃ ἡ Μερόπη μέλλει τὸ υἱὸν ἀποκτείνειν, ἀποκτείνει δὲ ὁ, ἀλλ' ὁ ἀνεγνώρισε· καὶ ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ ἡ ἀδελφὴ τὸ ἀδελφόν· καὶ ἐν τῇ Ἑλλῇ ὁ υἱὸς τὴν μητέρα ἐκδιδόναι μέλλων, ἀνεγνώρισεν. T. 50. Διὰ τῆτο, ὅπερ πάλαι εἴρηται, ὁ περὶ πολλὰ γένη· αἱ τραγωδίαί εἰσι. Ζητῶντες γὰρ ἐκ ἀπὸ τέχνης, ἀλλ' ἀπὸ τύχης εὖρον τὸ τοῖτον παρασκευάζειν ἐν τοῖς μύθοις. Ἀναγκάζονται ἔν ἐπὶ ταύτας τὰς οἰκίας

a ἀνάκει M. 14. b μικρόν M. xiv. c τὸ δὲ M. xiv. 21. d μικρόν M. xiv. e ἀνεγνώρισεν· διὰ γὰρ τοῦτο ὅπερ πάλαι εἴρηται· καὶ M. 21. corr. f καὶ ἐν τῷ usque ad μέλλον, ἀνεγνώρισεν inclusive omittit M. xiv. g καὶ M. 16. h τὰς τοιαύτας οἰκίας M. xiv.

Sed veriore esse Victorii lectionem declarat Suidas, cum duos Aftydamantas tragicos memorat, patrem & filium, Atheniensem utrumque. Sylburgius. Ed. ὡρᾷ ταῦτα. Sed verior nostra lectio: unde & Victorius, tertium præter hæc. Sylburgius.

7 Τρίτον περὶ ταῦτα.] Cam. 8 Διὰ τῆτο.] Victorius, διὰ γὰρ τῆτο: propter hoc enim. Sylburgius.

* Adludit Aristot. ad Odysso. ἀναρθοπληγὰ, τοιαῦτα fabulam Sophoclis.

ἀπαντᾶν, ὅσαις τὰ τοιαῦτα συμβέβηκε πάθῃ. Περὶ μὲν
ἐν τῆς τῶν πραγμάτων συστάσεως, καὶ ⁹ ¹ ποίως καὶ τίνας
εἶναι δεῖ τὰς μύθους, εἶρη) ἱκανῶς.

¹ et quales esse Val.

9 Ποίως καὶ τίνας.] Victorius sublatâ conjunctione καὶ: qui
cum veteribus libris & Paccio modus apud hunc auctorem
legendum monet ποίως τίνας, frequens sit. Sylburgius.

Κ Ε Φ. ιε.

Ὡν σοχάζεσθαι δεῖ περὶ τὰ ἥθη.

καὶ.

ΠΕΡΙ δὲ τὰ ἥθη τέτταρά ἐστιν ὧν δεῖ σοχάζεσθαι· ἐν
μὲν καὶ πρῶτον, ¹ ὅπως χρῆσθαι ἡ. Ἐξαι δεῖ ἥθος
μὲν, εἰάν, ὥσπερ ἐλέχθη, ποιῇ ^κ φανεράν ὁ λόγος, ἡ ἡ

^κ φανερόν M. omnes.

¹ Ὅπως χρῆσθαι ἡ.] Nondum
inter Criticos satis convenit
de sensu hujus loci. Poeticam
quandam virtutem, moresque
requiri Bossuius censet à Phi-
losopho. Eosque mores, & bo-
nos, & χρῆσθαι haberi posse,
qui similes sibi semper fingun-
tur, apteque iis, quibus affi-
gimus personis, conveniunt in
omni re, omnique tempore.
Adeò ut, si quando dubiæ res
inciderint, paulumque pertur-
bata, ex iis statim, quæ de il-
lo antea dicta factaque fue-
rint, quid sit quisquam factu-
rus, videamus. Et proinde,
non *Aeneæ* magis pietate infig-

ni, quam *Mexentio* *superum*
contemporari convenire hanc mo-
rum bonitatem. Cui explica-
tioni assentitur Dacierus, plu-
ribusque fidem adstruit. Alii
non ita. Sed potius ubi per
fabulam licuerit, nec quicquam
aliud obstitit, habendum es-
se rationem, ut mores in car-
mine et boni, & ad regulam
virtutis, exprimantur. Idque
etiam, more *Pictorum*, qui li-
neamenta vera quidem oris ex-
primunt, sed quicquid in vultu
aut vitiosum sit, aut deforme,
id arte pigmentisque, quoad
possunt, celant.

πραΐς

πρᾶξις προαίρεσιν τινα · ¹ Φαῦλον μὲν, ἐὰν Φαῦλην ·
^m χρῆσιν δὲ, ἐὰν χρησὴν. Ἐστὶ δὲ ἐν ⁿ ἐκάστῳ γένει. Καὶ *T. 51*.
 γὰρ ἡνὶ ἐστὶ χρησὴ καὶ δόλος. Καὶ τοι γε ἴσως τέτων, τὰ
 μὲν χεῖρον, τὸ δὲ ὅλως Φαῦλόν ἐστι. Δεύτερον δὲ, ² τὰ
 ἀρμόττοντα. Ἐστὶ γὰρ ἀνδρεῖον μὲν τὸ ἥθος, ἀλλ' ἔχ'
 ἀρμότιον γυναικί, τὸ ἀνδρείαν ἢ δεινὴν εἶναι. Τρίτον δὲ,
³ τὸ ὅμοιον. Τῷ γὰρ ἑτέρου τῷ χρῆσιν τὸ ἥθος καὶ ἀρ-
 μότιον ποιῶται, ὡς περ εἴρηται. Τέταρτον δὲ, τὸ ὁμαλόν ·
 καὶ γὰρ ⁴ ἀνώμαλός τις ἦ, ὃ πλὴν μίμησιν παρέχων καὶ
 ποιᾶτον ἥθος ὑποτιθεῖς, ὅμως ⁵ ὁμαλῶς ἀνώμαλον δεῖ
 εἶναι. Ἐστὶ δὲ παράδειγμα πονηρίας μὲν ἥθους ⁶ μὴ
 ἀναγκαῖον · οἷον, ὁ Μενέλαος ἐν τῷ Ὀρέσῃ · τῷ δὲ
 ἀπρεπῆς καὶ μὴ ἀρμότιον, ὃ, τε Θρήνος Ὀδυσσεύς ἐν *T. 52*.
 τῇ Σκύλλῃ, καὶ ⁷ ἡ ^q Μενελίππης ῥήσις · τῷ δὲ ἀνω-

¹ φαῦλον μὲν, ἐὰν φαῦλην omittunt M. omnes, & Val. ^m ἡ χρῆσιν M. 16: 21. ⁿ δ' ἐν ἐκάστῳ M. 21. ^o ὅλως omittit M. 14. ^p ὁμαλῶς omittit M. 14. ^q Μενελίππης M. 14. xiv. 16. & Vall.

² Τὰ ἀρμόττοντα.] Horat. in Arte, Convenientia finge.

³ Τὸ ὅμοιον.] Famam sequere.

⁴ Ἀνώμαλός τις ἦ.] Victorius non post ἦ sed post παρέχων distinguit, & locum sic vertit, quavis enim inaequalis quidam fuerit qui præbet imitationem, talique indole ac moribus fictus sit, tamen æquabiliter inaequalem oportet esse. Sylburgius.

⁵ Ὀμαλῶς ἀνώμαλον.] Sit

constans in levitate. Qualem depinxit Tigellium Horatius in Satyris: — Sardus habebat Ille Tigellius hoc.

⁶ Μὴ ἀναγκαῖον.] Heinsius in textu, ἀναγκαῖος. Et sic vertit: Est autem exemplum improbitatis non necessariæ in moribus.

⁷ Ἡ ^q Μενελίππης.] Μενελίππης habet etiam Victorius tam in Commentariis quam in textu. Sed verior esse videtur Camotiana Scriptura, Μενελίππης. Sylburgius.

μάλα, ἢ ἐν Ἀυλίδι Ἰφιγένεια· οὐδὲν γὰρ εἰσιν ἢ
 ἐκείλυσσιν τῇ ὕστερα. Χρὴ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἡθροῖς, ὡς περ
 καὶ ἐν τῇ τῶν πραγμάτων συστάσει, αἰεὶ ζητεῖν, ἢ τὸ
 ἀναγκαῖον, ἢ τὸ εἰκός. ⁸ Ὡς τὸ τοῦτον τὰ τοιαῦτα
 λέγειν ἢ πρᾶττειν ἢ ἀναγκαῖον ἢ εἰκός· καὶ τῷ μὲν τῷ
 γίνεσθαι, ἢ ἀναγκαῖον, ἢ εἰκός. Φανερόν ἐστι ὅτι ἐν ταῖς
 λύσεσιν τῶν μύθων ἐξ αὐτοῦ δεῖ τοῦ μύθου συμβαίνειν, ἐν
 μὴ ὡς περ ἐν τῇ Μηδείᾳ ⁹ ἀπὸ μηχανῆς, καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι
¹⁰ πρὸς τὴν ἀπόπλυν· ἀλλὰ μηχανῇ ^x χρησέον ὅτι
 T. 53. τὰ ἐξω τοῦ δράματος, ἢ ὅσα πρὸ τοῦ γέγονεν, ἀ ἐχ'

⁸ τῇ Αὐλίδι M. xiv. ⁹ ὕστερα M. 14. ^t Ὡς τὸν τοιοῦτον usque ad verba
 φανερόν οὖν exclusive omittit M. 14. & Ald. Ὡς τε τὸν τοιοῦτον τοιαύτῃ λέγειν ἢ ποιεῖν
 τὸ ἀναγκαῖον ὃν, ἢ τὸ εἰκός· φανερόν οὖν, &c. M. 16. ^u ἀπλοῦν M. xiv. 21. & Ald.
 simplicem Vall. πλοῦν M. 16. & in margine legitur hæc varia lectio ἄλλως· τὰ
 πρὸ τὴν τῇ πλεῖν δυσχέρειαν. ^x χρησέον ἴσως M. 14. 16. 21. & Ald.

⁸ Ὡς τὸ τοῦτον.] Basil. & Cam. Edit. omittunt hanc periodum, ὥς τὸ τοῦτον πρὸς τοιαῦτα λέγειν ἢ πρᾶττειν ἢ ἀναγκαῖον, ἢ εἰκός. Victorius se illa è calamo exarato libro accepisse testatur, nullâ immutatione factâ, legi tamen eadem etiam in altero exemplari, quanquam parum variata; verum ita ut pusilla varietas nihil mutet sententiam. Ut de veritate hujus lectionis non videatur dubitandum. Librario erroris ansam præbuisse tres comprehensiones in eadem voce (εἰκός) desinentes. Sylburgius.

⁹ Ἀπὸ μηχανῆς.] Horatius in arte,

Nec Deus interfit, nisi dignus

vindice nodus

Inciderit.—

Olim in fabulis, ubi se ex rebus difficilibus extricari non poterant, ad numinis præsidium confugiebant, Deosque machinatos, hoc est, in machina constitutos, inducebant; qui Prologos narrarent, nodumque, siquis incidisset, solverent. Unde, *Deus ex improviso apparens*, θεὸς δὲ ἀπὸ μηχανῆς. Nannius.

¹⁰ Τὰ πρὸς τὴν ἀπόπλυν.] Basil. & Camot. sine articulo, τὰ πρὸς ἀπόπλυν. Sed Victorius similem Dionysii Longini locum citat, in quo expressus est articulus, κατὰ τὴν ἀπόπλυν τῶν Ἑλλήνων. Sylburgius.

^γ οἷόν τε ἄνθρωπον εἰδέναι, ἢ ὅσα ὕπερον, ἀ δέεται
^z προσαγορεύσεως ἔ ἀγγελίας· ἅπαντα γὰρ διπιδόμεν
 τοῖς θεοῖς ὁρᾶν. Ἄλογον ᾗ μηδὲν εἶναι ἐν τοῖς πράγ-
 μασιν. Εἰ ᾗ μὴ, ἔξω τ' τραγωδίας· οἷον, ^a ¹¹ τὰ ἐν τῷ
 οἰδίποδι τῷ Σοφοκλέως. Ἐπεὶ δὲ μίμησις ἐστὶν ἡ τρα-
 γωδία βελτιόνων, ἡμᾶς δεῖ μιμεῖσθαι τὰς ἀγαθὰς
 εἰκονογράφους· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι διπιδόντες τῷ ^b οἰκείαν
 μορφὴν, ὁμοίως ποιῶντες, καλλίως γράφουσιν. Οὕτω καὶ
 τ' ποιητὴν μιμῆδρον καὶ ὀργίλως καὶ ¹² ῥαθύμως, καὶ τὰλλα
 τὰ τοιαῦτα ἔχοντας ¹³ Ἐπὶ τῶν ἡθῶν, ¹⁴ ^c Ἐπεικείας

^γ οἷον ται ἄνθ. M. 21. & Ald. ^z προσαγορεύσεως M. 14. 16. 21. corr. ^a ei
 qui in Oedipode Sophoclis. Vall. ^b ἰδίαν M. omnes. ^c ἐπεικείας· ποιεῖν
 παράδειγμα σκληρότητος· οἷον M. omnes & Vall.

¹¹ Τὰ ἐν τῷ οἰδίποδι.] Victorius singulari numero legendum ait, τὸ ἐν τῷ οἰδίποδι: quod unum tantum absonum fit in ea fabula, non plura: eamque lectionem confirmari auctoritate scriptorum librorum. Sylburgius.

¹² Καὶ ῥαθύμως.] Non segnem, neque vecordem, ut cæteri ferè omnes interpretes, sed iracundum maxime, stomachosumque Dacierus ῥαθύμον explicat: testemque exhibet Hesychium. ῥαθύμος, ὁ μὴ ποιητικός, ἀλλὰ ἔκλυτος· ἄλλοι ἐπὶ τῷ μεγάλῳ θυμῷ κίχρηται τῇ λέξει. Additque etiam Dacierus τὴν ἐπεικείαν interdum, ut hoc in loco, probabilitatem significare.

¹³ Ἐπὶ τῶν ἡθῶν.] Victorius post τῶν ἡθῶν ἐ libris calamo

exaratis inserit τοιαύτας ὄντας: eaque verba hic necessaria esse affirmat. Sensus esse, poetam, imitantem & iracundos & inertes, aliaque huiusmodi in moribus habentes, tales existentes probitatis efficere exemplar, aut durtiei. Sylburgius.

¹⁴ Ἐπεικείας ποιεῖν.] Verba fere eadem occurrunt in Plutarcho, ubi agit de Menandri Gnomis, ἐ πὶ σκληρότητι τῶν ἡθῶν, inquit, μαλάτισσι καὶ κάμπτεισι πρὸς τὸ ἐπεικίστατον. Petitus.

Ibid. Ἐπεικείας ποιεῖν.] Ita sumo, quasi dictum esset, ἐπεικείας μάλλον ποιεῖν παράδειγμα ἢ σκληρότητι· δεῖ. Quod imprimis Atticâ venustate viri, etiam in dicendo divini, & castigatissimi sermonis, est dignissimum. Heinsius.

H

ποιεῖν

Τ. 54. ποιῆν παράδειγμα, ἢ σκληρότης δει· οἷον τ' Ἀχιλλέα
 15 Ἀγάθων, καὶ Ὅμηρος. Ταῦτα ° δὴ δει' ἀετιθεῖν, καὶ πρὸς
 τέτοις 16 τὰς παρὰ τὰ ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθεῖσας αἰοδή-
 σεις τῇ ποιητικῇ. Καὶ γὰρ κατ' αὐτάς ἐστιν ἀμαρτάνειν
 πολλάκις. Εἰρηται δὲ περὶ αὐτῶν ἐν τοῖς ἐκδομοῦλοις
 λόγοις ἱκανῶς.

d ἀγαθόν M. 16. bonum Val.
 M. xiv. e τὰ M. xiv.

e δὴ omittunt M. omnes.

f διαίρηται

15 Ἀγάθων.] Basil. & Cam.
 pro Ἀγάθων habent appella-
 tivum ἀγαθόν. Veram lectio-
 nem Victorius nobis restituit
 veteris exemplaris beneficio.
 Jam Agathonis tragici tum
 supra in Rhetoricis aliquoties

Philosophus noster meminit,
 tum in hoc ipso libro. Syl-
 burgius.

16 τὰς παρὰ ταύτας.] Lege ταύ-
 παρὰ τὰς. Victorius ex libris
 scriptis. Goulstonus.

Κ Ε Φ. 17.

Ἀναγνώρισεως εἶδη.

Ἀναγνώρισις δὲ τί μὲν ἐστίν, εἴρηται πρότερον. Εἶδη
 δὲ ἀναγνώρισεως· πρώτη μὲν, ἢ ἀτεχνοτάτη,
 καὶ ἢ πλεῖστοι χρῶνται δι' ἀπορίαν, ἢ ἢ διὰ σημείων.
 Τέτων δὲ τὰ μὲν σύμφυτα· οἷον, Λόγχην, ἣν Φορῶσι
 Γηγενεῖς· ἢ Ἀσέρας, οἷος ἐν τῷ Θυέση Καρκίνος·

h ἢ omittit M. 21.
 σημείων M. 16.

i α M. 14.

j ἢ M. 14. 16.

k τὴν τῶν

l Καρκίνος omittit M. 14.

i ἢ διὰ σημείων.] Victo-
 rius cum articulo, διὰ τῶν ση-
 μείων: quod ex Cicerone in-

terpretatur per notas. Sylbur-
 gius.

z ἢ Ἀσέρας.] Robertellus
 legit

τὰ δὲ, ἐπίκηται· καὶ τέτων, τὰ μὲν ἐν τῷ σώματι,
οἷον ἐλαί· τὰ δὲ ἐκτὸς, τὰ περὶ δέξια· καὶ ^m οἷον ἐν τῇ *Τ. 55*.
Τυροῖ Διὰ τὸ σκάφης. Ἔστι δὲ καὶ τέτοις χρήσις ἢ βέλ-
τιον, ἢ χεῖρον· οἷον, Ὀδυσσεὺς ³ Διὰ τὸ ἐλῆς, ἄλλως
ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τὸ τροφῶ, ἢ ἄλλως ὑπὸ συβωτῶν.
⁴ Εἰσὶ γὰρ αἱ μὲν πίστεως ἕνεκα ἀτεχνότεραι, καὶ αἱ τοιαῦται
πᾶσαι· αἱ δὲ ἐκ περιπέλειας, ὥσπερ ⁿ ἢ ⁵ ἐν τοῖς Νίπτροις,
βελτίαι. Δεύτεραι δὲ, αἱ πεποιημέναι ὑπὸ τῶ ποιητῆ,

^m οἱ M. 14. 16. οἱ M. 21. ⁿ οἱ M. 14. 16.

legit ὅτι· & eburneum illum
Pelopis humerum intelligit,
qui & postea in familia ista
mansisse fertur. — *Humeroque
Pelops insignis eburno*. Dacierus.

3 Διὰ τὸ ἐλῆς.] Locus Ho-
meri de *Ulyssē*, est *Odyss. τ.*

Ποτὶς ὅ σκότον ἐτραπέτ' αἰψά·

Αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν οἶσται,
μή τι λάβῃται

Οὐλὴν ἀμφοτέρωθεν.

4 Εἰσὶ γὰρ αἱ μὲν πίστεως ἕνεκα.]
Expressi Latine trajectionem
Philosopho familiarem, & qua
mirum in modum Ἀπικώτατος
autor delectatur. Hoc enim
vult, εἰσὶ γὰρ αἱ πίστεως ἕνεκα καὶ
αἱ τοιαῦται πᾶσαι ἀτεχνότεραι.
Ita singulari ratione, hoc ipso
scripto, cum de mutatione
Constitutionis in Tragedia
agit; Διὸ καὶ οἱ Εὐριπίδῃ ἐγκα-
λῶντες, τὸ αὐτὸ ἀμαρτάνουσιν, ὅτι
τῆτο δρᾶ ἐν ταῖς τραγωδίαις. Vo-
luit enim διὸ καὶ οἱ Εὐριπίδῃ ἐγ-
καλῶντες, ὅτι τῆτο δρᾶ ἐν ταῖς
τραγωδίαις, τὸ αὐτὸ ἀμαρτάνουσι.
Qualia nonnulla in Aristotelis

scriptis ad Theophrasti cha-
racteres notavit magnus Ca-
saubonus. Quæ sint autem
αἱ πίστεως ἕνεκα ἀνεγνωρίσεις,
commentatores docent. *Hein-
sius*.

5 Ἐν τοῖς Νίπτροις.] Intelligit
Odyss. τ. five locum supra ci-
tatum. Olim cum *Hesiodi*, tum
Homeri poemata in partes dis-
cerpta, in unum corpus, prout
nunc sunt, postea digesta: *Ho-
merus* quidem, vel *Pisistrati* in-
dustria, vel jussu. Ita tamen,
ut partes nonnullæ antiquis
nominibus etiamnum gaude-
ant. Sic pars *Iliados* B, voca-
tur *Bætiæ*, vel *Catalogus*; I,
ἱκεταί, *preces*; K, *νυκτεμερίαι*, &
Δολώναι; Π, *Πατρόκλειαι*; Σ,
ἄσπετος. Sic in *Odyss.* Λ, *νεκῆαι*,
seu *νεκυομαντεῖαι*. Secundum
numerum autem & ordinem
Alphabeti Græci ab *Aristarcho*
Grammatico primum divisos
Homeri libros refert *Plutarchus*,
Langbænius.

διὰ ὅσον ἄτεχνοι· οἷον, Ὀρέσης ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ^p ἀνεγνώ-
ρισε τὴν ἀδελφὴν, ἀναγνωριαθεὶς ὑπὸ ἐκείνης. ἡ ἐκείνη
μὲν γὰρ διὰ τὴν ἐπιστολὴν, ἡ ἐκείνος δὲ ὁ διὰ σημείων.
Ταῦτα ἔν αὐτὸς λέγει, ἀ βέλεται ὁ ποιητὴς, ἀλλ' ἔχ' ὁ
μῦθος· ὁ δὲ ὁ ἐγγὺς τῆς εἰρημικῆς ἀμαρτίας ἐστίν.
T. 56 ἐξέω γὰρ ἂν ἔνια ἔνεγκνεν· καὶ ἐν τῷ Σοφο-
κλέους Τηρέϊ ἢ τῆς κερκίδος Φωνῇ. ἡ Τρίτη δὲ, ἡ διὰ
μνήμης, τὸ ὡς αἰσθεσθαι τι ἰδόντα, ὡς ἅπερ ὅτι ἐν Κυ-

ο οὐκ omittunt Ald. Vall. & Viët. p Pro ἀνεγνώρισεν τὴν ἀδελφὴν usque ad
ἐκείνης M. omnes & Vall. habent ἀνεγνώρισεν ὅτι Ὀρέσης tantum. q Ἐκείνη
δὲ δι' ἐπιστολῆς M. 16. r Pro ἐκείνος δὲ usque ad λέγει inclusive M. omnes
necnon Vall. & Ald. habent ἐκείνος δὲ αὐτὸς λέγει tantum. s διότι M. 14.
xiv. 16. δι' ὅτι M. 21. t ἔννοιαν ἐνεγκνεν M. 14. u ἦτοι τῇ διὰ M. 14.
16. 21. & Vall. w τὸ ἰσσεσθαι M. 14. τῷ ἰσσεσθαι M. 16. τῷ αἰσθεσθαι
M. 21. x ἢ M. xiv. 21.

6 Διὰ σημείων.] Pro διὰ
σημείων Basf. in margine ha-
bet διὰ λόγους. Victorius ad-
notat, priorem illam lectio-
nem, διὰ σημείων, extare qui-
dem in antiquo libro: sed se
illi non confidere. Ideoque
omissâ utrâque illâ lectione,
relinquit spatium vacuum. Syl-
burgius.

7 Ἡ τῆς κερκίδος.] Basf.
Κερκίδος scribit K majusculo.
Sed rectius cum Victorio ap-
pellative capiemus pro radio.
In Tereo (inquit Jos. Scaliger,
Conject. in Varr.) non dubium
est quin ageretur μεταμρφωσις
Prognēs in Hirundinem; quare ad
imitandam vocem hirundinis,
dum ea metamorphosis agere-
tur, adhibuerunt κερκίδα radium
textorium: quæ ob id dicta est
παρὰ τὸ κρεῖαν. Idcirco in Epi-

grammatis Græcis scribitur,
Κερκίδας ὁρρολάλοισι χειλῶσιν
εἰκелоφάνης. Apparet ætate So-
phoclis hydraulica organa non
fuisse. Nam postea usi sunt
antiqui hydraulicis ad imitan-
dam minuritionem avicula-
rum, quæ Vitruvius vocat En-
gibata & Merulas; si lectio
mendo non caret. Hæc ibi
Scaliger; ubi citat etiam ver-
sum quendam ex Attii Tereo,
in quo Latinus ille tragicus
conspiratum vocat Græcorum
συναλλαν. Sylburgius.

8 ὡς ἅπερ ὅτι ἐν Κυπρίοις.] Vic-
torius, ὡς ἅπερ ἢ ἐν Κυπρίοις,
quemadmodum quæ in Cypriis;
Subaudito ἀναγνώρισις: con-
venientius. Idem adnotat se
pro τὸ αἰσθεσθαι in scripto quo-
dam exemplari invenisse τῷ
αἰσθεσθαι, dandi casu. Valere
autem

πρίοις ⁹ τοῖς ^γ Δικαιογένης· ἰδὼν γὰρ ^τ γραφὴν,
 ἔκλαυσε. Καὶ ¹⁰ ἡ ^z ἐν Ἀλκινόω ^a ἀπολόγῳ· ¹¹ ἀκίαν
 γὰρ ^{τξ} κίθαριςξ, καὶ μνηστῆρας, ἐδάκρυσεν· ὅθεν
¹² ^b ἀνεγνωρίσθη. Τετάρτη δὲ, ἡ ἐκ συλλογισμῶ· οἷον
¹³ ἐν Χλοηφόροις, ὅτι ὁμοίος τις ἐλήλυθεν· ^c ὁμοίος δὲ
 ἔθεν, ἀλλ' ἡ Ὁρέτης· οὗτος ἄρα ἐλήλυθεν. Καὶ ἡ

^γ Διογένης M. 16. 21. Diogenis Vall. ^z ἐν omittit M. 14. ^a ἀπὸ
 λόγων M. omnes & Vall. ^b ἀνεγνωρίσθησαν M. omnes. ^c ὁμοίος κ. τ. λ. usque
 ad verba καὶ ἡ πολυὶδον exclusive omittunt M. xiv. 21. ^d ὁ M. 14. 16.

autem hic αἰδιόδαμ, attendere,
 animadvertere. Sylburgius.

Ibid. Ὡς οἱ ἐν Κυπρίοις.]
 Scribe, ὥς οἱ ἐν Κυπρίοις Δι-
 καιογένης. Quod ipsum etiam
 in nostra interpretatione ex-
 pressimus; Sicut illa in Cypriis
 Dicæogenis. Heinsius.

9 Τοῖς Δικαιογένης.] Basil.
 in marg. pro τοῖς Δικαιογένης
 ponit τῶ Δικαιογένης subaudito
 forsan singulari μύθῳ: ea struc-
 tura quā Terentius dixit in
 Eunuchum suam. Sylburgius.

10 Ἡ ἐν Ἀλκινόω.] Victorius
 Ἀλκίω, pro incontracto Ἀλ-
 κινῶ, concinnius. Sylburgius.

Ibid. Ἡ ἐν Ἀλκινόω.] In
 textu Heiniano, ἡ ἐν Ἀλκινόω
 ἀπὸ λόγῳ. Vertit, Et in Alcinoi
 domo, è sermone.

11 Ἀκίαν γδ τξ κίθαριςξ.]
 In Alcinoi aula Demodocus, Tro-
 jæ expugnationem, & non
 pauca de Ulyssæ, quem non no-
 veiat, præsentē illo canit. Quæ
 res omnia, quæ olim erant

acta, in memoriam Ulyssæ re-
 vocat, mirosque in illius ani-
 mo affectus ciēt. Unde &
 agnoscitur. Heinsius. * Vid.
 Odyss. θ. ver. 83.

Ταῦτ' ἄρ' αἰοιδὸς αἰεὶ περὶ-
 κλυτῷ· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

Πορφύρεον μέγα φᾶρ ἐλὼν
 χερσὶ πιδάρησι

Κακκιφαλῆς εἵρουσι.

12 Ἀνεγνωρίσθη.] Camot.
 Edit. plurali numero ἀνεγνω-
 ρίσθησαν. Cujus lectionis me-
 minit etiam Victorius, & ad
 superiorem quoque agnitionem
 referri posse ait. Ipse tamen
 priorem in vetere exemplari
 inventam, sequi maluit. Syl-
 burgius

13. Ἐν Χλοηφόροις.] Victo-
 rii Edit. pro Χλοηφόροις habet
 Χοοφόροις: sed rectius in ver-
 sione & commentariis ejus le-
 gitur Χοηφόροις. Intelliguntur
 autem hic Æschyli Χοηφόροι:
 cujus fabulæ bona pars adhuc
 superest. Sylburgius.

Πολυίδης

• Πολυίδης τῷ σοφιστῷ πρὸς τῆς ¹⁴ Ἰφιγενείας ἦν· εἰκὸς γὰρ τὸ ὀρέσκειν συλλογισαδαί, ὅτι ἦτ' ἀδελφὴ ἐτύθη, καὶ αὐτῷ συμβαίνει θύεσθαι. Καὶ ^ε ἡ ἐν τῷ ^η τῷ Θεοδέκτῃ T. 57. Τυδεΐ, ὅτι ἐλθὼν ¹⁵ ὡς εὐρήσων ἡν, αὐτὸς ἀπέλλυται· ἔ ^η ¹⁶ ἐν ταῖς ^κ φοινίσιν. Ἰδῶσαι γὰρ τὸ τόπον, συνελογίσαντο τὴν εἰμαρμένην, ὅτι ἐν τῷ ¹ εἴμαρτο ἀποθανεῖν αὐταῖς· καὶ γὰρ ἐξετέθησαν ἐνταῦθα. Ἔστι δὲ τις ^λ συνήθετος ἐκ παραλογισμῶν ^η δ' ἑατέρων· οἷον ἐν τῷ Ὀδυσσεὶ τῷ ψαυδαγγέλω. ¹⁷ ὁ μὲν γὰρ ^ρ τὸ πῶρον ἔφη γινώσκεισθαι, ὃ ἔχ' ἐωράκει· ⁹ ὁ δὲ, ὡς δὲ ἐκείνους ἀναγνωρίζοντος, ¹⁸ διὰ τῶν ^σ ἐποίησε παραλογισμόν.

^ε Πολυεΐδους M. 16. 21. necnon Vall. & Ald. ^η αὐτὸν M. 14. ^ε ἡ omittunt M. 14. 16. 21. ^η τῷ omittunt M. 14. 16. 21. ^ι τοῖς M. xiv. 16. 21. ^κ φοινίδες M. 14. φοινίδας M. xiv. 16. 21. & Vall. φίνισιν Ald. ¹ τὸ ἥμαρ M. 14. ^λ συνθετὴ M. omnes. ^η καὶ ἑατέρων M. 14. ^ο τῷ μὲν M. 14. τὸ μὲν M. xiv. 16. 21. ^ρ τὸ omittit M. xiv. ⁹ τῷ δὲ M. 14. το δὲ M. xiv. 16. 21. ^ι τῷτο M. xiv. ^σ ποιῆσαι M. omnes.

¹⁴ Ἰφιγενείας ἦν.] Victorius, omittit ἦν, itidemque Camot. & Ald. Sylburgius.

¹⁵ ὡς εὐρήσων ἡν αὐτῆς, ἀπέλλυται: minus congruenter. Sylburgius.

¹⁶ Ἐν ταῖς φοινίσιν.] Vict. sine diphthongo habet φοίνισιν: & adnotat, in quibusdam calamo exaratis libris virili genere legi φοινίδας. A Phineo autem rege, qui oculis privatus fuit, personas natas, videri huic fabulæ nomen dedisse. Sylburgius.

¹⁷ ὁ μὲν γάρ.] Pro ὁ μὲν & ὁ δέ, adnotat Victorius, in

omnibus quos viderit calamo exaratis libris, neutro genere legi τὸ μὲν, & τὸ δέ. Quæ si referantur ad τὸ πῶρον, sequens δὲ ἔχ' ἐωράκει alio sensu ab auctore prolatum esse, & significare illius vanitatem qui pollicitus erat se id facturum, quod præstare non poterat. Adhæc in quibusdam exemplaribus pro συνθετῷ legi συνθετή. Sylburgius.

¹⁸ Διὰ τῶν ἐποίησε.] Idem Victorius adnotat pro ἐποίησε in scriptis exemplaribus legi ποιῆσαι: Itidemque in Morell, Editione. Sylburgius.

Πασῶν δὲ βελτίστη ἀναγνώρισις, ἢ ἐξ αὐτῶν τῶν πραγ-
μάτων, τῆς ἐκπλήξεως γιγνομένης ^u δι' εἰκότων· οἷον
^x ἢ ἐν τῷ Σοφοκλέους Οἰδίποδι καὶ τῇ Ἰφιγένείᾳ. Εἰκὸς
γὰρ βέλεσθαι ἐπιθεῖναι ^y γράμματα. Αἱ γὰρ τοιαῦται
μόναι ¹⁹ ἀνθ' τῶν πεποιημένων σημείων / καὶ ^z περιδεραίων· Τ. 58.
δεύτεραι γ', αἱ ἐκ συλλογισμῶν.

^t πλήξεως M. omnes.

^u διηκόντων M. 14.

^x δ M. omnes.

^y τὰ

γράμματα M. 14.

^z περιδεραίων est in lacuna in M. 14. δεραίων M. xiv.

16. 21.

19 Ἀνθ' τῶν πεποιημένων.] *fione expressit: Tales enim solæ,
Scribe, ἀνθ' τῶν πεποιημένων ση- sine signis à poëta effictis, proce-
μείων, οἷον ὑποσμάτων καὶ περιδε- dunt, qualia vestes sunt & mo-
ραίων. Heinsius. Quod in ver- nilia.*

Κ Ε Φ. ιζ.

Ἵτι δὲ πρὸ ὀμμάτων τίθεσθαι.

ΔΕΙ δὲ τὰς μύθους συνιστάναι καὶ τῇ λέξει συναπερ-
γάζεσθαι, ὅτι μάλιστα πρὸ ὀμμάτων τιθέμενον
οὕτω γὰρ ἂν ἐναργέστατα ^a ὁρῶν, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς
γυγνόμηνος τοῖς δρατηομήνους, ^b εὐρίσκοι τὸ πρέπον, καὶ
καὶ ἤκιστα ἂν λανθάνοιτο τὰ ὑπεναντία. Σημεῖον δὲ
τέττι ¹ ὁ ἐπιτιμῶ τῷ Καρκίνῳ. Ὁ γὰρ Ἀμφιάραος

^a καὶ ὁ ὁρῶν M. 14. ὁ ὁρῶν M. 14. 16. 21. ^b εὐρίσκει τὸ M. 14. xiv. εὐρίσκοι
τὸ M. 16. ^c λανθάνει τὸ M. xiv. 21 corr.

1 Ὁ ἐπιτιμῶ] *Madius legen-* rius, qui addit, legi etiam
dum putat, ὁ ἐπιτιμῶται Καρ- posse ἐπιτιμῶται: sicut infra non
κίνῳ, ut adnotat idem Victo- longe ab extremo hujus libri,
ὁ περ

ἐξ ἱερῶ ἀνή, ὁ ² μὴ ὁρῶντα ἢ θεατὴν ἐλάνθανεν· ἐπὶ
 δὲ τῆς σκλῆνῃς ἐξέπεσε, ³ δυσχεραίνοντων τῶτο τῶν θεα-
 τῶν. Ὅσα δὲ δυνατὸν, καὶ τοῖς χήμασι συναπεργάζο-
 T. 59. μῆρον ⁴ ποιεῖν. ⁵ Πιθανώτατοι γὰρ διὰ τῆς αὐτῆς
 φύσεως ⁶ οἱ ἐν τοῖς πάθεσιν εἰσι. ⁷ δι' ὃ καὶ χήμαίνῃ ὁ
 χήμαζόμενος, καὶ χαλεπαίνῃ ὁ ὀργιζόμενος ἀληθινώτατα.
 δι' ὃ εὐφυῆς ἡ ποιητικὴ ἐστὶν ἢ μανικῆ. Τῶτων γὰρ οἱ
 μὲν εὐπλάστοι, οἱ δὲ ἐξεταστικοί εἰσιν. ⁸ Τῆς τε λόγους
 τῆς πεποιημένους δεῖ καὶ αὐτὸν ποιῶντα ἐκτίθεσθαι καθό-
 λω, εἴθ' οὕτως ἐπ' ἐσοδῶν ⁹ καὶ ¹⁰ παρενέειν. Λέγω δὲ
 ἕτως ἂν θεωρεῖσθαι τὸ καθόλω· οἷον τῆς Ἰφιγενείας,
 τυθείσης τινὸς κόρης, καὶ ἀφανισθείσης ἀδῆλως τοῖς

⁴ ποιεῖν omittunt M. omnes. ⁵ πιθανώτατον M. 14. ⁶ οἱ ἐν τοῖς πά-
 θεσιν omittit M. 14. ⁷ περιείρειν M. 14. περιείρειν M. xiv. 16. 21.

ἄτερ καὶ Καλλιπιδῆ ἐπιτιμᾶτο. Nisi aliquis putet valere hic ἐπιτιμᾶ τῷ Κακίῳ, culpam ὅτι reprehensionem Carcino affert: ut hoc nomine ipse vulgo in-
 simuletur. Sylburgius.

2 Μὴ ὁρῶντα.] Hoc est, πρὸς ὁμμάτωι μὴ τιδόμενον; Rem ip-
 sam suis non subjicientem oculis. Emendat Dacierus, & legit ὁ
 μὴ ὁρῶντα ἢ ποιητὴν ἐλάνθανε.

3 Δυσχεραίνοντων.] Victor. & Camot. & Ald. δυσχερανόντων, pro praesenti δυσχεραίνοντων. Syl-
 burgius.

4 Ποιεῖν.] Adnotat Victorius verbum ποιεῖν abesse à plu-
 ribus libris scriptis. Quod si retineatur, valere pangere, ac
 versus condere. Sylburgius.

5 Δι' ὃ.] Idem Victorius

omittit δι' ὃ: secutus auctori-
 tatem plurium scriptorum li-
 brorum. Sylburgius.

6 Τῆς τε λόγους.] Idem Vic-
 torius, τῆς τε λόγους καὶ τῆς
 πεποιημένους, è scripto quodam
 libro: atque addit in alio
 legi, τῆς τε λόγους. Idem
 Vict. addit ibidem, pro ἐξ-
 τακῆς in scripto quodam li-
 bro legi ἐκτακῆς: sed verbum
 id locum hic habere non vide-
 ri. Sylburgius.

7 Καὶ παρενέειν.] Idem
 Vict. pro παρενέειν reponit
 παρατίθειν ex auctoritate scrip-
 torum exemplarium. Ac su-
 pra quoque similiter legi dicit
 παρὰ δυνάμειν παρατίθεντες μύ-
 θον. Sylburgius.

θύσα-

^h θύσασιν, ἰδρυνθείσης δὲ εἰς ἄλλαν χώραν, ἐν ᾗ νόμος
 ἦν τῆς ξένης θύῃ ⁱ τῇ θεῷ, ταύτῃ ἔαχε τὴν ἱερωσύνην.
 Χρόνῳ δὲ ὑστερον τῷ ἀδελφῷ συνέβη ἐλθεῖν τῆς ^k ἱερείας
 δια/τί; ὅτι ἀνείλεν ὁ θεὸς διὰ ⁱ τινὰ αἰτίαν, ἔξω τῆς T. 60.
 καθόλου, ἐλθεῖν ἐκεῖ, καὶ ἐφ' ὅτι δὲ ἔξω τῆς μύθου.
 Ἐλθὼν δὲ καὶ ληφθεὶς, θύεσθαι μέλλων ἀνεγνώρισεν.
 Εἴθ' ὡς Εὐριπίδης, εἴθ' ὡς ^m Πολυίδης ἐποίησε, κατὰ τὸ
 εἶκος εἰπὼν, ὅτι οὐκ ἄρα μόνον τὴν ἀδελφὴν, ἀλλὰ καὶ
 αὐτὸν ἔδει τυθῆναι· καὶ ἐνέευσεν ἡ σωτηρία. Μετὰ ⁿ δὲ
 ταῦτα ⁿ ἤδη ὑποθένται τὰ ὀνόματα ^o ἐπεισοδιῶν. Ὅπως
 δὲ ἔσαι οἰκεῖα τὰ ἐπεισόδια ^p σκοπεῖν· οἷον, ἐν τῷ
 Ὁρέσῃ ἡ μανία, δι' ἧς ἐλήφθη, καὶ ἡ σωτηρία διὰ τῆς κα-
 τάρσεως. Ἐν μὲν ἔν τοις ^q δράμασι τὰ ἐπεισόδια σύντο-
 μα, ἢ δὲ ἐποποιία τέτοις μηκύνει. Τῆς γὰρ Ὀδυσσεύς
^r μακρὸς ὁ λόγος ἐστίν, ἀποδημῶντός ^s τινος ἔτη πολλὰ, T. 61.
 καὶ ὡς φυλαττομένης ὑπὸ τῆς Ποσειδῶνος, καὶ μόνος ὄντος.
^t Ἐτι δὲ τῶν οἴκων ἔτῳς ἐχόντων, ὥς τε τὰ χρήματα

^f h θύσασιν M. 14. ⁱ τῷ M. 16. 21. cor. ^k ἱερίας τότε, ὅτι M. 14.
 ἱερίας τοῦδε, ὅτι M. xiv. ἱεραλείας τότε ὅτι M. 16. ἱερίας τὸ δὲ ὅτι M. 21. & Val.
^b τὴν M. 14. ^m Πολυίδος M. omnes & Vall. ⁿ ταῦτα δὲ M. omnes.
^o φέρειν τὸ ἐπεισὸδιον M. 16. ^p σκοπεῖν omittunt M. xiv. 16. 21. ^q ἄρμασι
 M. 14. xiv. ἄρμασι M. 16. ἄρμασιν M. 21. corr. ἄρμασιν. modulatibus Vall.
^r μακρὸς M. 14. ^s τινος omittit M. xiv. ^t Ἐπὶ M. omnes, necnon
 Ald. & Vall.

8 Ἦδη ὑποθένται.] Scribe, prolixè disquirat Victorius.
 μετὰ δὲ ταῦτα ἐπιθένται ἤδη τὰ *Sylburgius.*
 ὀνόματα. *Heinsius.*

9 Μακρὸς ὁ λόγος.] Μακρὸς
 ne cum excusis & scriptis li-
 bris fit legendum, an μικρὸς,
 10 Ἐτι δὲ τῶν.] Camot. Edit.
 pro ἔτι δὲ habet ἐπὶ δὲ. Quam
 scripturam Victorius mendo-
 sam esse suspicatur, ideoque
 legit ἔτι δὲ. *Sylburgius.*

ὑπὸ μνηστῆρων ἀναλίσκεσθαι, καὶ τὸν ἥν ἐπιβελύε-
σθαι, ¹¹ αὐτὸς ἀφικνεῖται χήμαδεῖς, ἔ ἀναγνωρίσας
τινάς, ¹² αὐτοῖς ἐπιθέμενος, αὐτὸς μὲν ἐσώθη· τὰς
δὲ ἐχθρὰς διέφθρε. Τὸ μὲν ἐν ἴδιον τῷτο, τὰ δὲ
ἄλλα ἐπὶ σόδια.

¹¹ τινὰς αὐτὸς M. omnes.

¹¹ Αὐτὸς ἀφικνεῖται.] Idem rum. Sylburgius.
Victorius inter αὐτὸς & ἀφικνεῖ- ¹² Αὐτοῖς ἐπιθέμενος.] Pro
ται interferit conjunctionem αὐτοῖς posuit ἄλλοις in textu
ῖ, secutus fidem consensum. Heinsius: vertit, reliquos vero
que plurium scriptorum libro- invadit.

Κ Ε Φ. ιη.

Περὶ δέσεως καὶ λύσεως τῆς τραγωδίας.

λαί

ΕΣΤΙ ἡ πάσης τραγωδίας, τὸ μὲν Δέσις, τὰ δὲ
Λύσις. Τὰ μὲν ἔξωθεν καὶ ἔνια τῶν ἔσωθεν πολ-
λάκις ἢ δέσις· τὸ δὲ λοιπὸν, ἢ λύσις. Λέγω δὲ δέσιν
T. 62. μὲν εἶναι τὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῶτο ὃ μέρες ὃ ἑχατόν
ἔστιν. ἔξ ὃ μεταβαίνει εἰς τὴν ὀτυχίαν· λύσιν δὲ, τὴν ἀπὸ
τῆς ἀρχῆς τῆς μεταβάσεως μέχρι τέλους· ὥσπερ ἐν τῷ
Λυγκῇ τῷ Θεοδέκτῃ, δέσις μὲν, ² τάτε ^x πεπραγμένα,
ἔ ἡ τῷ παιδὶ λῆψις· ^y λύσις δὲ, ἡ ἀπὸ τῆς αἰτιά-

^w infortunium Vall.

^x πεπραγμένα M. omnes.

^y καὶ πάλιν αὐτῶν

ἀπὸ M. omnes & Vall.

¹ Εἰς ὀτυχίαν.] Lege, εἰς
ἔτυχίαν. Goulstonius.

² Τάτε πεπραγμένα.] Victo-

rius, τά τε πεπραγμένα: quae
ante gesta sunt. Sylburgius.

σεως

σεως τῆ θανάτου μέχρι τῆ τέλους. Τραγωδίας δὲ εἶδη
 εἰσὶ τέσσαρα· τοσαῦτα γὰρ καὶ τὰ μέρη ἐλέχθη. Ἡ μὲν,
 πεπλεγμένη, ἥς τὸ ὅλον ἐστὶ περιπέτεια καὶ ἀναγνώρισις.
 Ἡ δὲ, παθητική· οἷον, οἷτε Αἰάντες, καὶ οἱ Ἰζιονες.
 Ἡ δὲ, ἡθική· οἷον, αἱ Φθιώτιδες καὶ ὁ Πηλεύς. Ὁ δὲ
 τέταρτον, ὅς οἱον, αἷτε Φόρκιδες καὶ Προμηθεὺς, καὶ οὗτοι
 ἐν ᾧ αἰδῶν. Μάλιστα μὲν ἐν ἅπαντα δεῖ πρῶτος εἶναι. 63.
 εἰ δὲ μὴ, τὰ μέγιστα καὶ πλεῖστα, ἄλλως τε καὶ ὥς
 νῦν συκοφαντῶσι τὰς ποιητάς. Γεγονότων γὰρ καθ' ἕκαστον
 μέρος ἀγαθῶν ποιητῶν, ἕκαστος τῶ ἰδίου ἀγαθοῦ ἀξιοῖται
 τὸν ἕνα ὑπερβάλλειν. Δίκαιον δὲ καὶ τραγωδίαν ἄλλαν

z οἰκῶν M. 14. & Vall. ὅς (sic) M. 16. οἷον M. xiv. 21. a αἰδῶ M. 16.
 αἰδοῦ M. xiv. αἰδῶ M. 21. αἰδῶ M. 14. αἰδοῖ Ald. b ἄλλως M. 16. corr. ut
 in 21. ἀλλ' ὥς M. 21. c γε M. xiv. 16. 21.

3 Τὸ δὲ τέταρτον.] Scripsi
 τὸ δὲ τέταρτον εἶδος, οἷον αἷτε
 Φόρκιδες, ὅς. Hæc enim quar-
 ta Tragoediæ species, cum tota
 Constitutio & Personæ, meræ
 sunt fabulosæ, ut si quis Cen-
 tauros in Scenam inducat, aut
 Phœcydas, & de talibus totum
 conficiat Drama, aut quæ apud
 inferos esse à poetis finguntur,
 representet. *Heinsius.*

Ibid. Τὸ δὲ τέταρτον.] Basl.
 Editionis margo, τὸ δὲ τέταρ-
 τόν, ὅς οἷον αἷτε Φόρκιδες. Victo-
 rius brevius, τὸ τέταρτον, οἷον.
 Pro Φόρκιδες verò, quod in Vic-
 toriana quoque Editione legi-
 tur, analogia requirit Φορκίδες,
 ab ἡσυχάβω Φορκίς: Φορκίς
 autem apud *Apollodorum* à pe-

rittosyllabo Φόρκυς. *Sylburgius.*

4 Ἐν αἰδῶ.] Basl. Edit.
 margo pro αἰδῶ habet ἄλλως:
 parum apte. *Victorius* adno-
 tat, codicem quendam habere
 ἐν αἰδῶ: de qua scriptura plu-
 ribus differit. *Sylburgius.*

5 Ἐκαστος τῶ.] ἕκαστος accu-
 sandi casu, non generandi
 ἕκαστος legi debere, cognoscitur
 etiam testimonio omnium scrip-
 torum librorum, inquit *Victo-
 rius.* *Sylburgius.*

Ibid. Ἐκαστος τῶ.] Scribe
 ἕκαστος τὸ ἰδίον ἀγαθὸν ἀξιοῖται τὸ
 ἕνα ὑπερβάλλειν. Ita vertit: in
 quo singuli excellunt, nunquamque
 superant volumus, quod & *Victo-
 riorio* in mentem venit. *Heinsius.*

καὶ τὴν αὐτὴν λέγειν ἔδειν ἴσως τῷ μῦθῳ· τῆτο δὲ, ὣν ἡ αὐτὴ πλοκὴ καὶ λύσις. Πολλοὶ δὲ πλέζαντες εὖ, λύσις κακῶς· δεῖ δὲ ἄμφω αἰεὶ ^δ κροτεῖσθαι, ^ε καὶ μὴ ποιεῖν ἐποποιικὸν σύστημα ^γ τραγωδίαν. Ἐποποιικὸν δὲ λέγω, τὸ πολύμυθον· ^ε οἷον εἴ τις τὴν τῆς Ἰλιάδος ὅλον ^ε ποιῇ

T.64. μῦθον· ἐκὼ μὲν γὰρ διὰ τὸ μῆκος λαμβάνει τὰ μέρη τὸ πρέπον μέγεθος. Ἐν δὲ τοῖς δράμασι, πολὺ πλεονάζει τὴν ὑπόληψιν διαβαίνει. Σημεῖον γὰρ, ὅσοι ^h ^ε πέρσιν Ἰλίαν ὅλως ἐποίησαν, καὶ μὴ κατὰ μέρος, ὥσπερ Εὐριπίδης ¹ Νιόβην, ⁹ ἢ Μήδαν, καὶ μὴ ὥσπερ Αἰαχύλος, ἢ ἐκπίπτουσιν, ἢ κακῶς ἀγωνίζονται· ἐπεὶ καὶ Ἀγάθων ἐξέπεσεν ἐν

^δ κροτεῖσθαι M. 16.

16. 21.

^ε καὶ δὲ ὅπερ εἰρηται πολλάκις μεμνησθαι addunt M. xiv.

^ε οἷον x. τ. λ. usque ad verbum μῦθον inclusive omittit M. 14.

^ε ποιῇ M. 16,

^h πόρθησιν M. 16.

¹ Hecubam & non Vall.

6 Κροτεῖσθαι.] Post κροτεῖσθαι Victorius novam sectionem incipit, hoc modo, Καὶ γὰρ, ὥσπερ εἰρηται πολλάκις, μεμνησθαι, καὶ μὴ ποιεῖν ἐποποιικὸν σύστημα. Oportet autem, quod dictum est saepe, recordari, & non facere Erotopiicam coagmentationem Tragœdiam. Restituit autem ea verba è calamo exaratis libris: idemque à Madio quoque visum addit. Sylburgius.

7 Τραγωδία.] Edidi τραγωδίας, cum pessime vulgo ederet, τραγωδία. Heinsius.

9 Πέρσιν Ἰλίαν.] Sunt plures libri calamo exarati, in quibus pro Πέρσιν legitur Πέρθησιν. Nec tamen puto commutandam cum hac esse receptam sectionem. Nam multo infra,

ad finem cap. 23. eodem nomine vocavit eandem fabulam: & πόρθησιν olim arbitror fuisse declarationem illius vocis, quæ postea in locum ejus repserit. Victorius. Eadem de re dictum apud Pausaniam “ ἐν Ἰλίᾳ περιδίδοι mendose pro πόρθησιν, vel potius Πέρσαι. Πέρσαι autem recte legi posse “ cognoscitur ex Aristotelis loco de Poet. ubi fabulas ἐπὶ τὰς Ἰλιάδας sumptas recenset.” Sylburgius. Consule Editionem Francof. 1583. pag. 477. lin. 31.

9 ἢ Μήδαν.] Idem Victorius cum Madio & veteribus exemplaribus omittit commutationem istud, ἢ Μήδαν. Sylburgius.

τῆτω

τέτω μόνῳ. Ἐν δὲ ταῖς περὶ ταύτης καὶ ἐν ταῖς ἀπλοῖς
 πράγμασι σχάζον¹⁰, ὡς βέλον¹¹, θαυμαστῶς. Τρα-
 γικὸν γὰρ τέτο καὶ φιλάνθρωπον. Ἐστὶ δὲ τέτο, ὅταν ὁ
 σοφὸς μὲν, μὲν¹² ποιηρίας δὲ, ἐξαπατηθῇ, ὥστερ Σίσυφος·
 καὶ ὁ ἀνδρείος μὲν, ἀδίκος δὲ, ἡττηθῇ. Ἐστὶ δὲ τέτο εἰκὸς,
 ὥστερ Ἀγάθων λέγει, / εἰκὸς γὰρ γίνεσθαι πολλὰ καὶ πρὸς T. 65.
 τὸ εἰκὸς. Καὶ τὸ χορὸν δὲ ἓνα δὲ ὑπολαβεῖν τῶν ὑπο-
 κριτῶν, καὶ μόνιον εἶναι τῶν ὅλων, καὶ συναγωνίζεσθαι, μὴ
 ὥστερ^k παρ' Εὐριπίδῃ, ἀλλ' ὥστερ^l παρὰ Σοφοκλεῖ.
 Τοῖς δὲ λοιποῖς¹ τὰ διδόμενα μᾶλλον τῶν μύθων, ἢ ἄλλης
 τραγωδίας ἐστὶ. δι' ὃ ἐμβόλιμα ἄδουσι, πρῶτον ἀρχαῖος
 Ἀγάθωνος τῶν ποιῶν. Καὶ τοι τὸ διαφέρει, ἢ ἐμβόλι-
 μα ἄδου^{12m}, ἢ ῥῆσιν ἐξ ἄλλων εἰς ἄλλοⁿ ἀρμόττειν, ἢ
 ἐπὶ σόδιον^o ὅλον;

^k Εὐριπίδης M. 14. 16. omittit παρ' M. xiv. 21. ^l Σοφοκλῆς M. 14.
 omittit παρὰ M. xiv. 16. 21. ^m εἰ ῥῆσιν M. omnes & Ald. Aut si Vall.
ⁿ ἀρμόττει M. xiv. 16. 21. & Ald. ἀρμόττει M. 14. ^o ὁ λόγος M. 16.

¹⁰ Ὡς βέλονται.] Idem Vic-
 torius singulari numero legit
 ὥς βέλονται. Sylburgius.

Ibid. Ὡς βέλονται.] Edidi,
 σχάζεται ὡς βέλειται θαυμαστῶς,
 cum vulgo σχάζον¹⁰ & βέλονται
 legeretur, ut ad Agathonem hoc
 referatur. Heinsius.

¹¹ Τὰ διδόμενα.] Post διδ-
 ομενα, interpone ἔδεν μᾶλλον.
 Madius ex ingenio: Acute &
 commodè. Goulstonus. Heinsius
 in textu post διδόμενα inserit ἔ-
 δεν.

¹² Ἡ ῥῆσιν.] Basil. Edit.
 ῥῆσιν, ἢ ἐξ ἄλλων εἰς ἄλλο ἀρμόττει:

& in margine εἰ pro ἡ. Vic-
 torius quoque testatur particu-
 lam εἰ in pluribus scriptis ex-
 emplaribus inveniri, eamque
 hic necessariam videri; nec
 tamen illic suo loco positam
 esse. Sic enim habere illa ex-
 emplaria, ἢ εἰ ῥῆσιν ἐξ ἄλλων εἰς
 ἄλλο ἀρμόττει. Quare si cum
 verbo jungatur hæc copula,
 utilem eam fore. Sylburgius.

Ibid. Ἡ ῥῆσιν.] Scribe, ἢ εἰ
 ῥῆσιν. Et mox, ἀρμόττει pro ἀρ-
 μόττειν. Victorii codices scrip-
 ti. Goulstonus.

Κ Ε Φ. ΙΘ.

Περὶ Διανοίας καὶ αὐτῆς.

λγ'

T.66

ΠΕΡΙ μὲν ἔν τῶν ἄλλων ἤδη εἶρη). Λοιπὸν δὲ περὶ λέξεως ἢ Διανοίας εἰπεῖν. Τὰ μὲν ἔν περὶ τῆς Διανοίαν, ἐν τοῖς περὶ ῥητορικῆς κείσθω. Τῶτο γὰρ ἰδίον ῥαῖλλον ἐκείνης τῆς μεθόδου. Ἐστὶ δὲ κατὰ τῆς Διανοίαν ταῦτα, ὅσα ὑπὸ τῆς λόγου δεῖ παρασκευάζειν. Μέρη δὲ τῶτων, τὸ, τε ἀποδεικνύναι, καὶ τὸ λύειν, καὶ τὸ πείθει παρασκευάζειν. οἷον, ἔλεον, ἢ φόβον, ἢ ὀργήν, καὶ ὅσα τοιαῦτα, καὶ ἔτι μέγεθος, καὶ σμικρότητα. Δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐν τοῖς πράγμασιν ἀπὸ τῶν αὐτῶν εἰδῶν δεῖ χρῆσθαι, ὅταν ἢ ἐλεεινὰ, ἢ δεινὰ, ἢ μεγάλα, ἢ εἰκότα δὲ παρασκευάζειν. Πλὴν ποσῶτον Διαφέρει

^p sententia Vall. ^q μικρότητος M. omnes. ^r ἰδεῶν M. omnes. ^s ἢ M. 14. γ' ἢ M. xiv. δ' ἢ M. 16. δεῖ M. 21.

¹ Ἐστὶ κατὰ.] Scribe, ἔστ' ἢ τὰ κατὰ τὴν διάνοιαν, &c. Heinsius.

² Τοῖς πράγμασιν.] Malui, ἐν τοῖς δεξιμοῖσι. Et deinde scribe, ἐπὶ τῶν αὐτῶν εἰδῶν δεῖ χρῆσθαι. Heinsius.

³ Αὐτῶν εἰδῶν.] Affirmant quidam in libris calamo exaratis legi ἰδιῶν, pro illo quod in excusis est, ἰδῶν. Quam scripturam ipse quoque in tribus exemplaribus inveni; nec tamen receptam lectionem hinc ejiciendam puto. Auctor certe

ipse in primo de arte dicendi, quo loco declarat quid intelligat hâc voce, ἰδῶν appellat non ἰδίας: neque etiam si ἰδίας hic legeretur, idem valeret hoc nomen quod apud Hermogenem. Longe enim aliæ illæ ab his ἰδίας sunt: Victorius. Sylburgius.

⁴ Δίη.] Quidam libri calamo exarati pro δίη habent γ' ἢ. Nec tamen cehseo à communi lectione discedendum: Victorius. Sylburgius.

ὅτι

ὅτι πὰ μὲν δεῖ φαίνεσθαι ἀνδρὶ διδασκαλίας, τὰ δὲ ἐν
τῷ λόγῳ ὑπὸ τῆ λέγοντος παρασκοιάζεσθαι, καὶ παρὰ τὸ
λόγον γίγνεσθαι. Τὶ γὰρ ἂν εἴη τῆ λέγοντος ἔργον, εἰ
5 Φανοῖτο ἡδέα καὶ μὴ διὰ τὸν λόγον; / Τῶν δὲ περὶ τὴν T. 67. λδ.
λέξιν ἐν μὲν εἶδος θεωρίας τὰ σχήματα τῆ λέξεως,
αἱ εἰσιν εἰδέναι. 6 τῆς ὑποκριτικῆς καὶ τῆ τῆ πιαύτης
ἐχοντος ἀρχιτεκτονικὴν· οἷον τι ἐντολὴ, καὶ τί εὐχὴ, καὶ
διήγησις, καὶ ἀπαγγελία, καὶ ἐρώτησις, καὶ ἀπόκρισις, καὶ
7 εἴ τι ἄλλο ποιῶν. Παρὰ γὰρ τὴν τέτων γινώσκον, ἢ
ἀγνοῖαν, εἰδέναι εἰς τὴν ποιητικὴν ἐπιτίμημα φέρεται, ὅτι
καὶ ἄξιον ἀποδοῦναι. Τί γὰρ ἂν τις ὑπολάβοι ἡμαρτηθῆναι
ἀπὸ Πρωταγόρας ἐπιτιμᾶ; 8 ὅτι εὐχεσθαι οἰόμενος, ἐπι-
τίμῃσι ἐπιτιμᾶν.

Μῆνιν ἀειδε θεά.

Τὸ γὰρ κελεύσασθαι (Φησι) ποιεῖν τι ἢ μὴ, / ἐπίταξις ἐστίν. T. 68.
Διὸ παρείσθω ὡς ἄλλης καὶ ἐκ τῆς ποιητικῆς ὃν θεώρημα.

1 τὰ διὰ M. 14. 2 ἐπὶ M. 16, & Ald. 3 ὅ, ἢ M. 21. 4 ἢ μὴ ποιεῖν M. xiv.

5 Φανοῖτο ἡδέα.] Scripsi ἢ
ιδέα. Quod & doctiss. Ma-
dius jam ante vidit. Frustra
enim esset orator, nisi in hoc
omne studium ponere illi li-
ceret, ut orationis, quam ex-
primit, emineret forma. Hein-
sius.

6 Τῆς ὑποκριτικῆς.] “Quin-
tilianus lib. 1. cap. 11. De-
bet etiam docere Comædus quo-
modo narrandum, qua sit aucto-
ritate suadendum: qua conci-
tatione consurgat ira qui flexus
deceat miserationem, &c. Et
ne illos quidem reprehendendos

“putem, qui paulum etiam palæ-
“stricis vacaverint: id nomen
“est hic, à quibus gestus motusque
“formantur, ut recta sint bra-
“chia, ne indoctæ rusticæve ma-
“nus, ne status indecorus, ne qua
“in proferendis pedibus inscitia,
“ne caput oculique ab alia cor-
“poris inclinatione dissideant.”
Notes etiam hunc locum Ari-
stot. ἐκ τῆ τὴν πιαύτην ἐχοντος
ἀρχιτεκτονικὴν, Quintilianum ex-
plicare per Palæstricos, five
Palæstritas, Masters of Exer-
cise. Dacierus.

Κ Ε Φ. κ.

Περὶ λέξεως Ἑ τῶν αὐτῆς μερῶν.

ΤΗΣ ἥ λέξεως ἀπάσης τὰ δ' ἐστὶ τὰ μέρη· στοιχεῖον, συλλαβή, συνδεδεσμος, ὄνομα, ῥῆμα, ἄρθρον, πλῆσις, λόγος. Στοιχεῖον μὲν ἔν ἐστι φωνὴ ἀδιαίρετος· ἢ ^α πᾶσαι ἥ, ἀλλ' ἐξ ἧς πέφυκε συνετὴ γίνεσθαι φωνή· καὶ γὰρ τῶν θηρίων εἰσὶν ἀδιαίρετοι φωναί, ὧν ἑδεμίαν λέγω στοιχεῖον. Ταύτης δὲ μέρη, τό, τε φωνῆεν, καὶ τὸ ἡμίφωνον καὶ ἄφωνον. Ἐστὶ δὲ φωνῆεν μὲν, ἄνδρ' προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκυστήν· ^α οἶον, τὸ α καὶ ω. Ἡμίφωνον δὲ, τὸ μετὰ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκυστήν. οἶον, τὸ σ, καὶ τὸ ^β ρ. Ἄφωνον δὲ, τὸ μετὰ προσβολῆς καθ' αὐτὸ μὲν ἑδεμίαν ἔχον φωνὴν, μετὰ δὲ τῶν ἐχόντων τινὰ φωνὴν γινόμενον ἀκυστόν· οἶον, τὸ γ, καὶ τὸ δ. Ταῦτα δὲ διαφέρει σχήμασί τε ἔσ' ὅματος, ^γ καὶ τόποις, καὶ δασύτητι, καὶ ψιλότητι, καὶ μήκει, καὶ ^δ βραχύτητι· ^ε ἔτι δὲ ^ε καὶ ὀξύτητι, καὶ βαρύτητι, καὶ τῷ μέσῳ· περὶ ὧν καθ' ἑκάστον ἐν τοῖς μετρικοῖς προσήκει θεωρεῖν. Συλλαβὴ δὲ ἐστὶ φωνὴ ἄσημος, ^ε συνετὴ ἐξ ἀφώνων καὶ

^α πᾶσαι M. 14. 16. ^α οἶον τὸ α ἢ τὸ ω omittunt M. 14. 16. 21. necnon Ald. & Vall. ^β ρ M. 21. corr. ^γ βραδύτητι M. 16. ^δ omittunt ἥ M. omnes. ^ε σύνδεσμος M. 14. συνέλι M. 21. corr.

^γ Καὶ τόποις.] Scribe, καὶ τόποις. Quod in nostro textu, secutus fui. Heinsius.

^ε Ἐστὶ ἥ καὶ.] Bas. & Cam. ἔστι δὲ ὀξύτητι, sine καὶ. Sylburgius.

φωνήν

Φωνὴν ἔχοντος. Καὶ γὰρ τὸ ^γ ρ ³ ἀνδ τῷ α συλλαβῇ,
 καὶ μετὰ ^ε α· ⁸ οἶον, τὸ ^h γρα. Ἀλλὰ ^ε τῶν θεω-
 ρῆσαι τὰς διαφορὰς ^ε μετρικῆς ἐστὶ. Σύνδεσμος δὲ ἐστὶ
¹ Φωνὴ ἄσημος, ⁴ ἢ ἔτε καλύει, ἔτε ποιεῖ Φωνὴν μίαν
 σημαντικὴν, ἐκ πλεόνων ^κ Φωνῶν πεφυκῶν σωτίθεσθαι
⁶ ^ε ἐπὶ τῶν ἄκρων, καὶ ἐπὶ τῷ μέσῳ, ⁶ ¹ ἢν μὴ ^m ἀρμότῃ
 ἐν ἀρχῇ λόγῳ τιθέναι καθ' αὐτόν· οἶον, μὲν, ἦτοι, δῆ.
³ Ἡ Φωνὴ ⁿ ἄσημος ἐκ πλεόνων μὲν Φωνῶν ^ο μιᾶς, ⁷ ^p ση-

T. 70.

^f γ ρ M. xiv. ⁸ οἶον omittit M. 21. ^h γ ρ α M. 16. ¹ φωνή
 ἄσημος omittit M. 21. ^κ φωνῶν omittit M. xiv. ¹ ἢν μὴ Ald.
^m ἀρμότῃ M. 14. 16. 21. ⁿ ἄσημος· ἢ ἐκ M. 14. 16. ἄσημος ἢ ἐκ M. xiv. 21:
 vox significationis expers vel ex Vall. ^ο μία cum lacuna trium Syllaba-
 rum inter hanc & sequentem vocem M. 14. ^p σημαντικῶν M. 21.

3 Ἀνδ τῷ κ.] Quod Ro-
 bortellus narrat, se in calamo
 exarato libro aliter scriptum
 hunc locum offendisse, legique
 in eo, ἀνδ τῷ α ἐκ ἐστὶ συλλαβῇ,
 ἀλλὰ μετὰ τῷ α, οἶον τὸ γρα,
 de illius fide non dubito. Cum
 tamen vestigium nullum ejus
 lectionis invenerim in meis ex-
 emplaribus, receptam scriptu-
 ram sequor. Si certe illo pacto
 legeretur, negare non possem
 quin omnia hic apertiora plani-
 oraque futura fuerint: Vic-
 tor. Sylburgius.

4 Ἡ ἔτε καλύει.] Edidi ἐ
 Mss. ἢ ἔτε καλύει, cum vulgo
 καλύει legeretur. Heinsius.

5 Καὶ ἐπὶ τῶν ἄκρων.] Edidi,
 καὶ ἐπὶ τῶν ἄκρων, ^ε ἐπὶ τῷ μέσῳ,
 ἢν μὴ ἀρμότῃ ἐν ἀρχῇ λόγῳ, τι-
 θέται καθ' αὐτό· ἐ libris Mss.
 Robortelli fidem secutus, cum
 ante legeretur, τιθέναι καθ' αὐ-

τό. Hæc enim si non vera ac
 genuina, certa perspicua est
 lectio. Non enim dico, quam
 probetur mihi. Heinsius.

6 Ἡν μὴ ἀρμότῃ.] Ἡν, quam,
 habet etiam Camot. Edit.
 Sed Victoriana convenientius
 ἢν: nisi congruerit. Sylburgius.

7 Σημαντικὴν.] Idem Vict.
 pro σημαντικὴν habet σημαντι-
 κῶν significativis. Idem adno-
 tat, in libris calamo exaratis
 legi, ἢ ποιεῖν πέφυκε. Sylbur-
 gius.

Ibid. Σημαντικὴν.] Edidi ex
 optimis libris σημαντικῶν ῃ,
 cum antea vitiosissime edere-
 tur, σημαντικὴν ῃ ποιεῖν πεφυκῶ
 μίαν φωνήν. Heinsius.

Ibid. Σημαντικὴν.] Lege ση-
 मानτικῶν ὅτι ποιεῖν πεφυκῶ μίαν
 φωνήν; cum distinctione inter-
 posita. Victor. ex Mss. Goul-
 stonius.

K

μαντικὴν

μαντικήν δὲ ποιεῖν⁹ πεφυκῖα μίαν¹ Φωνήν. Ἄφθρον
 δὲ ἐστὶ Φωνὴ ἄσημος, ἢ λόγος ἀρχὴν, ἢ τέλος, ἢ διορισ-
 μὸν δηλοῖ· οἷον, τὸ ἴφημι, καὶ τὸ² πεί, καὶ τὰ ἄλλα.
 Ἡ Φωνὴ ἄσημος, ἢ ἔτε κωλύει, ἔτε ποιεῖ Φωνήν μίαν
 σημαντικήν, ἐκ παλόνων Φωνῶν³ πεφυκῖαν⁴ σιωτῖθε-
 ας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄκρων, καὶ ἐπὶ τῷ μέσῳ. Ὄνομα δὲ ἐστὶ
 Φωνὴ σιωθετή, σημαντικὴ ἀνὰ χρόνον, ἧς μέρος ἔδεν
 Τ. 71. ἐστὶ⁵ καθ' αὐτὸ σημαντικόν· ἐν γὰρ τοῖς διπλοῖς⁶ ἔχρω-
 μεθα, ὡς καὶ αὐτὸ καθ' αὐτὸ⁷ σημαίνει· οἷον, ἐν τῷ
 Θεοδώρῳ, τὸ δῶρον ἔ σημαίνει. Ῥῆμα γὰρ Φωνὴ σιωθετή,
 σημαντικὴ μετὰ χρόνον, ἧς ἔδεν μέρος σημαίνει καθ' αὐ-
 τὸ, ὥσπερ καὶ ἐπὶ⁸ τῶν ὀνομάτων. Τὸ μὲν γὰρ ἄνθρωπος
 ἢ λεόνιον, ἔ¹⁰ προσσημαίνει τὸ πότε· τὸ δὲ¹¹ βαδίζει, ἢ
 βεβιάδικε, προσσημαίνει, τὸ μὲν τὸ παρόντα χρόνον, τὸ δὲ
 τὸ παρεληλυθότα.¹² Πτώσις δὲ ἐστὶν ὀνόματος ἢ ῥήματος

⁹ πέφυκε M. omnes.

¹ σημαντικὴν φωνήν M. omnes. unam, quæ sit sig-
 nificativa, vocem Vall.

² φ. μ. i. M. omnes. φ. μ. i. M. xiv. φ. μ. i. M. 16.
 p. m. i. Vall.

³ π. ε. ρ. i. M. omnes. c e r i Vall.

⁴ πεφυκῖα M. xiv.
 16. 21. vocibus, quæ poni et in extremis potest & in medio Vall.

⁵ τῖθε-
 σθαι M. omnes.

⁶ καθ' αὐτὸ omittit M. 16.

⁷ σημαίνει M. omnes.

⁸ βαδίζειν M. omnes. ire Vall.

⁹ πτώσις M. 14. 16. & Ald.

8 Ὡς καὶ αὐτό.] Scribe, ὡς
 καὶ αὐτὸ καθ' αὐτὸ σημαίνει.
 Verum aliquanto melius for-
 tasse, quod olim in libro meo
 annotâram, ἐν γὰρ τοῖς διπλοῖς
 οἷς χρώμεθα, ἔδεν αὐτὸ καθ' αὐτὸ
 σημαίνει. Heinsius.

9 Τῶν ὀνομάτων.] Post ὀνομά-
 των addidit Heinsius in textu,
 καὶ προσσημαίνει χρόνον: ὅ adfig-
 nificat tempus.

10 Προσσημαίνει.] Victor.

cum scriptis libris σημαίνει le-
 git, non compositæ προσσημαί-
 νει: quoniam adhuc de nomī-
 ne fermo fit, cui præpositio
 tum demum addatur, cum id
 quod proprium est temporis,
 significatur. Sylburgius.

11 Πτώσις.] Basil. & Cam.
 pro πλώσις habent πλώσις. Sed
 aptius cum Victorio, & melio-
 ribus libris scriptis retinebi-
 mus πλώσις. Sylburgius.

ἢ μὲν

ἢ μὲν τὸ κατὰ τέχνη, ἢ τέτρω^α σημαίνουσα, ἔ' ὅσα πιαῦ-
 τα· ἢ δὲ^β τὸ κατὰ^γ τὸ, ἐνὶ, ἢ πολλοῖς· οἷον^δ ἄνθρω-
 ποι, ^ε ἢ^ε ἄνθρωπος. Ἡ/δὲ κατὰ¹² τὰ^ε ὑποκριτὰ, T. 72.
 οἷον καὶ ἐρωτήσιν ἢ ἐπίταξιν· τὸ γὰρ^η ἐβάδισεν, ἢ
 ἑβάδιζε, πῶσις ῥήματος, κατὰ ταῦτα τὰ εἶδη ἐσί.
 Λόγος δὲ φωνῇ σωθετῇ σημαντικῇ, ἥς ἕνια μέρη καθ'
 αὐτὰ σημαίνει τι· ^ε γὰρ ἅπας λόγος ἐκ ῥημάτων καὶ
 ὀνομάτων σύγκειται· οἷον, ὁ τῷ^ε ἄνθρωπος ὁρισμός·
 ἀλλ' ἐνδέχεται ἄνευ ῥημάτων εἶναι λόγον. Μέρους μὲν τοῦ
 αἰεὶ τι σημαῖνον ἔξῃ· οἷον ἐν τῷ¹³ ^κ βαδίζει Κλέων, ὁ
 Κλέων. Εἰς δὲ ἐς λόγος διχῶς· ἢ γὰρ ὁ ἐν σημαίνων,
 ἢ ὁ ἐκ παλόνων¹⁴ συνδέσμων· οἷον, ἡ Ἰλιάς μὲν, σω-
 δέσμων εἰς· ¹ ὁ δὲ τῷ^ε ἄνθρωπος, τῷ ἐν σημαίνον.

^α σημαῖνον M. 14. 16. 21. ^β omittunt τὰ M. omnes. ^γ τῷ ἐν M. 14.
^δ ἄνθρωπος M. xiv. ^ε εἰς M. 21. ^ε ἄνθρωποι M. xiv. ^ε ὑποκριτὰ M. omnes.
^η ἐβάδισεν M. 21. ^ι ἐβάδισεν M. 21. ἐβάδιζεν M. 14. xiv. 16. ἐβάδισεν ἢ
 ἐβάδιζε Ald. ^κ βαδίζειν M. omnes, necnon Ald. & Vall. ¹ τὸ M. 16.

12 Τὰ ὑποκριτὰ.] Basil. edi-
 tionis margo pro ὑποκριτὰ re-
 ponit ὑποκριτικά. Quam lec-
 tionem sequitur & Victor.
 Sylburgius.

14 Βαδίζει Κλέων.] In Basil.
 Editionis margine indefinito
 verbi modo legitur βαδίζειν
 Κλέωναι: quam scripturam Vic-
 torius quoque affert ex Aldino

libro: sed addit, in ea lectione
 non contingere ut totum ali-
 quid indicet, nisi aliquid ad
 complendam sententiam ex-
 trinsecus sumatur. Sylburgius.

14 Συνδέσμων.] Camot. pro
 συνδέσμων habet συνδέσμων: ut
 in sequenti membro. In qua
 lectione subaudiendum erit par-
 ticipium aliquod. Sylburgius.

Κ Ε Φ. κα.

Περὶ ὀνόματος.

Τ. 73. ΟΝΟΜΑΤΟΣ δὲ εἶδη, τὸ μὲν ἀπλῆν (ἀπλῆν δὲ λέγω, ὃ μὴ ἔκ σημαινόντων^μ σύγκεται) τὸ δὲ, διπλῆν· τέτα δὲ τὸ μὲν ἔκ σημαινόντος καὶ^ν ἀσήμε· τὸ δὲ ἐκ σημαινόντων σύγκεται. ² Εἴη δὲ ἂν καὶ τριπλῆν καὶ³ τετραπλῆν ὄνομα·^ο οἷον τὰ πολλὰ⁴ τῶν Μεγαλιωτῶν, Ἑρμοκαϊκόζανθος. Ἄπαν δὲ ὄνομα ἐστίν, ἢ κύριον, ἢ γλῶττα, ἢ μεταφορὰ, ἢ κόσμος, ἢ πε-

^μ σύγκεται· οἷον γὰρ M. omnes & Vall. ^ν ἀσήμε· πλὴν ἂν ἐν τῷ ὀνόματος σημαινόντος καὶ ἀσήμε M. 16. & 21. in quo tamen pro τῷ legitur τῷ. ^ο καὶ πολλαπλῆν habent M. omnes, & mox pro Μεγαλιωτῶν legit γαλιωτῶν τῶν M. 14.

1 Ἐκ σημαινόντων.] Victorius veretur ne verior hic verborum ordo sit, ὃ ἔκ μὴ σημαινόντων σύγκεται. Sylburgius.

Ibid. Ἐκ σημαινόντων.] Aut legendum, ἐκ μὴ σημαινόντων, aut pro eodem, subtili Græcismo dixit μὴ ἔκ σημαινόντων. Goulstonus.

2 Ἐἴη δὲ ἂν καὶ τριπλῆν.] Poetæ Græci, & Dithyrambici præcipue, magna licentia, nec successu forte impari, usi sunt decompositis. Quam verò infeliciter id Latini tentarint, sciunt omnes. Quintilianus: Nam ex tribus nostræ utique linguæ non concesserim: ideoque illud Pacuvii reprehendit,—

Nerei repandirostrum, incurvi-

ceruicium pecus. Dacierus.

3 Τετραπλῆν.] In pluribus calamo exaratis libris post τετραπλῆν ὄνομα, inveniri καὶ πολλαπλῆν: eamque lectionem Robertellum quoque vidisse, adnotat Victorius. Sylburgius.

4 Τῶν Μεγαλιωτῶν.] Desperant de hoc loco omnes. Neque ego tentandum puto; si quid corrigere est nefas. Hoc autem ab aliquo manu exarato codice forte expectandum fuerit. Heinsius.

Ibid. τῶν Μεγαλιωτῶν.] Corrigit hunc locum Dacierus, & legit pro Μεγαλιωτῶν, μιγαρίζοντων, quod ex Hesychio μιγάλα λεγόντων explicat, & poetæ Dithyrambicos intelligit.

ποιημένον, ἢ ἐπεκτεταμένον, ἢ ὑφηρημένον, ἢ ἐξηλλαγ-
 μένον. Λέγω δὲ κύριον μὲν, ὃ χρῶνται ἑκάστοι· γλῶτ- *Mausae. Diss. Crit. p. 351*
 ταν δὲ, ὃ ἕτεροι. Ὡς τε φανερόν, ὅτι καὶ γλῶτταν καὶ
 κύριον εἶναι διωατὸν τὸ αὐτὸ, μὴ τοῖς/αὐτοῖς δέ. Τὸ Τ. 74.
 γὰρ ὁ Σίγυνον Κυπρίοις μὲν κύριον, ἡμῖν δὲ γλῶττα.
 Μεταφορὰ δὲ ἔστιν, ὀνόματος ἀλλοτρίᾳ ἐπιφορὰ, ἢ ἀπὸ
 γένους ἐπὶ εἶδος, ἢ ἀπὸ εἶδος ἐπὶ γένος· ἢ ἀπὸ εἶδος
 ἐπὶ εἶδος, ἢ κατὰ τὸ ἀνάλογον. Λέγω δὲ, ἀπὸ γένους
 μὲν ἐπὶ εἶδος· οἷον,

Ἡμεῖς δὲ μοι ἤδ' ἔσηκε.

Τὸ γὰρ ὁρμεῖν ἐστὶν ἐξῆνά τι. Ἀπὸ εἶδος δὲ ἐπὶ γένος·

— Ἡ δὲ μὲν Ὀδυσσεὺς ἐδὼλὰ ἔοργε.

Τὸ γὰρ μυρίον πολὺ ἐστὶν, ὃ νῦν ἀντὶ τῆ πολλῆς κέχρηται.

Ἀπ' εἶδος δὲ ἐπὶ εἶδος· οἷον,

Χαλκῶ ἀπὸ ψυχῆν ἐρύσας.

Ῥ ὡς M. 21. ῑ ἢ ἀπὸ γένους ἐπὶ εἶδος omittit M. 14. ἢ ἀπὸ τῷ γένους ἐπὶ
 εἶδος, ἢ ἀπὸ τῷ εἶδος ἐπὶ γένος, ἢ ἀπὸ τῷ εἶδος ἐπὶ εἶδος M. 14. & 21. in quo ta-
 men voci γένος & alteri εἶδος præfigitur articulus τὸ. Verba ἢ ἀπὸ γένους ἐπὶ εἶδος
 omittuntur in 16. qui in reliquis ita habet ἢ ἀπὸ τῷ εἶδος ἐπὶ τὸ γένος, ἢ ἀπὸ τῷ
 εἶδος ἐπὶ εἶδος. ῑ ἢ δὲ M. 14. 16. 21. ῑ τὰ γὰρ μύρια, πολλὰ M. 14.

ῑ χαλκὸν M. 14. ῑ ψυχῆς M. 14. ῑ ἀερίσας (sic) μὲν ἐμῶν ἀτρείει
 M. 14. ἀερίσας τεμῶν ἀτρείει M. xiv. ἀερίσας μὲν ἐμῶν ἀτρείει M. 16. ἀερί-
 σας καὶ τεμῶν ἀτρείει M. 21. & Vall. ἀερίσας Ald.

5 Ἡ ὑφηρημένον.] Pro ὑφηρη-
 μένον infra legitur bis ἀφηρημέ-
 νον. Sylburgius.

6 Σίγυνον.] Sagitta, ex ferro
 tota. Hesychius, σίγυνοι, cum
 duplici γ, πὰ ζυτὰ δδραπὰ, ἢ τὰς
 ὀλοσιδῆρας ἀκόντας. Sed lis est,
 cujus gentis hæc vox sit pro-
 pria. Cypriis, Apollonii Scho-
 liaſtes, Suidas Macedonibus,
 Bœotis Eustathius assignat. Da-
 cterus. — Vid. Mausae. l.c.
 & Viri docti ad Hesych. v.
 Σίγυνοι.

7 Νῆες δὲ μοι.] Versus de-
 sumptus ex Odyss. w. ver. 310.
 ut adnotant Hartungus & Vic-
 torius. Sylburgius. Occurrit
 etiam in primo Odyss. v. 181.

Νῆες δὲ μοι ἤδ' ἔσηκεν ἐπ' ἀγρῷ
 νόσφι πόληϊ.

8 Ἐρύσας.] Victorius adno-
 tat, pro ἐρύσας & πέρνειν, in
 antiquis libris ferè legi ἀερί-
 στας τεμῶν : nec se penitus
 statuere

⁹ Τάμνεν ἀτηρεῖ χαλκῷ.

T. 75. Ἐνταῦθα γὰρ τὸ μὲν ἑρύσαι, ταμῆν· τὸ δὲ ταμῆν, ἑρύσαι ἔφηκεν· ἄμφω γὰρ ἀφελῆν τί ἐστι. Τὸ δὲ ἀνάλογον λέγω, ὅταν ὁμοίως ἔχη τὸ δεύτερον πρὸς τὸ πρῶτον, καὶ τὸ τέταρτον πρὸς τὸ τρίτον. Ἐρεῖ γὰρ ἀντὶ τῷ δαυτέρῳ τὸ τέταρτον, ἢ ἀντὶ τῷ τετάρτῳ τὸ δεύτερον.

¹⁰ Καὶ ἐνίοτε προσιδέασιν, ἀνθ' ἧς λέγῃ, πρὸς ὃ ἐστι. Λέ-

γ αἰρύσαι Ald. αἰρύσαι M. omnes.

statuere posse quæ sit notio prioris vocis, Per priorem vero vocem intelligit (opinor) αἰρύσαι, quod non modo in Basil. et Camot. sed in ipsius etiam Victorii editione legitur pro ἑρύσαι: contra metri legem. Unde in suspicionem venio, antiquos codices, dum scripserunt αἰρύσαι, (ut modo ex Victorio docui) duplicem nobis scripturam indicare voluisse, ἑρύσαι, & αἰρύσαι; illud, ab ἑρῷ traho: hoc, ab αἰρῷ haurio: quorum utrique inest vis τῷ ἀφελῆν, adimendi: sicut etiam verbo τήμνεν. Imo Eustathius αἰρῆν ex ἑρῆν factum videri dicit, verso ε in α. Hesych. quoque ut ἑρύσαι affert pro κατελκύσαι. ἐκοπάσαι: sic affert etiam αἶρον pro εἰλκον. Sic Virg. non modo Æn. 9. *Moriens animam abstulit hosti*: & Æn. 10. *Vocem animamque rapit trajecto gutture*: Sed etiam Æn. 2. *Jam flammæ tulerint, inimicus & hausserit ensis*. Hartungus Decuriæ i cap. ultimo adnotat, sequens illud

hemistichium, τήμνεν ἀτηρεῖ (vel potius ἀτειρεῖ) χαλκῷ, nuspium apud Hom. extare; nisi forte sit illud Iliad. s. ver. 292.

Τῷ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τήμει χαλκὸς ἀτειρής. Sylburg. 9 Τάμνεν.] Heinsius edidit, τήμει ἀτειρεῖ χαλκῷ; duro dissecuit ferro.

10 Καὶ ἐνίοτε προσιδέασιν.] Certum est, non esse locum, qui magis fatigavit interpretes. Sensus Philosophi talis est. In translationibus, inquit, addi nonnunquam illud solet ad quod aliquid proportionem refertur; sive, pro quo in translatione ponitur: nisi nomine destituatur. Exempli gratia, Phiala est Bacchi, Clypeus est Martis: quia autem phiala se habet ad Bacchum, sicut clypeus ad Martem, transferemus phialam ad Martem, clypeum ad Bacchum: aut potius, phialam pro clypeo, clypeum pro phiala ponemus. Hic est ὄνομα πρὸς ὃ ἐστι, sive ὄνομα ἀνάλογον, clypeus, qui est Martis, & phiala, quæ

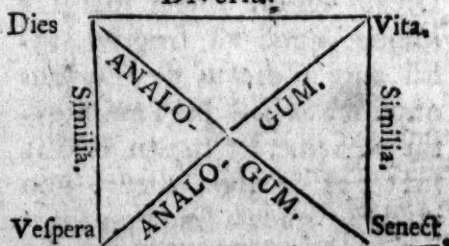
γω δὲ, οἶον· ὁμοίως ἔχει Φιάλη πρὸς Διόνυσον, καὶ
ἀσπίς πρὸς Ἀρην. ὡς ἔρεϊ τοίνυν καὶ τὴν ἀσπίδα Φιάλῃ

ὡς ἔρεϊ τοίνυν καὶ τὴν, &c. usque ad καὶ γῆρας πρὸς βίον inclusive omittit M. 14. ἔρεϊ τοίνυν καὶ τὴν φιάλην ἀσπίδα Διονύσου, καὶ τὴν ἀσπίδα φιάλην Ἀρεως· ἢ ὁ γῆρας πρὸς βίον καὶ ἡ ἐσπέρα πρὸς ἡμέραν· ἔρεϊ τοίνυν τὴν ἐσπέραν γῆρας ἡμέρας· ἢ ὡς περ Ἐμπεδοκλῆς, καὶ τὸ γῆρας ἐσπέραν βίον, ἢ δυσμὰς βίου M. xiv. 21. ἔρεϊ τοίνυν τὴν φιάλην ἀσπίδα Διονύσου, καὶ τὴν ἀσπίδα φιάλην Ἀρεως, ἢ ὁ γῆρας πρὸς βίον, καὶ ἐσπέρα πρὸς ἡμέραν· ἔρεϊ τοίνυν, &c. ut in xiv. καὶ τὸ γῆρας κ. λ. Hujus loci lectio similibus est lectioni Codicum superiorum, in Cod. 14.

quæ est Bacchi. Ideoque utrinque procedit translatio. Utrunque enim vox ἀνάλογος datur. Interdum, inquit postea, deest alterum proportionis nomen, & tantum una ex parte fit translatio. Sic agricola, cum fruges jacet, dicitur spargere: Sol autem, cum radios jacet aut lumen, proprium, quo id significetur, non habemus nomen. Ergo aliquid à frugibus transferetur ad Solem, nihil à Sole ad fruges potest transferri: sicut id, quo utitur Bacchus, refertur ad Martem, id quo Mars utitur, refertur ad Bacchum. Quare cum in eo se habeat secundum ad primum, sicut quartum se habet ad tertium, & quartum ponatur pro secundo, sicut secundum ponitur pro quarto, hic, ut proportio manet, ita tollitur translatio; non defectu rei quæ manet, verum vocis, quæ non datur. Scribe, καὶ ἐνίοτε προσθήκῃ, ἂν τὸν ὄνομα ἔχῃ, πρὸς ὃ ἐστίν. More Aristotelico, ἐκπληκῶς καὶ βραχυλόγως: & aliquantum inverso ordine. Pro, καὶ ἐνίοτε προσθήκῃ, τὸν ὄνομα πρὸς ὃ ἐστίν, ἂν ἔχῃ. Quia suavior est compositio. De quo supra di-

cebamus. Id autem plane convenit cum eo quod sequitur, ἐνίοις ὅτε ἐκ τῶν ὀνομάτων κείρων τὸ ἀνάλογον, ἀλλ' ὁμοίως, &c. Exemplum hoc fit, quamvis valde festinemus, & quidem prius prioris, quod est perfectum. Dies, vita, senectus, vespere, quatuor sunt nomina, quorum ratio & natura, si seorsim consideres, est diversa. Proportio autem ea, quæ inter se non conveniebant seorsim, inter se, dum alterum alteri attribuit, conjungit. Hoc modo:

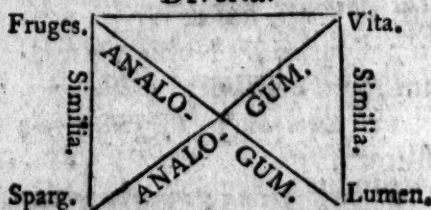
Diversa.

Diversa.

Dicam enim, vespere esse senectutem diei, & senectutem esse vespere vitæ. Alterum tale:

Diversa.

Diversa.

Ἄρεως, καὶ τὴν Φιάλῃν ἀσπίδα Διονύσου. Ἐτι ὁμοίως ἔχει
ἐσπέρα πρὸς ἡμέραν, καὶ γῆρας πρὸς βίον. Ἐρεῖ τοίνυν
τὴν ἐσπέραν, γῆρας ἡμέρας· καὶ τὸ γῆρας, ἐσπέραν βίῃ.
Τ. 76. ἢ ὥστερ Ἐμπεδοκλῆς, δυσμὰς βίῃ. Ἐνίοις δὲ ὅτι
ἔστιν ὄνομα ἡ κείμηνον¹¹ τὸ ἀνάλογον, ἀλλ' ἔθεν ἡττον
ὁμοίως λεχθήσε¹². οἷον, τὸ τὴν καρπὸν μὲν ἀφίεναι,
ἀπείρειν¹³. τὸ δὲ τὴν φλόγα ἀπὸ¹⁴ τῆς ἡλίου, ἀνώνυμον
ἀλλ' ὁμοίως ἔχει τῆτο πρὸς τὴν ἡλίον, καὶ τὸ ἀπείρειν
πρὸς τὴν καρπὸν. Διὸ εἴρηται

—¹³ Σπείρων θεοκτίσαν φλόγα.

Ἐστὶ δὲ τῷ τρόπῳ τῷ τῷ μεταφορᾷ χρησθῆς ἑτέρας,
προσαγορεύσαντα τὸ ἀλλότριον, ἀποφῆσαι τῶν οἰκείων τι.
οἷον, ¹⁴ εἰ τὴν ἀσπίδα εἴποι Φιάλην μὴ Ἄρεως, ¹⁵ ἀλλὰ

a κύριον M. 21.

b τῆς σελήνης M. 16.

c σελήνην M. 16.

d ἀπο-

φῆναι M. 16.

Dicam enim, Solem spargere
lumen, quod est frugum, ni-
hil autem dicam de frugibus
quod est Solis. Non enim ex-
tat nomen. Et tamen similia
sunt Sol & quod dicere non
possum, quemadmodum spar-
gere fruges. *Heinsius.*

11 Τὸ ἀνάλογον.] Camot.
Edit. τῶν ἀνάλογον pro τὸ ἀνά-
λογον. *Sylburgius.*

12 Τὸ ἢ τὴν.] Bas. & Cam.
pro τὸ ἢ τὴν, habet τὴν ἢ, omis-
so articulo τὸ. Nobis Victori-
um sequi collibuit. *Sylburgius.*

13 Σπείρων.] *Virgilius* de
Aurora,

Et jam prima novo spargebat

lumine terras.

Lucretius de Sole;

Et lumine conferit arva.

14 Εἰ τὴν ἀσπίδα.] Omnino
puto legendum, οἷον, ἀσπίδα
εἴποι τὴν Φιάλην, μὴ Ἄρεως, ἀλ-
λὰ οἷον. Quod & expressi:
*Quemadmodum si quis clypeum phi-
alam dicat, non Martis, sed vi-
ni.* *Heinsius.*

15 Ἀλλὰ οἷον.] Idem Vic-
tor. pro ἀλλὰ οἷον (quod in
scriptis quoque libris extare
ait) legit ἀλλ' οἷον, sed sine
vino: ejusque lectionis pro-
lixam ibi rationem reddit, &
similia aliunde affert exempla.
Sylburgius.

οἷον.

οἶνκ. * Πεπονημένον δὲ ἐστίν, ὃ ὅλως μὴ ἑ καλόμενον,
 ὑπὸ τινων αὐτὸς τίθεῖ) ὁ ποιητής / δοκεῖ γὰρ ἕνα εἶναι T. 77.
 τοιαῦτα· οἶον, τὰ κέρατα ¹⁶ Ἐρνύτας, καὶ τὰ ἱερέα Ἀρη-
 τήρα. Ἐπεκτεταμένον δὲ ἐστίν, ἢ ¹⁷ ἀφηρημένον· τὸ μὲν,
 εἰαν φωνήεντι μακροτέρῳ κεχρημένον, ἢ ¹⁸ τῷ οἰκείῳ, ἢ
 συλλαβῇ ἐμβεβλημένη· τὸ δὲ, ἂν ἢ ἀφηρημένον ἢ τι,
 ἢ αὐτῇ, ἢ ἐμβεβλημένη. Ἐπεκτεταμένον μὲν· οἶον,
 τὸ πόλεως, πόλῃος· καὶ τὸ ²⁰ κ Πηλείδης, Πηληϊάδεω.
 Ἀφηρημένον δὲ· οἶον, τὸ κρεῖ, καὶ τὸ δῶ· καὶ

* πεπονημένον δὲ ἐστίν omittit M. 14. f ὅλου M. 14. 16. g λαλόμενον
 M. 14. h ἀφῆρμεν ὅντι ἢ αὐτῇ ἐπεκτεταμένον οἶον M. 14. 16. ἀφῆρμεν ὅντι ἢ
 αὐτῇ ἐπεκτεταμένον μὲν, οἶον M. 21. ὅντι ἢ M. xiv. i ἢ ἐμβεβλημένον omittit
 M. xiv. k Πηλεός M. omnes & Vall. Πηλεΐδης Ald.

16 Ἐρνύτας.] Victorius pro
 Ἐρνύτας habet Ἐρνύτας. Nostrium
 Ἐρνύτας habet non solum Basil.
 & Camot. Edit. sed etiam He-
 sychius, qui exponit ἔρνη, βλα-
 στήματα, κλάδες. Victorius He-
 sychianam scripturam admit-
 tere noluit, quod metuit ne
 culpâ typographi sit corrupta.
 Sylburgius.

17 Ἀφηρημένον.] Pro ἀφηρη-
 μένον, quod mox repetitur, ha-
 buimus supra ὑφηρημένον. Stra-
 bo, ut paulo post exponetur pro-
 lixius, has sive ὑφαίσεις, sive
 ἀφαίσεις, nominat ἀποκοπὰς,
 vocabulo grammaticis usitati-
 ore: quin & ipse Aristoteles in-
 fra, cap. sequenti. Sylburgius.

18 Τῷ οἰκείῳ.] Idem Vic-
 torius, κεχρημένον ἢ τῷ οἰκείῳ,
 si vocali longiore usum fuerit

quam sua sit ac propria. Idem
 ibidem disquirat, an verba il-
 la, ἢ ἐμβεβλημένον, quæ Robor-
 tellus quoque in nonnullis ma-
 nuscriptis libris narrat non in-
 veniri, quamvis retinenda om-
 nino censeat, necessaria hic
 sint, vel potius importune ir-
 repserint excusos libros. Nam
 se quoque plures vidisse codi-
 ces à quibus illa abessent. Syl-
 burgius.

19 Ἡ αὐτῇ.] Hæc verba,
 ἢ αὐτῇ ἢ ἐμβεβλημένον, in Edi-
 tione Heiniana non apparent;
 neque in Versione: Illud vero,
 si ablatum sit aliquid ab eo.

20 Πηλείδης.] Idem Vic-
 torius legit καὶ τὸ Πηλεΐδης, Πη-
 ληϊάδεω: admodum convenien-
 ter. Sylburgius.

— Μία γίνετ' ἀμφοτέρων ²¹ ὅψ.

Ἐξηλλαγμένον δὲ ἔστιν, ὅταν ὁ ὀνομαζόμενος, τὸ μὲν καταλείπη, τὸ δὲ ποιῇ· οἷον τὸ,

Δεξιτερόν κατὰ μαζόν·

λς. T. 78. Ἀντὶ ὁ δεξιόν. / ²² Ἐτι τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν ἄρρενα, τὰ δὲ θήλεα, τὰ ἧ μεταξύ. Ἄρρενα μὲν, ὅσα τελευτᾷ εἰς ⁿ τὸ ν ε ρ, καὶ ὅσα ²³ ἐκ τέτων ἀφώνων σύγκετ'· ταῦτα δὲ ἔστι δύο, τὸ ^p ψ καὶ ξ. Θήλεα δὲ, ὅσα ἐκ τῶν φωνήεντων, εἰς τε τὰ ἀεὶ μακρὰ· οἷον, εἰς η καὶ ω· καὶ τῶν ἐπεκτεφνομένων εἰς α· ²⁴ ὥστε ἴσα συμβαίνει ^q πλῆ-

¹ ους M. omnes, necnon Ald. & Vall. ^m ἔτι τῶν omittit M. 14. qui post τῶν addit δὲ· ἔτι omittunt M. xiv. 16. 21. ⁿ τὸν M. 14. ^o ἐκ τῶν σύγκετ' M. omnes, ἔκτε τῶν ἀφ. Ald. quæ ex hoc constant Vall. ^p τ' ε ρ M. 14. τ' ε ξ M. 16. ^q πλῆθ' M. 14. corr. et 16.

²¹ ὅψ.] Basil. & Camot. Edit. pro ὅψ, quod à Victoriana Editione restitui, habent, ἔψ, ἥς : & Basil. in margine, οἷς, οἷς. Nihil ad rem. Nec enim vel ad sententiam quidquam conferunt, vel *aphæresin* habent; sed potius aut *epectasin* habent, aut *crasæus diæresin*; qualis etiam est in poetico verbo ἔωσι pro ὥσι, aliisque sexcentis. Rectè autem à Victorio repositum esse ὅψις, perspicuum est ex *Strab.* lib. 8. pag. 419. ubi non tantum hoc *Empedoclis* hemistichium citat, sed etiam alium *Antimachi* versum confirmilem, Διμήτρος τοι ἔλθοσινίης ἰσὲν ὅψ. Affert ibidem etiam alia poeticæ apocopes exempla, ut sunt βεῖ, & κεῖ pro βριερόν & κεῖμιον. Sic

λί, & ῥᾶ pro λίαν & ῥαῖδιον. Item ἄλφι, & ἔρι pro ἄλφειον, & ἔριον. His addit alia confirmilia, tum appellativa tum propria. *Sylburgius*.

²² Ἐτι τῶν ὀνομάτων.] Victorius, ἔτι αὐτῶν ἧ τῶν ὀνομάτων. *Adbuc ipsorum utique nominum.* *Sylburgius*.

²³ Ἐκ τέτων ἀφώνων.] Scribe ἐκ τῶν ἀφώνων. Nisi magis placeat, quod *Madius* existimat: καὶ ὅσα ἐκ τέτων τῶν ἀφώνων. Neque dubitandum est, quin hic quædam defint. *Heinfius*.

Ibid. Ἐκ τέτων ἀφώνων.] Basil. Edit. margo post τέτων ἀφώνων addit π. κ. *Sylburgius*.

²⁴ Ὡστε ἴσα συμβαίνει.] Quæ hic prætermittitur, vide doctissimum *Madium*, qui emendat:

Θὶ εἰς ὅσα τὰ ἄρρενα καὶ τὰ θήλεα. Τὸ γδ' ψ εἰς τὸ
 ξ²⁵ αὐτὰ εἰσιν· εἰς ᾗ ἄφωνον εἶδεν ὄνομα τελευτᾷ, εἰδὲ
 εἰς φωνῆεν βραχύ. Εἰς ᾗ τὸ ι τρία⁸ μόνα, μέλι, κόμμι,
 πένθει. Εἰς δὲ τὸ υ, πέντε·¹ τὸ πῶυ, τὸ νάψυ, τὸ
 γόνυ, τὸ δορυ, τὸ ἄςυ. Τὰ ᾗ μεταξὺ εἰς ταῦτα,
 καὶ ν καὶ σ.

¹ τ' M. 14. 16. ⁸ μόνον M. omnes. ¹ τὸ πῶυ, τὸ νάψυ, τὸ γόνυ, τὸ
 δορυ, τὸ ἄςυ omittunt M. omnes.

ὥστε ἐκ ἴσας συμβαίνει πλήθης εἰς
 ὅσα τὰ ἄρρενα εἰς τὰ θήλεα. Τὸ
 γδ' ψ καὶ τὸ ξ, εἰς ν, ρ, σ, ταῦτά
 εἰσιν. Verum iterum moneo,
 non esse dubitandum quin
 nonnulla, & fortasse compluf-
 cula, in toto hoc loco defint.
 Itaque ἐπίγω. *Heinsius.*

25 Αὐτὰ εἰσιν.] Idem Victo-

rius è vetustis libris pro αὐτὰ
 εἰς reponit ταῦτά εἰσιν. Eadem
 enim (inquit) sunt duplices
 literæ, in quas utriusque ge-
 neris nomina definunt, id est
 ξ & ψ. Tam enim muliebris
 generis vocabula quam virilis
 inveniuntur quæ definunt in
 ipsas. *Sylburgius.*

Κ Ε Φ. κβ.

Λέξεως ἀρετή.

ΛΕΞΕΩΣ δὲ ἀρετὴ, σαφὴ καὶ μὴ παρὰ φην εἶναι. Τ. 79. λξ.

Σαφεστάτη μὲν ἔν εἰσιν ἡ ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων,
 ἀλλὰ παρὰ φη. Παράδειγμα δὲ ἡ Κλεοφῶντος ποιήσις, καὶ
 ἡ Σθενέλῃς. Σεμνὴ δὲ καὶ ἐξαλλάττεται τὸ ἰδιωτικόν, ἡ
 τοῖς ξενικοῖς κεχρημένη. Ξενικόν δὲ λέγω, γλῶττιαν, εἰ
 μεταφορᾶν, καὶ ἐπέκλασιν, καὶ πᾶν τὸ παρὰ τὸ κύριον.
 Ἀλλ' ἂν τις ἅμα ἅπαντα πρὸς ποιᾷται ποιήσῃ,

¹ ἅμα omittunt M. omnes.

² ταῦτα M. 21.

L 2

ἡ αἰνιγμα

ἢ αἰνιγμα ἔστι, ἢ βαρβαρισμός. ὧ¹ ἂν μὲν ὧν ἐκ μεταφορῶν, αἰνιγμα· ἐὰν δὲ ἐκ γλωττῶν, ² καὶ βαρβαρισμός. ³ αἰνιγματος γὰρ ἰδέα· αὕτη ἐστὶ, πρὸς λέγοντα ³ τὰ ὑπάρχοντα, ⁴ ἀδύνατα σωάψαι. Κατὰ μὲν ὧν ⁴ τῶν ὀνομάτων σωώθῃσιν, ὧ⁵ οἷον/τε τῷτο ποιῆσαι· κατὰ δὲ πρὸς μεταφορὰν, ἐνδέχεται· οἷον,

⁵ Ἄνδρ' εἶδον· πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα· καὶ τὰ ⁶ τοιαῦτα. Ἐκ δὲ τῶν γλωττῶν ὁ βαρβαρισμός· ⁶ δι' ὃ ἀνακείρεται πῶς τέτοις. Τὸ μὲν ⁷ ὧν μὴ ἰδιωτι-

¹ ἂν μὲν ὧν ἐκ μεταφορῶν, αἰνιγμα omittit M. 14. ² ἂν μὲν ὧν usque ad ἢ βαρβαρισμός inclusive omittit M. 16. ³ καὶ omittunt M. xiv. 21. ⁴ αἰνιγματος τε M. omnes. ⁵ αὕτη ἐστὶν omittit M. xiv. ⁶ τὰ λέγοντα ὑπάρχοντα M. 14. τὰ λέγοντα τὰ ὑπάρχοντα M. 16. ⁷ Ἄνδρα ἶδον M. xiv. 16. 21. ⁸ πυρὶ χαλκὸν M. omnes. ⁹ τοιαῦτα, ἐκ τῶν γλωττῶν βαρβαρισμός δὲ ἀνακείρεται πῶς M. 14. τοιαῦτα, ἐκ τῶν γλωττῶν βαρβαρισμός δὲ ἄρα κείρεται πῶς M. xiv. 21. τοιαῦτα ἐκ τῶν γλωττῶν βαρβαρισμός δὲ ἀνακείρεται πῶς M. 16. barbarifmus fere his adjudicandus est & Vall. ¹⁰ γὰρ M. omnes.

1 Ἡ αἰνιγμα ἔστι.] Quale illud Stradæ Ænigma,

Nox aderat tandem, & ca-

lum ex Cyclope diurno

Nocturnus tunc Argus erat.

2 Καὶ βαρβαρισμός.] Copulativam καὶ ante βαρβαρισμός in quibusdam Editionibus omitti, adnotavit etiam Victorius. Sed innuit tamen, eam non sine emphasi retineri posse. Sylburgius.

3 Τὰ ὑπάρχοντα.] Camot. non ante, sed post ἀδύνατα distinguit. Nostram dictionem agnoscit etiam Victorii interpretatio, dicentem quæ insunt, impossibilia copulare. Sylburgius.

4 Τὴν τῶν ὀνομάτων.] Scribe,

quod nemo vidit, τὴν τῶν κυρίων ὀνομάτων σωώθῃσιν. Opponit enim τὴν τῶν κυρίων ὀνομάτων σωώθῃσιν, καὶ τὴν ἐκ μεταφορῶν συγκεκμημένην. Ex propriis nominibus ἔξ translatis compositio nem. Sequitur enim, καὶ ὧν τὴν μεταφορὰν, ἐνδέχεται. Heinsius.

5 Ἄνδρ' εἶδον.] Basil. & Cam. ἄνδρα ἶδον, fuit etiam in Rhetoricis, lib. 2. cap. 2. similiter etiam apud Athenæum, lib. 10. ubi & pentameter hic additur,

Οὕτω συγκόλλως, ὥς σωάψαι ποιεῖν. Sylburgius.

6 Δι' ὃ ἀνακείρεται.] Victorius è corruptis scriptorum librorum vestigiis legendum putat, δι' ἃρα κείρεται πῶς τῷ-

κὸν ποιήσῃ, μηδὲ ταπηνόν, ¹ ἢ γλῶττα, καὶ ἡ μεταφορὰ,
καὶ ὁ κόσμος, καὶ τὰλλα τὰ εἰρημένα εἶδη· τὸ δὲ κύριον,
πλὴν σαφὴν εἶναι. Οὐκ ἐλάχιστον δὲ μέρος ² συμβάλλον³
εἰς τὸ σαφὲς ⁴ λέξεως, καὶ ⁵ μὴ ιδιωτικόν, αἱ ἐπεκτάσεις
καὶ ἀποκοπαί, καὶ ἐξαλλαγαὶ τῶν ὀνομάτων· ⁶ Διὰ μὲν
γὰρ τὸ ἄλλως εἶναι, ἢ ὡς τὸ κύριον, παρὰ τὸ εἶδος
γινόμενον, τὸ μὴ ιδιωτικὸν ποιήσῃ. Διὰ δὲ τὸ κοινω- T. 81.
νεῖν τῷ εἶδη, τὸ σαφὲς ἔσται. Ὡς τε ἐκ ὁρθῶς
ψέγῃσιν οἱ ἐπιτιμῶντες τῷ τοιούτῳ τρόπῳ ⁷ διαλέκτῃ,
καὶ διακωμῶδόντες τὴν ποιητικὴν· οἷον, Εὐκλείδης ὁ ἀρ-
χάιος· ὡς ῥάδιον ποιεῖν, εἰ τις ⁸ δῶσθ' ἐκλείνῃ ἐφ' ὅπου
βῆλε⁹, ἱαμβοποιήσας ἐν αὐτῇ τῇ λέξει· ¹⁰ οἷον·
¹¹ Ἡτίχαριν ¹² εἶδον ¹³ Μαραθῶνα ¹⁴ βαδίζοντα· καὶ

¹ οἷον ἡ γλῶττα M. omnes. ² συμβάλλεται Ald. & Vall. ³ τὸ M. 14.
⁴ λεγόμενον M. xiv. ⁵ μ δῶσθ' M. 14. ⁶ ο οἷον omittunt M. omnes. ⁷ εἴτε
χάριν M. 14. ἢτε χάριν M. xiv. 21. ἢτε χάριν M. 16. ⁸ ἴδον M. xiv. 21.
⁹ Μαραθῶνα δὲ M. omnes. ¹⁰ καδίζοντα M. xiv.

τέτοις, sicut & infra in hoc cap.
φαίνεται ὡς χεῖρτον τῷ τῷ
τρόπῳ. Non tamen improbat
eam lectionem quam ē Bene-
dicti Lampridii libro affert Ma-
dius, δὲ ἄρα κεκρῶσθαι. Syl-
burgius.

⁷ Διὰ μὲν γάρ.] Basil. &
Cam. διὰ μὲν τὸ ἄλλως sine γάρ.
Minus recte. Sylburgius.

⁸ Ἡτίχαριν.] In Basil. Edi-
tionis margine adnotatum, ali-
as legi, Ἡ π χάριν. Ibid. po-
sterior versus sic scriptus, ἐκ
ἀν' ἐράμειος τῶν ἐκείνων ἐξεκλίβον.
Exempla (inquit Victorius) quæ
posuit diligens magister, fruc-

tum nullum ferunt: nam cum
singuli tantum versus citati
sint, nec sententia eorum ex-
planetur ab auctore, aliove
ullo in locō ipsi legantur, si
integri etiam forent, & ab
omni labe vacui, vix intelli-
gerentur. Accedit huic malo,
quod mendaci sunt, ac multis
maculis inquinati, quod va-
rietas lectionis declarat: aliter
enim illi in aliis libris legun-
tur. Nam præter ea quæ dis-
crepantia à pervulgata lectione
commemoratur se invenisse Ro-
bertellus, vidi etiam ipse duos
codices à quibus abesset præ-
positio

Οὐκ ἂν γ' ἀνάμενος ἦ ἐκείνῃ ἐξ ἑλλέβορον.
Τὸ μὲν ἔν φαινέσθαι πως χρώμενον ὅτε τῷ τρόπῳ,

* γ' ἐράμενος M. 14. xiv. γεράμενος M. 16. 21. muneratus Vall. † τῶν M. xiv.
‡ ἐξ omittunt M. omnes. x ἐλέβορον (sic) M. 14. 16. y τρόπῳ τοιούτῳ M. 21.

positio posita ante postremum nomen, ἐλλέβορον. Sed veritate desperata, nihil amplius curæ suscipere de hac re volui. Sylburgius.

Ibid. Ἡτίχαιεν.] Totum hunc locum conclamatum jam olim fuisse fidem fecerint, quæ ad fastidium usque à doctissimis viris sunt notata. Quorum nemo est, qui non potius conatum nobis suum quam successum probaverit. Ubique Homero acutissimus patrocinator doctor, qui cum vellet ἐκείνῃ τῶν ἐν ἡδὲ κτ' πλὴν λέγειν, h. e. à vulgo in vocibus recedere, summo judicio πᾶς τῶν ὀνομάτων ἐπεκτάσεως καὶ ἐξαλλασίας, extensiones vocum ac mutationes adhibuerat. Quæ res poëticæ orationi τὸ σεμνόν, & singularem illam majestatem addit, quam non sine stupore in HomERICA dictione admirantur eruditi. Parum æqui iudices dicebant, nihil facilius esse quam pedibus instruere versum, si utrumque liceret, & extendere pro libitu vocem, & mutare. Inter illos Socraticus Euclides erat, qui, quod in HomERICA poësi reprehenderat, ubi minus excusandum erat, in Dialogis suis commiserat. Nam & nonnunquam voces poëtarum mo-

re extendebat, ac κατακόρως & ad tædium usque, utpote in soluta oratione, ad poëticum dicendi modum deflectebat. Exempla hujus rei duo adfert. Alterum ita est scribendum: Ἡ τοι Χάρην εἶδον Μαργαθῶναδε βαδίζοντα. Alterum fortasse magis corruptè, minus tamen quam editur, hoc modo in manu exaratis legitur codicibus, Οὐκ ἂν γ' ἐράμενος ἐκείνῃ ἐξεμβόριζες cum interrogandi nota. Ut sit fortasse, ἦ ἐκείνῃ ἔν ἐξεμβόριζες; Quæ verba è Dialogis illius sine dubio, non, ut eruditissimi viri vitiosa decepti lectione existimarunt, è poëmate aliquo desumpta sunt. Quippe, qui ἰαμβοποιήσας, in superioribus legerant. Quare totum locum, prout est scribendus, apponemus: ὥστε ἐκ ὀργῆς ψέγῃσιν οἱ ἐπιπημῶντες τῷ τοιούτῳ τρόπῳ τ' διαλέκτῃ, καὶ διακαμφθέντες τ' ποιητῇ. Οἷον, Εὐκλείδης ὁ ἀρχαῖος, ὡς ῥαδίον ποιεῖν, εἰ πᾶς δώσῃ ἐκτείνῃ & ἐξακατῇν ἐφ' ὅσον βύλεται, ἄμφω ποιήσας ἐν αὐτῇ λέξει ὅσον, ἢ τοι Χάρην εἶδον Μαργαθῶναδε βαδίζοντα. καὶ ἐκ ἂν οἱ ἐρώμενος ἦ ἐκείνῃ ἔν ἐξεμβόριζες; Peculiariter autem hoc in toto isto libello evenit, ut interdum plures vocolæ exciderint. Quæ res

γελοῖον. Τὸ δὲ μέτρον, κοινὸν ἀπάντων ἐστὶ τῶν μερῶν.
 Καὶ γὰρ μεταφοραῖς καὶ γλώτταις, καὶ τοῖς ἄλλοις εἶδεσι T. 82.

res sub Aristotelica dicendi brevitate nonnunquam fallit, & acuto etiam homini imponit. Ut hoc loco ista, καὶ ἐξαλλάττειν. Quo posito, arcem erroris expugnavimus, qui omnes lufit. Sequitur enim, pro ἱαμβοποιήσας, ἁμφο ποιήσας, legendum. Nam quod optimus Victorius, cum versus non inveniatur, ad mordacitatem hoc trahat, non est tanti, ut vel occupare nos debeat. Præterea, inter τὰς ἱαμβοποιήσας numerari Euclidem nusquam invenimus: quamvis Tragœdias fecisse sciamus: cum non ignoremus, quomodo ea voce Aristoteles utatur: qui, ut plurimum Comicis ac Tragicis τὰς ἱαμβοποιήσας opponit. Ut ecce supra: ἐπὶ μὲν ἔν τῃ κωμῳδίᾳ ἤδη τῷτο δῆλον γέγονε. Συνήσαντες γὰρ τῷ μῦθῳ ἀπὸ τῶν εἰκόνων, ἔτα τὰ τυχόντα ὀνόματα ἐπιπιδέασαι, καὶ ἔχ' ὥσπερ οἱ ἱαμβοποιοὶ παρὰ τῶν καὶ ἐκάστω ποιῶσιν. Ἐπὶ δὲ τῇ τραγῳδίᾳ, τῶν ῥηομένων ὀνομάτων ἀντίχοντα. Præterea neque dictio, nec structura, neque res conveniunt Tragœdiæ. Ut ex Tragœdiis illius sumpta esse existimemus. Ne interea dicam, nemini de ratione versuum constare. Verum enimvero, non potuit magis illustria, quibus probaret duo eodem in loco commisisse Euclidem, quæ in Homero reprehenderat, ex-

empla hic adducere Philosophus. Primo enim singulæ prope voces ἐξηλαττωται sunt & poëticae. Secundo ἐπιπιδέας manifestæ. Ut in voce Μακροθόναδε, & ἐξεκκεβόριζες. Adde, quod tota συνήσεις, quam Stoici τῶν τῷ λόγῳ μορίων dixerunt, ita est poëtica, ut in versum prope ignarus inciderit scriptor. Quod, cum vehementer à Rhetoribus damnetur, interdum evenire ipsis solet. Sicut Tullio & aliis. Non autem mirum est, Aristotelem, qui ex omnibus Euclidis libris eligeret quæ vellet, talia invenisse exempla. Nam ad dictionem quod attinet, cum Platone & Xenophonte commune hoc habuit: qui sæpe ποιητικώτεροι, ἢ καὶ τὴν πρὸς λέξιν sunt. Quod jam ad tædium usque Græci notarunt. Tota autem reprehensionis vis in eo consistit: quod quæ in poëia Euclides damnaret, ea ipse ἐν αὐτῇ τῇ λέξει committeret. Ita nunc τὴν πρὸς λέξιν dixit. Quæ res etiam glaucomam interpretum objecit oculis. Halicarnasseus Dionysius: ὅτι μὲν ἔν τῃ τραγῳδίᾳ πάντες οἱ ποιητὲς ἡρώδης μέτρον ἢ μέλος, ἢ πλὴν λεγομένων λέξιν, ταῦτ' ἐστίν. Ubi ἡ λεγομένη λέξις, diferte τῷ μέτρῳ καὶ μέλῳ opponitur. Ita hic ab Aristotele est factum. Ut & infra, cum dicitur, τὸ ἱαμβεῖον μάλιστα τὴν λέξιν μιμεῖται.

Fieri

χρᾶντος ἀπρεπῶς, καὶ ἑπίτηδες ἐπὶ τὰ γελοῖα, πᾶν αὐτὸ ἂν ἀπεργάσατο. Τὸ δὲ ἁρμοτὶον ὅσον διαφέρει ἐπὶ τῶν ἐπῶν θεωρεῖσθαι, ὅτι ἐπιθεμένων τῶν ὀνομάτων εἰς τὸ μέτρον· καὶ ἐπὶ τῇ γλώτῃ, καὶ ἐπὶ τῶν μεταφορῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων· εἰδὼν μετατιθεῖς ἂν τις τὰ κύρια ὀνόματα, κατίδοι ὅτι ἀληθῆ λέγομεν· οἷον, τὸ αὐτὸ ποιήσαντος ἱαμβεῖον Αἰχύλῃ καὶ Εὐρυπίδῃ, ἐν δὲ μόνον ὄνομα ἁ μεταθέντος, ἅντι κυρίῃ εἰωθότος, γλώτῃαν· τὸ μὲν φαίνεται καλὸν, τὸ δὲ εὐτελές. Αἰχύλος μὲν γὰρ ἐν τῷ φιλοκτῆτῃ ἐποίησε,

Φαγέδαινα, ἥ μὲν σάρκας ἐοδίει ποδός.

T. 83. / Ὁ δὲ ἅντι τῷ ἐοδίει, τὸ θοινᾷ ἁ μετέθηκε. Καί, Νῦν δὲ μὲν ὥν ὀλίγος τε καὶ ἐτιδανός καὶ ἁ αἰκίος,

ἁ ἐπίτηδες· ἔπειτα M. 16. 21. necnon Ald. & Vall. ἐπίτηδες, ἐπὶ τὰ M. 14. ἐπίτηδες· ἐπὶ τὰ M. xiv. ἁ ἁρμοτὶοντος M. 14. 16. 21. ἁ ἀνατιθεμένων M. xiv. ἁ εἰδὼν M. omnes. ἁ μετατιθέντος M. 14. xiv. 16. ἀντιθέντος corr. ut in 14. ἁ ἐοδίειν M. 16. ἁ μετέθηκε Ald. & Vall. ἁ ἀνδρὸς M. 14. ἀνδρὸς M. xiv. 16. 21. necnon Ald. & Vall.

Fieri autem potest, ut posteriora ex Euclidis Ἑρωτικῶν sint desumpta. Hæc mea est de toto hoc loco sententia. Si qui melius conjecerit, eum vatem perhibebo optimum. *Heinsius.*

Ibid. Ἑρωτικῶν.] Hos Euclidis versus sic legit *Dacierus*:

Ἑρωτικῶν εἶδεν Μαραθῶναδε βαλίζοντα.

Et,

Ὅν ἂν γαστράμενος ἰκίειν ἐλ-
λαβόρῃο.

9 Ἑρωτικῶν.] Post κυρίῃ *Heinsius* inserit ἁ, & legit, ἁν-

τι κυρίῃ ἁ εἰωθότος *Proprio nomine*, vertit, ἁ *usitato*.

10 ἁ αἰκίος.] *Basil. & Cam.* pro αἰκίος habent ἀνδρὸς: cuius lectionis meminit etiam *Eustathius*. Sed αἰκίος non modo in vulgaribus *Homeri* Editionibus reperitur, verum etiam magis est poeticum. Locus est Od. i. alter qui sequitur Od. v. *Sylburgius*.

Ibid. ἁ αἰκίος.] Non αἰκίος tantum, sed & κίος legitur, *Odyss.* λ. ver. 393.

ἁ αἰκίος ἁ γὰρ οἱ ἐπὶ ἁ ἁ ἁ αἰκίος, ἁ δὲ τι κίος.

Agitur

Εἴ τις ^h λέγῃ τὰ κύρια μετατιθεῖς.

Νῦν δὲ μ' εἰὼν μικρὸς τε ⁱ καὶ ἀδενικὸς καὶ ^k αἰδής.

Καὶ,

Δίφρον αἰεκέλιον καταθεῖς, ⁱ ὀλίγῳ τε τράπεζαν.

Δίφρον μοχθηρὸν καταθεῖς, μικρὰν τε τράπεζαν.

Καὶ τὸ,

^{11 m} Ἡϊόνες βοῶσιν.

ⁱ Ἡϊόνες κράζουσιν.

Ἔτι γ' ⁿ Ἀναφραδῆς τὸς τραγωδῶδες ἐκωμῶδει, ὅτι αὐτὸς T. 84.

εἰδὲς ἂν ὅτι οἱ ἐν τῇ Διαλέκτῳ, τέτοις χρῶνται. οἷον
τὸ, Δωμάτων ἄπο, ^p ἀλλὰ μὴ Ἀπὸ δωμάτων. καὶ τὸ,
σέθεν. καὶ τὸ, ἐγὼ δὲ νιν. καὶ τὸ, Ἀχιλλέως περὶ, ἀλλὰ
μὴ Περὶ Ἀχιλλέως, καὶ ὅσοι ἄλλα τοιαῦτα. Διὰ τοῦτο τὸ
μὴ εἶναι ἐν τοῖς κυρίοις, ποιεῖ τὸ μὴ ἰδιωτικὸν ἐν τῇ λέξει

^h λέγει M. 14. xiv. 21. ⁱ καὶ ἀδενικὸς M. 14. ^k αἰδής M. 14. ⁱ ὀλίγῳ
τε τράπεζαν. Δίφρον μοχθηρὸν καταθεῖς omittunt M. 14. 16. ^m Ἴωνες M. 14.
21. ⁿ Ἴωνες M. xiv. 16. ⁿ Ἀναφραδῆς M. 14. ^o εἶπη M. 16. 21. ^p γ'
M. 21.

Agitur de Agamemnone apud
inferos mortuo. Versus aliter
occurrit, Odyss. v. ver. 279.
Sed pro καταθεῖς, legitur πε-
ραθεῖς.

¹¹ Ἡϊόνες.] Basil. & Cam.
pro Ἡϊόνες habent Ἴωνες: per-
peram. Locus desumptus ex
Il. ε. ut Victorius quoque ad-
notat. Sylburgius.

Ibid. Ἡϊόνες.] Totus ita se
habet versus, Iliad. ε. ver.
265.

ⁱ Ἡϊόνες βοῶσιν, ἐκωμῶδους
ἀλὸς ἔξω.

“ Quo de versu, sic Tollius in
“ suis ad Longinum notis. Nec
“ prosâ tantum oratione, sed
“ etiam versâ ac legatâ, Ho-
“ merum æmulari studuit Plato.
“ Verum illo Homericō versu
“ deterritus, Ἡϊόνες βοῶσιν, ἔσ.
“ quo mirificè maris littora
“ fluctibus pulsantis sonus ex-
“ primitur, combussisse poe-
“ mata fertur.

M

ἅπαντα

ἅπαντα τὰ τοιαῦτα· ἐκεῖνος δὲ τῷ ἡγνόει. Ἐστὶ δὴ μέγα μὲν τῷ ἐκάστῳ τῶν εἰρημένων πρεπόντως χρῆσθαι, καὶ διωλοῖς ὀνόμασι καὶ γλώτταις. ¹² Τὸ δὲ μέγιστον τὸ μεταφορικὸν εἶναι· μόνον γὰρ τῷ, ὅτε παρ' ἄλλου ἐστὶ λαβεῖν, ὁφύϊας τε σημεῖον ἐστὶ· τὸ γὰρ ὅ μεταφέρειν, τὸ ὅμοιον θεωρεῖν ἐστὶ. Τῶν δὲ ὀνομάτων, πὰρ μὲν διωλᾶ,

Τ. 65. μάλιστα ἀρμότῃ τοῖς διθυράμβοις· αἱ δὲ γλώτται, τοῖς ἡρωϊκοῖς· αἱ δὲ μεταφοραί, τοῖς ἱαμβείοις. Καὶ ἐν μὲν τοῖς ἡρωϊκοῖς ἅπαντα χρήσιμα τὰ εἰρημνῆα· ἐν δὲ τοῖς ἱαμβείοις, διὰ τὸ ὅτι μάλιστα λέξιν μιμῆσθαι, ταῦτα ἀρμότῃ τῶν ὀνομάτων, ⁹ ὅσοις καὶ ἐν λόγοις ¹³ τίς ¹³ χρησεται. Ἐστὶ δὲ τὰ τοιαῦτα, τὸ κύριον, καὶ μεταφορὰ, καὶ κόσμος. \ Περὶ μὲν ἔν τῃ τραγωδίᾳ καὶ τῇ ἐν τῷ πρᾶττειν μιμήσει, ἔξω ἡμῖν ἱκανὰ τὰ εἰρημνῆα.

λη'.

⁹ ὅσοις λόγοις M. omnes.

¹ τί M. omnes.

² χρήσιμα M. xiv. 21.

¹² Τὸ δὲ μέγιστον.] Idem Victorius, pro τὸ δὲ μέγιστον habet πολὺ δὲ μέγιστον, multo autem maximum. Sylburgius.

¹³ Χρήσεται.] Victorius, χρήσατο pro χρήσεται. Sylburgius.

Κ Ε Φ. κλ.

Περὶ τῆς διηγηματικῆς καὶ ἐν μέτρῳ ποιητικῆς.

ΠΕΡΙ δὲ τῆς διηγηματικῆς ¹ καὶ ² ἐν μέτρῳ μιμητικῆς, ὅτι δὲ τὰς μύθους καθάπερ ἐν ταῖς τραγωδίαις συγχεῖναι δραματικὰς, ὥς περὶ μίαν πρᾶξιν ὅλην καὶ τελείαν, ἔχουσιν ἀρχὴν καὶ ³ μέσον καὶ τέλος, ἢ ὡς περὶ ζῶον ⁴ ἐν ὅλῳ, ποιῇ τὴν οἰκείαν ἡδονὴν, δῆλον, καὶ ⁵ μὴ ὁμοίως ἰσορίας τὰς ⁶ συνήθους εἶναι, ἐν αἷς ἀνάγκη

T. 86

¹ ἑμμέτρον M. 16. & Ald. ἑμμέτρον M. 14. ² μέσον M. 14. 16. μέσον M. 14. 21. ³ ὅλον ἐν ποιεῖ M. 21. ⁴ μὴ δὲ μίας M. 16. ⁵ τὰ συνήθη M. 14. 16.

1 Καὶ ἐν μέτρῳ.] Scribe, καὶ ἐν ἑμμέτρῳ μιμητικῆς. Quod est certissimum. Supra, Περὶ μὲν ἔν τῳ ἑμμέτρῳ μιμητικῆς. Vel, ut alii legunt, τῳ ἐν ἑμμέτροις μιμητικῆς. Porro nihil maiorem transpositionis, quæ in libro isto crebræ sunt, occasionem præbuit & ansam, quam quod in distinctione capitum, ea quæ cohærebant, à se mutuo divulsa sint, sicut hoc loco. Quæ ita conjunxerim: Περὶ μὲν ἔν τῳ τραγῳδίᾳ, καὶ τῳ ἐν τῳ πρᾶξιν μιμήσει, ἔσω ἡμῖν ἰκανὰ πρὸς εἰρημίαν. Περὶ δὲ τῳ διηγηματικῆς καὶ ἐν ἑμμέτρῳ μιμητικῆς, ὅτι δὲ τὰς μύθους καθάπερ ἐν ταῖς τραγωδίαις συγχεῖναι δραματικὰς, &c. Certe & hoc caput alienum occupasse

locum, vix est ut dubitem. Quomodo enim hactenus de Tragœdia egit? Profecto, πρὸς λέξις ἐστὶν πρὸς ὀνόματι, de quibus in superioribus, non seorsim in Tragœdia, verum simul & semel, prout in diversis imitandi speciebus se habent, consideravit. Vel illorum, quæ superiori capite circa finem habebamus, meminerit hic lector, τῶν δὲ ὀνομάτων τὰ μὲν διπλᾶ μάλιστα ἀρμόττει τοῖς διδυμοῖς· αἱ δὲ γλῶτται τοῖς ἡρωικοῖς· αἱ δὲ μεταφορὰι τοῖς ἱαμβείοις. Et multa talia. Ut cum Homeri versus Æschyli item & Euripidis, simul consideravit; & quatenus singula singulis conveniant, ostendit. *Heinsius.*

ἐχὶ μιᾶς πράξεως πειῖσθαι δῆλωσιν, ἀλλ' ἐνὸς χρόνου,
 ὅσα ἐν τῷ συνέβη πρὸς ἕνα ἢ πλείους, ὧν ἕκαστον, ὡς
 ἔτυχεν ἔχει πρὸς ἄλληλα. Ὡς περ γὰρ κατὰ τὰς αὐ-
 τὰς χρόνους, ἢ τ' ἐν Σαλαμῖνι ἐγένετο ναυμαχία, καὶ ἡ ἐν
 Σικελίᾳ Καρχηδονίων μάχη, ἔθεν πρὸς τὸ αὐτὸ συν-
 τείναι τέλος. ἔτω καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς χρόνοις ἐνίοτε γί-
 νεται θάτερον μετὰ θάτερον, ἐξ ὧν ἐν ἑδὲν γίνετο τέλος.
 Σχεδὸν δὲ οἱ πολλοὶ τῶν ποιητῶν τῶτο δρῶσι. Διὸ,
 T.87. ὥς περ εἶπομεν ἤδη, ἐ ταύτῃ Θεσπέσιος ἂν Φανέρη Ὀμηρος
 παρὰ τὰς ἄλλας, τῷ μὴδὲ τὸν πόλεμον καί περ ἔχοντα
 ἀρχὴν καὶ τέλος, ὀπιχρήσας ποιῆν ὅλον. λίαν γὰρ ἂν
 μέγας, ἐστὶν εὐσύνοπτος ἐμελλεν ἔσεσθαι. ἢ τῷ μεγέθει
 μετελάζοντα καταπεπλεγμένον τῇ ποικιλίᾳ. Νυνὶ δὲ

^a ἢ τ' M. 16. 21. corr.

^b τείναι M. xiv. συντείνουσι M. 16.

^c ἔτω

^d &c. usque ad verba γίνεται τέλος inclusive omittit M. 14.

^d καταπε-

πλεγμένον M. xiv.

2 μὴ ὁμοίας.] Idem Victo-
 rius ē scripto libro legit μὴδὲ
 μιᾶς ἰσότητος τὰ συνήδη εἶναι.
 Sylburgius.

Ibid. μὴ ὁμοίας.] Hunc lo-
 cum optimè emendat Dacie-
 rus; pro συνήδῃς reponens συν-
 θίσεις. Neque similes Historiis
 compositiones esse. Quod & Hein-
 sium sensisse, ex illius ver-
 sione, constat, quamquam ve-
 terem in textu retinuit lectio-
 nem; sic transtulit: Neque his-
 toriis similem ejus constitutionem
 esse debere.

Ibid. μὴ ὁμοίας.] Pro μὴ
 ὁμοίας lege μηδὲ μιᾶς, ex con-
 jectura. Goussier.

3 Κατὰ τὴν αὐτὴν χρόνους.]
 Per idem tempus, (ut testa-
 tur Herodotus) quo cum Per-
 sis maritimo praelio certavere
 Græci, Carthaginienses, quos ad
 invadendam Siciliam Xerxes in-
 citaret, terra victi sunt ad
 Himera à Gelone. Aliter vero
 Diodorus Siculus: quo die nem-
 pe ad Thermopylas dimica-
 tum est. Vid. Diod. Sic. lib.
 xi. pag. 19. Edit. Hanov. 1604.

ἐν μέρος ἀπολαβῶν, ἐπιδιοδοίς ⁴ κέχρηται αὐτῶν πολ-
 λοῖς· οἷον, Νεῶν καταλόγῳ, καὶ ἄλλοις ἐπιδιοδοίς,
⁵ οἷς διαλαμβάνει [†] ποιήσιν. Οἶδ' ἄλλοι περὶ ἓνα
 ποιῆσαι, ὅ περὶ ἓνα χρόνον, καὶ μίαν πρᾶξιν πολυμερῆ·
 οἷον, ⁶ ὃ τὰ [†] Κυπριακά ποιήσας, καὶ πλὴν ⁷ μικρὰν
 Ἰλιάδα. Τοιγαρὲν ἐκ μὲν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεύας μία
 τραγῳδία ποιεῖται ἐκατέρως, ἢ δύο ⁸ μόναι· ¹ ἐκ δὲ Κυ- T. 88.
 πρίων, ² πολλά· καὶ ἐκ [†] μικρᾶς Ἰλιάδος πλεον ¹ ὀκτώ·
 οἷον, Ὀπλων κρίσις, Φιλοκτήτης, Νεοπτόλεμος, Εὐρύ-
 πυλος, ³ Πτωχεῖα, [†] Λάκαινα, Ἰλίου Πέρσις, καὶ Ἀπό-
 πλος, καὶ Σίνων, καὶ [†] Τρωάδες.

^e δὲ M. omnes (praeter 21. in quo deest) necnon Ald. & Vall. ^f Κυπριακά
 M. xiv. 16. 21. ^g μικρὰν M. 14. ^h μόναι M. omnes, sed in 21. corr.
ⁱ ἐκ δὲ omittunt M. omnes. ^k πολλὰς M. 21. ^l ὀκτὼ omittit M. 14.
^m Λάκαινα M. 14. 21. & Ald. ⁿ Τρωάδες M. omnes, nec non Ald. & Vall.

4 Κέχρηται αὐτῶν.] Paccius
 pro αὐτῶν legit ἐν αὐτοῖς: Vic-
 torius retinet αὐτῶν, & acci-
 pit pro rerum gestarum in eo
 bello, quae extra partem illam
 posita sunt. Sylburgius.

5 Οἷς διαλαμβάνει.] Pro οἷς
 perperam in Basil. est δὲ:
 quod Victorius quoque mo-
 nuit. Sylburgius.

9 Ὁ περὶ Κυπριακά.] Pro Κυ-
 πριακά, in calamo exaratis le-
 gi Κυπριακά, testatur idem Vic-
 torius. Sylburgius.

7 Μικρὰν Ἰλιάδα.] Auctor
 ille, qui Homeri vitam sub
 Herodoti nomine scripsit, hoc
 poema Homero assignat, quod

ita inceptit,

Ἴλιον αἰεὶ δα, καὶ Δαρδανίην εὐ-
 πωλον,

Ἦς πέρι πολλὰ πάθον Δαναοί,
 θειάποιτις Ἀρης.

Opus vero ab Aristotele, &
 plerisque aliis tanto indignum
 poetâ judicatur. Parva, totum
 licet Trojanum bellum com-
 plexa, vocatur Ilias. Homerus
 verò unam tantum pertractavit
 partem: at ex tanto, ut ajunt,
 ungue, qualis extabat Leo? Da-
 cterus.

8 Πτωχεῖα, Λάκαινα.] Idem
 suspicatur conjunctè legendum
 Πτωχεῖα Λάκαινα, Mendicatio
 Lacæna. Sylburgius.

Κ Ε Φ. κδ.

Ἐποποιίας πρὸς τραγωδίαν διαφορὰ, καὶ πῶς
λέγειν χρὴ τὰ ψαδῆ.

λθ' **Ε**ΤΙ δὲ τὰ εἶδη ° ταῦτα δὲ ἔχειν πλὴν ἐποποιίαν τῇ
τραγωδίᾳ. Ἡ γὰρ ἀπλήν, ἡ πεπλεγμένη, ἡ
ἠθικὴν, ἡ παθητικὴν ° δὲ εἶναι, καὶ τὰ μέρη ἕξω μελο-
ποιίας καὶ ὄψεως ταῦτά. Καὶ γὰρ περιπετειῶν δὲ καὶ
ἀναγνωρίσεων καὶ παθημάτων ° ἐτι τὰς διανοίας καὶ
τὴν λέξιν ἔχον καλῶς ° οἷς ἅπασιν Ὅμηρος κέχρηται,
καὶ πρῶτος καὶ ἰκανῶς. Καὶ γὰρ καὶ τῶν ° ποιημάτων
T. 89. ἑκάτερον σωζέσθην· ἡ μὲν Ἰλιάς, ἀπλὴν καὶ παθητικὴν ἡ
δὲ Ὀδύσεια, πεπλεγμένην ἀναγνωρίσεις γὰρ ° διόλκ ° καὶ
ἠθικὴ. ° Πρὸς δὲ τέτοις λέξει καὶ διανοία πάντας ° ὑπερ-
βέβληκε. \ Διαφέρει δὲ καὶ κατὰ τε συζάσεως τὸ μῆ-
κος ἡ ἐποποιία, καὶ τὸ μέτρον. Τῷ μὲν ἔν μήκῃς ὅρος

° ταῦτα δὲ omittit M. 16.

P δὲ εἶναι omittunt M. 14. xiv. 21. ἡ παθη-

τικὴν δὲ εἶναι omittit M. 16.

° ποιημάτων M. 14. 16. & 21. in quo corr.

° δι' ὅλων M. xiv. 16. 21.

° ὑπερβέβηκεν M. xiv. 16.

1 Καὶ ἠθική.] Longinus ad fi-
nem Sectionis 9. ὅπως ἡ σοι
γινώσκων, ὡς ἡ ἀπακμὴ τῆ πά-
θους ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφεῦσι
καὶ ποιηταῖς εἰς ἡθὺς ἐκλύεται.
Dacierus. Vertit Tollius: Ut
hinc discas, quum concitatae ille
orationis vigor in praeclaris cum
solutae, tum ligatae orationis scrip-

toribus per aetatem elanguescit,
ac remittit, ad moratum illos di-
cendi genus plerumque declinare.

2 Πρὸς δὲ τέτοις.] Calamo
exarati libri habent πρὸς γδ
τέτοις, ut adnotat Victorius.
Ipse tamen pervulgatam lecti-
onem retinet, ut planiorem.
Sylburgius.

ἰκα-

ἰκανὸς εἰρημένος. Διῶσθαι γὰρ δεῖ συνορᾶσθαι τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος. Εἴη δὲ ἂν τῷτο, ⁴ εἰ τῶν μὲν ἀρχαίων ἐλάττω αἱ συστάσεις εἴεν, ¹ πρὸς τε τὸ πλῆθος τῶν τραγωδιῶν τῶν εἰς μίαν ἀκρόασιν τιθεμένων παρήκοιεν. Ἐχθρὸν δὲ πρὸς τὸ ² ἐπεκτείνεσθαι τὸ μέγεθος πολὺ τι ἢ ἐποποιία ἴδιον, διὰ τὸ ἐν μὲν τῇ τραγωδίᾳ μὴ ἐνδέχεσθαι ἅμα ⁵ πραγμόμενα ³ πολλὰ μιμεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ τῶν ὑποκριτῶν μέρος μόνον. Ἐν δὲ τῇ ἐποποιίᾳ, διὰ τὸ διήγησιν εἶναι, ² ἐς πολλὰ μέρη ³ ἅμα ποιεῖν περαινόμενα, ὅφ' ὧν οἰκείων ὄντων, αὐξεῖ ὁ τῆς ποιήματος ὄγκος. Ὡς τε τῷτο ἔχει τὸ ἀγαθὸν εἰς μεγαλοπρέπειαν, καὶ τὸ μεταβάλλειν τὴν ἀκρότητα, καὶ ἐπεσοδιῶν ἀνομοίοις ἐπεισοδοῖς. Τὸ γὰρ ὅμοιον ταχὺ πλεῖον, ἐκπῶν ὡς ποιεῖ τὰς τραγωδίας. Τὸ δὲ μέτρον τὸ ἡρωϊκὸν ἀπὸ τῆς πέρας ⁶ ἡρ-

T. 90.

¹ πρόσθεν M. 14. 16. & Vall. πρὸς δὲ M. xiv. ² tragædorum Vall. omit-
tunt τῶν M. omnes. ³ ἐκτείνεσθαι M. 21. ⁴ actas partes multas imitari
Vall. ⁵ ἴτι M. 14. ⁶ ποιεῖν περαινόμενα ἅμα M. 14.

3 ἰκανὸς εἰρημένος.] In Editione *Heinfiana*, itidemque in illa *Parisi*, edita 1629. & *Vict.* post ἰκανὸς inseritur ὁ: ἰκανὸς ὁ εἰρημένος.

4 Εἰ τῶν μὲν ἀρχαίων.] Antiqui poetæ, quales erant *Cypriacorum*, & *Parvæ Iliados* auctores, longa nimis rerum constitutione utebantur. Præcipit igitur, ut arctiori poemata compingantur forma; adeoque ut infra duodecim, aut eo plus minus, perlegantur horas. Quod temporis spatium

inde colligit, quod *Athenienses* Tragædiarum commissionibus perquam delectati, in Theatris sine tædio, ab ortu Solis ad occasum usque federe solebant. Nec dubitandum, quin eo in spatio, facile perlegatur *Homeri Ilias*. *Dacierus*.

5 Πολλὰ μιμεῖσθαι.] Idem *Victorius*, πολλὰ μέρη μιμεῖσθαι. *multas partes imitari*. *Sylburgius*.

6 Ἡρμοσεν.] Idem *Victorius*, ἡρμοσεν pro ἡρμοσεν. *Sylburgius*.

μοσεν.

μοσεν· εἰ γὰρ τις ἐν ἄλλῳ τινὶ μέτρῳ ^b διηγη-
ματικὴν μίμησιν ποιοῖτο, ἢ ἐν πολλοῖς ἀπρεπὲς ἀν-
^c φαίνοιτο. Τὸ γὰρ ἡρώϊκον, σασιμώτατον καὶ ὀγκώδε-
στατον τῶν μέτρων ἐστὶ· διὸ καὶ γλώττης καὶ μεταφο-
ρὰς δέχεται μάλιστα. Περιττὴ γὰρ καὶ ἡ διηγηματικὴ
^d μίμησις τῶν ἁλλῶν· τὸ δὲ ^e ἱαμβικὸν καὶ τετράμε-
τρον, ^f κινητικὰ. τὸ μὲν, ὀρχησικόν· τὸ δὲ, τρακ-
τικόν. Ἔτι δὲ ἀτοπώτερον εἰ ^g μιγνύοι τις αὐτὰ, ὥσπερ
Χαιρήμων. Διὸ ἐδεῖς μακρὰν σύσσειν ἐν ἄλλῳ πεποιή-
κεν, ἢ τῷ ἡρώϊ, ἀλλ' ὥσπερ ἔπομεν, αὐτὴ ἡ φύσις
διδάσκει τὸ ἀρμότιον ^h αὐτὸ διακρίνει. Ὅμηρος δὲ ἄλ-
λα τε πολλὰ ἄξιός ἐπαινεῖσθαι, καὶ δὴ καὶ ὅτι μόνος τῶν
ποιητῶν, οὐκ ἀγνοεῖ ⁱ ὃ δεῖ ποιεῖν αὐτόν. Αὐτὸν γὰρ
δεῖ ^j ποιητὴν ἐλάχιστα λέγειν· οὐ γὰρ ἐστὶ κατὰ ταῦ-

^b διηγηματικὴν M. 14. 16. 21. ^c ἀποφαίνειτο M. 21. ^d κίνησις M. 14.
16. 21. nec non Ald. & Vall. ^e ἱαμβεῖον M. xiv. 21. ^f κινητικὸν M. 14.
^g καὶ μὴ γνῶν M. 14. 21. μὴ γνῶν (sic) M. 16. ^h αὐτὴ M. omnes, ita Vall.

7 Μίμησις.] Bafil. κίνησις
pro μίμησις: quomodo Vic-
torius quoque in quibusdam
calamo exaratis invenit: sed
mavult cum Pacci & suo quo-
dam libro μίμησις, ut in initio
prioris cap. Idem Victorius
veretur ne ibidem pro κινη-
τικὰ legendum sit κινητὰ, mo-
bilia: cum verbi κινητικὰ ea
vis fit, ut notat ea quæ mo-
vendi alias res facultatem mag-
nam habent, non quæ ipsa
proclivia ad motum sunt; &
mobile, non motivum, respon-
deat stabili. Sylburgius.

8 Κινητικὰ.] Lege, Κινητι-
κὰ, passive, id est mobilia,
seu, ut moveantur, apta: sic
apud Plutarchum de primo
frigido. Goulstonus.

9 Αὐτὸ διακρίνει.] Victo-
rius ἐ scriptis libris pro αὐ-
τὸ reponit αὐτῇ, ipsi. Sylbur-
gius.

10 Ὁ δὲ ποιεῖν.] Secutus
sum hanc lectionem, quæ &
ferri potest. Tamen, nescio
quomodo, magis aridet, ἐκ
ἀγνοεῖ ὃ δεῖ εἰπεῖν αὐτόν. Et se-
quitur, αὐτὸν γὰρ δεῖ ^j ποιητὴν
ἐλάχιστα λέγειν. Heinsius.

τα μιμητής. Οἱ μὲν ἔν ἄλλοι, αὐτοὶ μὲν δι' ὅλα ἀγωνίζον¹, μιμῶν² δὲ ὀλίγα καὶ ὀλιγάκις· ὁ δὲ ὀλίγα φροιμισάμενος, εὐθὺς εἰσάγει ἄνδρα ἢ γυναικα, ¹¹ ἢ ἄλλο τι ἦθος, ¹² ¹ καὶ ἔδδεν ἄηθες, ἀλλ' ^k ἔχον ἦθος. Δεῖ μὲν ἔν ἐν ταῖς τραγωδίαις ποιεῖν τὸ θαυμαστόν. Μᾶλλον δὲ ἐνδέχε³ ἐν τῇ ἐποποιίᾳ ¹³ τὸ ἀνάλογον. Διὸ συμβαίνει μάλιστα τὸ θαυμαστόν, διὰ τὸ μὴ ὁρᾶν εἰς ¹ τὸ πρᾶττοντα. ¹⁴ ^m Ἐπεῖτα τὰ περὶ τὸ ¹⁵ Ἐκτορος δῖωξιν ἵππὶ σκίω⁴ ὄντα, γελοῖα ἂν ⁿ φανείη, οἱ μὲν ἐς ὧτες καὶ ἔδιώκοντες, ὁ δὲ ἀνανεύων. Ἐν δὲ τοῖς ἔπεισι ^o λαμβάνει.

¹ ἔδδεν ἄηθες M. xiv. ἔδδεν ἦθες M. 21. ἔδδεν ἄηθες M. 14. 16.

² ἦθες M. omnes. habentem mores Vall.

¹ quæ aguntur Vall.

^k ἔχοντα

^m ἐπεὶ τὰ

M. xiv. ⁿ φανοίη M. 16.

^o λαμβάνειν M. 16. & Ald.

¹¹ ἢ ἄλλο τι ἦθος.] Per hæc verba, aut numen aliquod, aut fictam personam significari vult *Bossuius*. Quæ quidem in se nullos licet habeant mores, morata tamen ut videatur fabula, adjuncto sunt.

¹² Καὶ ἔδδεν ἄηθες.] In omnibus calamo exaratis libris, virili genere, accusandique casu legitur, καὶ ἔδδεν ἄηθες, ἀλλ' ἔχοντα ἦθος, nullum vacuum a moribus, sed habentem mores: quæ lectio multo planior est: *Victorius. Sylburgius.*

¹³ Τὸ ἀνάλογον.] Idem *Victorius* pro ἀνάλογον legit ἄλογον quod ratione caret. Et mox δι' ὁ, cujus operâ ac vi. *Sylburgius.*

Ibid. Τὸ ἀνάλογον.] Pro ἀνάλογον scribe ἄλογον. Et mox δι' ὁ: *Victorius*. Nos etiam totum illud (διὸ συμβαίνει μάλιστα τὸ θαυμαστόν) Parenthesi inclusimus. *Goulstonus.*

¹⁴ Ἐπεῖτα.] *Victorius* ἐπεὶ, quia, pro ἔπειτα. *Sylburgius.*

Ibid. Ἐπεῖτα τὰ περὶ.] Scribe, ἐπεὶ τὰ περὶ τὴν Ἐκτορος δῖωξιν. *Heinsius.*

¹⁵ Ἐκτορος δῖωξιν.] Intelligit *Iliad.* χ. Ubi fugientem *Hectora* circa *Trojæ* muros *Achilles* persequitur:

Ἐκτορα δ', ὅς ἐν ὀνόσῃ, ἔλκετρομος, ἔδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη

Αὖθις μένειν, ὀπίσσω δ' ὑπὸ πύλαις λίπε, βῆ δ' ἐφοβηθείς.

Πηλείδης δ' ἐπὶ ὄρεσσι.

N

τες,

T. 93
μδ'

/Τὸ δὲ θαυμαστὸν, ἡδὺ· σημεῖον δέ· πάντες γὰρ προστιθέν-
τες, ἀπαγγέλλουσιν ὡς χαριζόμενοι. | Δεδίδαχε δὲ μά-
λισα Ὅμηρος καὶ τὰς ἄλλας ¹⁶ ψαυδῇ λέγειν ὡς δεῖ.
Ἔστι δὲ τῷτο παραλογισμός· ¹⁷ οἷον) γὰρ ἄνθρωποι,

16 ψαυδῇ λέγειν.] Nihil me-
lius de Homero dici potest
quam quod ipse dicit de Ulyssē
cum Penelope confabulante :

Ἰσκι ψεύδαι πολλὰ λέγειν ἐτύ-
μοισιν ὁμοῖα. Dacierus.

17 Οἷονταί γὰρ ἄνθρωποι.]
Totus iste locus, mirum quan-
tum negotii, quantum mole-
stiae exhibuerit interpretibus.
Hoc inter eruditos constat,
eam intelligi fallaciam, quæ
παρεστὶ τὸ ἐπὶ ῥῆμον à Philosopho
in Elenchis vocatur : ὅταν, in-
nuit ibi τεθεὶ ὄντος ἐξ ἀνάγκης τοῦ
ἢ, ἢ τεθεὶ ὄντος οἷονταί καὶ θάτερον
ἐξ ἀνάγκης εἶναι. Quæ verba
cum loco plane conveniunt.
Quippe quæ in reciprocatione
consequentiae consistit, cum id
non convertitur, quod con-
verti posse putamus. Variam
autem è codicibus manu exa-
ratis lectionem attulit doctis-
simus Madius. Quem qui vo-
let consulat. Frustra tamen,
nisi fallor. Qui & aliquid hic
aliter sola conjectura legen-
dum existimat. Quare, ne
quid eruditos amplius excru-
ciet, totum locum ita emen-
dent : οἷονταί γὰρ ἄνθρωποι, ὅταν
τεθεὶ ὄντος ἢ γινομένη τοῦ γίνεσθαι,
εἰ τὸ ὑστέρων ἐστὶ, καὶ τὸ πρότερον εἶναι

ἢ γίνεσθαι. Τῷτο δὲ ἐστὶ ψεῦδος.
Διὸ εἴη ἂν τὸ πρῶτον ψεῦδος. Ἀλ-
λα γὰρ τέταρτος ἐκ ἀνάγκης εἶναι,
ἢ προσεῖναι τῷτο. Sensus est
talis. Qui pallere hominem
videt, judicat eum amare,
quia posterius illud pallere se-
quitur illud prius, quod est
amare. Quia ergo posterius
illud evenit, ut palleat qui
amat, judicant, prius adesse
semper : & fieri, ut qui pal-
let, vice versa, amet. Aut
ubi pallor est, ibi sit amor.
Hoc autem falsum inquit.
Itaque prius illud ibi falsum
erit, amare eum semper, qui
pallet. Nam cum hoc sit aliud,
neque recte convertatur, hoc
aut esse aut fieri aut adesse non
necesse est. Non enim qui
pallet, necessario amat : quia
qui amat, is pallet. Sed, in-
quit, animus noster, quia hoc
verum esse novit, pallere ni-
mirum eum qui amat, quod
est posterius, illud, quod amo-
rem sequitur, etiam prius sem-
per verum esse male colligit :
ut, nimirum, amet, qui pal-
let. Eadem ratione Homerum
παραλογίζεσθαι, & venuste im-
ponere lectoribus ostendit.
Heinsius.

ὅταν

¹⁸ ὅταν ⁹ τῷδ' ὄντος ἢ γινομένης τοδὶ γίνεται, εἰ τὸ ὑπερόν
 ἐστὶ, καὶ τὸ πρότερον εἶναι ἢ γίνεσθαι. Τῷτο δὲ ἐστὶ ψεύδους.
¹ Δι' ὃ δὴ, ἀν τὸ πρῶτον ψεύδους, ¹⁹ ἄλλα δὲ τέττα ὄντος,
 ἀνάγκη εἶναι ἢ γινέσθαι ἢ ¹ προδεῖναι. Διὰ γὰρ τὸ
²⁰ εἰδέναι τῷτο ἀληθὲς ὄν, παραλογίζεται ἡμῶν ἡ ψυ-
 χὴ καὶ τὸ πρῶτον, ὡς ¹¹ ὄν. ²¹ Προαιρεῖσθαι ² π' ἀδυνάτα
 καὶ εἰκότα, μᾶλλον ἢ διωτά ³ καὶ ² ἀπίθανα, τέττα τε
 λόγους μὴ ⁴ σωτίζεσθαι ἐκ μερῶν ἀλόγων, ἀλλὰ ²² μάλι-
 στα μὲν ⁵ μηδὲν ⁶ ἔχειν ἄλογον. εἰ δὲ μὴ, ἔξω τῷ μυθεύ-

T. 94.

⁹ ὅτ' ἂν M. 21. ⁹ τῷ δέοντος τὸ δὲ ἢ γινομένης M. 14. 16. 21. ¹ Διὸ
 M. 14. xiv. 16. ¹ ἄλλ' ἀδὲ M. 14. 16. 21. ¹ προσθεῖναι M. 16. & Ald.
¹¹ ὄν· παράδειγμα δὲ τέττων ἐκ τῶν Νίπτρων. Προαιρεῖσθαι M. 14. ὄν· παράδειγ-
 μα δὲ τῷτο ἐκ τῶν Νίπτρων· προαιρ. M. xiv. 16. 21. id exemplum ex Niptris
 proponi liquet Vall. ² τε ἀδυνάτα, εἰκότα μᾶλλον M. 14. τε δὲ ἀδυνάτα·
 εἰκότα μᾶλλον M. xiv. τε δ' ἀδυνάτα· εἰκότα μ. M. 16. 21. ³ καὶ omittunt
 M. omnes. ² quæ fidem faciant Vall. ⁴ σωτίζεσθαι M. 14. 16. ⁵ μηδὲν
 omittit M. 14. ⁶ ἔχει M. 14.

18 Ὅταν τῷδ' ὄντος.] Vic-
 torius è scriptis libris legit,
 ὅταν τῷδ' ὄντος τοδὶ ἢ, ἢ γινο-
 μένης γίνεται: quando hoc existen-
 te, hoc fuerit; vel cum sit, fac-
 tum fuerit. Sylburgius.

19 Ἀλλ' ὅτε τέττα.] Idem è
 quibusdam calamo exaratis co-
 dicibus legit, ἀλλ' ὅτε τέττα ὄν-
 τος, sed neque hoc existente. Syl-
 burgius.

Ibid. Ἀλλ' ὅτε τέττα.] Disce-
 dit à recepta lectione Heinſius:
 atque ita in textu: ἀλλ' ὅτε τέ-
 ττα ὄντος, ἐκ ἀνάγκης εἶναι ἢ γινέ-
 σθαι ἢ προσδεῖναι. Vertit: Hoc
 enim cum sit aliud, non necesse est
 fieri hoc aut simul adesse.

20 Εἰδέναι τῷτο.] Idem Vict.
 mutato verborum ordine legit
 τῷτο εἰδέναι ἀληθὲς. Sylburgius.

21 Προαιρεῖσθαι τε.] Quidam
 calamo exaratus liber post προ-
 αιρεῖσθαι τε addit δὲ. De quo
 dubitat Victorius. Eodem pac-
 to (inquit idem) conjunctio
 καὶ, quæ infra bis ponitur,
 abest à duobus libris. Sed
 hæc quoque fit ne, an non sit
 parvi omnino refert. Nam in-
 fra ubi eandem sententiam re-
 petit, semel posita est, semel
 vero relicta. Sylburgius.

22 Μάλιστα μὲν.] Basil. &
 Cam. omittunt μὲν post μάλι-
 στα: minus bellè. Sylburgius.

ματος, ὥσπερ Οἰδίπῳ τὸ μὴ εἶδέναι ²³ πῶς ^d ὁ Λαῖος ἀπέθανεν. Ἀλλὰ μὴ ἐν τῷ δράματι, ὥσπερ ἐν Ἡλέκτρα οἱ τὰ Πύθια ἀπαγέλλοντες· ἢ ἐν Μυσοῖς, ὁ Ἄφωνος ἐκ Τεγέας εἰς τὴν Μυσίαν ἦκων. Ὡς τὸ λέγειν ὅτι ^e ἀνῆρτο ἂν ὁ μῦθος, γελοῖον. Ἐξ ἀρχῆς γὰρ εἰ δέ σιωπῶνται πιάτεις. ²⁴ ^h ἂν δὲ θῇ, καὶ φαίνῃ) ⁱ εὐλογώτερον, ^k ἐνδέχεσθαι ἢ ἄτοπον· ἐπεὶ καὶ τὰ ἐν Ὀδυσσεΐα ἄλογα, ²⁵ τὰ περὶ τ' ἐκθεσιν, ὡς ἐκ ἂν ἦν ἀνεκτὰ, δῆλον ἂν γένοιτο, εἰ αὐτὰ Φαῦλος ποιητὴς ²⁶ ποιήσει. Νῦν δὲ πῶς/ἄλλοις ^l ἀγαθοῖς ὁ ποιητὴς ²⁷ ^m ἐμφανίζει ἡδύνων

T.95.

^d ὁ omittit M. xiv. 21.

^e Ἰόλαος M. omnes. necnon Ald. & Vall.

^f Μυσίαν· εἰκότως τε M. 14. Μυσίαν ἦκωνος (sic) τε M. 16. & 21. ubi tamen corr.

^g ἀνῆρτο M. 14. 16. ἀνέηλο M. 21. ^h ἂν δεθῇ M. 14. & Ald. si fiat Vall.

ⁱ εὐλογώτερος M. 16.

^k ἀποδέχισθαι M. xiv.

^l bonus poeta Vall.

^m ἐμφανίζειν ἡδύνωτο ἄτοπον M. 14. 16. ἀφανίζει, ἡδύνων τὸ ἄτοπον M. xiv. 21.

23 Πῶς ὁ Λαῖος.] Cam. & Basil. Edit. margo pro Λαῖος habet Ἰόλαος. Victorius retinet Λαῖος. Sylburgius.

24 Ἄν ᾗ θῇ.] Θῇ habet & Victorii editio. Sed cum verterit, si vero positum fuerit, significat se pro θῇ legisse passivum τισθῇ. Idem præterea adnotat, se εὐλογώτερον in duobus scriptis exemplaribus invenisse mutatum in adverbium. Adhæc pro mendoso ἐνδέχισθαι, quosdam libros veteres habere ἐκδέχισθαι, quosdam ἀποδέχισθαι: quorum prius magis sibi probari, cum ἐκδεχόμενος similiter usurpetur 8. Topi-
corum. Basil. etiam margo adnotat hoc ipsum ἐκδέχισ-

θαι. Sylburgius.

25 Τὰ περὶ τὴν ἐκθεσιν.] Locum vide, Odys. v. quo vix quicquam suavius reperiri potest. Crebris poeta similitudinibus, & carminum dulci modulatione currentium, celat id, quod maximè voluit. Et successu satis felici, post tantos labores terra marique exhaustos, μαλακῶ διδμηδροῖν ὕπνῳ Heroa in patrium exponit littus. Dacierus.

26 Ποιήσει.] In utraque Heinssii Editione, ποιήσει: si in-
eptus poeta fecisset.

27 Ἐμφανίζει.] Victorius pro ἐμφανίζει restituendum ait ἀφανίζει, delet; magno interpretum consensu. Sylburgius.

τὸ

τὸ ἄτοπον. \ Τῇ δὲ λέξει δὲ διαπονέειν ἐν τοῖς ἀργοῖς μέ-
ρεσι, καὶ μήτε ἡθικοῖς, μήτε διανοητικοῖς· ἀπκρύπτει
γὰρ πάλιν ἢ λίαν λαμπρὰ λέξεις τὰ ἥθη, καὶ τὰς
διανοίας.

Κ Ε Φ. κε.

Περὶ προβλημάτων καὶ λύσεων, ἐκ πόσων τε καὶ
ποίων εἰδῶν ἂν εἴη.

ΠΕΡΙ ^α δὲ προβλημάτων καὶ λύσεων, ἐκ πόσων
τε καὶ ^β ποίων ^γ ἂν εἰδῶν ^δ εἴη, ὥδε θεωρεῖται γέ-
νοι· ἂν Φανερόν. Ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ μιμητῆς ὁ ποιητῆς,
ὥσπερ ἂν ^ε ἢ ζωγράφος, ^ς ἢ τις ἄλλος εἰκονοποιός, ἀνάγκη
μιμῆσθαι, τριῶν ὄντων· ^ζ τὸ ἀρετμὸν, ἐν τῷ αἰε· ἢ γὰρ
οἷα ἦν, ἢ ἐστίν, ἢ οἷα φασὶ καὶ δοκεῖ, ἢ οἷα εἶναι
δεῖ. ^η Ταῦτα δὲ ἐξαγγέλλει λέξει, ἢ καὶ γλώτ-
ταις καὶ μεταφοραῖς. Καὶ πολλὰ πάθη ^θ λέξεώς ἐστι·
δίδομεν γὰρ ταῦτα τοῖς ποιηταῖς. Πρὸς δὲ τέτοις ἔχῃ
αὐτὴ ὀρθότης ἐστὶ ^ι πολιτικῆς καὶ ^κ ποιητικῆς, ὅθεν

T. 96.

^α προβλημάτων δὲ M. 14. ^β ἂν omittit M. xiv. ^γ ἐστίν M. xiv. 16.
21. ^δ εἰ ζωγράφος M. omnes. ^ς εἴ τις M. 16. & 21. in quo corr. necnon
Ald. ^ζ τῷ ἀρετμῷ M. xiv. ^η ποιητικῆς M. xiv. ^θ πολιτικῆς M. 14.

1 Ποίων ἂν.] Basil. omisso
ἂν pro εἴη legit ἐστίν. Sylbur-
gius.

2 Ταῦτα δὲ ἐξαγγέλλεται.]
Scio quid velint interpretes.
Ego vero nullus dubito scrip-
sisse Philosophum: ταῦτα δὲ

ἐξαγγέλλεται κυρίᾳ λέξει ἢ καὶ
γλώτταις. Cum præsertim sæ-
pius incuriâ librariorum inter-
ciderit in hoc libello vox ista.
Sic supra, τῶν ὀνομάτων σωθε-
σιν, pro τῶν τῶν κυρίᾳ ὀνομά-
ται σωθεσιν. Heinsius.

ἄλλης τέχνης ἢ ποιητικῆς. Αὐτῆς ᾗ τῆς^α ποιητικῆς
διτλή^γ ἡ ἀμαρτία·^β ἡ μὲν γὰρ^δ καθ' αὐτὴν, ἡ δὲ κατὰ
συμβεβηκός·^ε ἡ μὲν γὰρ προείλετο^ζ μιμήσασθαι ἀδυ-
ναμίαν,^η αὐτῆς ἡ ἀμαρτία· ἡ δὲ τὸ προελεῖσθαι μὴ ὀρ-
θῶς,^θ κατὰ συμβεβηκός· ἀλλὰ τ' ἴσῳπον ἄμφω τὰ
δεξιά^ι προβεβληκότα. Ἡ τὸ καθ' ἐκάστῳ τέχνῳ
ἀμάρτημα. οἷον, τὸ κατὰ ἰατρικὴν ἢ ἄλλην τέχνην,
εἰ ἀδύνατα^κ πεποίηται. Ταῦτ' ἔν ὅποιᾳ ἂν ᾖ, &

T. 97.

^α πολιτικῆς M. 14.^γ ἡ omittunt M. omnes.^ζ κατ' αὐτὴν M. 21.^β ἡ μὲν M. 21. corr. εἰ μὲν.^δ αὐτῆς M. 16. αὐτὴ M. xiv.^ε κατὰ

συμβεβηκός omittunt M. omnes.

^ζ προελεῖσθαι ὅποιαν ἂν ᾖ κατ' M. 14. xiv.

πεποίηται ὅποιαν ἂν ᾖ κατ' M. 16. 21.

3 Ἡ μὲν γὰρ προείλετο.] Vic-
torius pro ἡ μὲν & ἡ ᾗ, legit
εἰ μὲν, siquidem: & εἰ ᾗ, si vero.
Idem adnotat *Robertellum* pro
μὴ, quod in excusis est, pu-
tasse corrigendum μὲν: sed
sibi vulgatam lectionem videri
veriolem. Præterea non pa-
rum hac parte perturbare,
quod Philosophus antequam
sententiam absolvisset, in me-
diam illam conjecit hæc verba,
quæ naturam ejus peccati ape-
rissent, κατὰ συμβεβηκός: si vera
illa legitimaque auctoris sint.
Morellium sane in sua Editione
illa sustulisse: sed se, quia
nullum exemplar invenerit à
quo abessent, & præterea Phi-
losophus quibusdam in locis
fit duriusculus, retinenda cen-
suisse. *Sylburgius*.

4 Μιμήσασθαι ἀδυναμίαν.]
Scribe, κατ' ἀδυναμίαν. Cæ-

terum, non ut vulgo pessime
editur, sed ut in manu exara-
to codice leguntur, quo usi
sunt viri docti, hæc edidi.
Certe Philosophus, ἀδυναμίαν in
poëta qui imitatur, τὸ ἀδύνα-
τον statuit in artibus, quas imi-
tatur. Neque modo recte sen-
tit, sed & accurate loquitur.
Vide, quæ περὶ ἀδυναμίας doc-
tissimus & ornatissimus huc
congeffit *Victorius*. *Heinsius*.

5 Προβεβληκότα.] Post vo-
cem προβεβληκότα, distinguen-
dum est commate, non puncto.
Goulstonus.

6 Εἰ ἀδύνατα.] Idem Vic-
torius legit ἡ ἀδύνατα ποιή-
ται, vel impossibilia in poesi trac-
tauit. Idem non probat *Ro-
bertellum*, qui delenda censue-
rit verba illa, ταῦτ' ἔν ὅποιᾳ
ἂν ᾖ. *Sylburgius*.

καθ'

καθ' ἑαυτήν. Ὡς τε δεῖ τὰ ἐπιτιμήματα ἐν τοῖς
 προβλήμασιν, ἐκ τῶν ἐπισκοπῶντα, λύειν. Πρῶτον μὲν
 γὰρ, ἀν τὰ πρὸς αὐτὴν τὴν τέχνην ἀδύνατα πεποίηται,
 ἡμάρτη. ἀλλ' ὁρθῶς ἔχει, εἰ τυχάνοι τέλος
 αὐτῆς. Τὸ γὰρ τέλος εἴρηται. οἶον, εἰ ὅπως ἐκ-
 πληκτικώτερον ἢ αὐτὸ, ἢ ἄλλο ποιῇ μέρος. Παράδειγ-
 μα ἢ ἔκτορος δῖωξις. Ἡ μὲν τοι τὸ τέλος, ἢ μάλ-
 λον ἢ ἥτιον ἐνεδέχετο ὑπάρχον, κατὰ τὴν περὶ τούτων
 τέχνην, ἡμάρτη ἐκ ὁρθῶς. Δεῖ γὰρ, εἰ ἐνδέχεται,
 ὅπως μηδαμῇ ἡμαρτηθῇ. Ἐτι ποτέρων ἐστὶ τὸ
 ἡμάρτημα, τῶν κατὰ τὴν τέχνην, ἢ κατ' ἄλλο συμ-

^e γὰρ, ἀν omittunt M. omnes. ^f ἔχει M. omnes. ^g τυχάνοι M. 14.
 xiv. 21. omiserat 16. addita deinde ut in 14. ^h οἶον omittunt M. omnes.
ⁱ ἡμαρτηθῇ M. omnes. ^k εἴδη M. 16. 21. & Vict.

7 Τῇ αὐτῆς.] Αὐτῆς primâ
 literâ aspiratâ scribi debere,
 non tenui, ut in prius excusis,
 adnotat Victorius. Idem sus-
 picatur in postrema istarum
 vocum, τὸ γὰρ τέλος εἴρηται, à
 librario peccatum esse, aut hic
 aliquid desiderari quod senten-
 tiam impleat: quia non satis
 idoneus sensus hinc colligatur.
 Ad suspicionem certe augen-
 dam facere, quod particula
 οἶον, quæ sequitur, à nonnul-
 lis libris absit, quæ tamen hic
 necessaria videatur. Sylburgius.

8 Τέλος εἴρηται.] Scribe, τὸ
 γὰρ τέλος εἴρηται. Graviter
 hic, tanquam in loco ἀνιάτω,

& qui nulla ope possit conva-
 lescere eruditissimus se torquet
 Victorius. Ita ut etiam ali-
 quid deesse suspicetur. Nul-
 lus enim, inquit, satis idone-
 us hinc sensus colligitur. Hein-
 sius.

9 Ἡ μὲν τοι.] Idem Vic-
 torius pro ἡ μὲν τοι legit εἰ μὲν
 τοι, si sine. Sylburgius.

10 Τέχνην, ἡμάρτηται.] Di-
 stingue post ἡμάρτηται, non post
 τέχνην. Goulstonus.

11 Ποτέρων.] Idem Vic-
 torius probat receptam lectio-
 nem ποτέρων, seque calamo ex-
 aratos libros illi consentientes
 invenisse affirmat. Sylburgius.

βεβηκός

T. 98.

Βεβηκός; ἔλαφον γὰρ, εἰ μὴ * ἦδ' ὅτι ¹² Ἐλαφος
θήλεια κέρατα ἔκ' ἔχει, ¹³ ἢ ¹ εἰ κακομιμήτως ἔγραψε.

Antonius Mel. Πρὸς τῶν τέτοις ἐὰν ἐπιτιμᾶται, ὅτι ἔκ' ἀληθείᾳ, ¹⁴ ἀλλ'
ῥατὶ Πόβ. ¹⁵ οἷα δ' αἰ. ¹⁶ οἷον καὶ Σοφοκλῆς ἔφη, αὐτὸς μὲν οἷα δ' αἰ.
P. 198. hoc de Philoxeno et Soph.
narrat.

¹ εἰ κακομιμήτως sunt in lacuna in M. 14. εἰ ἀμιμήτως M. xiv. ἡνα (sic)
μιμήτως M. 16. ἢ ἀμιμήτως M. 21. & videtur corr. ut in 16. m ἴσως
M. omnes.

¹² Ἐλαφος θήλεια.] Pinda-
rus, ut & Anacreon, cervas
cornutas fecerant. In Olymp.
Od. 3. χρυσοκίρων ἔλαφον θή-
λειαν. Sed & Callimachus, qui
longe post Aristotelem vixit:

Εὖρις ἐπὶ προμελῆς ὄριος τῷ
Παύρῳ

Σκαρῆσας ἑλάφους, μεγά τι
χρῆος· αἳ μὲν ἐπ' ὄχθης

Αἰὲν ἐβυκολίοντο μελαμψύφι-
δος Ἀναύρε,

Μάστορες ἢ ταῦροι· κέρατων δ'
ἀπιλάμπωτο χρυσός.

Cornua capitibus cervarum
poetas de industria affigere ve-
rifimile est: qua ratione &
nescio quæ incredibilia Phœ-
nici affinixerunt. Vid. quæ
annotavit Anna Fabri Filia
hunc in locum Callimachi.

¹³ ἢ εἰ κακομιμήτως.] Vic-
torius adnotat quosdam scrip-
tos libros habere, ἢ εἰ ἀμιμή-
τως: alios vero ἢ κακομιμήτως.
Ut non fine casu existimat ali-
quis priorem harum aut veram
esse, aut proximè ad illam ac-
cedere. Contra autem, quæ
irrepsit in excusos libros, vi-
deri è posteriore hac restitutâ
illi syllabâ quæ defecerat;

concinнатam fuisse: cum eti-
am secunda vox, quæ in priore
est, addi debuerit, id est con-
iunctio ei, quæ prorsus neces-
saria videatur. Sylburgius.

¹⁴ Ἀλλ' οἷα δ' αἰ.] Idem Vic-
torius libros pro ἀλλ' οἷα δ' αἰ
habere ἀλλ' ἴσως δ' αἰ. Videri
tamen omnibus partibus me-
liorem receptam lectionem.
Sylburgius.

¹⁵ Οἷον καὶ Σοφοκλῆς.] Vel-
lem qui prolixissimos & erudi-
tissimos in libellum hunc com-
mentarios scripserunt, paulo
diligentius hunc locum excu-
tere suarum partium putassent.
Novum ab acutissimo doctore
problema, five obiectio, seu
tu reprehensionem malis, po-
nitur; cuius hic jam sequitur
exemplum & solutio. Si ver-
ba sequimur; mens erit talis.
Sophoclem accusabat imperi-
tus quidam, quod in imitan-
do sibi veritatem non propo-
neret: respondebat, se, qua-
les oporteret, Euripidem, qua-
les essent, introducere. Quâ
solutione, si recte concipitur,
non tam solvitur problema,
quam inane fuisse ostenditur.
Qui

ποιεῖν, Εὐριπίδης καὶ οἰοί εἰσι. ¹⁵ Δι' ὃ ταύτη λυτέον. Εἰ
 ᾗ μηδετέρως, ὅτι ἔτω Φασίν, οἷον τὰ παρὰ τὸ θεῶν. ¹⁶ Ἰσως
 ᾗ ¹⁶ ἔτε βέλτιον ¹⁷ ἔτω λέγειν, ἔτ' ἀληθῆ, ¹⁷ ἀλλ'

¹⁵ διὸ omittunt M. omnes. ¹⁶ τῶν θεῶν M. 14. ¹⁷ ἔτε M. omnes necnom
 Vall. & Ald.

Qui enim, quales oportet, re-
 præsentat; finem consecutus
 est. Item, qui non verè, quod
 in problemate erat, repræsen-
 tat, ne quidem ut oportet. Et
 si, ut oportet, jam verè. Si
 quis autem dicat: Sophoclem
 hoc voluisse; se meliores quam
 sunt nostro tempore, imitari,
 Euripidem autem similes; quis
 discrimen unquam hoc statuit?
 Tragedia enim omnis βελτί-
 ος βέλτεται μιμῆσθαι τῶν νῦν,
 id est, *meliores quam sunt nunc*,
 ait ipse vir divinus, *imitari*
 vult: sicut χείρους, seu *deterio-
 res*, Comœdia. Certe Aga-
 memnonem imitatur Euripi-
 des, sicut Sophocles. Eodem
 modo τῇ προαιρέσει. Quamvis
 κατ' ἀδυναμίαν interdum aliter
 Euripides. Sic, exempli gra-
 tia, in Iphigenia in Aulide,
 multa heroi illi infra dignita-
 tem, ut alias, volente Deo,
 dicemus, tribuuntur. Sed ni-
 hil hic de illis Aristoteles.
 Totus locus ita est legendus:
 Πρὸς ᾗ τέτοις ἐὼν ἐπιτιμᾶται,
 ὅτι καὶ ἀληθῆ· ἀλλ' οἷα εἶναι θεῶν.
 Οἷον καὶ Σοφοκλῆς ἔφη, αὐτὸς μὲν
 οἷας εἶναι θεῶν ποιεῖν, Εὐριπίδην
 ᾗ οἷα εἰσι. Euripidem μισόγυ-
 νον fuisse, certe in scena, nemo
 ignorare potest, qui aut fabu-
 las illius aut Aristophanis le-

pores legit unquam. Omnia
 enim fœminarum in apertum
 proferebat crimina, & ple-
 rumque introducebat pessimas.
 Ut Phædras, Medeas, Cly-
 temnestras, Hermionas, alias.
 Contra Sophocles, honestas
 fere aut graves: ut, Tecmes-
 sas, Electras, Antigonas. Cum
 vulgaris autem sit opinio, *Fæ-
 minas plerumque esse peiores*; qui-
 dam Sophocli objiciebant,
 quod in exprimendis fœmina-
 rum moribus à vero recederet,
 cum decorum observaret Euri-
 pides. Ille eleganter de utro-
 que respondit: ὅτι αὐτὸς, οἷας
 θεῶν εἶναι ποιεῖ, Εὐριπίδης ᾗ οἷα
 εἰσι. Jam aliud est, οἷας θεῶν
 εἶναι, quam οἷας διῶν. Alterum
 enim ejus est qui imitatur, al-
 terum vero ad subjectum imi-
 tationis refertur. *Heinsius.*

16 Οὐτε βέλτιον.] Basil. ἔτε
 βέλτερον, ἔτε λέγειν. Sed nostra
 scriptura Victorium & Cam.
 auctores habet. *Sylburgius.*

17 Ἀλλ' ἔτυχεν.] Satis con-
 stat, alterum ἀλλὰ à mala ma-
 nu esse. Hoc si ejiciatur, in
 reliquo Victorio assentior, le-
 gendum: Ἀλλ' ἔτυχεν, ὡς αἱ
 Xenophanis, καὶ σαφῆ τὰδε. Ipsos
 Xenophanis versus Victorius ad-
 ducit: qui videndi sunt, &
 lectio-

ἔτυχεν, ὥσπερ ἡ Ξενοφάνης· ἀλλ' ἔφασι τάδε. ἴσως
ἢ ἔβελτιον μὲν, ἀλλ' ἔτως ἔρχεν, οἷον τὰ περὶ τῶν
ὄσων.

— 18^ν Εγχεα δέ σφιν

I. 99.

Ὅρθ' ὅπτι σωρωτῆρος.

Οὕτω γὰρ τότε 19 ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ νῦν ἱλλυριοί. Περὶ
ἢ τῷ καλῶς ἢ μὴ καλῶς, ἢ εἴρηται τινι, ἢ πέπρακται,
ἔ μόνον σκεπτεῖον εἰς αὐτὸ τὸ πέπραγμῶν ἢ εἰρημῶν
βλέπονται, ἢ εἰ σπαδαῖον ἢ φαῦλον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πρᾶτ-
τοντα ἢ λέγοντα πρὸς ὄν, ἢ ὅτε, ἢ ὅτω, ἢ ἔνεκεν· οἷον,
ἢ ἡ μείζονος ἀγαθῆ, ἵνα γῆνη· ἢ μείζονος κακῆ, ἵνα
ἀπογῆνηται. Τὰ δὲ πρὸς τὴν λέξιν, ὁρῶνται δεῖ διαλύειν
οἷον, γλώττη.

20 Οὐρεῖας μὲν πρῶτον.

ἡ Ξενοφάνης M. 14. Ξενοφάνης M. 16. 21.

ἢ δὲ omittunt M. omnes.

ἢ ἔτυχεν M. 21.

ἢ οἱ ἱλλυριοί M. xiv.

ἢ ἡ σπαδαῖον M. xiv. 16. 21. & Ald.

x ἢ omittunt M. 16. 21. ἢ μείζονος omittit M. 14. & Vall.

lectionem confirmant. Heinsius.
Versus Xenophanis:

Καὶ τὸ μὲν ἐν σαφὲς ἔπαι ἀνὴρ
ἴδιν, ἔδῃ πρὸς ἑσπέρην

Εἰδὼς ἀμφὶ θεῶν τε, καὶ ὅσα λί-
γυ παρὰ πάντων.

Εἰ γὰρ καὶ τὰ μάλιστα τόχοι τιπε-
λειομένοι εἰπὼν,

Αὐτὸς ὅμως ἐκ οἴδῃ, δόκος δ'
ἐπὶ πᾶσι τίτυκται.

18^ν Εγχεα.] Versus petitus
ex Iliad. x. ver. 153. Diu
mansisse hunc morem destitu-
endi hastas in terra, inter
Græcos, ex Eustathio monet

Dacierus: donec hasta quæ-
dam forte deturbata, repen-
tino sonitu propinquos exci-
tavit milites, & metu nocturni
congressus tota implevit castra.

19^ν Ενόμιζον.] Ενόμιζον ag-
noscit etiam Victorii versio,
sic enim tunc instituto quodam fa-
ciebant. Sylburgius.

20^ν Οὐρεῖας.] Locus petitus
ex Il. x. ver. 50. eodem hæc
vox occurrit sensu, Il. x. ver.
85. quo posse intelligi ait
Aristoteles: ἢ τιν' ἐρήων διζήμε-
νος, ἢ τιν' ἐταίρων;

ἴσως

Ἰσως γὰρ ἐ τὰς ἡμιόνους λέγει, ἀλλὰ τὰς φύλακας. *T. 100.*

Καὶ τὴν Δόλωνα,

— ²¹ γ Εἶδος μὲν ἔλω κακός.

Οὐ τὸ σῶμα ἀσύμμετρον, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αἰχρὸν.

Τὸ γὰρ εὐφδεῖς οἱ Κρήτες εὐπρόσωπον καλεῖσι. Καὶ τὸ,

²² Ζωρότερον δὲ κέραιρε,

ἐ τὸ ἄκρατον, ὡς οἰνόφλυξιν, ἀλλὰ τὸ θᾶπτον. Τὸ δὲ

κατὰ μεταφορὰν εἰρηται· οἶον,

²³ γ Ἄλλοι μὲν γὰρ θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι

Εὐδὸν παννύχιοι.

²⁴ γ Καὶ τὸ,

T. 101.

Ἦτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀφθήσεν.

²⁵ γ Καὶ,

²⁶ γ Ἀλῶν συρίγῃσιν ὁμαδόν.

^γ ὅς δὲ τοι ante εἶδος addit M. 14. ita tamen ut δήτοι in lacuna sit. ὅς ῥάτοι (sic) M. xiv. ὅς ῥήτοι (sic) M. 16. 21. ^z pro καὶ τὸ habent ἅμα δὲ φησιν M. omnes & Vall. ^a Omittunt καὶ M. 14. 16. 21. ^b Ἀλῶν τε M. xiv.

21 εἶδος.] Victorius ante εἶδος μὲν addit, ὅς δὲ τοι. Quod initium est versus, ex Il. κ. ver. 316. Sylburgius.

22 Ζωρότερον.] Hemistichium est, ex Iliad. ι. ver. 203. Sylburgius.

23 Ἄλλοι μὲν.] Locus ex Il. β. in ipso statim principio. Qui vero sequitur, desumptus est ex Il. κ. non procul ab initio. Sylburgius.

24 Ἀλῶν συρίγῃσιν.] Hemistichium hoc ex eodem loco petitum est, sed aliter in vulgatis Editionibus hic versus

legitur atque ab Aristotele hic citatur. ita scilicet,

Ἀλῶν συρίγῃσιν τ' εὐοπὴν, ὁμαδὸν τ' ἀνθρώπων:

quam lectionem agnoscit non modo scholiaſtes, sed etiam Hesychius, dum innuit ὁμαδὸν significare tumultum congregatæ multitudinis. Sylburgius.

Ibid. Ἀλῶν.] Ita brevitatis amans magister edidit, Ἀλῶν συρίγῃσιν τ'—ὁμαδὸν τ'—Non totum Homeri versum, sed præcipuas citavit partes, alternis omissis. Goulstonus.

Τὸ

²⁵ Τὸ γὰρ Πάντες, ἀντὶ ^c τῶ πολλοὶ κατὰ μεταφορὰν εἰρηται. Τὸ γὰρ πᾶν, πολὺ τι. Καὶ τὸ,

²⁶ Οἷη δ' ἄμμορος,

^d κατὰ μεταφορὰν. Τὸ γὰρ γνωριμώτατον μόνον.

Κατὰ δὲ προσωδίαν, ὡς ἔστιν Ἰωνίας ἔλυσεν ὁ Θάσιος τὸ,

²⁷ Δίδομεν δέ οἱ.

Καί,

²⁸ Τὸ μὲν ἔ καταπύθεται ὄμβρῳ.

/Τὰ δὲ Διαιρέσι· οἷον Ἐμπεδοκλῆς·

T. 102

^c τῶ omittunt M. 16. 21.

^d κατὰ μεταφορὰν omittit M. xiv. & Vall.

²⁵ Τὸ γὰρ Πάντες.] Nihil tale in superioribus fuisse puer videt. Ergo certum est Homericum desiderari locum, in quo πάντες sint οἱ πολλοί. Ut, exempli gratia, Iliados primo, Jupiter cum ad Æthiopas cælo relicto proficisci fingitur, addit poëta:

—Οἱοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο. Hic cavillator aliquis objicere poëtæ posset: Si Dii omnes Jovem sunt secuti, ergo cælum sine Diis fuit. Hujus προβλήματος λύσιν nunc proponit magnus magister; & ostendit: ὅτι ἔ κυριολογεῖ, ἀλλὰ μετῴνυκε ποιήσας, ut alibi loquitur: id est, non propria, sed translata usum voce. Omnes enim, inquit, sunt multi.

Et causam addit: τὸ γὰρ πᾶν πολὺ τι. Aliter Robortellus. Cui hic quidem nihil credo. Heinsius.

²⁶ Οἷη δ' ἄμμορος.] Locus ex Iliad. σ. ver. 489. & Odyss. Sylburgius.

²⁷ Δίδομεν.] Δίδομεν an δίδομεν? (Ionice scilicet pro δίδομαι) legerit Hippias, disquirat Victorius. Locus est Il. β. Sylburgius. Sed jam iste versus (ut monet Dacierus) in textu nullibi apparet, Piā, ut loquuntur, Fraude subrafus.

²⁸ Τὸ μὲν ἔ.] Versus iste prolatus ex Il. ψ. ver. 328. in cujus scriptione Basil. & Camot. pro ἔ habent ἔ. Victorius quoque de illa diversitate disputat. Sylburgius.

Αἰψα

Αἶψα δὲ * θνήτ' ἐφύοντο, τὰ πρὶν μάθον ²⁹ ἁθά-
νατ' εἶναι,

Ζωρά τε πρὶν κέκερτο.

Τὰ δὲ ἀμφιβολία.

³⁰ Παρώχηκεν δὲ πλέων νύξ.

Τὸ γὰρ Πλέων, ἀμφιβολόν ἐστὶ. Τὰ δὲ κατὰ τὸ ἔθος ἔ-
λέξεως * οἶον ἔ κεκραμένον οἶνον φασιν εἶναι. Ὅθεν
πεποιήται.

³¹ Κνημὶς νεοτεύκτη καοσιπύριοι.

Καὶ Χαλκίας, τὰς ἔ σίδηρον ἐργαζομένης. Ὅθεν εἰρη-
ται ὁ Γανυμήδης

Διὶ ἡ οἶνοχοεύει,

/ ἔ πινόντων οἶνον. ³² Εἴη δ' ἂν ἔ τῆτό γε κατὰ με- T. 103.
ταφοράν. Δεῖ δὲ καὶ ὅταν ὀνομά τι ³³ ὑπεναντίωμά τι

* θνήτὰ M. omnes. f ἁθάνατα. ζῶα τὲ M. omnes & Vall. ε λέξεως τῶν κε-
κραμένων. οἶον φασιν M. 14. xiv. λέξεως τῶν κεκραμένων οἶνον φασιν M. 16. 21.

ἡ οἶνοχοεύει M. 16. 21. ἰ ὑπεναντιώματι M. 14. 16. 21. & Vall.

29 Ἀθάνατ' εἶναι.] Basil. & Camot. ἀθάνατα ζῶα τι: lu-
xato metro. Nostra scriptura
est non modo apud Victorium,
sed etiam apud Athenæum, &
in poesi philosophica Henrici
Stephani, p. 24. ubi posterior
versus sic legitur

Ζωρά τι τὰ πρὶν ἄκρτα, διαλ-
λάττοντα κελύδης. Sylburgius.

30 Παρώχηκεν.] Hemistichi-
um ex II. x. ver. 252. Syl-
burgius.

31 Κνημὶς νεοτεύκτη.] He-
mistichium petatum ex II. φ.
Quod vero sequitur, depromp-

tum ex II. v. vers. 234.

—Γανυμήδης.

Ὅς δὲ καλλίστος γένετο θνητῶν
ἀνθρώπων.

Τὸν ἔ ἀνθρεΐψαντο θεοί, Διὶ
οἶνοχοεύειν.

32 Εἴη δ' ἂν.] Victorius,
εἴη δ' ἂν τῆτο, omiffa nega-
tivâ: secutus ea in re vetera
exemplaria. Sylburgius.

33 Ὑπεναντίωμα.] Basil. ὑπ'
ἱπεναντίωματι. Sed Victorii &
Camotii scriptura, ὑπεναντίωμα
τι, subcontrarietatem aliquam,
visa est magis consentanea.
Sylburgius.

^k δοκεῖ σημαίνειν, ἐπισκοπεῖν πτωχῶς ἀν¹ σημάνει ³⁴ τῷ-
το ἐν τῷ εἰρημένῳ · ^m οἶον,

³⁵ Τῇ ῥ' ⁿ ἔρχετο χάλκεον ἔγχος,

• τῷ ταύτῃ κωλυθῆναι. ^p Τὸ δὲ, πτωχῶς ³⁶ ἐνδέχεται,
ὡδὶ πως · μάλισ' ἂν τις ὑπολάβοι κατὰ τὴν κατ'
ἀντικρὺ, ἢ ὡς Γλαύκων ^q λέγει, ³⁷ ὅτι ἔνιοι ἀλόγως
προϋπολαμβάνουσι, ἐ αὐτοὶ ³⁸ καταψηφισάμενοι συλ-
λογίζονται, καὶ ³⁹ ὡς εἰρηκότεες ὅτι δοκεῖ ἐπιτιμῶσιν, ἀν

^k σημαίνειν δοκεῖ ἐπισκοπεῖν M. 14. δοκεῖ Vict. ¹ σημαίνει M. 14. ^m οἶον
τὸ τῷ M. omnes. ⁿ ἔρχετο M. 14. ^o τὸ M. omnes. ^p δὲ τὸ omittunt
M. omnes. ^q λέγει τι M. 14. λέγει · τί τὸ M. xiv. 16. 21.

³⁴ Τῷ.] In quodam libro, dandi casu legi τῷ, testatur Victorius: sed addit, ple-rosque calamo scriptos assen-tiri excusis. Idem disputat, nominandine an accusandi ca-su accipiendum sit τῷ. Syl-burgius.

³⁵ Τῇ ῥ' ἔρχετο.] Hemisti-chium ex Il. v. ver. 272. Ibi-dem Basil. pro τῷ habet τό: minus apte. Sylburgius.

³⁶ Ἐνδέχεται ὡδὶ πως.] Vic-torius adnotat, unum ἐ libris excusis, qui nuper in lucem prodierit, pro ὡδὶ πως habere ὡδὶ πως: in quibusdam calamo exaratis legi δικως. Sed ὡδὶ πως retinet in sua versione; sic quodammodo. Sylburgius.

³⁷ Ὅτι ἔνιοι.] Victorius, & Camot. pro ἔνιοι habent ἔνια, nonnulla. Et adnotat Victo-rius extare libros qui habeant τι ἔνια: unde se factum arbi-trari ut Paccius emendarit ὅτι

ἔνια. Sed vidisse se etiam quendam omnium vetustissi-mum, in quo legatur δ' ἔνιοι. In eodem codice locum supe-riorem non esse integrum, sed desiderari illic verbum, relicto spatio ipsius. Sic enim habe-re: Κατὰ τὴν — ὡς Γλαύκων λέ-γει. In margine tamen ejus-dem, alia manu repositum esse quod nunc in excusis illic le-gitur. Sylburgius.

³⁸ Καταψηφισάμενοι.] Ope-ræ pretium est videre, quam misere hic eruditissimus hæreat Victorius, Riccobonus, & alii. Scribe καταψηφισάμενοι. Frustra quoque est Robortellus. Ver-sionem nostram cum illorum confer. Nullo opus erit com-mentario. Heinsius.

³⁹ Ὅς εἰρηκότεες.] Frustra hic quoque Italorum doctissimi, qui in hoc libello ætatem ege-runt, se torquent. Ac Victorii quidem ornatissimi doctissimi-que

ὑπεναντίον ἢ τῇ αὐτῶν οἰήσῃ. Τῷτο ὃ πέπονθε τὰ παρὰ
 Ἰκάριον· οἷον ὃ γὰρ αὐτὸν Λάκωνα εἶναι. Ἀποπον εἶναι, T. 104.
 τὸ μὴ ἐντυχεῖν τῷ Τηλέμαχον ⁴⁰ αὐτῷ εἰς Λακεδαι-
 μονα ἐλθόντι. Τὸ δὲ ἴσως ἔχει ὥσπερ οἱ Κεφαλή-
 νες φασί· παρ' αὐτῶν γὰρ γῆμαι λέγασιν τὴν Ὀδυσσεά·
 καὶ εἶναι Ἰκάδιον, ἀλλ' ἔκ' Ἰκάριον. ⁴¹ Διαμάρτημα
 δὲ τὸ πρόβλημα εἰκὸς ἐστίν. Ὅλως δὲ τὸ ἀδυνάτον μὲν,
 ἢ πρὸς τὴν ποίησιν, ἢ πρὸς τὸ βέλτιον, ἢ πρὸς τὴν δόξαν
 δεῖ ἀνάγκην. Πρὸς τε γὰρ τὴν ποίησιν, αἰρετώτερον πιθανὸν

[†] ἔκ' Ἰκάριον M. 14. xiv.

^{*} ἢ omittunt M. omnes.

que senis, cum præsertim ver-
 sionem ejus legimus, ex animo
 nos miseret. Alios miramur,
 qui cum neminem, ne in Ita-
 lia quidem orbis terrarum re-
 gina, & scientiarum omnium
 matre, secum conferendum esse
 sibi persuaderent, tamen toties
 scripserunt quæ nec ipsi intel-
 ligunt, cum præcipue verba
 Aristotelis Latine reddunt;
 nedum isti Flandri & eorum
 vicini Batavi ea capiant. Quos
 Robortellus pingue quid so-
 nare ait, cum Latine loquun-
 tur. Et ut

*Vervæcum in patria crassoque
 sub aere natos,*

in universum damnat. Quære
 non mirum erit, si quod illis
 evenit, quibus neque tempus
 defuit, ingenium vero etiam
 superfuit, nos quoque inter-
 dum labamur. Non enim men-
 tiendum est, omnia hæc uno

aut altero die nobis nata sunt,
 quo cum operis typographo-
 rum paria facere conati sumus.
 Sed ut viros doctissimos ab-
 solvamus, legendum est: καὶ
 ἔκ' εἰρηκότι ὃ, π δοκεῖ, &c. Et,
 quia non dixit quod ipsis videtur,
 accusat eum, si hoc pugnet cum
 opinione ipsorum. Heinsius.

⁴⁰ Αὐτῷ.] Basil. & Cam.
 pro αὐτῷ habent αὐτὸν, ipsum.
 Sylburgius.

⁴¹ Διαμάρτημα.] Victorius
 distinctis vocibus legendum
 monet δι' ἀμάρτημα, propter er-
 ratum, subaudito verbo εἶναι.
 Idem suspectum habet illud,
 πρόβλημα εἰκὸς ἐστίν: ac veretur
 ne locus corruptus mansuise
 sit. Sylburgius.

Ibid. Διαμάρτημα] In mar-
 gine Edit. Du-Vall. adnotatur,
 quosdam ita legere, Ἰκαρὶον
 ἔκ' Ἰκαριον διαμάρτημα. Τὸ δὲ πρό-
 βλημα.

αδύνατον,

T. 105

ἀδύνατον, ἢ ἀπίθανον καὶ δυνατόν· τοιούτους δὲ εἶναι,
 οἷος Ζεῦξίς ἔγραφεν, ἀλλὰ ^u καὶ πρὸς τὸ βέλτιον. Τὸ
 γὰρ πρῶτον δὲ ὑπερέχον ^w ⁴² πρὸς ἃ φασι τᾶλologa.
 Οὕτω τε καὶ ὅτι ποτὲ καὶ ἀλογόν ἐστιν· εἰκὸς γὰρ ἐπὶ παρα
 τὸ εἰκὸς γίνεσθαι. ⁴³ Τὰ δὲ ὑπεναντία ὡς εἰρημνία ἔτω
 σκοπεῖν, ὥστε οἱ ἐν τοῖς λόγοις ἔλεγχοι, εἰ τὸ αὐτὸ καὶ
 πρὸς τὸ αὐτὸ, καὶ ὡσαύτως, ⁴⁴ ὡς τε καὶ αὐτὸν ἢ πρὸς
 ἃ αὐτὸς λέγει, ἢ ὁ ἀνὴρ φρόνιμος ⁴⁵ ὑπόδηται. Ὁρθῇ
 δὲ ἐπιτίμησις, ⁴⁶ καὶ ἀλογία καὶ μοχθηρία, ὅταν μὴ
 ἀνάγκης ἔσης, μηδὲν χρήσεται τῷ ἀλόγῳ, ὥστε

^t οἷον M, omnes. ^u καὶ πρὸς τὸ omittunt M, omnes ^w ὑπερέχειν. Πρὸς
 Vict. ^x φρονιμὸν M, omnes.

42 Πρὸς ἃ φασι.] Scribe
 cum doctissimo Madio: πρὸς
 δοξάν ἃ φασι. Τὰ ἀλογα δὲ.
 Est enim tertius ^t λύσεως τῶν
 προβλημάτων modus, si ad opi-
 nionem referamus, id quod
 præter rationem à Poëta est
 scriptum, atque ea ratione ex-
 cusemus. Ea autem sunt quæ
 vulgo dicuntur aut creduntur.
 Heinſius.

43 Τὰ δὲ ὑπεναντία.] Viri
 eruditi fluctus in simpulo hic
 excitant. Et doctissimus Vic-
 torius ut interpretetur, quid
 sit illud ὡς εἰρημνία, multum
 se macerat. Scribendum, quo
 nihil simplicius pote, τὰ γὰρ ὡς
 ὑπεναντία εἰρημνία. Mirum est
 non tandem assuevisse libelli
 hujus mendis, qui nunquam
 eum ἐ manibus deposuerunt.
 Heinſius.

44 Ὡς καὶ αὐτόν.] Heinſius,

in textu, ὥστε ἐ ταυτό. Puto
 geminatam esse vocem pri-
 mam: quæ leviter postea im-
 mutata, sensum turbavit. Pos-
 sem alia ingeniose excogitare,
 sed nihil est necesse. Heinſius.

45 Ὑπόδηται.] Victorius
 ὑποδῆται: more verborum in
 μι. Sed reperiuntur etiā al-
 terius generis exempla apud
 hunc ipsum Philosophum. Syl-
 burgius.

46 Καὶ ἀλογία.] In utraque
 Heinſii Editione legitur καὶ ἀλο-
 γίας καὶ μοχθηρίας, gener. casu:
 & paulo post μηδὲν, in Pari-
 siana tantum retinetur. Lo-
 cum sic vertit: Recte autem
 tum reprehenditur poeta, & præ-
 ter rationem improbeque dicitur
 fecisse; cum sine ulla necessitate
 aliquid, quod est præter ratio-
 nem, ponit.

Εὐρι-

Εὐρυπίδης ⁴⁷ τῷ Ἀιγείῃτῃ ² πονηρίᾳ, ὥσπερ ἐν Ὁρέσῃ τῷ
Μενελάῳ. ⁴⁸ ^a Ταῦτα μὲν ἐν ἐπιτιμήματι, ἐκ πέντε εἰδῶν
φέρουσιν· ἢ γὰρ ὡς ἀδυῦατα, ἢ ὡς ἄλογα, ἢ ὡς
βλαβερά, ἢ ὡς ὑπεναντία, ἢ ὡς πρὸς τὴν ὁρμήν. T. 106.

Υ Αἰγείτῃ est in lacuna in M. 14. αἰγινήτη M. xiv. αἰγείτη M. 16. 21
2 πονηρίαι M. 14. 16. 21. πονηρίας Ald. ^a τὰ M. xiv. 16. 21.

47 Τῷ Αἰγείῃτῃ.] Αἰγείῃτῃ
habet etiam Victorii & Cam.
Edit. Sed adnotat Victorius,
discrepare hic inter se scriptos
codices. Quendam enim ha-
bere Αἰγινήτη πονηρίᾳ, alium,
τῷ Αἰγείῃτῃ πονηρίᾳ: nonnullos,
τῷ Αἰγείῃτῃ πονηρίᾳ καί. In cu-
jus exemplaris margine, emen-
datum esse τῇ Αἰγείῃτῃ. Id ve-
ro quod *Robortellus* excogitavit
ad maculam hanc delendam,
sibi non penitus satisfacere,
quia Tragedia in qua fingitur
Ægeus repente in medias tur-
bas advolare, *Medea* vocatur,
non Αἰγείῃτῃ. Ἐν τῷ Αἰγείῃτῃ vero,
videri fabulam indicare, cui
Ægeus ipse nomen imposue-
rit, ut statim auctor loquitur,
dum inquit ἐν τῷ Ὁρέσῃ. In
Basil. etiam margine adnota-
tum vel Αἰγείῃτῃ legendum
esse, vel Αἰγείῃτῃ: lectorque ad
Euripidis *Oresten* remittitur.
Victorius rem in dubio relin-
quit. *Sylburgius*.

Ibid. Τῷ Αἰγείῃτῃ.] Non
displicet, quod in margine
sui codicis invenisse se testatur
Victorius, Αἰγείῃτῃ: ut sit, τῷ
Αἰγείῃτῃ πονηρίᾳ, ὥσπερ, &c.

Quamvis non succurrat, in quo
Dramate ista tractaverit Euri-
pides, cum Stobæus ad LXXX.
plus minus passim laudet, qui
in hac parte longe Athenæum
antecedit. Superioribus ex An-
dromache Euripidis exemplum
summum addidisse poterat præ-
ceptor. Ubi non dissimilem
Menelæi πονηρίαν exhibet, do-
nec à Peleo reprimatur: cum
nihil esset necesse. Sed de his,
volente Deo, multis, si ali-
quando opus nostrum pertexa-
mus; in quo omnia Græco-
rum ac Latinorum Tragico-
rum vitia excutiemus & virtu-
tes. Quod à Cæsare Scaligero
viro incomparabili est præter-
missum. *Heinsius*.

Ibid. Τῷ Αἰγείῃτῃ.] Scribe
haud dubitanter, τῷ ἐν Αἰγείῃ,
ἢ τῇ πονηρίᾳ. Victorius ex Mss.
Goulstonus.

8 Ταῦτα μὲν ἐν.] Idem Vic-
torius pro ταῦτα μὲν ἐν habet
τὰ μὲν ἐν: & sic vertit, *inci-*
pationes quidem igitur. Ejus
mutationis auctores citat ca-
lamo exaratos libros. *Sylbur-*
gius.

τὴν κατὰ τέχνην. Αἱ δὲ λύσεις ἐκ τῶν εἰρημύων
 49 ἀριθμῶν σκεπταί· εἰς δὲ δώδεκα.

49 Ἀριθμῶν.] Nemo, nisi me animus fallit, ita Grace aut Latine loquatur, nedum Aristoteles. Quinque posuerat modos, è quibus poëtarum ducerentur reprehensiones. Duodecim postea solutionum ponet: id quod nondum fecit. Ergo, si Victorio & qui ubique eum sequitur, Riccobono credimus, illos solutionum modos, numeros vocavit. Et quidem, antequam numerum posuit. Nondum enim dixerat, quot essent. Hæc dubitatio notam illam eruditissimo seni

expressit, Ἀριθμῶν vocat illos: quia numerum eam quæ significavit conficiunt. Atqui neque numerum significavit: neque quæ ad numerum rediguntur, ideo numerus vocantur. Aristoteles, exempli gratia, sex extra dictionem in Elenchis statuit fallacias. An propterea ego dicam, sex extra dictionem esse numeros? non morabimur lectorem. Legendum est, αἱ δὲ λύσεις ἐκ τῶν εἰρημύων σκεπταί· Εἰς δὲ ἀριθμῶν δώδεκα. Heinſius.

K E Φ. κς.

Ὅτι βελτίων ἡ τραγωδικὴ μίμησις ἢ ἡ ἐποποιητικὴ.

μεζ'

ΠΟΤΕΡΟΝ δὲ ^β βελτίων ἡ ἐποποιητικὴ μίμησις, ἢ ^γ ἡ τραγωδική, διαπερήσθεν ἂν τις. Εἰ γὰρ ἡ ἡττον ^δ φορτικὴ, βελτίων· τοιαύτη δὲ ^ε ἡ πρὸς βελτίους γεατάς ^ε ἐστὶ, δῆλον ὅτι ἡ ἅπαντα μιμνημένη φορτικὴ.

^β βέλτιον M. 14. 16.

^γ τραγικὴ M. omnes, in 21. præterea deest articulus ἡ præmissus huic voci.

^δ φορτικὴ τοιαύτη M. 14.

^ε ἐστὶ δειλίαν, δῆλον M. omnes & Vall.

^ε τραγικὴ M. omnes, in 21. præterea deest articulus ἡ præmissus huic voci.

^δ φορτικὴ τοιαύτη M. 14.

^ε ἐστὶ δειλίαν,

1 Ἡ τραγωδική.] Non pauci libri scripti pro τραγωδικὴ habent τραγικὴ, ut paulo post, τὴν δὲ τραγικὴν: teste Vic-

torio. Sylburgius.

2 Ἡ πρὸς βελτίους.] Victorius, Cam. & Ald. omittunt particulam ἡ ante πρὸς βελτίους. Sylburg.

ὡς γὰρ ἐκ αἰσθανομένων, ἂν μὴ ³ αὐτὸς προδῇ, πολλήν ⁴ κίνησιν ⁵ κινῶν. οἷον, οἱ Φαῦλοι ⁶ αὐληταὶ κυλιόμενοι, ἂν δίσκον δὲ μιμῆσθαι. Ἐλκοντες ⁷ κορυφαίων, ἂν σκύλλαν αὐλῶσιν. Ἡ μὲν ἔν ⁸ τραγωδία, τοιαύτη ἐστίν, ὡς καὶ οἱ πρότερον τὰς ὑστέρους αὐτῶν ὥντο ὑποκριτάς. ὡς λίαν γὰρ ὑπερβάλλοντα, πίθηκον ⁹ ὁ Μωίσκος ¹⁰ τὸ ¹¹ Καλλιπίδην ἐκάλει. Τοιαύτη δὲ T. 107.

³ κινῶντα M. omnes.

⁶ αὐληταὶ omittit M. 21.

⁸ Μωίσκος M. 14.

⁹ Καλλιπίδην M. xiv. 21.

³ Αὐτός.] *Heinsius* in textu legit αὐτό: *quasi nihil, nisi hoc accederet sentirent spectatores.*

⁴ Κίνησιν κινῶντα.] *Victorius* adnotat, in pluribus calamo exaratis codicibus pro κινῶντα legi κινῶντα, *moventia*. Quam lectionem sibi non penitus contemnendam videri, si articulus πὶ, quem requirit hæc media inter nomen ac verbum vox, antea positus foret: cumque nullum ipsius illic sit vestigium, fieri posse ut negligentia librariorum id sit commissum. Si quis vero αὐτῷ pro αὐτῷ emendat, uno fortasse tempore pluribus malis remedium adhiberi. Intelligi vero, *his qui audiunt*, quos supra *θιαυτάς* appellavit. *Sylburgius*.

⁵ Τραγωδία, πρῶτη ἐστίν.] Ne dubita fuisse scriptum: πρὸς τὴν ἱεροποιαν πρῶτη ἐστίν. *Heinsius*.

⁶ Ὁ Μωίσκος.] *Μωίσκος* per *v* habet etiam *Victorius*: at *Camot*. *Μωίσκος*: haud scio

an rectius. *Sylburgius*.

⁷ Καλλιπίδην.] *Callippides* ille, quem & meminit *Plutarchus* in *Apothegm*. *Laconicis*, *Tragædiarum* fuit *histrionis*, magni inter *Græcos* nominis, sed nimium corporis gestulationibus deditus. Quibus cum permaxime utebatur, ea tamen id fecit agilitate, ut a loco discedere non videretur. Quo factum est, ut vulgo inde *Callippides* vocaretur, *qui in moliendis negotiis, cum multa se facturum minaretur, nihil tamen conficeret*. *Cicero ad Atticum*, XIII. 12. de *Varrone*, "Biennium præterit, cum ille
" Καλλιπιδῆς assiduo cursu cubitum nullum processerit. Sic
" & *Suetonius* in *Tiberio* cap. 18. *Ad extremum vota pro
" itu & reditu suo suscipi passus,*
" *ut vulgo jam per jocum Callippides* vocaretur: quem cur-
" sitare, ac ne cubiti quidem
" mensuram progredi, proverbio
" *Græco notatum est.*" *Dacierus*.

δοξα καὶ ^κ ὡς Πινδάρῃ ἦν, ¹ ὡς ἔτοι ἔχουσι πρὸς αὐτὰς,
² ἢ ὅλη τέχνη πρὸς τὴν ἐποποιίαν ἔχῃ. Τὴν μὲν ἔν ^μ περὶ
 τὰς θεατὰς ¹⁰ ἐπιφύεις φασιν εἶναι, ¹¹ ^ν δι' ὃ ἐδέν δέον
 τῶν σχημάτων τὴν δὲ τραγικὴν, πρὸς Φαύλας. ^ο Ἡ ἔν
 Φορτικῇ, ^ρ χείρων ¹² ⁹ δῆλον ὅτι ἂν εἴη. Πρῶτον μὲν ¹ ἔν ἔ
 τ ποιητικῆς ἢ κατηγορία, ἀλλὰ ^τ ὑποκριτικῆς. ἐπεὶ
 ἐστὶ περιεργάζεσθαι τοῖς σημείοις καὶ ραψώδοντα, ὅπερ

^κ περιτινθαρίη (sic) M. 14. περὶ τὴν δαρείη M. 16. & Vall. ¹ ὡς δ' ἔτοι
 δ' ἔχουσι M. 14. 21. ^μ πρὸς θεατὰς M. xiv. & 21. in quo videtur corr. πρὸς
 τὰς θεατὰς. ^ν δι' ὃ omittunt M. omnes. ^ο si M. xiv. ^ρ χείρων
 M. 16. ⁹ δηλονότι M. 14. xiv. ¹ ἔν omittunt M. omnes.

8 Καὶ ὡς Πινδάρῃ.] Victo-
 rius adnotat in scriptis qui-
 busdam exemplaribus legi ὡς
 τὴν δαρείη: sed in eorundem
 margine ὡς Πινδάρῃ. Verum
 cum Pindarum histrionem nul-
 libi legerit, si quis Tyndarus
 in hoc studio clarius aliquando
 lectus esset, facile se credere
 ex his vestigiis quæ restant, il-
 lum auctorem hunc nostrum
 intellexisse. Idem Victorius,
 finita post ἡ periodo, subjun-
 git, ὡς δ' ἔτοι ἔχουσι: & mox
 ἢ ὅλη τέχνη. Sylburgius.

Ibid. Πινδάρῃ.] Lege Τυν-
 δάρῃ ἢ ὡς δ' ἔτοι, & mox, ἢ
 ὅλη. Victorius ex conjectura,
 & codicibus scriptis. Goul-
 stonius.

9 Ἡ ὅλη τέχνη.] Scribe, ἢ
 ἄλλη τέχνη. Nam si ἢ ὅλη τέχνη,
 ejus pars Epopoia erit, quæ

genere est diversa: quod hic
 profitetur vir summus. Dra-
 maticen autem intelligit: cu-
 jus diversæ rursus sunt spe-
 cies: quæ externo apparatu
 & histrionia fulciuntur. Ἡ
 ἄλλη, ἢ λοιπή. Heinsius.

10 Ἐπιφύεις.] Quibus in-
 genue educari contigit. No-
 tum illud Ovidii:

—Ingenuas didicisse fideliter artes
 Emollit mores: nec finit esse
 feros.

11 Δι' ὃ ἐδέν.] Calamo ex-
 arati libri non habent particu-
 lam διο: quæ tamen requiri
 eo loco videtur; aut Articulus
 δι' loco illius poni debet:
 ait Victorius. Sylburgius.

12 Δῆλον ὅτι.] Basil. & Ca-
 mot. Edit. δηλονότι, conjuncte.
 Sylburgius.

ἐποιδ

ἔποιεί Σωσίφρατος· καὶ ¹³ δαδόντα, ὅπερ ἔποιεί
 Μνασίθεος ^u Ὀπέντιος. Εἶτα εὖδὲ κίνησις ἅπασα
 ὑποδοκιμασία, εἴπερ μὴδ' ὀρχησις, ἀλλ' ἡ Φαύλων,
 ὅπερ καὶ ^v Καλλιππίδῃ ἐπετιμᾶτο, ¹⁴ καὶ νῦν ^w ἄλλοις, ὡς T. 108.
 ἐκ ἐλευθέρας γυναικας μιμημένων. Ἐτι ἡ τραγωδία
 καὶ ἀνδρὶ κινήσεως ¹⁵ ἔποιετο αὐτῆς, ὥσπερ ἡ ἐποποιία.
 διὰ γὰρ τῶ ἀναγινώσκῃν Φανερά ^y ὅποια τίς ἐσιν. Εἰ
 ἔν ἐστι ^z τᾶλλα κρείττων, τῆτό γε ἐκ ἀναγκαῖον αὐτῇ
 ὑπάρχῃν· ἔωφα διότι πάντ' ^a ἔχει ὅσαπερ ἡ ἐποποιία.
 Καὶ γὰρ τῷ μέτρῳ ἔξεστι χρῆσθαι, ¹⁶ καὶ ὅτι εὖ μικρὸν

^s ἐπὶ M. omnes. ^t διαδιδόντα M. 14. ^u ὁ Ὀπ. M. xiv. ^v Καλλιπ-
 πίδης M. xiv. Καλλιππίδης M. 16. ^w ἄλλοι Ald. ^x ποιεῖ τὸ M. omnes
 necnon Ald. & Vall. ^y καὶ ὅποια M. xiv. 16. 21. ^z τὰ γ' ἄλλα
 M. 14. 16. 21. ^a ἔχει omittunt M. omnes.

13 Δαδόντα.] Camot. δια-
 δόντα: Victorius longe apti-
 us, δαδόντα, canentem. Syl-
 burgius.

14 Καὶ νῦν ἄλλοις.] Basil. &
 Camot. pro ἄλλοις habent ἄλλοι.
 Videtur (inquit Victorius) hic
 à librariis necessario peccatum.
 Cum enim Callippidem dicat, &
 alios diversis temporibus ea-
 dem culpa exagitatos, ver-
 bumque idem sit, unde per-
 sonæ hæ aptæ sunt, (ab ἐπιτι-
 μᾶτο enim omnes pendent) ca-
 sus etiam ipsarum iidem esse
 debeant: cum tamen contra
 in excusis libris Callippidis no-
 men tertio casu positum sit;
 contra autem eorum quos ali-
 orum nomine intellexit, no-
 minandi. Idem erratum, con-

traria tamen ratione est in non-
 nullis calamo exaratis. Καλ-
 λιππίδης enim illi habent; &
 infra ἄλλοις. Quod si alterum
 horum reciperetur, alterum
 vero repudiaretur, res belle
 se haberet, nec quicquam ma-
 culæ hic restaret. Sylburgius.

15 Ἐποιεῖτο αὐτῆς.] Victo-
 rius pro ἐποιεῖτο αὐτῆς legit
 ποιεῖ τὸ αὐτῆς, facit quod ipsius
 est. Quo modo etiam in Mag-
 nis Moral. 64. 1. Philosophus
 dicit σωλεῖν τὸ αὐτῆς ἔργον.
 Sylburgius.

16 Καὶ ὅτι.] Victorius pro
 ὅτι & τὴν ὅψιν, legit ἔτι, &
 πὺς ὅψεις: scriptorum libro-
 rum auctoritatem secutus. Syl-
 burgius.

μέρος τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ὕψιν ἔχει, ¹⁷ δι' ἧς ^b τὰς ἡδονὰς ἐπίστανται ἐναργέστατα. Εἴτα καὶ τὸ ἐναργὲς ἔχει καὶ ἐν ¹⁸ τῇ ἀναγνωρίσει, καὶ ἐπὶ τῶν ἔργων. Ἐτι ^a τῷ ἐν ἐλάττω μῆκει τὸ τέλος τ' μιμήσεως εἶναι· τὸ γὰρ ἀθροώτερον, ¹⁹ ὅδιον ἢ πολλῷ κεκραμένον τῷ χρόνῳ. Λέγω δ' οἷον εἰ τις τ' οἰδίῳεν θείῃ, τ' σοφοκλέες, ἐν ἔπεσιν, ὅσπιν/ῃ Ἰλιάς. Ἐτι ἥτιον ^f μία ²⁰ ὅποιαν μίμησις ἢ τῶν ἐποποιῶν. Σημεῖον δέ· ἐκ γὰρ ^h ὅποιαν μίμησεως, πλείους τραγωδίαί γίνονται. Ὡς τε εἰάν μὲν ἓνα μῦθον ποιῶσιν, ²¹ ἀνάγκη ἢ ^k βραχεία δὲ κινύμενον

^b αἱ ἡδοναὶ M. omnes.

^c συνίσταται M. xiv. 21.

^d τῶν M. 16:

^e ἡδονῇ M. omnes necnon Ald. & Vall.

^f ἡ μία M. omnes.

^g ὅποιαν

M. omnes & Ald.

^h ὅποιαν omittunt M. omnes.

ⁱ ἀνάγκη omittunt

M. omnes. ^k βραχέος M. 14. βραχέως M. xiv. 16. 21.

17 Δι' ἧς πρὸς ἡδονάς.] Idem adnotat, se in quodam exemplari invenisse, δι' ἧς αἱ ἡδοναὶ συνίστανται ἐναργέστατα. Non male quadraturum videri, si in recepta lectione, mutato casu ejus vocis quæ præcedit, legatur συνίστανται: ut sensus sit, beneficio operaque harmoniæ fieri, ut consentur gignanturque voluptates quæ perspicuæ sint, ac fallere non possint. Sylburgius.

18 Τῇ ἀναγνωρίσει.] Τῇ ἀναγνωρίσει lego (inquit Vict.) sequorque receptam lectionem, quæ constanter reperitur in omnibus scriptis exemplaribus, eamque valdè hic accommodatam esse puto. Sylburgius.

Ibid. Τῇ ἀναγνωρίσει.] Dacierus legit ἐν τῇ ἀναγνωρίσει. Quod & Heinsum vidisse, ex versione

constat: Deinde ὅ ἐvidentius quid in legendo, ὅ in iis quæ aguntur, habet.

19 Ὅδιον ἢ πολλῷ.] Basil. & Camot. pro ὅδιον ἢ, habent ἡδονή. Perperam. quod mendum à Madio quoque deprehensum ait Victorius. Sylburgius.

20 Ὅποιαν.] Idem Victorius, ὅποιαν pro ὅποιαν: & sic vertit; adhuc minus una qualiscunque imitatio est eorum qui condunt carmen Epicum. Sylburgius.

21 Ἀνάγκη.] Ἀνάγκη desiderari in pluribus libris antiquis, testatur Victorius: & in plerisque pro βραχέως legi βραχέως. Ibidem Camot. pro μύθον habet μέγρον. Nostram scripturam agnoscit etiam Victorius. Sylburgius.

μύθον

μύκρον φαίνεσθαι· ἢ ἀκολουθεῖν τῷ τῷ¹ μέτρῳ μήκει,
 ὑδαρῇ. ²² ^m Ἐὰν δὲ πλείους, λέγω δὲ οἷον, εἰς ἑκὼς πλείονων
 πράξεων ἢ συγκειμένων, ⁿ ὅς μίαν· ὥσπερ ἡ Ἰλιάς ἔχει
 πολλὰ τοιαῦτα μέρη, καὶ ἡ Ὀδύσσεια, ^o ἃ καὶ καθ' ἑαυτὰ
 ἔχει μέγεθος· ²³ ^p καίτοι ταῦτα τὰ ποιήματα ^q συνέστηκεν
 ὡς ἐνδεχέσθαι ἄριστα, καὶ ὅτι μάλιστα μιᾶς πράξεως μί-
 μησίς ^r ἐστίν. Εἰ δὲν τέτοις τε διαφέρει πᾶσι, καὶ ἐπὶ τῷ
 τῆς τέχνης ἔργῳ (δεῖ γὰρ ὅς τι τὴν τυχῶσαν/ἡδονὴν ποιεῖν T. 110.
 αὐταῖς, ἀλλὰ τὴν εἰρημλίαν) φανερόν ὅτι ^s κρείττων ἂν ἔσῃ
 μᾶλλον τῷ τέλει τυγχάνουσα τῆς ἐποποιίας. Περὶ μὲν
 δὲ τραγῳδίας, καὶ ἐποποιίας, καὶ αὐτῶν, καὶ τῶν εἰδῶν,
 καὶ τῶν μερῶν αὐτῶν, καὶ πόσαι, καὶ ^t τί διαφέρει, καὶ τῷ
 εὔ ^x ἢ μὴ τίνες αἰτίαι, καὶ περὶ ἐπιτιμήσεων καὶ λύσεων,
 εἰρήστω παῦτα.

Τέλος τῆς ποιητικῆς.

¹ λόγῳ M. 14.
 omittunt M. omnes.

^m Ἐὰν δὲ πλείους omittunt M. omnes.

ⁿ ὅς μίαν

^o ἃ omittunt M. omnes.

^p καὶ τοιαῦτα

ἅπτα ποιήματα M. omnes. ^q συνέστηκεν M. 16. ^r ἐστίν omittunt M. omnes.

^s κρείττων M. 14. xiv. 16.

^t ἃ ἀπὸ αὐτῶν usque ad voces τί διαφέρει ex-

clusive omittunt M. omnes.

^u διατὶ M. 14.

^x εἰ μὴ M. omnes sed in

xiv. corr. ^y Hæc omittit M. xiv.

22 Ἐὰν δὲ πλείους.] Verba ista, εἰς δὲ πλείους abesse à compluribus libris vetustis, adnotat idem Victorius; sed sine his sententiam prorsus imperfectam esse. Sylburgius.

23 Καίτοι ταῦτα.] Pro illo,

Καίτοι ταῦτα τὰ ποιήματα, quod meo iudicio verum est, belleque se habet, in quodam calamo exarato libro perperam legitur, καὶ τοιαῦτα τὰ ποιήματα: Sylburgius.

INDEX VOCABULORUM,

QUÆ IN

ARISTOTELIS LIBRO DE POETICA

REPERIUNTUR, FERE OMNIUM.

A.

Α Γαδὸν 87, 11.
 ἀγαθὸν 59, 10. 98,
 11.
 ἀγαθὸς 49, 6.
 Ἀγαθῶν 50, 2. 60, 11. 61,
 6.
 ἀγαθῶν 21, 5. 32, 13. 59,
 10.
 Ἀγαθῶνος 31, 13. 61, 12.
 ἀγέλης 49, 2.
 ἀγεμῶν 28, 9.
 ἀγνοεῖ 88, 13.
 ἀγνοῖαν 45, 2. 63, 10.
 ἀγνοῦντα 45, 9.
 ἀγνοῦντας 44, 14.
 ἀγόμενος 35, 3.
 ἀγριωτάτων 11, 3.
 ἀγῶνας 26, 9.
 ἀγωνίζεσθαι 26, 11.
 ἀγωνίζονται 60, 11. 89, 1.
 ἀγωνίσματα 32, 13.
 ἀγῶνος 24, 11.

ἀγῶνων 40, 17.
 ἄδην 61, 13.
 ἀδελφὴ 45, 14. 54, 2.
 ἀδελφὴν 52, 2. 57, 8.
 ἀδελφὸν 44, 3. 45, 14.
 ἀδελφὸς 44, 3.
 ἀδελφῶ 57, 3.
 ἄδῃ 59, 7.
 ἀδῆλως 56, 12.
 ἀδιαίρετοι 64, 5.
 ἀδιαίρετος 64, 3.
 ἄδικος 61, 5.
 ἄδικσι 61, 11.
 ἀδυναμίαν 94, 3.
 ἀδυνάτῃ 31, 10. 76, 4. 91,
 6. 94, 8. 95, 3. 105, 3.
 ἀδύνατον 103, 7. 104, 1.
 αἰ 6, 3. 27, 2. 48, 3.
 60, 3. 67, 10. 74, 9.
 93, 9.
 αἰεθεῖ 63, 14.
 αἰεθῆς 81, 2.
 αἰκέλιον 81, 4.
 αἰήσεις 21, 2.

P

αἰήσεις

I N D E X

- ἄνδρες 89, 4.
 ἄδανάτ' 101, 1.
 Ἀθηναῖοι 10, 3.
 Ἀθηναίους 10, 6.
 Ἀθήνησιν 16, 9.
 ἀθήσειν 99, 12.
 ἀθροώτερον 110, 5.
 Αἴαντες 59, 4.
 Αἰγείπτε 105, 1.
 Αἰγίθους 42, 1.
 Αἶμων 45, 8.
 αἰνίγμα 76, 1. 76, 2.
 αἰνίγματος 76, 3.
 αἰδανομένων 107, 1.
 αἰδέσθαι 52, 8.
 αἰδέσεις 50, 3.
 αἰδήσιν 26, 9.
 αἶψα 15, 16.
 αἰσχρὸν 15, 17. 99, 4.
 αἰσχρῶ 15, 15.
 Αἰσχρὸς 14, 8. 60, 10. 80, 9.
 αἰσχρῶς 80, 7.
 αἶψα 19, 2.
 αἰψάι 10, 9. 111, 13.
 αἰτίαν 11, 11. 57, 4.
 αἰτιάσεως 83, 13.
 αἴτιον 11, 3. 31, 7. 33, 7.
 ἄκινος 80, 13.
 ἀκολουθεῖ 6, 3.
 ἀκολουθεῖντα 111, 1.
 ἀκολουθεῖσαι 50, 3.
 ἀκολουθεῖσι 41, 6.
 ἀκολουθεῖν 35, 3.
 ἀλύοντα 43, 2. 87, 12.
 ἀκουσθὲν 64, 8. 64, 9.
 ἀκουσθὲν 64, 12.
 ἀκῶν 43, 3. 53, 2.
 ἄκρατον 99, 7.
 ἀκρεῖον 21, 13.
 ἀκρῶσιν 87, 4.
 ἄκρων 65, 6. 66, 6.
 ἀληθῆς 91, 5.
 ἀληθινώτατα 56, 6.
 Ἀλκιβιάδης 31, 2.
 Ἀλκινδου 53, 2.
 Ἀλκιμαίων 44, 17.
 Ἀλκιμαίωνα 40, 10.
 Ἀλκιμαίονος 44, 8.
 ἄλλαι 35, 10.
 ἄλλαις 29, 2.
 ἄλληλα 32, 10. 33, 2. 84, 3.
 ἄλλω 11, 10. 57, 1. 59,
 11. 94, 1.
 ἄλλης 36, 9. 61, 10. 63,
 16. 94, 7.
 ἄλλοι 85, 3. 89, 1. 99, 9.
 ἄλλοις 11, 5. 40, 11. 79,
 2. 85, 2. 92, 10. 109,
 4.
 ἄλλος 13, 9. 93, 8.
 ἄλλοτε 27, 1.
 ἄλλοτεῖον 72, 12.
 ἄλλοτεῖου 69, 6.
 ἄλλε 61, 13. 82, 4. 91, 3.
 ἄλλους 84, 10. 90, 3.
 ἄλλω 88, 1. 88, 9.
 ἄλλων 1, 5. 3, 5. 10, 12.
 62, 1. 80, 5. 88, 6.
 ἄλλως 45, 3. 51, 4. 59, 8.
 72, 11. 77, 6.

VOCABULORUM.

- ἄλογα 92, 8. 105, 3.
 ἄλογία 104, 9.
 ἄλογον 49, 3. 91, 9. 104, 4.
 ἄλογον 104, 10.
 ἄλογον 91, 8.
 ἄλογως 102, 6.
 ἄμα 5, 7. 26, 3. 35, 9.
 75, 13. 87, 6. 87, 9.
 ἁμαρτάνειν 28, 2. 50, 4.
 ἁμαρτάνουσιν 40, 14.
 ἁμαρτήματα 15, 16. 94, 7.
 95, 11.
 ἁμαρτία 94, 2.
 ἁμαρτίαν 35, 15. 40, 5.
 ἁμαρτίας 52, 5.
 ἁμείνον 42, 5.
 ἁμέτρα 30, 5.
 ἁμμορες 100, 3.
 Ἀμφιάρεος 55, 12.
 ἀμφιβολία 101, 4.
 ἀμφιβολὸν 101, 6.
 ἀμφοῖν 34, 4.
 ἀμφοτέρους 36, 6.
 ἀμφοτέρων 74, 1.
 ἀμφω 9, 5. 9, 7. 60, 3.
 70, 3. 94, 5.
 ἀναγειν 103, 9.
 ἀναγιγνώσκειν 109, 7.
 ἀναγκαῖον 27, 5. 28, 10.
 30, 3. 31, 1. 34, 11.
 47, 12. 48, 4. 109, 8.
 ἀναγκάζονται 32, 15. 45, 19.
 ἀνάγκη 6, 1. 7, 1. 18, 15.
 19, 9. 32, 11. 33, 8.
 40, 1. 43, 13. 45, 4.
 83, 6. 91, 4. 93, 8.
 110, 10.
 ἀνάγκης 18, 9. 25, 7. 34,
 6. 50, 3. 104, 10.
 ἀγνοίας 35, 6.
 ἀναγνωρίζοντες 54, 11.
 ἀναγνωρίσαι 35, 13. 36, 7.
 44, 14. 45, 2.
 ἀναγνωρίσει 110, 3.
 ἀναγνωρίσεις 21, 12. 35, 10.
 36, 5.
 ἀναγνωριδεῖς 52, 2.
 ἀναγνωρισμοῦ 34, 2.
 ἀναγνωρίσεων 86, 5.
 ἀναγνωρίσεως 36, 9. 50, 8.
 ἀναγνώρισις 35, 5. 35, 8.
 35, 14. 36, 4. 37, 2.
 45, 11. 50, 7. 55, 1.
 59, 3. 86, 9.
 ἀναιδήτης 26, 2.
 ἀνακέκραται 76, 9.
 ἀναλίσκει 58, 1.
 ἀνάλοδον 12, 16. 69, 8. 70,
 4. 72, 5. 89, 6.
 ἀνανεύων 89, 10.
 ἀνάξιον 39, 9.
 ἀναπαίστου 38, 2.
 ἄνδρ' 76, 7.
 ἄνδρες 89, 3.
 ἄνδρας 39, 1.
 ἀνδρείαν 47, 6.
 ἀνδρείον 47, 5.
 ἀνδρείος 61, 5.
 ἄνδρες 40, 1.
 ἀνδριάς 33, 6.

INDEX

- ἀνεγνωρίσει 45, 13. 52, 1.
 ἀνεγνωρίσιν 45, 15. 57, 6.
 ἀνεγνωρίσθη 36, 7. 51, 5.
 53, 4.
 ἀνῆλθον 57, 4.
 ἀνεκτά 92, 8.
 ἀνέρετε 99, 9.
 ἀνείει 76, 7.
 ἀνεν 109, 6. &c.
 ἀνήκει 56, 1.
 ἀνηκέστων 45, 2.
 ἀνήρητο 92, 5.
 ἀνδρεί 31, 13.
 ἀνδρωποι 3, 6. 67, 2. 90, 4.
 ἀνδρωποις 10, 11.
 ἀνδρωνον 49, 1.
 ἀνδρωνος 66, 12. 67, 3.
 ἀνδρώπου 67, 8. 67, 13.
 ἀνδρώπων 20, 4.
 ἀνομοίοις 87, 12.
 ἀνομοιότητες 7, 7.
 ἀντέχεσθαι 31, 17.
 ἀκτέχοντα 31, 7.
 Ἀντιγόνη 45, 8.
 ἀντικρὺ 102, 6.
 ἀντιποιῶνται 9, 8.
 ἀγώδιον 15, 16.
 ἀγώμαλον 47, 10.
 ἀγώματος 47, 9.
 ἀγώμαλου 47, 14.
 ἀξιον 63, 11.
 ἀξιος 88, 12.
 ἀξιῶσι 59, 10.
 ἀδρις 17, 3.
 ἀπαγγελίαν 16, 13.
 ἀπαγγέλλοντα 8, 7.
 ἀπαγγέλλοντες 92, 3.
 ἀπαγγέλλουσιν 90, 2.
 ἀπαίδες 45, 7.
 ἀπαλλάξων 35, 1.
 ἀπαν 25, 15. 68, 6.
 ἀπαντα 4, 7. 28, 7. 49, 2.
 59, 7. 75, 13. 82, 1.
 106, 6.
 ἀπαντῶν 46, 1.
 ἀπαντες 22, 2.
 ἀπάντων 5, 1. 20, 13. 37,
 10. 79, 1.
 ἀπας 67, 7.
 ἀπασα 109, 2.
 ἀπασα 2, 7.
 ἀπάσης 64, 1.
 ἀπασιν 86, 6.
 ἀπέδωκεν 16, 5.
 ἀπέναντι 92, 2.
 ἀπεικάζοντες 2, 4.
 ἀπειλή 63, 8.
 ἀπειρα 27, 9.
 ἀπέκτεινε 33, 6.
 ἀπεργάσαιτο 80, 2.
 ἀπεργασίαν 11, 10. 24, 12.
 ἀπιστιμώδη 15, 2.
 ἀπιδίμην 40, 8.
 ἀπίδανα 91, 7.
 ἀπίδανον 104, 1.
 ἀπλῆν 33, 12. 38, 10. 86,
 2.
 ἀπλοῖ 33, 10.
 ἀπλῶς 61, 1.
 ἀπλῶν 16, 13. 40, 2. 68, 1.
 86, 8.
 ἀπλῶν 32, 8.
 ἀπλῶς 27, 3.

VOCABULORUM.

ἀπαλαίνει 60, 8.
 ἀπαγένηται 98, 12.
 ἀπαθιδόρτες 49, 7.
 ἀπαδεικνύει 62, 6.
 ἀπαδεικνύουσι 19, 8. 24, 3.
 ἀπαδημούντος 57, 15.
 ἀπαθιδόμεν 49, 2.
 ἀπαδοκιμασία 109, 3.
 ἀπαθανεῖν 35, 5. 54, 6.
 ἀπαθανούμμος 35, 3.
 ἀπαθανούσαν 44, 7.
 ἀπαθνήσκει 42, 2.
 ἀπακοπαῖ 77, 5.
 ἀπείκεις 63, 8.
 ἀπακρύπτει 29, 2.
 ἀπακτείνει 45, 13.
 ἀπακτείνειν 45, 13.
 ἀπακτείνῃ 43, 15. 44, 4.
 ἀπακτείνουσαν 44, 12.
 ἀπακτενῶν 35, 4.
 ἀπαλαβόντες 17, 11.
 ἀπαλαβῶν 85, 1.
 ἀπολλυται 54, 4.
 ἀπολόγῳ 53, 2.
 ἀπόπλουν 48, 9.
 ἀπόπλοις 85, 11.
 ἀπορίαν 50, 9.
 ἀποτυγχάνουσι 19, 4.
 ἀποφάνονται 19, 8. 24, 4.
 ἀποφῆται 72, 12.
 ἀπρεπές 88, 2.
 ἀπρεπές 47, 13.
 ἀπρεπώς 80, 1.
 ἄργει 33, 6.
 ἄργος 93, 1.

ἄρρηφράδης 81, 9.
 ἀρετῇ 6, 4. 75, 7.
 ἀρετῇ 29, 13.
 ἄρεως 72, 1. 72, 13.
 ἄρην 71, 2.
 ἀρετῆρα 73, 3.
 ἀρδρον 64, 2. 66, 1.
 ἀειδμῶν 93, 9.
 ἀειδμῶν 106, 2.
 ἀεῖσα 111, 6.
 ἄρισφάγει 9, 6.
 ἀρμονία 2, 8. 2, 9.
 ἀρμονίαν 18, 6.
 ἀρμονίας 2, 12. 11, 12. 15.
 9.
 ἀρμότῃ 82, 7. 82, 11.
 ἀρμότῃν 61, 13.
 ἀρμότῃ 65, 6.
 ἀρμότῃν 12, 8. 47, 6. 80,
 2. 88, 11.
 ἀρμότῃντα 23, 5. 47, 5.
 ἀρμότῃντος 47, 13.
 ἀρξάμενοι 1, 6.
 ἀξάμενοις 12, 7.
 ἀξάντος 61, 11.
 ἀρρένα 74, 5. 74, 6. 75, 1.
 ἀρχαῖοι 23, 6.
 ἀρχαῖος 77, 11.
 Ἀρχαίων 87, 2.
 ἀρχὰς 9, 3.
 ἀρχεσθαι 25, 13.
 ἀρχῇ 22, 2. 25, 7.
 ἀρχῇ 65, 7.
 ἀρχὴν 15, 6. 66, 2. 83, 4.
 84, 11. 87, 1.

ἀρχῆς

I N D E X

ἀρχῆς 11, 13. 13, 9. 16, 2.
 16, 8. 58, 9. 58, 11.
 92, 5.
 ἀρχιτεκτονικὴν 63, 7.
 ἀρχὸν 16, 3.
 αἰσῆμε 68, 4.
 αἶσημος 64, 17. 65, 4. 65,
 8. 66, 2.
 ἀδένειαν 41, 6.
 ἀδενικός 81, 2.
 ἀσπίδα 71, 2. 72, 1.
 ἀσπίς 71, 2.
 ἀστέραι 50, 11.
 ἀστεως, 10, 5.
 ἄστυ 75, 5.
 Ἀστυδάμαντος 44, 17.
 ἀσύμμετρον 99, 4.
 αἰτηρεί 70, 1.
 αἰτεχνοί 52, 1.
 αἰτεχνοτάτη 50, 8.
 αἰτεχνότατον 24, 9.
 αἰτεχνότεραι 51, 6.
 αἰτεχνότερον 43, 5.
 αἰπμαζομένοις 10, 4.
 αἶτοπον 92, 7. 93, 1. 103, 2.
 αἶτοπώτερον 88, 8.
 αἶτεαγωδύτατον 39, 4.
 αἶτλα 30, 12.
 ἀπυχεῖν 36, 3.
 ἀπυχίας 39, 3.
 ἀύληται 107, 4.
 ἀύλητικὴ 2, 10.
 ἀύλητικῆς 1, 9.
 ἀύλησι 7, 6.
 Αὐλίδι 48, 1.
 αὐλῶν 99, 14.
 αὐλῶσιν 107, 4.

αὐξῆται 87, 10.
 αὐτομάτου 33, 4.
 αὐτοχεδιασμάτων 12, 1.
 αὐτοχεδιαστικῆς 13, 9.
 ἀφαιρουμένου 29, 6.
 ἀφανιδείσης 56, 12.
 ἀφιλεῖν 70, 3.
 ἀφήμερος 16, 9.
 ἀφηρημένον 73, 4. 73, 6. 73, 9.
 ἀφίεναι 72, 6.
 ἀφικνεῖται 58, 2.
 ἄφωνον 64, 7. 64, 10. 75, 2.
 ἄφωνος 92, 3.
 ἀφώνη 64, 17.
 ἀφώνων 74, 7.
 Ἀχιλλέα 50, 1.
 Ἀχιλλέως 81, 12. 81, 13.
 ἄψυχα 35, 11.

B.

Βαδίξει 67, 5.
 βαδίζει 66, 13. 67, 10.
 βαδίζοντα 77, 13.
 βαρβαρισμός 76, 1.
 βαρύτητι 64, 15.
 βεβάδιχε 66, 14.
 βέλπον 45, 9. 51, 3. 97, 3.
 98, 2. 103, 8. 104, 2.
 βελτίονας 6, 4.
 βελτίονος 40, 6.
 βελπίωνων 49, 6.
 βελπίοσι 41, 5.
 βελπίοις 7, 8. 8, 4. 51, 8.
 106, 5.

βελπίστη

VOCABULORUM.

βελπίστη 55, 1.
 βελπίων 106, 3. 106, 5.
 βίον 72, 2.
 βίε 20, 5. 72, 3. 72, 4.
 βλαβερά 105, 4.
 βλέποντα 98, 9.
 βοόωσιν 81, 7.
 βούλεσθαι 55, 4.
 ρούλεται 8, 4. 52, 4. 77,
 12.
 βέλονται 61, 2.
 βραχέα 110, 10.
 βραχύ 11, 5. 75, 3.
 βραχύτητι 64, 14.

Γ.

γ 94, 12. 65, 1.
 Γαρυμήτης 101, 11.
 γέγονεν 31, 3. 48, 10.
 γεγονέναι 33, 6.
 γεγονότων 59, 9.
 γεννάμενος 78, 1.
 γελοία 80, 1. 89, 9.
 γελοίας 15, 1.
 γελοίων 12, 15. 15, 15. 15,
 17. 31, 17. 79, 1. 92.
 5.
 γένει 2, 11. 3, 1. 27, 9.
 47, 2.
 γένεσθαι 7, 6. 28, 10. 32, 7.
 33, 8. 34, 4.
 γένη 45, 17.
 γένηται 33, 2. 98, 11.
 γυνήσται 10, 9.

γένοιτ' 21, 1. 93, 6.
 γένοιτο 21, 1. 26, 1. 30, 3.
 30, 8. 92, 9.
 γυμνάσια 30, 8. 31, 8. 32, 5.
 γυμμένης 9, 11. 13, 9. 15,
 5. 34, 1.
 γυμνέμενοι 42, 1.
 γυμνασίου 28, 10.
 γυμνασίων 21, 7. 32, 6.
 γυμνός 69, 7.
 γυμνοίς 69, 7. 69, 8.
 γυμνών 40, 1.
 γυμναίης 50, 11.
 γυμνίαι 103, 5.
 γυμνίας 72, 2.
 γυμνασίου 34, 7. 63, 3.
 γυμνομένης 55, 2.
 γυμνόμενος 8, 8. 40, 7. 77, 7.
 γυμνόμενος 55, 10.
 γυμνασίων 27, 5.
 γυμνασίου 25, 8. 34, 7. 42, 4.
 44, 11. 48, 6. 61, 6.
 63, 3. 64, 4.
 γίνεσθαι 26, 3. 28, 1. 33, 1.
 34, 3. 74, 1. 84, 7.
 91, 1.
 γινόμενα 30, 2. 43, 2.
 γινόμενη 26, 2.
 γινόμενον 17, 11. 64, 12.
 γίνονται 110, 9.
 γίνονται 35, 9.
 γινώσκοντα 45, 5.
 γινώσκοντας 44, 12.
 Γλαύκων 102, 6.
 γλῶττα 68, 7. 69, 5. 77, 1.

γλῶτται

I N D E X

γλῶτται 82, 7.
 γλῶτταις 79, 2. 82, 3. 93,
 11.
 γλῶτταν 69, 2. 69, 3. 75,
 11. 80, 8.
 γλώτῃ 98, 13.
 γλώτῃς 80, 4.
 γλωτῶν 76, 2. 76, 8.
 γνῶμην 19, 9.
 γνῶρίμων 31, 12.
 γνῶριμώτατον 100, 4.
 γνῶσθαι 54, 10.
 γνῶσιν 35, 6. 63, 9.
 γόνυ 75, 5.
 γρα 65, 2.
 γραῖματα 55, 4.
 γραφεῖς 7, 1.
 γραφεῶν 21, 3.
 γραφῇ 21, 5.
 γραφὴν 53, 1.
 γραφικῆς 22, 4.
 γραφουσιν 49, 8.
 γυναικα 89, 3.
 γυναικας 109, 5.
 γυναικί 47, 6.
 γυνή 47, 3.

Δ.

δ 64, 12.
 Δαναὸς 35, 3.
 Δασύτητι 64, 14.
 Διδίδαχε 40, 2.
 Δίη 62, 11. 107, 3.
 Δεικνύμενον 110, 10.

Δείκνυσι 44, 1.
 Δεινὰ 40, 12. 43, 12. 62,
 10.
 Δεινὴν 47, 6.
 Δεινὸν 44, 14.
 Δεῖται 49, 1.
 δεξιὰ 94, 6.
 δεξιτερον 74, 4.
 Δόμεινον 43, 5.
 Δέονται 108, 3.
 Δέσιν 58, 8.
 Δέσις 58, 6. 58, 8. 58, 12.
 δευτέρα 41, 2.
 δευτεραι 51, 8. 55, 6.
 δευτερον 22, 3. 45, 9. 47,
 4. 70, 4. 70, 6.
 δευτερου 70, 6.
 Δέχεται 88, 5.
 Δηλιάδα 7, 10.
 Δηλοὶ 23, 8. 66, 3.
 δῆλον 7, 3. 24, 1. 31, 3.
 32, 2. 38, 12. 62, 9.
 83, 5. 106, 6. 108, 5.
 Δηλώσας 35, 1.
 δῆλωσιν 84, 1.
 Δημοκρατίας 9, 11.
 Δῆμους 10, 3.
 Διαιρεῖσθαι 88, 11.
 Διαιρεῖται 33, 7. 38, 5.
 Διαιρέσει 100, 10.
 Διευκωμωδῶντες 77, 10.
 Διευλαμβάνει 85, 3.
 Διυλέκτης 77, 9.
 Διυλέκτω 15, 7. 81, 10.
 Διυλύνει 98, 12.
 Διυμάρτημα 103, 6.

Διυμνησι

VOCABULORUM.

- ἀγόμενοι 14, 3.
 ἀγοντικαῖς 93, 2.
 ἀγνοία 19, 3. 19, 11. 23,
 4. 24, 3. 86, 10.
 ἀγνοίαν 19, 1. 19, 7. 20,
 2. 62, 3. 62, 5.
 ἀγνοίας 21, 7. 62, 2. 86,
 5. 93, 4.
 ἀγπονεῖν 93, 1.
 ἀγπορήσειν 106, 4.
 ἀγσρέφειν 32, 15.
 ἀγτηρεῖν 50, 2.
 ἀάδοντα 109, 1.
 ἀγφέρει 17, 3. 28, 5. 30,
 7. 34, 7. 61, 12. 62,
 11. 64, 13. 80, 2. 86,
 11. 111, 7. 111, 12.
 ἀγφέρεσθαι 29, 6.
 ἀγφέρουσι 2, 1. 5, 6. 6, 4.
 10, 12.
 ἀγφέρουσιν 16, 13. 30, 5.
 διαφέρων 39, 13.
 διαφορὰ 8, 5.
 διαφορᾶ 8, 2.
 διαφοραῖς 9, 3.
 διαφορὰς 5, 8. 7, 4. 65, 3.
 διαφορῶν 10, 7.
 διασχελίας 63, 1.
 διάσκει 88, 11.
 δίδομιν 93, 13. 100, 7.
 διδύμια 61, 10.
 διδυραμοποικτικῇ 1, 8.
 διζίεναι 15, 12.
 διαπαύειν 12, 1.
 διέστηκαν 8, 3.
 διδυραμμένον 15, 17.
 διέφθιρει 58, 4.
 διηημαπικῇ 88, 5.
 διηηματικὴν 88, 1.
 διηημαπικῆς 83, 1.
 διήγησιν 81, 9.
 διήγησις 63, 8.
 διδυραμλικῶν 5, 5.
 διδυράμοις 82, 7.
 διδυράμειον 14, 2.
 διδυράμοις 7, 11.
 Διῖ 101, 12.
 Δικαιογένοις 53, 1.
 διχαῖον 4, 5. 59, 11.
 δικαιοσύνη 39, 13.
 διόλε 86, 9.
 Διονύσιος 7, 3.
 Διδύσσιν 71, 1.
 Διονύσου 72, 1.
 διόπερ 17, 6. 24, 2. 45, 7.
 διορίσαντας 27, 4.
 διορισμὸν 66, 2.
 διάπ 109, 9.
 διπλᾶ 82, 6.
 διπλῇ 41, 3.
 διπλοῖς 66, 8. 82, 3.
 διπλῶν 40, 2. 68, 3.
 δίσκον 107, 3.
 διττῇ 94, 2.
 δίφρον 81, 4. 81, 5.
 διχῶς 67, 11.
 δικάοντες 89, 10.
 δίωξιν 89, 8.
 δίωξις 95, 7.
 διωείδω 5, 2.
 διωεισμένων 25, 1.

Q

δικῆ

I N D E X

δοκεῖ 33, 5. 41, 5. 73, 2.
 93, 10. 102, 1. 102, 8.
 δόλωνα 99, 2.
 δόξα 108, 1.
 δόξαν 33, 2. 103, 8.
 δόξη 39, 15.
 δόρυ 75, 5.
 δόλος 47, 3.
 δρᾷ 40, 15. 44, 5.
 δράμασι 57, 13. 60, 7.
 δράματα 9, 7.
 δράματι 92, 2.
 δραματικὰς 12, 14.
 δραματικὸς 83, 3.
 δραματοποιήσας 12, 16.
 δράματος 44, 16. 48, 10.
 δρᾶν 10, 5.
 δρώντας 9, 6. 9, 8.
 δρώντων 18, 3.
 δρῶσι 84, 8.
 δυνάμιν 1, 2. 2, 11. 18,
 13. 24, 7. 32, 14.
 δύναμις 24, 11.
 δύνανται 21, 13.
 δύνασθαι 23, 4. 87, 1.
 δυνατὰ 30, 3. 31, 9. 32,
 7. 91, 7.
 δυνατὸν 31, 8. 56, 3. 69,
 4. 104, 1.
 δύο 10, 10. 14, 7. 19, 2.
 19, 12. 37, 1. 74, 8.
 85, 7.
 δυσμὰς 72, 4.
 δυσυχίαν 27, 6. 35, 8. 39,
 2, 7, 14. 40, 4. 40,
 15.
 δυσυχίας 27, 6. 40, 4.

δυσυχῆλα 39, 9.
 δυσχεραίνοντων 56, 2.
 δῶ 73, 9.
 δώδεκα 106, 2.
 θυμάτων 18, 11.
 Δωειῖς 9, 9.
 δῶρον 66, 10.
 δῶσι 77, 11.

E

ἑαυτὰ 111, 4.
 ἑαυτῷ 95, 1.
 ἑαυτῆς 14, 6.
 ἐβάρησεν 67, 4.
 ἐγέρηται 44, 2.
 ἐγγύς 26, 2. 55, 5.
 ἐγένετο 15, 3. 31, 10. 84,
 4.
 ἐγέννησαν 11, 14.
 ἐγύοντο 12, 11. 13, 4. 16,
 1.
 ἐγίγνετο 14, 4.
 ἐγκαλένεις 40, 14.
 ἐγκώμια 12, 5.
 ἔγραφον 104, 2.
 ἔγραψι 96, 2.
 ἔγχεα 98, 4.
 ἐγχεύοντες 21, 12.
 ἔγχος 102, 3.
 ἐγὼ 81, 12.
 ἐδείκρυσεν 53, 3.
 ἔδει 26, 10. 36, 9. 57, 9.
 ἔδωκεν 16, 3.
 ἔην 99, 3.

ἐδείλονται

VOCABULORUM.

εἰδονταὶ 16, 3.
 εἶδε 101, 6.
 εἶδεναι 49, 1. 63, 6. 91, 5.
 92, 1.
 εἶδισι 20, 1. 37, 6. 79, 2.
 εἶδισιν 13, 7.
 εἶδῃ 50, 7. 59, 1. 67, 5.
 68, 1. 77, 2. 86, 1.
 εἶδον 76, 7. 77, 13.
 εἶδος 63, 5. 69, 7. 99, 3.
 εἶδους 44, 11. 45, 4.
 εἶδους 69, 7. 69, 11. 69,
 14.
 εἶδων 1, 1. 93, 6.
 εἶεν 87, 3.
 εἶδ' 3, 1. 57, 7.
 εἶδ' 44, 14. 56, 10.
 εἶχαζε 7, 3.
 εἶκῃ 33, 8.
 εἰκόνα 23, 2.
 εἰκόνας 11, 1. 11, 6.
 εἰκονογράφος 49, 7.
 εἰκονοποιός 93, 8.
 εἰκός 30, 12. &c.
 εἰκότα 62, 11. 91, 7.
 εἰκότων 31, 4. 55, 2.
 εἰμαρμένῳ 54, 6.
 εἰμαρτο 54, 6.
 εἰπεῖν 12, 6. 19, 14. 27,
 4. 62, 2.
 εἶπερ 109, 3.
 εἶποι 72, 13. 81, 10.
 εἶπομεν 9, 3. 15, 13. 37,
 7. 84, 9. 88, 10.
 εἶπωμεν 44, 10.
 εἶπων 57, 8. 63, 13.

εἶρηκεν 70, 3.
 εἶρηκότες 102, 8.
 εἶρημένα 15, 11. 77, 2. 82,
 9. 104, 5.
 εἶρημέναις 2, 6. 25, 14.
 εἶρημένη 35, 14.
 εἶρημύῃ 111, 9.
 εἶρημύης 52, 5.
 εἶρημένοις 5, 3. 38, 8.
 εἶρημένον 98, 8.
 εἶρημένῳ 102, 2.
 εἶρημένων 17, 11. 30, 1. 82,
 2. 106, 1.
 εἶρηδω 10, 6. 111, 14.
 εἶρηται 34, 10.
 εἶς 27, 8. 28, 4. 67, 11.
 εἰσάγει 89, 3.
 εἰσι 32, 9.
 εἰσὶν 28, 1. 31, 17. 33,
 12. 56, 8. 64, 5.
 εἴτα 18, 10. 109, 2. 110,
 2.
 εἴτε 2, 15.
 εἴχεν 98, 2.
 εἰώδασιν 4, 4.
 εἰώδος 77, 6.
 εἰωδότης 77, 8. 80, 8.
 εἴκασα 8, 5. 15, 10.
 εἴκασῃ 7, 4.
 εἴκασην 94, 6.
 εἴκασσι 69, 2.
 εἴκασον 1, 2. 11, 7. 30, 11.
 31, 2. 59, 9. 84, 2.
 εἴκασε 18, 3. 59, 10.
 εἴκασω 47, 2. 82, 2.
 εἰκατέραν 23, 2.

I N D E X

- ἑατέρας 85, 7.
 ἑατέρον 86, 8.
 ἑρπτόν 26, 10.
 ἑκβαίνοντες 15, 8.
 ἑκδοδομένοις 50, 5.
 ἑκδιδύγαι 45, 15.
 ἑκεῖ 41, 9. 57, 5. 60, 6.
 ἑκεῖθεν 9, 12.
 ἑκείνη 52, 2.
 ἑκείνης 52, 2. 62, 4.
 ἑκεῖνο 25, 8. 25, 11.
 ἑκεῖνοι 49, 7.
 ἑκεῖν 11, 8. 32, 8. 52,
 3. 82, 1.
 ἑκεῖν 12, 8. 54, 10. 78,
 1.
 ἑκεῖν 36, 8.
 ἑκείνων 13, 6.
 ἑκθεσιν 92, 8.
 ἑκλαυσε 53, 2.
 ἑκπίπειν 87, 13.
 ἑκπίπουσιν 60, 10.
 ἑκπληκτικόν 34, 11.
 ἑκπληκτικώτερον 95, 6.
 ἑκπλήξεως 55, 2.
 ἑκτείνειν 77, 11.
 ἑκτίθει 56, 9.
 Ἑκτορος 89, 8. 95, 7.
 ἑκτὸς 51, 2.
 ἑκφέρωσιν 4, 3.
 ἑκαμῶδει 81, 9.
 ἑλαθεν 16, 2.
 ἑλάνθανεν 56, 1.
 ἑλαττον 96, 1.
 ἑλάττων 110, 4.
 ἑλάττοις 87, 3.
 ἑλαφ 96, 1.
 ἑλάχιστα 88, 14.
 ἑλαχιστόν 77, 3.
 ἑλεγειοποιῶς 3, 7.
 ἑλεγειῶν 3, 5.
 ἑλεγχοι 104, 6.
 ἑλεῖν 43, 3.
 ἑλεεινὰ 62, 10.
 ἑλεεινόν 39, 2. 39, 5. 39,
 11. 42, 3. 43, 15.
 ἑλεεινῶν 33, 1. 38, 11.
 ἑλεον 36, 1. 39, 8. 62, 7.
 ἑλέου 18, 4.
 ἑλέους 43, 9.
 ἑλευθέρας 109, 5.
 ἑλέχθη 46, 6. 59, 2.
 ἑλήλυθεν 53, 5. 53, 6.
 ἑλήφθη 57, 12.
 ἑλθεῖν 57, 3. 57, 5.
 ἑλθούσα 103, 4.
 ἑλθόν 34, 12. 54, 4. 57,
 6.
 ἑλκοντες 107, 3.
 ἑλλέβορον 78, 1.
 Ἑλλη 45, 15.
 ἔλυσεν 100, 5.
 ἐμβεβλημένη 73, 6.
 ἐμβεβλημένου 73, 7.
 ἐμβόλημα 61, 11. 61, 12.
 ἐμελλεν 84, 12.
 ἐμιμῶντο 12, 3.
 ἐμίττω 30, 4.
 ἐμμέτρων 24, 6.
 Ἐμπειροκλεῖ 4, 4.
 Ἐμπειροκλῆς 72, 4. 100, 10.
 ἐμπιστῶν 33, 7.

ἐμπειροκλέων

VOCABULORUM.

ἐμποιήτεον 43, 11.
 ἐμφανίζει 92, 10.
 ἐν 26, 4. 27, 10. 46, 4.
 67, 11. 80, 7. 83, 5.
 84, 7. 85, 1. 93, 9.
 ἐνα 27, 9. 28, 4. 59, 11.
 61, 7. 84, 2. 85, 3.
 ἐγαλείψετε 22, 4.
 ἐναντίας 41, 5.
 ἐναντίον 110, 2.
 ἐναργέστατα 55, 9. 110, 2.
 ἐνδέχεται 87, 6. 92, 7.
 ἐνδέχεται 67, 9. 76, 6. 89,
 6. 95, 9. 102, 4. 111,
 6.
 ἐνεγκεῖν 52, 6.
 ἐνδέχετο 95, 8.
 ἐνεκε 51, 6.
 ἐνεκεν 98, 10.
 ἐνεργῶντας 9, 2.
 ἐνὶ 3, 1. 67, 2.
 ἐνία 18, 7. 32, 6. 52, 6.
 58, 7. 67, 6. 73, 2.
 ἐνίας 31, 11. 31, 13.
 ἐνίοι 10, 1. 24, 2. 102, 6.
 ἐνίοις 72, 4.
 ἐνίοτε 70, 7. 84, 6.
 ἐνίων 27, 10.
 ἐνόμιζον 98, 6.
 ἐνόντα 23, 5.
 ἐνός 14, 7. 27, 10. 29, 3.
 84, 1.
 ἐνταῦθα 9, 10. 54, 7. 70,
 2.
 ἐντεῦθεν 57, 9.
 ἐντιδιμένων 80, 3.

ἐνπρότερα 13, 5.
 ἐντολὴ 63, 7.
 ἐντυχεῖν 103, 3.
 ἐξαγγέλλεται 93, 11.
 ἐξαλλαγαὶ 77, 5.
 ἐξαλλάττειν 17, 5.
 ἐξαλλάττουσα 75, 10.
 ἐξάμετρα 15, 8.
 ἐξάμετρον 17, 9.
 ἐξαπατηθῆ 61, 4.
 ἐξαρχόντων 14, 2.
 ἐξει 7, 4. 33, 3. 36, 1.
 46, 5. 67, 10.
 ἐξεν 1, 4.
 ἐξέπεσε 56, 2.
 ἐξέπεσεν 60, 11.
 ἐξέρχονται 42, 2.
 ἐξισι 109, 10.
 ἐξεταστικοὶ 56, 8.
 ἐξετέτισσαν 54, 7.
 ἐξηλλαγμύρον 69, 1. 74, 2.
 ἐξῆν 52, 6.
 ἐξοδος 37, 8. 37, 14.
 ἐξω 44, 16. 48, 10. 49,
 4. 57, 4. 86, 3. 91, 9.
 ἐξωθεν 58, 7.
 ἐοικᾶσιν 13, 18.
 ἐοικε 28, 6. 33, 8.
 ἐοικεν 48, 1.
 ἐοργε 69, 12.
 ἐπαγγελίας 18, 4.
 ἐπαθεν 31, 2.
 ἐπαινεῖσθαι 88, 12.
 ἐπαύσατο 14, 6.
 ἐπὶ 108, 6. &c.

INDEX

- ἐπιδοῖν 25, 2. 36, 4. 38, 9.
 ἐπισόδια 32, 10. 57, 11, 57, 13. 58, 5.
 ἐπισόδοις 85, 1. 85, 2. 87, 12.
 ἐπισόδιον 37, 8. 37, 12. 61, 14.
 ἐπισοδιῶν 56, 10. 57, 10. 87, 12.
 ἐπισοδιῶδες 32, 9.
 ἐπισοδιῶδη 32, 10.
 ἐπισοδίων 15, 9.
 ἐπίτα 89, 8. 109, 9.
 ἐπεκτάσεις 77, 5.
 ἐπέκτασιν 75, 12.
 ἐπεκτείνεσθαι 87, 5.
 ἐπεκτεταμένον 69, 1. 73, 4. 73, 7.
 ἐπεκτεινομένων 74, 10.
 ἐπεσι 17, 5. 89, 10.
 ἐπέσιν 110, 7.
 ἐπεπιμάτο 109, 4.
 ἐπιβουλεύεσθαι 58, 1.
 ἐπικείας 49, 10.
 ἐπιδιδῆναι 55, 4.
 ἐπιδήμιον 58, 3.
 ἐπίκτητα 51, 1.
 ἐπισκοπεῖν 13, 6. 102, 1.
 ἐπισκοπεῖντα 95, 2.
 ἐπίσαντα 110, 2.
 ἐπισυλῆς 36, 7. 52, 3.
 ἐπίταξιν 67, 4.
 ἐπίταξις 63, 15.
 ἐπίτάττει 63, 13.
 ἐπίτηδες 33, 5. 80, 1.
 ἐπιτιδέασθαι 31, 5.
 ἐπιτιδεμένη 31, 1.
 ἐπιτιμᾶ 55, 12. 63, 12.
 ἐπιτιμάται 96, 3.
 ἐπιτίμημα 63, 10.
 ἐπιτιμήματα 95, 1. 105, 2.
 ἐπιτιμήσεων 111, 13.
 ἐπιτίμησις 104, 9.
 ἐπιτιμῶντες 77, 9.
 ἐπιτιμῶσιν 102, 8.
 ἐπιτοπολὺν 25, 10.
 ἐπιφανεῖς 40, 1.
 ἐπιφορὰ 69, 6.
 Ἐπίχαιρος 9, 12. 16, 7.
 ἐπιχειρῆσαι 84, 11.
 ἐποίει 109, 1.
 ἐποίειτο 109, 6.
 ἐποίησαν 60, 9.
 ἐποίησε 35, 2. 54, 11. 57, 7. 80, 10.
 ἐποίησεν 4, 8. 12, 14. 28, 7. 44, 12.
 ἐποίουσιν 17, 4. 23, 7. 44, 11.
 ἐποποιητικὴ 106, 3.
 ἐποποιίᾳ 1, 7. 2, 14. &c.
 ἐποποιίαν 86, 1. 108, 2.
 ἐποποιίας 111, 10. 111, 11.
 ἐποποιίχον 60, 4.
 ἐποποιῶς 3, 7.
 ἐποποιῶν 110, 8.
 ἐπραξεν 31, 2.
 ἐπὶ 13, 4. 17, 7. 80, 3.
 ἐραζόμενοις 101, 10.
 ἔργον 15, 12. 21, 8. 23, 6. 30, 2. 38, 8. 63, 3.

VOCABULORUM.

ἔργον 111, 8.
 ἔργων 10, 15. 110, 3.
 ἔρει 70, 5. 71, 2. 72, 2.
 Ἐριφύλλω 44, 8.
 ἔρμηνειαν 24, 6.
 Ἐρμολογικὸν ξανθὸν 68, 6.
 ἔρνυτας 73, 3.
 ἔρυσμεν 17, 10.
 ἔρύσαι 70, 2.
 ἔρύσας 69, 15.
 ἔρωτησιν 67, 4.
 ἔρωτησις 63, 8.
 ἔς 99, 12.
 ἔσθω 84, 12.
 ἔσθι 80, 11. 80, 12.
 ἔσθαι 69, 12.
 ἔσθω 72, 2.
 ἔσθωσαν 72, 3.
 ἔστω 38, 7. 57, 11. 77, 8.
 ἔστωαι 69, 11.
 ἔστηκε 76, 10.
 ἔστω 15, 11. 82, 14.
 ἔστωτες 89, 9.
 ἔστατον 58, 9.
 ἔχε 14, 6. 57, 2.
 ἔχετο 102, 3.
 ἔστανεν 58, 7.
 ἔστανη 58, 3.
 ἔτερα 2, 3. 7, 5. 18, 8.
 ἔτερα 2, 10.
 ἔτεροι 3, 5. 12, 5. 69, 3.
 ἔτεροις 2, 2.
 ἔτερον 8, 8. 25, 8. 36, 5.
 47, 7.
 ἔτερος 36, 6.
 ἔτέρως 2, 3. 44, 2.

ἔτη 57, 15.
 ἔπ 111, 7.
 ἔτυθη 54, 2.
 ἔπυχε 25, 13.
 ἔπυχεν 25, 12. 84, 3. 98,
 1.
 εὔ 60, 2. 111, 13.
 εὐδαίμωνος 20, 9.
 εὐδαιμονία 20, 6.
 εὐδαιμονίας 20, 5.
 εὐδον 99, 10.
 εὐειδές 99, 5.
 εὐεπίδης 15, 17. 33, 12. 89,
 3.
 Εὐκλείδης 77, 10.
 εὐλαβεῖσθαι 38, 6.
 εὐλογώτερον 92, 6.
 εὐμνημόνευτον 26, 8.
 εὐπλάστοι 56, 8.
 εὐπρόσωπον 99, 5.
 εὐρε 15, 5.
 εὐρήσων 54, 4.
 Εὐειπίδης 40, 14. 61, 9.
 Εὐειπίδης 41, 1. 44, 12.
 57, 7. 60, 9. 97, 1.
 105, 1.
 Εὐειπίδης 80, 7.
 εὐρίσκειν 44, 8.
 εὐρίσκοι 55, 10.
 εὐρον 45, 18.
 Εὐρύπυλον 85, 9.
 εὐσύννοπτον 26, 7.
 εὐσύννοπος 84, 12.
 εὐτελές 80, 9.
 εὐτελέστεροι 12, 4.
 εὐτυχία 39, 16.

εὐτυχία

I N D E X

εὐτυχίαν 27, 5. 35, 7. 39,
3. 40, 3. 58, 10.

εὐτυχίας 27, 6. 39, 1. 40,
4.

εὐτυχεῖν 36, 3.

εὐφραίνει 31, 15. 32, 2.

εὐφρανεν 23, 2.

εὐφρανῶν 34, 12.

εὐφρῆς 56, 7.

εὐχεῖς 63, 12.

εὐχὴ 63, 7.

εὐχῶ 41, 7.

ἐφ 54, 10. 96, 4.

ἐφεξῆς 21, 6. 27, 5. 32,
15. 38, 8. 84, 6.

ἐφύοντο 101, 1.

ἐχει 1, 2. 82c.

ἐχειν 77, 6. 86, 1. 91, 9.

ἐχῆ 70, 4.

ἐχθιστοὶ 41, 9.

ἐχθραν 35, 7.

ἐχθρὸν 43, 15.

ἐχθρὸς 58, 4.

ἐχθρῶν 43, 14.

ἐχοι 39, 8. 95, 4.

ἐχοιμεν 3, 2.

ἐχομεν 12, 6.

ἐχον 25, 5. 64, 8. 64, 9.
64, 11. 89, 4.

ἐχοντα 18, 6. 40, 2. 84,
10.

ἐχοντας 49, 10.

ἐχοντες 44, 2.

ἐχόντος 63, 7. 65, 1.

ἐχόντων 57, 17. 64, 11.

ἐχουσα 21, 9. 41, 4.

ἐχουσαι 83, 4.

ἐχέσης 16, 4. 18, 2. 25, 5.

ἐχουσι 108, 1.

ἐχουσιν 24, 2.

ἐχεῶντο 15, 3.

ἐὼν 80, 13. 81, 2.

ἐωράκει 54, 10.

Z.

Ζεύξιδος 21, 5.

Ζεύξης 21, 3. 104, 2.

ζητεῖν 31, 17. 43, 8. 48,
3.

ζητητέον 31, 16. 44, 5.

ζητῶντες 45, 17.

ζωγράφος 93, 8.

ζῶον 25, 14. 26, 1. 83, 4.

ζωρὰ 101, 3.

ζωρότερον 99, 6.

ζῶων 10, 12. 26, 6.

H.

ἥ 74, 9. 93, 10.

ἥ 57, 1. 95, 7.

ἥ 46, 5.

ἡγάγε 14, 8.

Ἡγήμων 7, 9.

ἡγνῶει 62, 1.

ἡγνόνται 16, 7.

ἡγωνίζοντο 26, 11.

ἡδ' 69, 10.

ἡδέα 63, 4.

VOCABULORUM.

ἡδαι 96, 1.
 ἡδῆ 5, 7. 13, 7. 16, 4.
 31, 3. 57, 10. 62, 1.
 84, 9.
 ἡδιον 110, 5.
 ἡδισον 11, 4.
 ἡδονὰς 110, 2.
 ἡδονῇ 41, 8.
 ἡδονὴν 11, 9. 43, 8. 43,
 10. 83, 5. 111, 8.
 ἡδὺ 90, 1.
 ἡδυῶν 92, 10.
 ἡδυσμάτων 24, 9.
 ἡδυσμένον 18, 5.
 ἡδυσμήνῳ 18, 2.
 ἡδυσιν 21, 13. 48, 2.
 ἡδῆ 2, 14. 6, 3. 6, 4. 12,
 2. 19, 6. 19, 11. 20,
 8. 20, 10. 22, 3. 46,
 4. 93, 3.
 ἡδικὰς 21, 6.
 ἡδικῇ 59, 5. 86, 10.
 ἡδικοῖς 93, 2.
 ἡδυγράφος 21, 5.
 ἡδός 89, 4. &c.
 ἡδύς 47, 11.
 ἡδῶν 21, 1. 49, 10.
 ἡδῶνες 81, 7. 81, 8.
 ἡκιστα 24, 10. 55, 11.
 ἡκολούθησιν 16, 12.
 ἡκειωμέναις 11, 1.
 ἡκων 92, 4.
 ἡλάττωσε 14, 8.
 ἡλέκτρα 92, 2.
 ἡλθὶ 12, 9. 16, 8.

ἡλίου 17, 2. 72, 7.
 ἡμαρτηῶς 63, 11. 95, 10.
 ἡμαρτηται 95, 4. 95, 9.
 ἡμᾶς 7, 1. 49, 6.
 ἡμέρας 72, 3.
 ἡμῖν 11, 11. 15, 11. 25,
 4. 69, 5. 82, 14.
 ἡμῖνοντες 99, 1.
 ἡμίφωνον 64, 7. 64, 8.
 ἡμῶν 91, 5.
 ἦν 9, 12. 108, 1.
 Ἡρακλίδας 28, 2.
 Ἡρακλῆς 28, 4.
 ἡρμοσεν 88, 1.
 ἡρξαν 16, 8.
 ἡρξεν 16, 9.
 Ἡεδοῦτε 30, 5.
 ἡρωϊκοῖς 82, 8. 82, 9.
 ἡρωϊκὸν 87, 14. 88, 3.
 ἡρωϊκῶν 12, 11.
 ἡρώφ 88, 10.
 ἦς 34, 1.
 ἦσαν 16, 4.
 ἦτ' 54, 2. 84, 4.
 ἦτε 2, 9. 5, 4.
 Ἡτίχαιεν 77, 13.
 ἦται 6, 4. 28, 6. 65, 7.
 99, 12.
 ἡπληθῆ 61, 5.
 ἦτιον 30, 6. 31, 15. 32,
 5. 72, 5. 95, 8. 106,
 5. 110, 7.
 ἡυξήθη 14, 4.

R

Θάνατοι

I N D E X

Θ.

Θάνατοι 37, 5.
 θανάτου 33, 7. 59, 1.
 Θάσθ 7, 9. 100, 6.
 θάπτειν 28, 10. 84, 7.
 θατέρευ 28, 9. 36, 5. 84, 7.
 θατίον 99, 7.
 θαυμασιώτατα 33, 5.
 θαυμασόν 33, 3. 89, 5. 89, 7. 90, 1.
 θαυμασῶς 61, 2.
 θαδ 63, 14.
 θαταῖς 41, 7.
 θατάς 106, 6. 108, 3.
 θατῶν 56, 1.
 θάτρεα 13, 8.
 θάτρεα 54, 8.
 θάτρεων 41, 6.
 θατῶν 56, 2.
 θείη 110, 6.
 Θεοδίκτες 54, 3. 58, 12.
 Θεοδύρω 66, 10.
 θεοὶ 99, 9.
 θεοῖς 49, 3.
 θεοκτίσαν 72, 10.
 θεός 57, 4.
 θεοπίσιος 84, 9.
 θεῶν 57, 2.
 θεῶν 97, 2.
 θεωρεῖν 64, 16. 82, 6.
 θεωρεῖσθαι 56, 11.

θεωρεῖσθαι 80, 3.
 θεωρημα 63, 16.
 θεωρησθαι 65, 3.
 θεωρία 26, 2. 26, 3.
 θεωρίας 63, 5. 26, 4.
 θεωρεῖντας 11, 7.
 θεωρεῖντες 11, 2.
 θεωρεῖντι 33, 7.
 θεωροῦσι 26, 4. 93, 6.
 θῆ 21, 6. 92, 6.
 θήλεια 74, 6. 74, 8. 75, γ.
 θήλεια 96, 2.
 θηρίων 11, 2. 64, 5.
 Θησιῖδα 28, 3.
 θνήτ' 101, 1.
 θινῆται 80, 12.
 θρῆνθ 38, 2. 47, 13.
 θύειν 57, 2.
 θύεσθαι 54, 3. 57, 6.
 Θυέση 50, 11.
 Θυέσην 40, 11.
 Θυέσης 39, 16.
 θύσασθαι 57, 1.

I.

I 75, 3.
 ιαμβεία 15, 7.
 ιαμβεῖοις 82, 8. 82, 10.
 ιαμβεῖον 12, 9. 15, 2. 15, 6. 80, 7.
 ιάμβιζον 12, 10.
 ιαμβικῆς 16, 9.

ιαμβικόν

VOCABULORUM.

ἱαμβικὸν 88, 6.
 ἱαμβοποίησας 77, 12.
 ἱαμβοποιοὶ 31, 5.
 ἱαμβῶν 12, 11. 13, 4.
 ἱατρικὸν 94, 7.
 ἱατρικὸν 4, 2.
 ἰδέα 76, 3.
 ἰδέαις 25, 14.
 ἰδέας 16, 10.
 ἰδεῖν 28, 6.
 ἰδία 17, 5. 37, 10.
 ἰδιον 38, 11. 58, 4. 62, 3.
 87, 6.
 ἰδίε 59, 10.
 ἰδιωτικὸν 75, 10. 76, 9. 77,
 4. 77, 7. 81, 14.
 ἰδόντα 52, 8.
 ἰδοῦσαι 54, 5.
 ἰδρυμθείσης 57, 1.
 ἰδῶν 53, 1.
 ἰερέα 73, 3.
 ἰερείας 57, 3.
 ἱεροῦ 56, 1.
 ἱερῶσύνῳ 57, 2.
 ἰχθιδον 103, 6.
 ἰχθὺν 82, 14.
 ἰχθυὸς 27, 7. 87, 1.
 ἰκανῶς 13, 7. 46, 3. 50, 6.
 86, 7.
 ἰχθύριον 103, 2. 103, 6.
 ἰκετεύουσα 48, 2.
 ἰλιάδα 92, 1. 85, 6.
 ἰλιάδι 48, 8.
 ἰλιάδος 60, 5. 85, 6. 85,
 8.
 ἰλιάς 13, 1. 67, 12. 86,

8. 110, 7. 111, 3.
 ἰλίου 60, 8. 85, 10.
 ἰλλυριοὶ 98, 6.
 ἰνα 83, 4. 98, 11.
 ἰξίονες 59, 4.
 ἰππίας 100, 5.
 ἰπποκένταυρον 4, 8.
 ἰππον 94, 5.
 ἰσα 74, 10.
 ἰσορία 30, 6. 30, 10.
 ἰσορίας 30, 9. 83, 6.
 ἰσοεικὸς 30, 4.
 ἰσως 15, 12. 47, 3. 60,
 1. 97, 2. 98, 1. 99, 1.
 103, 4.
 ἰφιγυῖα 36, 7. 45, 14. 48,
 1. 52, 1. 55, 3.
 ἰφιγυῖαν 36, 9.
 ἰφιγυῖας 54, 1. 56, 11.

K.

Καθάπερ 4, 8. 26, 5. 29,
 2. 34, 10. 41, 4. 44,
 12. 83, 2.
 καθάρσεως 57, 13.
 καθάρσιν 18, 5.
 καθέχευον 15, 12.
 καθύλη 16, 10. 24, 4. 30,
 40. 30, 11. 56, 9. 56,
 11. 57, 5.
 καίπερ 84, 10.
 καίτοι 47, 3. 111, 5.
 κακία 6, 3.

R 2

κακία

I N D E X

κακίαν 15, 14. 39, 14.
 κακοδαίμονίας 20, 6.
 κακομιμήτως 96, 2.
 κακός 99, 3.
 κακοῦ 98, 11.
 κακῶς 60, 3. 60, 11.
 καλὰς 12, 3.
 καλεῖν 4, 3. 4, 5. 10, 2.
 καλεῖται 9, 7.
 καλεῖται 12, 9.
 καλλίους 33, 9. 49, 8.
 Καλλιπίδη 109, 4.
 Καλλιπίδω 107, 7.
 καλλίστη 40, 9.
 καλλίστη 35, 8. 40, 13.
 καλλίστοις 23, 1.
 καλλίων 27, 3.
 καλὸν 25, 17. 26, 1. 80,
 9.
 καλέωμεν 73, 1.
 καλῶσι 99, 5.
 καλῶς 1, 3. 28, 6. 40, 2.
 44, 9. 86, 6. 98, 7.
 καὶ 2, 6. 2, 10. 4, 6. 32,
 5. 47, 9.
 Καρκίνος 50, 11.
 Καρκίνω 55, 12.
 καρπὸν 72, 6. 72, 9.
 Καρχηδονίων 84, 5.
 κασιτέρειο 101, 9.
 καταδεδέχθαι 21, 8.
 καταδύει 81, 4. 81, 5.
 καταλείπει 74, 3.
 καταλόγω 85, 2.

καλαπτεγυμνόν 84, 13.
 καταπύδεται 100, 9.
 καλαψήφισαμένοι 102, 7.
 κατηγορία 108, 6.
 καπδοί 80, 6.
 κατορθῶσι 40, 18.
 κείδω 62, 3.
 κείται 25, 3.
 κεκαρμένον 101, 7. 110, 5.
 κέκριτο 101, 3.
 κελῦσαι 63, 15.
 κέρασε 99, 6.
 κέρατα 73, 3. 96, 2.
 κερκίδος 52, 7.
 Κεφαλήνες 103, 4.
 κεχρημένη 21, 9. 75, 11.
 κεχρημένον 73, 5.
 κεχρηῖται 25, 13.
 κέχρηται 69, 13. 85, 1. 86,
 6.
 κεχωρισμένα 37, 8. 38, 5.
 κιδάρισει 7, 6.
 κιδαιριστική 2, 10.
 κιδαιριστικῆς 1, 9.
 κινεῖται 29, 7.
 κινήσεως 109, 6.
 κίνησιν 107, 2.
 κίνησις 109, 2.
 κινήσις 88, 7.
 κινῶνται 107, 2.
 Κλεοφῶν 7, 8.
 Κλεοφῶντος 75, 9.
 κλεψύδρας 26, 11.
 Κλέων 67, 10.

Κλυταιμνήστραν

VOCABULORUM.

Κλυταιμῆστραν 44, 7.
 κοινὰ 37, 10.
 κοινῇ 4, 1.
 κοινὸν 3, 3. 4, 4. 79, 1.
 κοινὸς 38, 2.
 κοινωνεῖν 77, 7.
 κοινωνῶσιν 11, 5. 43, 8.
 κολλησάντα 76, 7.
 κόμμι 75, 3.
 κόμμοι 37, 11.
 κόμμος 38, 2.
 κόρης 56, 12.
 κορυφαῖον 107, 3.
 κοσμηθῆναι 15, 10.
 κόσμος 18, 10. 68, 7. 77,
 2. 82, 13.
 κράζουσιν 81, 8.
 κράττον 45, 11.
 κρείττους 7, 2.
 κρείττων 109, 8. 111, 9.
 Κρέοντα 45, 8.
 Κρεσφόντη 45, 12.
 Κρήτες 99, 5.
 κρῖ 73, 9.
 κρινόμενον 13, 8.
 κρίσις 85, 9.
 κροτέειν 60, 3.
 Κύκλωπας 8, 1.
 κυλιόμενοι 107, 2.
 Κυπριακὰ 85, 5.
 Κυπρίοις 53, 1. 69, 5.
 κύεα 80, 5. 81, 1.
 κυρίως 81, 14.
 κύειον 68, 7. 69, 2. 69, 4.
 69, 5. 75, 12. 77, 2,
 77, 6. 82, 12.

κυείου 80, 8.
 κυείων 75, 8.
 κλειωτέρα 24, 12.
 κωλύει 32, 6. 65, 4. 66, 4.
 κωλυθῆναι 102, 4.
 κωμάζειν 10, 3.
 κώμας 10, 2. 10, 4.
 κωμωδία 1, 8. 5, 6. 14, 1.
 15, 13. 16, 1.
 κωμωδίαν 8, 3.
 κωμωδίας 9, 9. 12, 14. 13,
 2. 17, 10. 31, 3. 41,
 8.
 κωμωδὸς 10, 3.
 κωμωδῶν 16, 3.
 κωμωδοποιοὶ 13, 4.

Λ.

Λαβεῖν 82, 4.
 λάβωμεν 43, 13.
 Λαῖος 92, 1.
 Λάκαινα 85, 10.
 Λακεδαιμόνα 103, 3.
 Λάκωνα 103, 2.
 λαμβάνει 60, 6.
 λαμπρὰ 93, 3.
 λανθάνει 89, 10.
 λανθάνοιτο 55, 11.
 λέγει 30, 11. 52, 4. 61,
 6. 70, 7. 81, 1. 99, 1.
 102, 6. 104, 8.
 λέγειν 30, 2. 48, 5. 60, 1.
 88, 14. 90, 3. 92, 4.
 97, 3.

λέγεται

I N D E X

λέγεται 15, 10.
 λέγομεν 15, 7. 28, 11. 34,
 11. 44, 10. 80, 6.
 λεγομένη 41, 3.
 λεγόμενοι 16, 4.
 λέγονται 76, 3. 98, 10.
 λέγοντας 23, 7.
 λέγοντες 19, 8.
 λέγοντος 63, 2. 63, 3.
 λέγουσι 103, 5.
 λέγω 111, 2. &c.
 λέγωμεν 1, 6. 17, 11. 25, 1.
 λέγων 14, 2.
 λεκτέον 38, 8.
 λεκτικῆς 15, 9.
 λεκτικὸν 15, 6.
 λεληθασιν 16, 1.
 λέξει 21, 13. 55, 7. 77,
 12. 81, 14. 86, 10.
 93, 1. 93, 11.
 λέξεις 21, 6.
 λέξεως 15, 1. 15, 4. 62, 2.
 63, 5. 64, 1. 75, 7.
 77, 4. 93, 12. 101, 7.
 λέξιν 18, 12. 20, 2. 24,
 5. 63, 5. 82, 10. 86,
 6. 98, 12.
 λέξις 18, 11. 19, 11. 24,
 5. 38, 1. 93, 3.
 λευκογραφῆσας 23, 2.
 λευκὸν 66, 13.
 λεχθεσῶν 7, 4.
 λεχθέντας 10, 4.
 λεχθήσεται 72, 6.
 λῆψις 58, 13.
 λίαν 84, 11. 93, 3. 107, 6.

λόγοις 2, 15. 50, 6. 82, 11.
 104, 6.
 λόγον 14, 8. 18, 6. 63, 3.
 63, 4. 67, 9.
 λόγῳ 46, 6. 57, 15. 64,
 3. 67, 6. 67, 7. 67,
 11.
 λόγου 16, 11. 62, 5. 65,
 7. 66, 2.
 λόγους 3, 4. 7, 7. 16, 10.
 56, 8. 91, 8.
 λόγῳ 50, 10.
 λόγῳ 2, 7. 18, 2.
 λόγων 23, 5. 24, 2. 24, 4.
 λοιποῖς 61, 10.
 λοιπὸν 58, 8. 62, 1.
 λοιπῶν 24, 8.
 Λυγχεῖ 35, 2. 58, 12.
 λύειν 44, 6. 62, 6. 95, 2.
 λύσει 60, 2.
 λυπηρῶς 10, 15.
 λύσεις 48, 7. 106, 1.
 λύσεων 93, 5. 111, 13.
 λύσιν 58, 10.
 λύσις 58, 7. 58, 8. 58, 13.
 60, 2.
 λυτέον 97, 1.

M

Μάγνητος 9, 13.
 μαζόν 74, 4.
 μαθήσεις 10, 13.
 μάδον 101, 1.

μακρὰ

VOCABULORUM.

μακρὰ 74, 9.
 μακρὰν 88, 9.
 μακρὸς 57, 15.
 μακροτέρῳ 73, 5.
 μάλιστα 33, 1. 82, 7. 102,
 5.
 μάλλον 4, 6. 21, 8. 30,
 10. 32, 3. 33, 2. 40,
 2. 41, 8. 61, 10. 62,
 4. 89, 5. 91, 7. 95, 7.
 111, 10.
 μαῖναι 28, 9.
 μανθάνειν 11, 4. 11, 7.
 μαρία 57, 12.
 μαρικῷ 56, 7.
 Μαρκῶνα 77, 13.
 Μαργείτης 12, 8. 12, 16.
 μάχη 84, 5.
 μέγα 82, 2.
 μεγάλα 62, 10.
 μεγάλη 39, 15.
 μεγάλῳ 40, 5.
 Μεγαλιωτῶν 68, 6.
 μεγαλοπρέπειας 87, 10.
 Μεγαρεῖς 9, 10.
 μέγας 84, 12.
 μεγέθει 25, 17. 27, 4. 84,
 12.
 μέγας 14, 10. 18, 2. 25,
 5. 26, 6. 27, 3. 60,
 7. 62, 8. 87, 5. 111,
 5.
 μεγέθους 27, 7.

μέγιστα 21, 10. 59, 8.
 μέγιστον 20, 3. 20, 12. 24.
 8. 25, 3. 40, 17. 82, 3.
 μεδῶδε 1, 6. 62, 4.
 μέζονος 98, 11.
 μέζω 13, 5.
 μέζων 27, 2.
 Μελέαχρον 40, 10.
 μέλι 75, 3.
 μέλλει 45, 13.
 μέλλη 44, 4.
 μελλῆσαι 45, 5.
 μέλλοι 1, 3.
 μέλλοντα 45, 2.
 μέλλων 44, 1. 45, 15. 57,
 6.
 μελοποιία 18, 11. 19, 12.
 24, 8.
 μελοποιίαν 18, 13.
 μελοποιίας 86, 3.
 μέλϑ 18, 6. 20, 2. 37,
 15. 38, 1.
 μέλοις 18, 8.
 μελῶν 37, 14.
 μεμυγμένοις 2, 8.
 Μεναλίππης 47, 14.
 Μενέλαος 47, 12.
 Μενελάου 105, 2.
 μέντοι 15, 14. 95, 7.
 μέρεσι 93, 2.
 μέρη 17, 5. 19, 9. 19, 12.
 21, 11. 37, 1.
 Μερόπη 45, 12.

μέρϑ

I N D E X

- μέσος 37, 12. 87, 8. 95, 6.
 μέσος 29, 6. 58, 9.
 μεσῶν 79, 1. 91, 8. 111, 12.
 μέσων 25, 6. 25, 11. 83, 4.
 μέσου 65, 6. 66, 6.
 μέσῳ 64, 15.
 μεταβαίνει 58, 10.
 μεταβαλεῖν 15, 1.
 μεταβάλλειν 27, 6. 40, 3. 67, 12.
 μεταβάλλοντα 9, 1.
 μεταβάλλοντας 39, 1.
 μεταβάλλον 39, 14.
 μεταβαλῶσα 14, 5.
 μεταβάσεως 58, 11.
 μεταβάσεως 15, 18.
 μετάβασις 34, 2. 34, 4.
 μεταβολὰς 14, 5.
 μεταβολή 34, 10. 35, 6.
 μεταβολῆς 80, 8.
 μεταξὺ 27, 13. 39, 12. 74, 6. 75, 5.
 μεταπίπτεν 39, 7.
 μεταπίπτει 80, 5. 81, 1.
 μεταπίπτειν 29, 5.
 μεταφέρειν 82, 5.
 μεταφορά 68, 7. 69, 6. 77, 1. 82, 12.
 μεταφοραί 82, 8.
 μεταφοραῖς 79, 2. 93, 12.
 μεταφορὰν 75, 12. 76, 6. 99, 8. 100, 1, 4. 101, 4.
 μεταφορᾶς 72, 11.
 μεταφορικόν 82, 4.
 μεταφορῶν 76, 2. 88, 4.
 μετέθηκα 80, 12.
 μέτρα 4, 7. 11, 12. 30, 5.
 μετριάζοντα 84, 13.
 μετρικῇ 65, 3.
 μετρικοῖς 64, 16.
 μέτροις 2, 15.
 μέτρον 4, 2. 4, 5. 12, 9. 15, 2. 15, 5. 16, 12. 79, 1. 80, 4. 86, 12. 87, 14.
 μέτρον 16, 11. 30, 6. 111, 1.
 μέτρῳ 3, 6. 5, 4. 12, 10. 83, 1. 88, 1. 109, 10.
 μέτρων 3, 1. 4, 3. 15, 6. 18, 7. 18, 12. 30, 7. 32, 3. 88, 3.
 μέχει 3, 2. 16, 11. 27, 2. 58, 9. 38, 11. 59, 1.
 μηδ' 44, 2. 109, 3.
 μηδαμῇ 95, 10.
 μηδὲ 77, 1. 84, 10.
 Μηδεία 48, 8.
 Μηδείαν 44, 13. 60, 10.
 μηδὲν 25, 5. 29, 7. 49, 3. 91, 9.
 μηδετέρων 43, 14.
 μηδετέρως 97, 2.
 μήδ' 25, 12.
 μηδὲν 104, 10.

VOCABULORUM.

μῆκε 17, 1. 64, 14. 110,
 4. 111, 1.
 μῆκε 26, 8. 60, 6. 86,
 11.
 μῆκος 26, 9. 86, 12.
 μῆκύνεται 57, 14.
 μῆνιν 63, 14.
 μητέρα 35, 1. 44, 4. 45,
 15.
 μήτηρ 44, 4.
 μηχανῇ 48, 9.
 μηχανῆς 48, 8.
 μία 28, 1. 29, 2. 74, 1.
 85, 6. 110, 7. 111, 3.
 μίαν 17, 2. 28, 11. 65,
 4. 66, 1. 83, 3. 85, 4.
 87, 4.
 μῆς 29, 4. 34, 2. 65, 8.
 84, 1. 111, 6.
 μαρὸν 39, 3. 45, 6. 45,
 10.
 μαγνοὶ 88, 8.
 μαγνῶσα 2, 15.
 μαγνῶων 4, 7.
 μακρὰν 81, 5. 85, 5.
 μακρᾶς 85, 8.
 μακρὸν 11, 14. 14, 4. 17,
 2. 109, 10.
 μακρὸς 81, 2.
 μακρῶν 14, 10.
 μακτῶ 4, 8.
 μιμεῖσθαι 2, 2. 7, 1. 8, 4.
 8, 7. 10, 11. 11, 11.
 49, 6. 82, 10. 87, 7.
 93, 9.

μιμεῖται 32, 4.
 μῖμημα 11, 9.
 μῖμῆμασι 10, 14.
 μιμήσεως 110, 4.
 μιμήσωνται 20, 10.
 μιμήσαιο 8, 2. 8, 6.
 μιμήσασθαι 7, 5. 94, 3.
 μιμήσεις 2, 1. 33, 11.
 μιμήσεων 7, 4.
 μιμήσεως 10, 7. 10, 13. 38,
 12. 43, 10. 82, 14.
 μῖμῆσιν 2, 7. 3, 6. 4, 1.
 4, 7. 5, 8. 25, 4. 32,
 4. 47, 9. 88, 2.
 μῖμῆσις 15, 13. 18, 14. 19,
 5. 20, 4. 23, 2. 29,
 3. 32, 16. 36, 2. 49,
 5. 88, 6. 106, 3. 110,
 8. 111, 6.
 μιμητὴς 9, 4. 89, 1. 93, 7.
 μιμητικάς 29, 2.
 μιμητικῶν 38, 11.
 μιμητικῆς 17, 9. 83, 2.
 μιμητικώτατον 10, 12.
 μιμουμένη 106, 6.
 μιμούμενοι 6, 1.
 μιμουμένον 49, 9.
 μιμουμένοις 9, 2.
 μιμουμένων 109, 5.
 μιμῶνται 2, 4. 2, 12. 2,
 14. 6, 1. 9, 5. 9, 6.
 9, 8. 19, 12. 19, 13.
 μῖμοις 3, 3. 7, 11.
 μῖμων 5, 5.
 Μίτι 33, 7.

I N D E X

Μίτυος 33, 6.
 Μισαρίδης 109, 2.
 μνήμης 52, 8.
 μνημονεύονται 16, 5.
 μνησθέντων 58, 1.
 μνηστές 53, 3.
 μόνα 75, 3.
 μόναι 55, 5. 85, 7.
 μόνοις 6, 3.
 μόνον 2, 9. 2, 14. 11, 4.
 18, 7. 25, 15. 32, 16.
 36, 5. 43, 7. 57, 8.
 80, 7. 82, 4. 87, 8.
 98, 8. 100, 4.
 μόνος 12, 13. 88, 12.
 μόνος 16, 11. 57, 16.
 μόνος 61, 1.
 μόρια 11, 12.
 μορίοις 18, 3.
 μορίον 15, 15. 18, 10. 29,
 8. 61, 8.
 μορίων 1, 5.
 μορφάς 11, 2.
 μορφῶν 49, 8.
 μεσικὴν 110, 1.
 μεσικὸν 4, 3.
 μοχθηρία 194, 9.
 μοχθηρίαν 39, 14. 40, 5.
 μοχθηρὸν 81, 5.
 μοχθηρὰς 39, 3.
 μυδένματος 91, 9.
 μῦθοι 33, 11.
 μῦθοις 45, 19.
 μῦθον 19, 5. 20, 2. 21, 9.
 28, 4. 29, 3. 31, 4.

32, 10. 40, 2. 43, 1.
 60, 6. 110, 10.
 μῦθος 19, 5. 19, 11. 20,
 12. 22, 2. 27, 8. 52,
 5.
 μῦθος 21, 11. 34, 5. 35,
 13. 37, 1. 48, 7. 57,
 5. 61, 10.
 μῦθοις 1, 3. 16, 7. 16, 10.
 25, 12. 33, 9. 38, 7.
 40, 8. 44, 6. 46, 3.
 55, 7. 83, 2.
 μῦθον 41, 9. 60, 1.
 μῦθων 14, 10. 26, 7. 31,
 17. 32, 3. 32, 9. 33,
 10. 48, 7.
 Μυθίσκος 107, 7.
 μῦθον 111, 1.
 μυθί 69, 12.
 μυθίον 96, 13.
 μυθίων 26, 5.
 Μυσίαν 92, 4.
 Μυσσίς 92, 3.

N.

Νάπι 75, 4.
 ναυμαχία 84, 4.
 Νεοπύλεμος 85, 9.
 νεοτεύκτες 101, 9.
 νέων 21, 2.
 νέων 85, 2.
 νῆες 69, 10.

VOCABULORUM.

Νικόχαις 7, 10.

νιν 81, 12.

Νόβλω 60, 10.

νίπλος 51, 7.

νομίζμενα 14, 3.

νόμος 57, 1.

νυν 3, 2. 69, 13. 98, 6.

νύξ 101, 5.

Ξ.

Ξ 74, 8. 75, 2.

Ξωαρχου 3, 3.

Ξενικοῖς 75, 11.

Ξενικόν 75, 11.

Ξένοις 57, 2.

Ξενοφάνης 98, 1.

Ο.

Ὅγκος 87, 10.

ὀγκασσατον 88, 3.

ὀδυνηρά 37, 4.

ὀδύνης 15, 18.

Ὀδυσεά 103, 5.

Ὀδυσεῖ 35, 1. 54, 9.

Ὀδυσεια 13, 1. 41, 4. 86,

9. 92, 7. 111, 4.

Ὀδυσειαν 28, 7. 29, 1.

Ὀδυσειας 57, 14. 85, 6.

Ὀδυσεὺς 51, 4. 69, 12.

Ὀδυσεως 47, 13.

ὄδω 9, 7. 53, 3. 101, 7.

101, 10.

οἶαν 28, 11.

οἶδε 17, 6. 17, 7.

Οἰδίποδι 34, 12. 35, 9. 49,

5. 55, 3.

Οἰδίποδος 43, 4.

Οἰδίπου 34, 12. 40, 10. 110,

6.

Οἰδίπους 39, 16. 44, 15. 92,

1.

οἶν 100, 3.

οἶησι 103, 1.

οἶκεια 12, 2. 41, 9. 57,

11.

οἰκείαν 13, 3. 43, 9. 49, 7.

83, 5.

οἰκείον 15, 5. 24, 10.

οἰκείω 73, 5.

οἰκείων 72, 12. 87, 10.

οἰκεται 26, 4.

οἰκίας 40, 9. 45, 19.

οἶκει 57, 17.

οἰκονομεῖ 41, 1.

οἰκτερά 43, 12.

οἶνον 101, 7. 101, 13.

οἶνου 73, 1.

οἶνόφλυξιν 99, 7.

οἶνοχρεύειν 101, 12.

οἶοι 97, 1.

οἶδυμος 63, 11.

οἶον 2, 9. 82.

οἶονται 27, 8. 28, 4. 90,

4. 103, 2.

οἶου 40, 5.

I N D E X

- οἰοῖς 50, 11. 96, 4. 104,
 2.
 ὀκτὼ 85, 8.
 ὀλῆ 108, 2.
 ὀλλῶ 60, 9. 83, 4.
 ὀλῆς 25, 4. 29, 4.
 ὀλίγα 89, 2.
 ὀλιγάκις 15, 8. 45, 7. 89,
 2.
 ὀλίγας 40, 8.
 ὀλίγῳ 81, 4.
 ὀλίγοι 19, 14.
 ὀλίγοις 32, 1.
 ὀλίγῳ 80, 13.
 ὀλον 25, 5. 26, 4. 29, 7.
 37, 12. 59, 3. 60, 5.
 61, 14. 83, 5. 84,
 11.
 ὀλου 38, 1. 61, 8. 89,
 1.
 ὀλων 37, 13.
 ὀλος 21, 2. 47, 4. 73, 1.
 95, 10. 103, 7.
 ὀμαδὸν 99, 14.
 ὀμαλὸν 47, 8.
 ὀμαλῶς 47, 10.
 ὀμβρῶ 100, 9.
 Ὀμηρεὺς 7, 8. 8, 8. 12, 13.
 28, 5. 50, 2. 84, 9.
 86, 6. 88, 11. 90, 3.
 Ὀμήρου 12, 6. 12, 7.
 Ὀμήρῳ 4, 4. 9, 5.
 ὀμμάτων 55, 8.
 ὀμῳίας 83, 6.
 ὁμοιον 39, 10. 39, 11. 47,
 7. 82, 6. 87, 13.
 ὁμοιῶ 53, 5.
 ὁμοίοις 7, 3. 7, 9. 49, 8.
 ὁμοίως 1, 5. 7, 11. 11, 5.
 17, 4. 23, 1. 29, 1.
 31, 13. 45, 7. 70, 4.
 71, 1. 72, 1. 72, 6.
 72, 8.
 ὁμως 32, 1. 47, 10.
 ὅν 63, 16. 91, 5.
 ὄν 98, 10.
 ὄνομα 64, 2. 66, 6. 68, 5.
 72, 5. 75, 2. 80, 8.
 ὀνομαζομένου 74, 2.
 ὀνομάζουσι 3, 7.
 ὀνόμασι 82, 3.
 ὀνομασίας 24, 6.
 ὀνόματα 10, 1. 31, 1. 31,
 14. 57, 10. 80, 6.
 ὀνόματος 66, 15. 68, 1. 69,
 6.
 ὀνομάτων 31, 7. 66, 12. 67,
 8. 74, 5. 75, 8. 76,
 5. 77, 5. 80, 3. 82,
 6. 82, 11.
 ὄντα 89, 9.
 ὄντος 11, 11. 57, 16. 91,
 1. 91, 3.
 ὄντων 39, 16. 87, 10. 93,
 9.
 ὀξύπηπ 64, 15.
 ὀπλων 85, 9. 98, 3.
 ὀπώδην 25, 12.

ὀπουῖα

VOCABULORUM.

ἐποίη 23, 8. 94, 8. 109,

7.

ἐποίησιν 110, 7.

ἐποιήσῃ 110, 8.

ἐποίησεν 77, 11.

ἐπου 25, 13.

Ὁπέντιος 109, 2.

ὅπως 20, 9. 46, 5. 57, 10.

ὅρῳ 43, 1. 49, 3. 89, 7.

ὀργήν 62, 7.

ὀργισμῶν 56, 6.

ὀργίλοις 49, 9.

Ὁρέση 36, 7. 47, 12. 57,

12. 105, 1.

Ὁρέσην 40, 10. 54, 2.

Ὁρέσης 42, 1. 52, 1. 53, 6.

Ὁρέσου 44, 7. 105, 1.

ὀρῶ 98, 5.

ὀρῶν 104, 8.

ὀρῶν 40, 16.

ὀρῶτης 93, 14.

ὀρῶτητα 105, 4.

ὀρῶς 77, 8. 94, 4. 95, 4.

95, 9.

ὀρισμὸς 67, 8.

ὀρμεῖν 69, 11.

ὀρμῶντες 13, 3.

ὀρον 18, 1.

ὀρῶ 26, 9. 27, 2. 27, 7.

86, 12.

ὀρχήσει 7, 6.

ὀρχησις 109, 3.

ὀρχησικόν 88, 7.

ὀρχησικωτέραν 15, 4.

ὀρχησῶν 2, 13.

ὀρῶμεν 11, 1.

ὀρῶν 55, 9.

ὀρῶντα 56, 1. 98, 12.

ὀρῶντες 11, 6.

ὅσα 1, 5. 28, 8. 33, 5.

62, 5. 81, 13. 82, 5.

ὅσαις 46, 1.

ὅσαπερ 109, 9.

ὅσοι 28, 2. 60, 8.

ὅσοις 19, 8. 40, 11. 82, 11.

110, 7.

ὅσον 44, 4. 80, 2.

ὅσω 27, 4. 32, 4.

ὅταν 33, 2. 35, 8. 44, 2.

61, 3. 70, 4. 74, 2.

91, 1. 101, 14. 104, 9.

ὅτε 8, 7. 35, 11. 98, 10.

ὅτω 98, 10.

ὅτι 3, 4. 29, 8. 75, 2.

93, 14. 109, 2.

ὅτις 42, 2. 45, 7. 81, 10.

88, 9.

ὅτις 28, 1.

ὅτις 64, 5. 64, 11.

ὅτις 3, 2.

ὅτις 12, 6. 42, 2.

ὅτις 53, 6.

ὅτις 31, 13. 32, 5.

ὅτις 51, 2.

ὅτις 51, 4.

ὅτις 98, 14.

ὅτις 2, 1. 21, 11. 33, 12.

ὅτις 18, 1.

I N D E X

οὔτε 26, 1. 43, 15. 65, 4.

82, 4. 97, 3. &c.

οὐπδανός 80, 13.

ἔτοι 2, 13. 10, 2. 108, 1.

ἔτος 11, 8. 13, 2. 53, 6.

ἔτω 2, 6. 97, 2. 98, 6.

&c.

ἔτος 29, 5. 33, 3. 56, 10.

56, 11. 57, 17. 95, 5.

98, 2.

ὅψ 74, 1.

ὅψ 15, 1. 16, 3.

ὅψεων 24, 12.

ὅψεως 18, 10. 42, 3. 43,

4. 43, 6. 86, 4.

ὅψιν 20, 1. 110, 1.

ὅψις 19, 11. 24, 9.

Π.

Παθεῖν 40, 12.

πάθεισιν 56, 5.

πάθη 2, 14. 44, 3. 46, 1.

62, 7. 93, 12.

παθημάτων 18, 5. 86, 5.

παθητικὴ 59, 4.

παθητικὴν 86, 3.

παθητικὴν 78, 8.

παῖδοι 43, 3.

παῖδος 37, 2. 37, 3. 44, 1.

παῖδας 44, 13.

παῖδου 58, 13.

παίδων 10, 11.

πάλαι 45, 16.

παλαιοὶ 44, 11.

παλαιῶν 12, 11.

παλιν 18, 8. 93, 3.

παμμέγιστος 26, 3.

πάμμικρον 26, 1.

πάν 20, 1. 75, 12. 100,

2.

παννύχοι 99, 10.

πάντα 17, 8. 109, 9.

πάντας 9, 1. 10, 14. 32,

2. 86, 10.

πάντες 6, 4. 19, 4. 28, 2.

90, 1. 100, 1.

πάντων 39, 4.

πάντως 31, 15.

παραδεδωμένοις 44, 9.

παραδεδωμένων 31, 16.

παραδείγμα 47, 11. 50, 1.

75, 9. 95, 6. 104, 3.

παρακλησάτω 66, 15.

παραλογίζεται 91, 5.

παραλογισμὸν 54, 11.

παραλογισμός 90, 4.

παραλογισμῶ 54, 8.

παραπλήσιον 22, 3.

παρασκευάζειν 43, 5. 43, 10.

45, 18. 62, 7. 62, 12.

παρασκευάζεσθαι 63, 2.

παρασκευάζοντες 43, 7.

παρασκευασθῆναι 62, 5.

παρατείναντες 32, 14.

παραφυλαττομένου 57, 16.

παρειλημμένους 44, 6.

παρεῖδω 63, 16,

παρενείρειν 56, 10.

παρεσκευάζει 14, 9.

παρέχων

VOCABULORUM.

παρέχων 47, 9.
 παρήκοιεν 87, 4.
 Παρνασσῷ 28, 8.
 πάροδ' 37, 9. 37, 15.
 παρόδ' 37, 14.
 παρόντα 66, 12.
 παρωδίας 7, 9.
 παρώχηεν 101, 5.
 πᾶσα 64, 4.
 πᾶσι 1, 9. 5, 3. 51, 7.
 πᾶσαν 15, 14. 18, 13. 43, 8.
 πάσης 19, 9. 58, 6.
 πᾶσι 5, 3. 111, 7.
 πᾶσιν 5, 7.
 πασῶν 55, 1.
 πατίεα 44, 3.
 Παύσων 7, 2.
 πεδίον 99, 12.
 πείρας 87, 14.
 πείραδαι 59, 7.
 πειράται 17, 1.
 Πελοποννήσῳ 10, 1.
 πέμψας 36, 8.
 πέντε 24, 8. 75, 4. 105, 2.
 πέπει 75, 4.
 πεπλεγμένη 59, 3.
 πεπλεγμένῳ 34, 3. 38, 10. 86, 2.
 πεπλεγμένοι 33, 10.
 πεπλεγμένον 86, 9.
 πεποίηκασιν 28, 3.
 πεποίηκεν 88, 9.
 πεποιημένα 31, 12.
 πεποιημένα 51, 8.

πεποιημένας 21, 7.
 πεποιημένον 69, 1. 73, 1.
 πεποιημένους 57, 9.
 πεποιημένων 55, 5.
 πεποίηται 31, 15. 94, 8. 95, 3. 101, 8.
 πέπονδε 103, 1.
 πέπονθεν 21, 4.
 πέπσαγε 35, 12.
 πέπραγεν 35, 12.
 πεπραγμένα 58, 12.
 πεπραγμένον 98, 8.
 πεπραγμένων 35, 5.
 πέπραχται 98, 7.
 περαίνεις 18, 8.
 περαίνεμα 87, 9.
 περαίνουσα 18, 4.
 περδώρα 51, 2.
 περδωραίων 55, 5.
 περδωραίων 108, 7.
 περδωρον 17, 2.
 περδωρικός 10, 2.
 περπέται 34, 9. 36, 1. 37, 1. 37, 3. 59, 3.
 περπέται 21, 11. 35, 9.
 περπέταις 34, 2. 34, 4. 51, 7.
 περπέτων 86, 4.
 περπὴ 88, 5.
 περδωρία 37, 5.
 Πέρσας 8, 1.
 πέρισιν 60, 8.
 περσις 85, 10.
 πέφυκε 64, 4.
 πέφυκεν 19, 2. 25, 8. 25, 9.

πεφυκότε

I N D E X

- πεφυκότες 11, 13.
 πεφυκῆα 66, 1.
 πεφυκῆαν 65, 5. 66, 5.
 Πηλείδης 73, 8.
 Πηλεὺς 59, 5.
 Πηληϊάδῃ 73, 8.
 πιδανὸν 31, 8. 103, 9.
 πιδανώτατοι 56, 4.
 πίδηκον 107, 6.
 Πινδάρῳ 108, 1.
 πινόντων 101, 13.
 πιστεύομεν 31, 9.
 πίστεως 51, 6.
 πλάγῃ 10, 4.
 πλείους 84, 2. 110, 9. 111, 2.
 πλείονων 65, 5. 66, 5. 67, 12. 111, 2.
 πλείστα 15, 7. 59, 8.
 πλείστη 1, 9.
 πλείστοι 50, 9.
 πλείστον 21, 2.
 πλέξαρες 60, 2.
 πλέον 85, 8.
 πλέων 101, 5.
 πληγῆναι 28, 8.
 πλήθει 74, 10.
 πλήθι 15, 9. 16, 6.
 πληθὺς 14, 7. 87, 3.
 πλὺν 3, 6. 4, 5. 44, 1. 62, 11.
 πληρῶν 87, 13.
 πλοκῇ 60, 2.
 ποδὶς 80, 11.
 πόδιν 38, 7.
 ποῖα 19, 10. 30, 11. 43, 11. 43, 12.
 ποιεῖν 25, 1.
 ποιᾶς 19, 2.
 ποιῇ 8, 8. 29, 8. 45, 7. 65, 4. 66, 4. 81, 14. 87, 13. 95, 6.
 ποιεῖν 3, 7. 10, 5. 32, 5. 45, 2. 50, 1. 56, 4. 63, 15. 66, 1. 77, 11. 88, 11. 87, 9. 88, 13. 89, 5. 97, 1. 111, 8.
 ποιείνδῃ 10, 13. 85, 7.
 ποιῇ 46, 6. 74, 3. 83, 5.
 ποιήμα 12, 6.
 ποιήματα 28, 3. 111, 5.
 ποιήματων 86, 7.
 ποιῆσαι 40, 12. 45, 3. 47, 8. 71, 5.
 ποιήσατος 80, 7.
 ποιήσας 7, 9. 85, 5.
 ποιήσῃ 11, 9. 21, 7. 77, 1. 92, 9.
 ποιήσῃ 75, 13.
 ποιήσιν 12, 1. 13, 3. 15, 4. 85, 3. 103, 8.
 ποιήσις 1, 4. 1, 8. 5, 5. 12, 2. 30, 9. 31, 1. 75, 9.
 ποιηταὶ 12, 12. 16, 5. 21, 3. 22, 1. 40, 7. 41, 7.
 ποιηταῖς 93, 13.
 ποιητὰς 4, 1. 59, 9.
 ποιητῶν 4, 5. 4, 6. 32, 2. 43, 10. 49, 9. 88, 14.

ποιητῆς

VOCABULORUM.

ποιητής 9, 12. 12, 12. 30,
 4. 32, 4. 52, 4. 92,
 9. 93, 7.
 ποιητικῇ 50, 4.
 ποιητικῇ 56, 7.
 ποιητικῶν 10, 9. 63, 10.
 ποιητικῆς 1, 1. 24, 10. 63,
 16. 93, 14. 94, 1. 108,
 6. 111, 15.
 ποιητοῦ 30, 2. 42, 5. 51,
 8.
 ποιητῶν 24, 13. 28, 2. 32,
 12. 41, 2. 59, 10. 84,
 8. 88, 13.
 ποιηλία 84, 13.
 ποιοὶ 20, 8.
 ποιοῖτο 3, 5. 4, 7. 88, 2.
 ποιότης 20, 7.
 ποιῶμενοι 10, 1.
 ποιῶντα 56, 9.
 ποιῶνται 2, 7. 5, 8. 18, 9.
 18, 11. 32, 11.
 ποιῶντες 12, 5. 32, 14. 41,
 7. 49, 8.
 ποίοις 18, 15. 19, 7. 46,
 2.
 ποῖσι 31, 6. 85, 4.
 ποίω 30, 11.
 ποιῶν 28, 7. 43, 15.
 ποίων 1, 4. 93, 6.
 ποιῶσιν 110, 10.
 πόλεμον 84, 10.
 πόλεων 14, 3.
 πόλεως 73, 8.
 πόλη 73, 8.

πολιτικῆς 23, 6. 93, 14.
 πολιτικῶς 33, 7.
 πολλά 2, 4. 27, 9. 45, 16.
 57, 15. 61, 6. 68, 5.
 87, 7. 88, 12. 93, 12.
 111, 4.
 πολλαὶ 28, 1. 40, 15. 85,
 8.
 πολλαῖς 14, 3.
 πολλάκις 32, 15. 50, 5. 58,
 8.
 πολλὰς 14, 5.
 πολλὰν 107, 1.
 πολλοὶ 21, 3. 60, 2. 84,
 8. 100, 1.
 πολλοῖς 67, 2. 85, 1. 88,
 2.
 πολλοῦ 69, 13.
 πολλὰς 12, 7.
 πολλῶν 9, 12. 110, 5.
 πολὺ 15, 11. 21, 8. 34,
 7. 60, 7. 69, 13. 87,
 5. 100, 2.
 Πολύγνωτον 21, 4.
 Πολύγνωτος 7, 2. 21, 4.
 Πολυίδης 57, 7.
 Πολυῖδε 54, 1.
 πολυμερῇ 85, 4.
 πολύμυθον 60, 5.
 πονηρία 105, 1.
 πονηρίας 47, 11. 61, 4.
 πονηρὸν 39, 6.
 πῶσα 111, 12.
 πῶσαι 10, 7.
 ποταχῶς 102, 1. 102, 4.

T

ποσειδῶν

I N D E X

- Ποσειδών 57, 16.
 ποσὸν 37, 7. 38, 4.
 πόσων 1, 4. 93, 5.
 πότε 16, 3. 27, 1. 66,
 13.
 πότερον 106, 3.
 ποτέρων 95, 10.
 πρᾶγμα 25, 15.
 πράγμασιν 43, 11. 49, 3.
 62, 2. 62, 9.
 πράγματα 20, 11. 22, 1.
 31, 14. 43, 2.
 πράγματις 27, 2.
 πραγμάτων 19, 6. 20, 3.
 21, 10. 25, 2. 29, 5.
 42, 5. 46, 2. 48, 3.
 55, 1.
 πρακτικὸν 88, 7.
 πράξει 44, 13. 45, 4. 45,
 5. 45, 9.
 πράξαντα 45, 10.
 πράξει 20, 6.
 πράξεις 2, 14. 12, 3. 19,
 1. 20, 8. 20, 11. 27,
 10. 32, 5. 33, 11. 43,
 14.
 πράξεων 19, 2. 20, 5. 32,
 9. 36, 2. 111, 3.
 πράξεως 18, 1. 18, 14. 19,
 5. 20, 13. 23, 3. 25,
 4. 29, 3. 32, 16. 35,
 14. 84, 1. 111, 6.
 πράξιν 28, 11. 34, 1. 44,
 11. 83, 3. 85, 4.
- πράξις 20, 7. 28, 1. 37, 4.
 47, 1.
 πράξιν 10, 6. 30, 12. 48,
 5. 82, 13.
 πράττεται 18, 14.
 πραττόμενα 87, 7.
 πραττομένοις 55, 10.
 πραττομένων 34, 10.
 πράττοντα 89, 8. 98, 9.
 πράττοντας 6, 1. 9, 1. 9, 6.
 19, 7.
 πράττοντες 18, 8.
 πραττόντων 18, 15. 23, 3.
 πράττησιν 20, 10.
 πρέπον 55, 10. 60, 7.
 πριπόντως 82, 2.
 πρὶν 45, 3. 101, 1. 101,
 3.
 πράγοντες 11, 14.
 πραγόντων 14, 4.
 πραγμαγορεύσεως 49, 2.
 πραιρείδαι 91, 6.
 πραιρείται 24, 1.
 πραιρίσιν 23, 8. 47, 1.
 πρεβεληκότα 94, 6.
 πρεβλημα 103, 7.
 πρεβλήμασιν 95, 2.
 πρεβλημάτων 93, 5.
 προγανηνημένων 34, 6.
 προείλετο 94, 3.
 προείλεται 94, 4.
 προεραχώς 11, 8.
 πρέλογ 37, 8. 37, 11.

προλόγος

VOCABULORUM.

ἀρολῆγοις 16, 6.
 Περχμηδεὺς 59, 6.
 περσαγορεύειν 10, 6.
 περσαγορεύοντες 4, 2.
 περσαγορεύοντα 72, 12.
 περσαγορευτέον 5, 2.
 περσεολῆς 64, 7. 64, 9. 64,
 10.
 περσέσει 45, 11.
 περσήκει 64, 16.
 περσεῖναι 91, 4.
 περσεῖν 107, 1.
 περσόν 29, 7.
 περσπολήσασθαι 28, 9.
 περσσημαίνει 66, 13. 66, 14.
 περσσιδέασιν 70, 7.
 περσσιδέντες 90, 1.
 περσφιδίαν 100, 5.
 περσσωπα 16, 5.
 περσσωπον 15, 17. 99, 4.
 περστερον 21, 13. 24, 5. 37,
 6. 38, 4. 42, 5. 50, 7.
 91, 2. 107, 5.
 περστερος 9, 13.
 προῦπολαμβάνουσι 102, 7.
 Πρωταγώρας 63, 12.
 προταγωνιστὴν 14, 9.
 προφάται 10, 13.
 προφάτη 37, 15. 41, 3. 41,
 6. 50, 8.
 προφῆται 22, 1.
 προφῆτην 1, 6. 12, 4. 15, 3.
 17, 4. 18, 9. 25, 3.
 38, 12. 46, 5. 70, 5.

91, 3. 95, 2. 98, 14.
 108, 5.
 προφῆτης 7, 10. 12, 15. 14,
 7. 16, 9. 86, 7.
 προφῆται 61, 11.
 προφῆταις 64, 2. 66, 15. 67,
 5.
 προφῆταις 85, 10.
 Πύδισα 92, 3.
 πυρὶ 76, 7.
 πυρὶ 75, 4.

P.

Ράδιον 77, 11.
 ραδύμοις 49, 9.
 ραφιδίαν 5, 1.
 ραφιδῶντα 108, 7.
 ρῆμα 64, 2. 66, 10.
 ρήματος 66, 15. 67, 5.
 ρημάτων 67, 7. 67, 9.
 ρήσεις 21, 6.
 ρῆσιν 61, 13.
 ρῆσις 47, 14.
 ρητοικῆς 23, 6. 62, 3.
 ρητοικῶς 23, 7.
 ρυθμὸν 18, 6.
 ρυθμῶ 11, 12.
 ρυθμῶ 2, 7. 2, 9. 2, 12.
 5, 4.
 ρυθμῶν 2, 13. 11, 13.

T 2

Σ 64,

I N D E X

Σ.

Σ 64, 10. 75, 6.
 Σαλαμίην 84, 8.
 σάραξ 80, 11.
 σατυρικῶν 15, 4.
 σατυρικῶν 15, 1.
 σαυρωτῆρος 98, 5.
 σαφές 77, 4. 77, 8.
 σαφεστάτη 75, 8.
 σαφέστερον 44, 10.
 σαφῆ 75, 7.
 σαφηνειαν 77, 3.
 σέθεν 81, 12.
 σεμνή 75, 10.
 σεμνότεροι 12, 2.
 σημαίνει 35, 6. 66, 9. 66,
 10. 67, 7.
 σημαίνειν 67, 13. 102, 1.
 σημαίνον 67, 10.
 σημαίνοντος 68, 3.
 σημαίνοντων 68, 2. 68, 4.
 σημαίνουσα 67, 1.
 σημαντική 66, 7. 66, 11.
 67, 6.
 σημαντικὴν 65, 5. 66, 1.
 σημαντικὸν 66, 8.
 σημείοις 108, 7.
 σημείον 10, 1. 10, 14. 15,
 6. 21, 12. 40, 6. 55,
 11. 60, 8. 82, 5. 90,
 1. 110, 8.
 σημείων 50, 9. 52, 3. 55,
 5.
 σημῆναι 102, 1.

Σθενέλου 75, 10.
 σίγνον 69, 5.
 σίδηρον 101, 10.
 Σικελία 84, 5.
 Σικελίας 9, 11. 16, 8.
 Σίνων 85, 11.
 Σίσυφος 61, 4.
 σχάφης 51, 3.
 σκεπίσαι 106, 2.
 σκεπίειον 98, 8.
 σκευοποιεῖν 24, 13.
 σκηνῆς 37, 11. 38, 2. 56,
 2. 87, 7. 89, 9.
 σκηνῶν 40, 17.
 σκηνογραφίαν 14, 9.
 σκληρότητος 50, 1.
 σκοπεῖν 57, 11. 104, 6.
 Σκύλλαν 107, 4.
 Σκύλλη 47, 14.
 σμικρότητα 62, 8.
 σοφιστῶν 54, 1.
 Σοφοκλῆς 61, 9.
 Σοφοκλέους 44, 15. 49, 5.
 52, 6. 55, 3. 110, 6.
 Σοφοκλῆς 9, 5. 14, 10. 96,
 4.
 σοφός 61, 4.
 σπείρειν 72, 7. 72, 8.
 σπείρων 72, 10.
 σπουδαίεσσι 16, 2.
 σπουδαία 12, 12.
 σπουδαίας 17, 7. 18, 2.
 σπουδαῖον 98, 9.
 σπουδαϊότητος 30, 9.
 σπουδαίοις 6, 2. 9, 5.
 σπουδαίων 16, 12.

σπουδῆς

VOCABULORUM.

αποδῆς 63, 11.
 σαδίων 26, 5.
 σάσιμον 37, 9. 38, 1.
 σασιμώτατον 88, 3.
 σσιχῆιον 64, 1. 64, 3. 64,
 6.
 σῆματος 64, 13.
 σχάζει 38, 6. 46, 4.
 σχάζεται 31, 1.
 σχάζονται 61, 1.
 σωτῶν 51, 5.
 συγκειμένη 111, 3.
 σύγκειται 67, 8. 68, 2. 68,
 4. 74, 7.
 συγχεῖται 26, 1.
 συκοφαντῆσι 59, 9.
 συλλαβῇ 64, 2. 64, 17. 65,
 1.
 συλλαβῇ 73, 6.
 συλλογίζεσθαι 11, 7.
 συλλογίζονται 102, 8.
 συλλογισμῶ 53, 4. 55, 6.
 συμβαίνει 11, 6. 27, 5. 27,
 9. 30, 12. 35, 12. 54,
 3. 74, 10. 89, 7.
 συμβαίνειν 34, 6. 48, 7.
 συμβαῖνον 10, 15. 39, 12.
 συμβαινόντων 43, 3.
 συμβάλλονται 77, 3.
 συμβέβηκε 46, 1.
 συμβέβηκεν 40, 11.
 συμβέβηκός 94, 3. 94, 5. 96,
 1.
 συμβῆ 32, 5.
 συμβήσεται 36, 3.
 συμπεριλαμβάνουσιν 20, 10.

συμπιπνόντων 43, 12.
 σύμφυτα 50, 10.
 σύμφυτον 10, 11.
 συναγωνίζεσθαι 61, 8.
 συναπεργάζεσθαι 55, 7.
 συναπεργάζεσθαι 56, 3.
 συνάπτοντες 3, 6.
 συνάψαι 76, 4.
 συνδισμος 64, 2. 65, 3.
 συνδισμῶ 67, 13.
 συνδισμων 67, 12.
 συνδηλος 27, 2.
 συνέβη 28, 8. 35, 4. 57, 3.
 84, 2.
 συνελογίσασθαι 54, 5.
 συνεσθάναι 29, 5. 43, 1.
 σωέσθηκεν 25, 15. 86, 8.
 111, 5.
 σωέσθησαν 29, 1.
 σωεσθῶτας 25, 12.
 συνετὴ 64, 4.
 συνεχῶς 34, 1.
 συνηθείας 2, 5.
 συνηθείς 83, 6.
 συνήδεσιν 18, 12. 19, 6. 38,
 9. 76, 5.
 σωθετὴ 64, 17. 66, 7. 66,
 10. 67, 6.
 συνήδετος 54, 8.
 συνιστάναι 55, 7. 83, 5.
 συνιστάντας 38, 6.
 συνίστασθαι 1, 3. 22, 1. 71,
 6. 92, 6.
 σύνολον 2, 1.
 συμφορᾶσαι 87, 1.
 συμτείνεσθαι 84, 6.

συντίθενται

I N D E X

συντίθενται 40, 9.
 συντίθεσθαι 65, 5. 66, 5.
 σύντομα 57, 13.
 συνείγνων 2, 11. 99, 14.
 συσάσει 48, 3.
 συσάσεις 87, 3.
 συσάσεως 34, 5. 40, 13. 42,
 4. 46, 2. 86, 11.
 σύσασιν 21, 9. 25, 2. 41,
 4. 88, 9.
 σύσασις 20, 4. 39, 8. 41,
 3.
 σύστημα 60, 4.
 συσῆσαντες 31, 4.
 σφόδρα 39, 6.
 χεδόν 6, 3. 22, 2. 84, 8.
 χήμασι 2, 4. 56, 3. 64,
 13.
 χήμαϊα 12, 14. 13, 6. 16,
 4. 63, 5.
 χηματιζομένων 2, 13.
 χημάτων 108, 4.
 σωθῆναι 35, 5.
 Σωκρατικὲς 3, 4.
 σῶμα 99, 4.
 σωματι 51, 1.
 σωματων 26, 6.
 Σωσίφρατος 109, 1.
 σωτηρία 57, 9. 57, 12.
 Σώφρονε 3, 3.

T.

ταμείν 70, 2.
 τάμην 70, 1.

τάξει 25, 17.
 ταπεινὴ 75, 9.
 ταπεινὴν 75, 7.
 ταπεινὸν 77, 1.
 ταῦτα 37, 1. 38, 5. 94, 8.
 III, 5.
 ταύταις 9, 2.
 ταύτας 5, 7. 7, 4. 7, 7.
 19, 3. 45, 19.
 ταύτη 16, 13. 84, 9. 97,
 1. 102, 4.
 ταύτῳ 23, 3. 38, 10. 57,
 2.
 ταύτης 29, 4. 40, 13. 64,
 6.
 ταχὺ 89, 13.
 Τεγέας 92, 4.
 τελείαν 83, 4.
 τελείας 18, 2. 25, 4. 32,
 16.
 τελευτᾷ 74, 6. 75, 2.
 τελευταῖον 45, 12.
 τελευτᾶν 25, 13.
 τελευτῇ 25, 9.
 τελευτῶν 25, 6.
 τελευτῆς 42, 1.
 τελευτῶσα 41, 4.
 τελευτῶσι 40, 16.
 τέλος 20, 7. 20, 12. 66,
 2. 83, 4. 84, 6. 87, 2.
 95, 4. 110, 4.
 τέλοισι 58, 11. 59, 1. 95,
 4. III, 10.
 τερατῶδες 43, 7.
 τίσπαρα 59, 2.
 τεταγμένα 25, 16.

τετάραται

VOCABULORUM.

τετάρτη 53, 4.
 τέταρτον 24, 4. 47, 8. 59,
 6. 70, 5. 70, 6.
 τετάρτη 70, 6.
 τετραμέτρον 88, 6.
 τετραμέτρον 15, 3.
 τετραπλὴν 68, 5.
 τέσσαρα 46, 4.
 τέχναις 2, 6.
 τέχνῃ 24, 13. 108, 2.
 τέχνῳ 28, 6. 40, 12. 94,
 7. 95, 3. 106, 1.
 τέχνης 2, 5. 26, 10. 45,
 17. 94, 1. 111, 8.
 τεχνῶν 5, 8.
 Τηλέγονος 44, 17.
 Τηλέμαχον 103, 3.
 Τηλέφον 40, 11.
 Τηρεῖ 52, 7.
 πιδέμενον 55, 8.
 πιδεμένων 87, 4.
 πιδέναι 30, 6. 65, 7.
 πιδεται 73, 2.
 Τιμόδεος 8, 1.
 πινά 1, 2. 11, 10. 16, 4.
 25, 2. 39, 15. 47, 1.
 57, 4. 64, 12.
 τίνες 18, 15. 19, 2. 19,
 7. 46, 2. 58, 3.
 τίνες 2, 4. 2, 10. 9, 7.
 10, 7. 10, 10. 20, 8.
 27, 8. 40, 3. 111, 13.
 πινί 3, 1. 88, 1. 98, 7.
 πινός 29, 6. 56, 12. 57,
 15.
 πινῶν 3, 5. 25, 15.

τινῶν 18, 14. 41, 3. 73,
 2.
 τοδὶ 91, 1.
 τοιαῦτα 28, 3. 32, 6. 33,
 1. 46, 1. 48, 4. 49,
 10. 62, 8. 67, 1. 75,
 13. 76, 8. 81, 13. 82,
 1. 111, 4.
 τοιαῦται 2, 11. 32, 11. 33,
 12. 40, 18. 51, 6. 55,
 4.
 τοιαύτας 43, 14.
 τοιαύτη 35, 14. 39, 8. 106,
 5. 107, 5. 107, 7.
 τοιαύτῳ 11, 10. 63, 6.
 τοιαύτης 38, 12.
 τοιχαροῦν 85, 6.
 τοίνυν 71, 2. 72, 2.
 τοιοῦτοι 21, 3.
 τοιοῦτον 12, 6. 23, 8. 44,
 5. 45, 18. 47, 10. 48,
 4. 63, 9.
 τοιοῦτος 39, 13.
 τοιότα 61, 12.
 τοιαύτες 33, 9. 92, 6. 104,
 1.
 τοιότω 77, 9.
 τοιότων 3, 5. 12, 3. 18, 5.
 36, 3. 40, 1.
 τόξον 54, 9.
 τόποις 64, 13.
 τόπον 54, 5.
 τοσαῦτα 15, 11. 59, 2. 111,
 14.
 τοσούτον 62, 11.
 τοδὶ 91, 1.

τέναλιν

I N D E X

- τείανλιον 20, 9. 35, 9. 35,
 2. 40, 4.
 τῆτο 28, 6. 87, 11. 109,
 8.
 τέτοις 2, 8. 2, 15. 6, 3.
 18, 11. 19, 14. 21, 8.
 21, 10. 50, 3. 51, 3.
 57, 14. 76, 9.
 τούτον 5, 2. 7, 5. 19, 5.
 τύττε 6, 2.
 τέτω 30, 7.
 τραγικόν 45, 6. 61, 3.
 τραγικῶν 108, 4.
 τραγικώταται 40, 18.
 τραγικώτατος 41, 2.
 τραγωδία 5, 6. 8, 2. 31, 6.
 36, 2. 107, 4.
 τραγωδίας 21, 2. 31, 16.
 40, 9. 45, 17. 110, 9.
 τραγωδίας 31, 11. 40, 13.
 83, 3. 89, 5.
 τραγωδιαν 25, 4. 59, 11.
 60, 4.
 τραγωδίας 1, 7. 41, 8.
 τραγωδοδιδασκαλοι 13, 5.
 τραγωδικῶν 106, 3.
 τραγωδιῶν 87, 3.
 τραγωδῶς 81, 9.
 τραπέζαν 81, 4. 81, 5.
 τρεῖς 14, 9.
 τρία 19, 13. 75, 3.
 τειμέτρων 3, 4.
 τειπλοῦν 68, 5.
 τρισὶ 9, 2.
 τρισὶν 2, 2.
 τρίτη 8, 5. 52, 7.
- τρίτον 23, 4. 37, 2. 45, 1.
 47, 6. 70, 5.
 τριῶν 94, 9.
 τρόπον 2, 3. 5, 3. 7, 5.
 τρόπῳ 72, 11. 77, 9. 78,
 2.
 τροφῶν 51, 5.
 τροχαίς 38, 2.
 τρωάδες 85, 11.
 τρωϊκόν 99, 12.
 τρώσεις 37, 5.
 τυχαῖοι 95, 4.
 τυχαῖα 3, 2. 111, 10.
 τυχαῖοι 19, 4.
 τυχαῖα 2, 10.
 τυχαῖα 2, 10.
 Τυδεΐ 54, 4.
 τυδείας 56, 12.
 τυδῆναι 57, 9.
 τυροὶ 51, 3.
 τύχας 12, 3.
 τύχης 33, 4. 45, 18.
 τυχόντα 31, 5. 35, 11.
 τυχόντας 40, 8.
 τυχοῦσαν 111, 8.
- Τ
- Τ 75, 4.
 ὑδαρῆ 111, 2.
 ὑδὸν 44, 4. 45, 13. 54, 4.
 58, 1.
 ὑδὸς 44, 3. 44, 4. 45, 15.
 ὑμνοῖς 12, 5.
 ὑπάσχει 17, 8.

ὑπάσχει

VOCABULORUM.

ὑπάρχεν 17, 8.
 ὑπάρχεν 25, 16. 95, 8.
 109, 9.
 ὑπάρχοντα 76, 4.
 ὑπάρχουσιν 33, 12.
 ὑπέδειξεν 12, 15.
 ὑπαναγία 55, 11. 105, 4.
 ὑπαναγίων 103, 1.
 ὑπαναγίσματα 191, 14.
 ὑπεράβηκεν 59, 11.
 ὑπεράβλλοντα 197, 6.
 ὑπερέβλεπε 86, 10.
 ὑπερέχεν 104, 3.
 ὑποδένεια 59, 10.
 ὑποδύεται 104, 8.
 ὑποκείται 36, 2.
 ὑποκριτικῆς 63, 3.
 ὑποκριτὰ 67, 3.
 ὑποκριτὰς 32, 13. 107, 6.
 ὑποκριτῶν 14, 7. 16, 6.
 24, 11. 61, 7. 87, 8.
 ὑπολαβεῖν 61, 7.
 ὑπολάβοι 63, 11. 102, 5.
 ὑποπιδέξ 47, 10.
 ὑτέρα 48, 2.
 ὑπερον 17, 10. 44, 14. 49,
 1. 57, 3. 91, 1.
 ὑτέροις 107, 5.
 ὑφηρημένον 69, 1.

Φ.

Φαγέδαινα 80, 11.
 φαίνεσθαι 39, 1. 63, 1. 78,

2. 80, 9. 111, 1.
 φαίνεται 33, 5. 39, 11. 41,
 2. 43, 12. 80, 9.
 φαίνεσθαι 92, 6.
 φαίνοιτο 88, 3.
 φαίνονται 40, 18.
 Φαλλικά 14, 2.
 φαμέν 19, 2. 19, 7.
 φανείη 84, 9. 89, 9.
 φανερά 109, 7.
 φανεράν 18, 13. 47, 6.
 φανερὸν 11, 13. 30, 1. 31,
 9. 43, 11. 48, 6. 69,
 3. 93, 7. 111, 9.
 φανερῶ 37, 4.
 φανοίτο 63, 4.
 φαρμάκοις 23, 1.
 φασὶ 40, 3. 93, 10. 98, 1.
 103, 5. 104, 3. 9, 7.
 10, 2. 27, 1. 97, 2.
 101, 7. 108, 3.
 φαύλῳ 47, 1.
 φαύλῳ 17, 7.
 φαῦλοι 107, 2.
 φαῦλον 47, 1. 47, 4. 98,
 9.
 φαῦλος 93, 9.
 φαυλοτέρων 15, 14.
 φαύλοις 6, 2. 108, 4.
 φαύλων 12, 4. 32, 12. 109,
 3.
 φέρεται 63, 10.
 φέρουσιν 105, 3.
 φεύγει 24, 1.

U

φημι

φημι 66, 3.
 φησι 63, 15.
 φθαρτικὸν 37, 4.
 φθαρτικὸν 15, 16.
 Φθιώπιδες 59, 5.
 φιάλη 71, 1.
 φιάλιν 71, 2. 72, 1. 72, 13.
 φιλάδελφον 39, 5. 39, 7. 61, 3.
 φιλίαις 44, 2.
 φιλίαν 35, 7. 44, 15.
 φίλοι 42, 1.
 Φιλοκτῆτη 80, 10.
 Φιλοκτῆτης 85, 9.
 Φιλόξενος 8, 1.
 φιλοσόφους 11, 4.
 φιλοσοφώτερον 30, 8.
 φίλων 43, 13.
 φλόγα 72, 7. 72, 10.
 φούρον 39, 2. 42, 3. 43, 6.
 φούρων 33, 1. 38, 11.
 φόβον 36, 1. 39, 8. 62, 7.
 φόβος 59, 10.
 φόβος 18, 4. 35, 1. 43, 19.
 Φοινίσιν 54, 5.
 Φόρευδες 59, 6.
 Φόρευς 16, 7.
 Φορῆσι 50, 10.
 Φορπυλὴ 106, 5. 108, 5.
 φρέπην 43, 2.
 φρομασάμενος 89, 3.

φρόνιμος 104, 8.
 φύλακας 99, 1.
 φύσας 56, 5.
 φυσικαὶ 10, 10.
 φύσιν 1, 6. 11, 11. 13, 3. 14, 6. 27, 1. 28, 7.
 φυσολόγον 4, 6.
 φύσις 115, 5. 88, 10.
 φωναὶ 64, 5.
 φωνῇ 64, 3. 65, 4. 66, 2. 67, 6. 52, 7. 64, 4.
 φωνῆεν 74, 6. 75, 3.
 φωνήεντι 73, 5.
 φωνήεντων 74, 9.
 φωνὴν 64, 8. 65, 1. 66, 4.
 φωνῆς 2, 6.
 φωνῶν 65, 5. 66, 5.

X.

Χαίρειν 10, 14.
 Χαιρήμων 4, 8. 88, 9.
 χαιρέμιν 11, 2.
 χαιρέσι 11, 6.
 χαλεπαίνει 56, 6.
 χαλκίας 101, 10.
 χαλκίον 102, 3.
 χαλκὸν 76, 7.
 χαλκῷ 60, 15. 70, 1.
 χαρίζεσθαι 90, 2.
 χειμαζόμενος 56, 6.
 χειμαίνει 56, 6.

χειμαδίης

VOCABULORUM.

χειμαδίς 58, 2.
 χείρῃται 32, 9.
 χείρῃτον 45, 6.
 χείρῃ 47, 4. 51, 4.
 χείρῃτας 7, 1.
 χείρῃται 40, 6.
 χείρῃσι 41, 5.
 χείρῃσι 7, 2. 7, 10. 8, 3.
 χείρῃσι 108, 5.
 χλοηφόροις 53, 5.
 χορηγίας 43, 5.
 χορηκὸν 37, 9.
 χορηκῶν 37, 13.
 χορηκοῦ 47, 15.
 χρεὼν 16, 2. 61, 7.
 χρεὼν 14, 8. 37, 12. 37,
 15. 38, 1.
 χρεὼν 48, 2.
 χρεὼνται 82, 12.
 χρεὼνται 104, 10.
 χρεὼνται 37, 6. 82, 2.
 χρεὼνται 82, 9.
 χρεὼνται 46, 5.
 χρεὼνται 48, 9.
 χρεὼνται 47, 3.
 χρεὼνται 47, 2.
 χρεὼνται 47, 2. 47, 7.
 χρεὼνται 11, 10.
 χρεὼνται 84, 6.
 χρεὼνται 66, 14. 85, 4.
 χρεὼνται 26, 2. 66, 7. 66,
 11, 74, 1.
 χρεὼνται 84, 4.
 χρεὼνται 17, 3. 57, 3. 110,
 5.

χρώμασι 3, 4.
 χρώματι 66, 9.
 χρώματα 2, 9.
 χρώματα 3, 1.
 χρώματα 78, 2.
 χρώματα 80, 1.
 χρώματα 5, 3. 50, 9. 69,
 2. 81, 12.
 χρώματα 5, 3. 50, 9. 69, 2,
 18, 12.
 χύδην 23, 1.
 Χωννίδα 9, 13.
 χύδην 57, 1.
 χύδην 2, 8. 2, 12. 18, 3.
 18, 7.

ψ 74, 8. 75, 1.
 ψεύσιν 77, 9.
 ψευδαγγέλῳ 54, 9.
 ψευδῇ 90, 3.
 ψεύδεις 91, 2. 91, 3.
 ψιλοῖς 2, 15.
 ψιλομετρίαν 7, 8.
 ψιλότητι 64, 14.
 ψόγον 12, 15.
 ψόγος 12, 4.
 ψυχῶν 21, 10.
 ψυχῶν 24, 9.
 ψυχῇ 22, 2. 91, 5.
 ψυχῇ 69, 15.

MINOR INDEX

Ω
Ω 64, 8. 74, 9.
Ω 93, 6.
Ω 102, 5.

ωριζμένων 35, 8.
ωριζων 34, 1.
ωριζωνος 20, 3. 104, 7.
ωριζων 41, 9.
ωριζων 2, 3.
ωριζ 43, 1.

ARIS-

ARISTOTELIS

A R T I S

P O Æ T I C Æ

LIBER UNUS.

C A P. I.

*De natura universali Poëticæ, scil. Imitatione,
ejusque Differentiis.*

Πρόθεσις, seu exordium totius operis. par. 1. De
Remoto Genere Poëticæ, scil. Imitatione, par.
3. Ejusque differentiis tribus; Unâ, ab Instru-
mentis, Quibus imitamur; a par. 4; (Digres-
sio, de nomine Epopœiæ, a par. 9.) Alterâ, à
rebus Quas imitamur; par. 16: Tertiâ, à modo
imitandi, par. 23. Corollarium, de Convenien-
tiâ Tragædiæ, Comædiæ, &c. par. 27.

DE Arte Poëticâ, et ¹ Ipsâ in Universum,
et privatim de ipsius SPECIEBUS,
¹ Quam Vim ad prave affectus expur-
gandos habeat unaquæque: Et ² Quomodo Qui-
busque legibus oporteat Componere Fabulas, si

Exordium: Dicend: ¹ de Poëtica Imitatione. cap. 1. & 2.
^b De Poeticarum Artium singular. ¹ Definitione et Munere:
ut cap. 3. & cap. 7. ² Argumentis extruendis, ut cap. 4. 5. &c.

P

habitura

habitura sit se rectè Poësis *ex iisdem Fabulis conflata*: ³ Præterea verò, ex Quot, et Cujusmodi partibus constent *singulæ species*: ⁴ Similiter autem, et de Aliis quibuscunque, quæ hujusce sunt *Doctrinæ*, et Methodi dicamus. 2. Initio secundum *rerum dicendarum Naturam* ducto, primùm à primis. ¶ 3. ⁵ Jam ergo Epopœia, *quæ heroas canit*; et Tragœdiæ Poësis, *quæ infælices Principum casus*; præterea, Comœdia, *quæ Ridiculis utitur*; et Dithyrambopœia, *quæ canit Bacchum*; Item Auleticæ artis, Citharisticæque major *potiorque* pars, omnes *in eo conveniunt*, ut sint IMITATIONES in universum: ¶ 4. ⁶ Differunt autem inter se tribus; Aut enim quòd Rebus *tanquàm INSTRUMENTIS*, genere Diversis imitentur; aut quòd Diversas RES, et *Personas*: aut quòd Diverso, et non eodem *imitandi MODO*. 5. ⁷ Ut enim aliqui (*Pictores, Statuarii, &c.*) Multa (*aves, pecudes, plantas, &c.*) Coloribus imitantur, et Figuris, ita ut

³ Partibus: ut cap. 3. & 6. ⁴ Adnexis et Appendiculis, ut cap. 17.

⁵ Poëticar. aliarumque Artium Imitatricium (ut Auleticæ, Citharisticæ, &c.) Genus, Imitatio.

⁶ *Differentiæ*, seu distinctiones, tres:

⁷ Una, ab *Instrumentis*, seu reb. (*ois Quibus imitantur*;) genere dissidentibus. Ut enim in imitationibus inferioris notæ, expressio rerum fit per *Colores, Figuras, vel Vocem*: quorum singula genere dissentiunt;

effigiem

effigiem *eorum* exprimant, (partim per Artificium *summum* ; partim per Consuetudinem et usum.) Alii autem, i. e. *Phonasci*, imitantur per Naturalem Vocem : ^f Sic etiam in Artibus *Imitatricibus* iam dictis ; Omnes quidem illæ, faciunt Imitationem, *aliis atque aliis Instrumentis* ; ex gr. NUMERO, i. e. Motu *Rythmico*, ORATIONE, et HARMONIA *vocum* ; ^g Atque istis aut *Sigillatim* seorsimque Sumptis, aut inter se Mixtis, *simulque temperatis*. 6. ^h Veluti Harmoniâ quidem et numero utuntur solæ, et Auletica, i. e. *Tibiam inflandi ars*, et Citharistica, *quæ nervos plectro pulsât* ; ⁱ et si quæ aliæ Artes, ejusmodi *imitandi* facultatem habeant. Velut, illa (*imperfectior licet*) ars Fistularum. 7. ^k Ipso autem eodem Numero, sine Harmoniâ, imitantur * ex Saltatorum genere nonnulli. Etenim isti, per Figuratos Numeros (*quos Gesticulatione effin-*

^f Ità in speciebus Imitationum supradict. per *Numerum, Sermonem, Harmoniam*.

^g Atque hæc vel separatim sumpta, vel in eodem opere connexa.

^h Aliæ enim Numero simplici, et Harmoniâ simul, utuntur, absque verbis : velut *Ars Tibiarum, Cithararum* ;

ⁱ Et quæ ex eodem genere : *Lyra, Sistrum, Cymbala, &c.*

^k Aliæ, solo Numero per gestum (prout res poscit) figurato ; velut *Ars Tripudiandi*

* Hoc ex mente *Heinsii* : corrige Saltatores. Vid. notas, pag. 2.

gunt) imitantur et Mores, et Affectus, et Actiones. 8. ^a Epopœia verò, nec Numero imitatur, nec Harmoniâ, sed solum Sermonibus Nudis, sive appellare malumus Metris: ^a Et Metris, ita ut aut Plura eorum genera permiscuerit inter se, (quod aliæ Imitationes faciunt;) ^a aut Uno aliquo Metrorum genere usa sit, scil. Hexametro: quod, à priscis temporibus, ad nostrum usque factitatum est. ¶ 9. ^p Nisi enim Imitatio per Sermones vel Metra dicatur, nullum haberemus commune Nomen, quo appellari possent Sophronis atque Xenarchi Mimi, et Socratis Fabellæ alternis versibus conscriptæ; 10. ^q Neque, si quis per Trimetra, vel alia quædam ejusmodi genera Carminum, imitationem fecerit. 11. ^r Præterquàm quòd homines, vulgò adjunctentes ipsi Metro, τὸ μίμῳ, Fingere seu Pangere; ex istis, alios quidem, Elegorum-Fictores, alios verò Epi-

^a Aliæ, ut Epopœiæ, oratione simplici, vel metris, (absque harmoniâ, et numero)

^a Iisque vel diversarum rationum, ad invicem mixtis.

^a Vel unius alicujus generis.

^p Digressio de Appellatione Epopœiæ. Quæ nisi ex hoc loco admittatur nulla reperietur communis vox ad mimos et fabulas.

^q Et ad opuscula Trimetris, Elegis, &c. confecta.

^r Atque huic nomenclaturæ adstipulatur vulgus; nisi quòd speciatim, alios Elegorum, alios Epicorum poetas vocent: Quasi pœsim non Imitatione, ut par fuit, sed versificatione æstiment.

corum.

corum-Fictores nominant; tanquàm *ipſos* non ſecundum Imitationem, (*quod oportuit;*) ſed communiter ſecundum Metrum, *quo utuntur*, appellent Poëtas. 12. * Etenim ſi quod *illi* Medicinæ aut Muſicæ opus, *ubi nulla prorsùs eſt Imitatio*, per Metra ediderint; ſic tamen appellare conſueverunt. † Nihil autem commune eſt Homero, *qui imitatur*, et Empedocli *qui res naturales exponit*, præter Metrum. Quamobrem illum quidem, Poëtam appellare, æquum eſt; hunc verò, Phyſiologum magis, quàm Poëtam; 13. † Similiter verò etiam, ſi quiſ omnia Metrorum genera *uno in opere* permiscens, Imitationem inſtituerit: (Quemadmodum Chærêmo Centaurum fecit, Rhapsodiam mixtam ex omni metrorum genere:)
 * non ſtatim Poëtæ titulo, *ob Carmen*, ſed *ob Imitationem*, inſigniendus. Atque hæc quidem, hunc in modum explicata ſint. 14.
 † Sunt autem nonnullæ IMITATRICES,

* Veluti Nicandri Theriaca, et ſimilia, appellitant Poëſes.

† Verùm hallucinantur nimis: quùm à ſolo carmine, poëta dicendus nemo:

Sive res, uno metri genere contextat: ut Empedocles Phyſicas.

‡ Sive cumulati omnibus.

* Illud igitur liquet: Epopœiam, eſſe imitationem per metrum, ut cap. 15. p. 1.

† Aliæ denique imitantur Numero, Harmoniâ vocum, et oratione Metrica, ut et Dithyrambi, legunturque cantilenæ, &c.

quæ

quæ omnibus utuntur iis, quæ dicta sunt :
 Intellego autem, velut Numero, et Concentu,
 et Metro : sicut tùm Dithyramborum, et
 Nomorum Poësis, tùm etiam Tragœdia, atque
 Comœdia. 15. ² Differunt verò hæc inter se,
 quòd illæ quidem, omnibus istis utantur Si-
 mul ; ³ Hæ verò, singulis, secundum quasdam
 suas Partes, cum ipsis commodum sit. Atque
 has quidem dico *Imitaticium* Artium diffe-
 rentias, * *eorum respectu*, IN QUIBUS faciunt
 imitationem.

C A P. II.

¶ 16. ^b Quandoquidem autem ii qui Imi-
 tantur, *factis dictisve* imitantur eos, qui *quid-*
piam Agunt. Atque his rursus, qui agunt,
 necesse est, ut aut *Honesti et virtute præditi*
 sint, aut *Pravi*. (His namque semper ferè
 solis consequentes sunt Mores : Vitio enim,
 Virtuteque *imprimis*, inter se differunt Mores

² Dissimilitèr tamen. Nam Dithyr. et Nomi, eodem tem-
 pore ; cunctis illis uno utuntur in opere.

³ Tragœd. et Comœd. in temporibus, aut partibus saltem
 scenæ diversis.

• *Heinsianam* secutus est lectionem, ἐν οἷς ποιεῖται τὴν μιμήσιν.

^b Secunda differ. ducitur à *Rebus*, seu *Personis*, (ὅς τῶ ᾧ)
 Quas imitantur, sic. Cùm Imitatores exprimant eos, qui
 quidpiam gerunt : ii verò, quos imitantur, expressè boni vel
 mali esse debeant : quòd apta sint seges ad imitandum.

omnium ;

* omnium ;) ° Idcirco aut Meliores, quàm qui nostrâ ætate *vivunt, ut Heröas* ; aut Peiores ; aut etiam Tales, *quales tempestas nostra fert* ; necesse est Imitari. 17. Ut ex Pictoribus, Polygnotus quidem, Meliores, † *quàm verè essent* ; Pauson verò, Deteriores ; at Dionysius, *omnino Similes effingebat*. 18. ° Perpicuum autem est, quòd etiam ex iis, *quæ in priore Distinctione dictæ sunt, Imitationibus, unaquæque, sortietur has differentias, quæ in hac Posteriori* : planèque diversa evadet Imitatio, eò quòd *Res, Personasque* diversas exprefferit, hunc in modum ; *Imitando scil. Meliores, Deteriores, aut Pares*. 19. ° Nam et in Saltandi arte, et † in Auleticâ ac Citharisticâ, fieri potest, ut ejuscemodi sint dissimilitudines. 20. ° Et in *Epopæia herclè*, circa Orationem et Metra absque Numero, et *Harmoniâ* posita. Velut, Homerus quidem, *Meliores, quàm tunc erant, imitatur : ut, Ulysssem,*

* Πάντων ex versione legisse videtur, non πάντες.

° Sequitur, in omni Imitatione, Personas exprimi *Præstantiores*, quàm qui nunc vivunt, vel *Deteriores*, vel *Pares*.

† *Polit. 8. cap. 5.*

° Corollar. quo, modi 2. differentiarum, adaptantur differentiarum 1. Nam meliores, peiores, &c. imitari licet.

° Vel numero, (citra cæterorum usum) qui fuit 1. differentiarum 2.

† Vel Numero, et Harmoniâ simul : qui fuit modus 1.

° Vel Oratione Metricâ solâ, qui tertius.

Achillem ;

Acbillem; Cleopho verò, Similes; At Hegemo Thasius, (qui *ridiculas* Parodias de rebus *vilibus* primus finxit,) et Nicocharis (qui * *Deiliaden* i. e. *Actiones Timidorum*,) Peiores. 21. ^b Similiter verò etiam, circa Dithyrambos, et circa Nomos; ut si Persas *Meliores* quàm erant, Timotheus quis; contraque Cyclopas, *Saeviores*, † *Philoxenus aliquis*, imitatus esset. 22. ¹ In hac verò eadem differentia, etiam Tragedia et Comœdia, separantur à se *invicem*. Hæc enim Peiores; illa verò, *Meliores* imitari studet, quàm ii sunt, qui eâ ætate vivunt.

C A P. III.

¶ 23. ^{*} Præterea verò, *duabus* his differentiis, *tertia accedit*, QUO quisque Modo, singula horum imitari debeat. 24. ¹ *Iisdem Instrumentis, juxta differentiam primam; et (juxta secundam) Eisdem Res, Personasque*

* *Deiliaden*, aliâ nempe lectione; Vid. Notas, pag. 7.

^b Vel Numero, Harmoniâ, et Oratione conjunctis. Qui fuit modus 4. ut in Dithyramb. et Nomis.

† *De quo Polit.* 8. *in fine*.

¹ Et in Traged. ac Comœdiâ: Sed ita, ut illa insignes imitetur; hæc ignobiles.

* Tertia differ. (quæ prioribus adhæret) ab Imitandi *Modo*, (â: *Quo*) Imitamur enim.

¹ Vel modo *Composito*: Partim Narrativo sc. partim Activo seu Dramatico: ut in Epicâ, Poëta sæpè narrat ipse, sæpè personam induit alienam.

imitari

imitari licet, *sed Modis diversis*: Aut ut interdum eas, Exponat Poëta et interdum ipse, Aliud quid, i. e. *Alia Persona*, fiat; ut Homerus facit; 25. ² Aut ut Idem, qui ab initio fuit Maneat, nec mutetur in Personam aliam.

26. ³ Aut ut Personæ, sic omnia imitatione Exprimant, quasi Negotium Gerant, seduloque in ipsarum rerum actu versentur. ¶ 27.

¹ Ergo in tribus his differentiis omnis Imitatio est, uti dicebamus à Principio; tum quibus Imitantur; tum Quas res; tum etiam Quomodo. ^m Quare unius respectu, idem erit Imitator cum Homero, Sophocles; quod ambo, Præstantes imitentur. 28. ⁿ Alterius verò, cum Aristophane; Ambo enim Negotiando aliquid et Agendo imitantur: * Unde et ipsorum Poëses, *δράματα*, quidam appellari dicunt eò quòd *δρῶντες*, i. e. Agendo imitentur. 29. ^o Quamobrem etiam sibi vendicant, et Tragœdiam et Comœdiam, Dorienſes, Athe-

² Vel modo *simplici Narrativo*: ubi perpetuò narrat ipse.

³ Vel *Simplici Dramatico*: ut in Tragœd. et in Comœd. loquentes personæ, suisque negotiis occupatæ finguntur.

¹ Ex dictis Colligitur 1. Cum tres sint Imitationum Differentiæ.

^m Tragœdiæ Convenire, Cum Epica; Quòd Imitetur Bonos.

ⁿ Cum Comœdia; Quòd Dramaticè imitetur.

^o Undè, utræque Propriâ, et speciali voce, appellantur *Δράματα*.

^o Ob hujus vocis Etymon. Doros (populi) se primos Dramatum inventores, prædicant.

Q

nienſibus

nienſibus præreptam : ^p Comœdiam quidem illi, qui et Megarenſes ; ſive ii, qui hanc *Doridis* regionem incolunt (tanquàm eo tempore *à ſe inventam*, quo ipſorum florebat Reſp. Popularis :) ſive ii, qui è Sicilia *oriundi*. Indè enim Epicharmus Poëta, multò priùs fuit, quàm *Antiquiſſimi Athenienſium Comici*, Chonides et Magnes. Et Tragœdiam, aliqui eorum *Dorienſium*, qui ſunt in Peloponneſo. 30. ^r Ducentes à nominibus ſignum. ^r Hi enim (*Dorienſes*,) Vicos ſuburbanos vocare ſe *κώμας* aiunt ; cùm Athenienſes, vocent *Δήμους* ; quaſi Comœdi, non à *κωμάζειν*, à *Comeffando*, dicti eſſent ; verùm eò quòd, qui à *ditioribus* ignominiâ eſſent notati, *κατὰ κώμας*, per vicos vagarentur ex urbe. 31. ^r Et Facere, ſeu *Poëma pangere*, ipſi quidem ſe *oſtendunt*, appellare *δρᾶν* ; Athenienſes verò, *πράττειν*. Ac de differentiis quidem Imitationis, et Quot, et Quæ ſint, tot nobis dicta ſint ; ex quibus, *Poëſewn ſingularum definitiones facile colligas*.

^p Comœdiæ quidem, illi, qui et Megarenſes dicti.

^q Tragœdiæ verò, Dores ii, qui in Peloponneſo vivunt.

^r Comœdiam enim appellatam fuiſſe à Dorico vocabulo *κώμα*, non ab Attico *κωμάζειν*.

^s Et omnia quoque *δράματα*, à Dorica voce *δρᾶν*.

CAP. II.

CAP. IV.

Origo et Progressus Poëticae.

De causis Poëseos, à par. 1. Historia, tam generalis de Poëtica Origine, ac Distributione; Quo pacto in diversas partes abiit: à par. 7. Quàm specialis, tùm de Ortu Progressuque Tragœdiæ et Comœdiæ Simul; à Quibus et Quomodo utræque mutatae fuerint; à par. 19. Tùm Seorsim, de Tragœdiâ; à par. 20. et de Comœdiâ à par. 26. De Epopœiâ; à par. 33.

VIDENTUR autem genuisse Poëticam in universum, CAUSÆ duæ, atque hæ non hominum Studiis excogitatae, sed Naturâ insitæ. 2. Nam et * IMITARI, innatum hominibus, ¹ A pueris est; ¶ 3. Atque ² hâc re differunt ipsi ab aliis animalibus, quòd homo sit *Animal* maximè Aptum ad Imitandum; ³ Primasque rerum Perceptiones sibi ipse faciat per Imitationem, non magistrorum

Præmitt: *causæ*, quæ homines ad hoc studium impulere.

* Una Efficiens; Imitandi Desiderium: quod natura insêvit.

• *Seç. 30. Problem. 7.*

¹ Quoad ortum primum.

² Quoad perfectionem et essentiam.

³ Quoad effectum: Quia attendentes tantùm quid alii gerant, res Imitando addiscimus.

Q 2

præceptis,

præceptis, sed exemplis aliorum ductus. 4. * Et
 †^b GAUDERE omnes rebus Imitatione ex-
 pressis, *naturale est; veluti Picturis, Sculpturis,*
et similibus. 5. Cui quidem rei, signo est
 id, quod contingit in Operibus artificum:
 Quæ enim ipsa *per se*, non sine molestia qua-
 dam cernimus, horum Imagines exactissime
 expressas dum intuemur, gaudemus; veluti,
 et belluarum formas immanissimarum, et ca-
 daverum; *in quibus nisi imitatio gigneret volup-*
tatem, nihil illic erat, quod oblectare posset.
 6. Causa verò, etiam hujus rei est, quod
 DISCERE, non solum Philosophis (*quod qui-*
dam censent) jucundissimum ‡^c est, sed etiam
 aliis, qui similiter *quidem*, tametsi minùs ex-
 actè, *jucunditatis* ejus participes fiunt. Ob
 hanc enim causam gaudio afficiuntur, dum
 cernunt imagines rerum; quia contingit, Spec-
 tando Perdiscere, et Quid unumquodque sit,

* Errat interpres neque enim hæc est illa altera causa. Vid.
Dacieri notam, pag. 10.

† Altera, Imitandi *Finis*: voluptas aliorum ex Imitationi-
 bus percepta (quam quò poetæ augerent huic Studio se gna-
 viter applicuere.) Eam naturalem esse monstratur, i. *en* à con-
 sequenti et signo.

‡ 1. *Rhet. ca. 11. p. 36.*

* *dien*, ab ipsius causâ: scil. perceptione rerum, quæ cunctis
 Mortalibus (etsi aliis plus quàm aliis) jucunda.

* Unde et Recognitio rei ex pictura, jucunditatem illam
 potius creat.

‡ 3. *Rhet. c. 10. p. 2, 3, 4.*

Ratioci-

Ratiocinari; veluti, *Hanc imaginem, Illum Esse*: *¹ Siquidem nisi tibi illum prius contingerit vidisse, *Tabula hæc*, non propter effigiem imitatione expressam, voluptatem feret, sed propter † artificis sedulitatem, aut colorem, aut ejusmodi aliquam aliam causam. ¶ 7.

* Cum verò secundum naturam nobis insit, ipsum IMITARI, et partes seu instrumenta ipsius; scil. ‡ Harmonia, et Numerus latè acceptus: (Nam Metra, particulas esse Numerorum, manifestum est:). 8. § Certè à principio, qui naturâ apti erant ad hæc ipsa maxime, paulatim promoventes, Poësin genuerunt ex iis, quæ Ex TEMPORE, non præmeditata protulerunt. 9. ¹ Quamvis autem ex hac una fonte manarit Poësis, dispersa tamen varè est secundum proprios Poëtarum Mores. 10. † Nam qui animo Excelsiores erant, Honestas splendidaque imitabantur Actiones, et ejus-

* Metaph. 12. & 18. Problem. 3.

¹ Quàm industria artificis, aut coloris, aut alterius rei inspectio.

† Ex ipsa operis accuratione.

* His præmiss. sequitur Generalis Historia. 1 de Ortu Poëtice.

‡ Altera causa originis Poëtice. 3. Rhet. ca. 8. p. 2.

§ Is quorundam fuit (quorum benignior genius) Extemporanea dictio.

² De Progressu ac Distributione pro variâ poëtarum indole.

† Qui enim Graves, contulerunt se ad honesta celebranda,

modi hominum Illustrium Fortunas : 11.

* Humiliores verò, Improborum *turpiumque*.

12. Ità ut primùm, *hi carmina, in aliorum Vituperium*, pangerent ; quemadmodùm alteri illi, Hymnos *Deorum hominumque Encomia Versibus complexi sunt*. 13. ³ Ac eorum

quidem, qui Homerum *ætate* antecesserunt, haud possumus hujusmodi nominare Poëma, *quod Vituperia in se contineat*. Verisimile autem est, *qui tale condiderint*, extitisse multos.

² Ab Homero autem exorsis, licet : velut, est illius Margites ; et talia *nonnulla aliorum opera*.

14. In quibus insupèr, quòd *maledictis maxime* congrueret, Iambicum *suâ sponte* accessit Metrum. Quamobrem etiam Iambæum, i. *Convitiatorium*, vocatur nunc ; quia in hoc Metro conviciis se invicem lacerare soliti sunt.

15. Atque ità ex Priscis illis, (*quò genera carminum, materiæ ipsorum convenirent*) facti sunt, alii quidem, Heroïcorum : alii verò, Iamborum poëtæ. 16. ⁴ Quemadmodùm au-

² Qui abjecti, flagitia agitârunt.

Undè duo genera : unum, Humile et Reprehensivum.

Alterum, Laudativum et Grave.

³ *Mutatio* grandiorum in *Epicos* : humiliorum in *Jambicos*. Nam Reprehensivi generis opuscula, quæ ante Homerum extabant, intercidere omnia.

² Ab Homeri ætate supersunt plurima ; sed variatis formis, ut Homeri Margites.

⁴ *Mutatio* Heroïcorum et Iambicorum, in *Dramaticos* : quorum formas 1°. Adumbravit parens *Homerus* ; qui, dum veterum

rum

tem et in gravibus seriisque imitandis, maxime Poëta appellandus fuit Homerus: (Solut enim verèque summus fuit, non solum, quia Rectè aptèque, sed etiam quia Imitationes grandiorum rerum, Dramaticas fecit:) 1°. Sic et Comœdiæ Figuras (*quasi per nebulam*) submonstravit primus; non Vituperia et Maledicentiam antiquorum, sed Ridiculum tantum, Dramaticæ Imitationis formâ complexus. Nam Margites, proportionem se habet; ut Ilias et Odyssæa ad Tragœdias, sic et ipse, ad Comœdias. 17. *² Cum autem patefacta apparuisset Tragœdia et Comœdia; qui ad utramvis Poësin ferebantur, secundum proprium naturæ cujusque instinctum, ¹ alii quidem, in humili genere poëseos, pro Iambicis, Comici Authores facti sunt; ² alii verò, pro Epicis, Tragici Magistri; eò quod majores ac honoratiores Figuræ essent hæ, (*Tragœdia et Comœdia,*) quàm illæ, quibus antea dediti fuissent.

rum relicta viâ, personas quasi in scena confabulantes faceret; Per Iliada et Odyssæam, Tragœdiæ, formam; per Margiten, Comœdiæ, normam dedit.

2°. Post illum, poëtæ quoque alii, evasere Dramatici, pro naturæ cujusque impulsu.

* Hæc in Supplemento Victorii, παραφάνσις δὲ τῆς τραγῳδίας καὶ κομῳδίας.

¹ Alii, ex Iambicis ad Comœdiam delati.

² Alii ex Epicis, ad Tragœdiam.

18. Ac

18. ³ Ac considerare insuper, an Tragedia (*quam recentiorum perpexit ætas*) ita quoad Formas suas adhuc completa sit, ut satis ipsi possit esse, necne; tum si res ipsa seorsim per se, à doctis viris judicetur, tum si ad eos, qui in Theatro sedent, referatur, alterius disputationis est. ¶ 19. ⁴ Cum igitur Poesis, à Principio Tenui illo extemporaneoque orta fuisset; ⁵ postea re longius perducta, et hæc ipsa, Tragedia, et Comœdia, adauclta est; Tragedia quidem, ab iis qui Dithyrambum, in Bacchi aliorumque Deorum laudes, solenniter canebant: ⁶ Comœdia verò, ab iis, qui Phallica, i. e. obscœna poemata, de Diis Rusticis cantata (quæ usque ad hoc etiam tempus multis in civitatibus, tametsi non probentur, restant tamen legibus constituta:) ab iis, inquam, paulatim auclta est; dum semper ulterius illud producerent Poætæ, quantum quan-

3°. Tragedia, (perinde ac Comœdia) nunc tandem suis numeris absoluta est: que res (spectetur ne ad veritatis normam, an ponderetur ex opinione spectantium) inferius discutienda, cap. 7. pag. 7.

¹ Historia specialis 1. De Tragedia Comœdiæque conjunctim. Quarum Ortus tenuis atque angustus; ut supra par. 7.

² Infra cap. 7. p. 11.

³ Incrementa verò, à poematis rudioribus. Illi quidem, à Dithyramborum apparatu et cantibus adjectis.

⁴ Comœdiæ verò, à Phallicis, i. e. incomptis rusticorum cantilenis, dñi rē quæ, à Priapo dictis.

tum

tum ipsius *Comædiæ*, tunc fieret manifestum.

¶ 20. ° Et certè multas mutationes cùm sub-
iisset *Tragœdia*, conquievit; quia suam ip-
sius naturam jam consecuta est. 21. Ac ° Nu-
merum *Histrionum*, qui in scenam simul indu-
cerentur (cùm apud *Priscos Tragicos*, Unus
tantum, per se, vel cum *Choro loqueretur*;) ex
uno, ad Duos *Interloquentes*, primus perduxit
Æschylus; ° et partes *Chori* *Prolixiores* mi-
nuit; et ° orationem *Primarum Partium*, i. e.
Prologi ipsius, ad aperiendam rem instituit.
22. ° Tres autem *Histriones in scena colloquentes*,
et ° Scenæ Ornamentum, *piçturasque adjunxit*
Sophocles. 23. ° Prætereà verò, Magnitudo
ipsius, ex *Parvis profecta Fabellis*, et Locu-
tione *Ridiculâ* (siquidem ex *Satyrico humili-*
que loquendi genere mutationem accepit) serò
majestatem suam nacta est. 24. ° Et Me-
trum quoque, ex *Tetrametro seu Octonario*,

° Seorsim; *Tragœdia*, discrepantibus poëtar. ingeniis huc
illucque diù jactata, mox eò venit ubi commodè stetit.

° Ad dignitatem ejus; ab *Æschylo* Numerus *histrionum*
auctus.

° *Chori partes*, contractæ.

° *Prologium*, perspicuitatis gratiâ excogitatum.

° Postea, à *Sophocle*, *histriones* inducti tres.

° Et *Scenographia* quoque.

° *Fabula*, quæ 1°. sæculo breviuscula et satyrica fuisset,
jam grandior excelsiorque facta.

° Cui quidem granditati accessit metrum, quàm aptum?
Senarium dico ex pedibus sex.

R

Iambicum

Iambicum seu Senarius evasit, ut granditati ejus magis aptum; [†] Nam primùm quidem, Tetrametro utebantur; ^{*} propterea quòd tunc Satyrica, magisque Saltatoria erat hæc Poësis. [‡] Locutione autem natâ quæ Tragædiam dece-
ret; Natura ipsa, suâ vi proprium congruum-
que adinvênit Metrum: Ex omnibus enim
Metris, Sermoni Quotidiano accommodatum
† maximè est, Iambicum. Cui rei id signo
est, quòd plurima nos Iambica proferamus
imprudentes, in Collocutione mutuâ: Hexa-
metra verò rarò, et tunc solùm, cùm Grandiore
oratione usi, excedimus eam, quæ sermoni fa-
miliari quadrat, harmoniam. 25. [‡] Prætereà
verò, Episodiorum tandem Multitudines, et
aliæ partes singulæ, à junioribus Tragicis ador-
natæ esse perhibentur. Ac de his quidem,
tot nobis jam dicta sint: Immensi enim operis
fortasse fuerit, percensere singula.

[†] Priscis enim ob Satyricam μέτρον, saltatorius numerus 1. octonarius seu trochæus, in usu fuit.

^{*} 3. Rhet. cap. 1. pag. 17.

[‡] Postquàm elocutio perpoliri cœpit, excogitatum est Iam-
bicum metrum. Quod quidem, ob brevitem interloquiis
scenicis confert; sicut Tetrametrum, ob prolixitatem, sal-
tationibus.

† 3. Rhet. cap. 8. pag. 5.

[‡] Episodia denique seu digressiones, quæ veteribus una aut
altera fuisset, juniorum studio confectæ sunt plures.

CAP. V.

¶ 26. Comœdia verò ¹ est, uti dicebamus,
 * Imitatio Deteriorum quidem, non tamen
 quoad Omne Vitii genus, *sed quoad ejusmodi*
 TURPE, *quod Risum Movet*; siquidem par-
 ticula quædam ipsius Turpis, sit Ridiculum.
 Etenim * Ridiculum, est peccatum quoddam
 et turpitudine, citra dolorem, nec vim habens
 interimendi *eum cujus animo corporive hæsit*:
 † Veluti (quod in promptu est) Ridicula ali-
 cujus Facies, est Turpe quiddam (*quod macu-
 lam in se magnam habet*) ac distortum; sine
 hominis tamen dolore, *cruciaturæ ullo*. 27.
 ‡ Ac Tragœdiæ quidem Migrationes proces-
 susque, Quæ, et Quorum operâ factæ sint,
 propter Poëmatis dignitatem haud latuere:
 Comœdia verò, quia in ipsa, *propter ejus hu-
 militatem*, à principio positum diù studium
 non erat, *homines latuit*. 28. Etenim Cho-

Comœdia 1. *Definitur*, Imitatio Pejorum, non omnium, sed
 ejusmodi turpium, que non odium aut miserationem Tragi-
 cam, &c. sed risum cient.

* 1 Cap. 1. pag. 22.

† Ridiculum, esse rē turpis speciem, ex ipsius definitione
 liquet.

‡ Exempl. Ridiculi; distorta facies, nasus repandus, &c.

§ Origo Comœdiæ, non perindè nota ut Tragœdiæ, 1^m.
 enim tempus, quo nasceretur, oblitteratum est: quia minimi
 illa olim pretii fuit, plerisque etiam ob maledicentiam invisa.

rum Comœdorum; Magistratus, qui ludis præpositus fuit, serò Poëtis è sumptu publico dedit; sed à principio sponte, qui volebant, Chorum ingrediebantur, partesque ejus canendo sustinebant. 29. ^z Deinceps verò, cum Figuras quasdam, Comœdia ipsa jam nacta esset, ii qui ipsius ferantur Poëtæ, commemorantur. 30. * Quis autem Personas seu Larvas assignaverit, aut Prologos separatos, aut Multitudines Histrionum, et quæcunque id genus, ignotum est. 31. ^a Fabulas autem Fingere, ad Comœdiam constituendam, Epicharmus et Phormis † incoepere: Cùm igitur illi ambo, Siculi fuerint, à principio quidem, è Sicilia venit Fabula. 32. ^b Eorum verò qui Athenis orti sunt, Crates primus, cùm Iambicam formam abjecisset, coepit absolutè, absque Singularis alicujus insectatione, Conficere Sermones, seu Fabulas. ¶ 33. ^c Ac Epopœia quidem, Tragœdiæ, (tanquàm ex eodem loco profecta,) solo

^z Postquàm figuris ornatior enituit: Authorum ejus Nomina, memoriâ retinentur.

* Opera atque inventa, non item. Nam de Larvar. Prologi &c. inventoribus meminit nemo.

^a Fabulam, ne singulos, ut antè viritim proscinderet, universalem fecisse perhibentur, Inter Siculos, Epicharmus, et Phormis.

† Ἡξακισμίων, i. e. ἑξήναι ἐποίησαν.

^b Inter Athenienses, Crates.

^c Epopœia, quoad se Totam, Tragœdiæ par: quòd ambæ, imitentur metro: idque personas honestas.

Metro

Metro tenus, comitata est, *nempè* quòd per orationem *Metricam* Imitatio sit Studiosarum, *graviumque Personarum*. 34. ^a In eo autem, ¹ quòd *Epopœia*, Metrum Simplex habeat, *absque Harmoniâ Numeroque addito*; et ² Annuntiatio rerum sit, *non autem Actio*, hâc, *inquam*, ratione *inter se* discrepant: 35. ³ Prætereà verò, Longitudine *Operis*; cùm hâc quidem, quàm maximè *potest*, conetur sub Uno Solis Ambitu consistere, aut *saltem* paulispèr variare *et excedere*: ^e *Epopœia* verò, Indefinita est Tempore: Et, *si quo temporis spatio definiatur* in hoc *etiam ab illa* differt: ^f Quanquam primis temporibus, similiter in Tragœdiis hoc *idem* faciebant; (*ut in longum tempus excurrerent,*) atque, in Carminibus Epicis. 36. ^g Partes autem, quædam, eadem sunt *utrisque*, quædam Tragœdiæ propriæ: Quocirca, quicumque Tragœdiæ eximix, *seu*

^a *Diversa* est: 1. Quòd hâc, puro fiat metro; Tragœdia, concentu numeroque adjunctis. 2. Illa, personis quid evenit, narrando; hâc, ipsas inducendo, ut agentes.

³ In longitudine Fabulæ: Hâc enim unius diei spatio res suas conficit.

^e Illa, excurrit infinite: aut cancellis, saltè qui latiores sint, clauditur.

^f Antiquorum Ergo Tragœdiæ, ob earum prolixitatem respuendæ.

^g *Partes Epicæ Essentiales*, Quædam, cum Tragœdia communes: (Fabula, Mores, &c.) Quædam Tragœdiæ solius: Melodia, et Apparatus.

perfectæ

perfectæ cognitionem attigit, et malæ; *idem* etiam attigerit Poëmatis Epici. Quæcunque enim Epopœia habet, ea Tragœdiæ insunt; quæ verò ipsi insunt, non omnia habet Epopœia.

CAP. VI.

37. Ac de Poësi *Epica*, quæ Imitationem Hexametris facit, nec non de Comœdiâ, posterius dixerò.

CAP. III.

Tragœdiæ Definitio, et Partes essentielles.

Definitio Tragœdiæ, à par. 1. Partes (quæ naturam ejus constituunt,) sex: Apparatus, par. 4. Melopœia, et Elocutio: par. 5. Mores, Sententia, et Fabula: par. 6. Harum omnium ordines, dignitatisque gradus explicantur, à par. 9.

DE Tragœdiâ *nunc* dicamus, si prius Essentialem ipsius Definitionem, ex antedictis enatam, assumpserimus. Est igitur Tragœdia, * Imitatio Actionis Studiosæ et

Tragœdia, quid: Ejus,

* Genus, Imitatio Rei studiosæ. *Differentiæ* q^r. 1. a re Subjectâ.

Perfectæ,

* Perfectæ, Magnitudinem *idoneam* habentis, cum ² Sermone per Formas *quasdam* condito; ita ut singulæ illæ, in partibus Poëseos singulis, Separatim, ³ Agendo imitentur; et non per Enarrationem *rei*, sed per ⁴ Misericordiam, Metumque *factis expressum*, ⁵ ejusmodi *vehementes animorum Perturbationes* undiquaque Purgans, *expiansque*. 2. SERMONEM CONDITUM dico, cui *tria sunt condimenta*: Rhythmus, seu Numerus, Harmonia seu Cantus Musicus, et Metrum, seu Carmen. 3. ⁶ Illud autem, ut SINGULÆ FORMÆ SEPARATIM, intelligo, quod quædam *Tragædiæ* partes, solum perficiantur per Metra †; *ubi Chorus non canit*: et rursus aliæ, tantum per Melodiam; *ubi accedit Chori Cantus*: Cui interdum *adjungitur Numerus*: cum grex ille, *movetur et Saltat*. ¶ 4. ⁷ Quoniam autem Tragici, Agendo Imitationem faciunt, ⁸ primum quidem, *Tragædiæ pars aliqua, quæcunque illa sit,*

* Cap. 1. pag. 22. et 27.

² Ab Instrumentis imitandi.

³ Ab Imitandi Modo: Activo scil.

⁴ A proprio Tragædiæ Munere.

⁵ Finis externus Tragici: Animor. lustratio.

⁶ Voces obscuriusculæ in Differentiâ 2^a explanantur.

† Cap. 1. pag. 15.

⁷ Ex Præmiss. collig. *Partes Tragædiæ Formales, sex. 1. Apparatus eorum, quæ spectantium oculis subjiciuntur: Histiones, Scena, Personæ, Vestimenta, &c.*

ex necessitate, *Scenorum erit APPARATUUM ORNATUS*; ¶ 5. ² Deindè, *MELOPOEIA, seu Musica*; et ³ *ELOCUTIO*: quia, cum his *tanquam instrumentis utantur*, imitationem obeunt. Ac Elocutionem dico, ipsam Metrorum Compositionem; Melopœiam verò, idipsum quod *sensibus manifestam suam omnem vim habet*; *Ut in numero Saltationis, vocisque concentu.* ¶ 6. ⁴ Et quoniam Imitatio, *semper est Actionis cujusdam*; ⁵ Agitur verò quodque ab Agentibus quibusdam; * quos necesse est Cujusdammodi esse, et quoad Mores, (*bonos, malos, &c.*) et quoad Animi Sententiam; *suadentem, laudantem, &c.* (Nam propter hæc duo, etiam Actiones, *quæ inde nascuntur*; dicimus esse Cujusdammodi: *Quanto magis, indidem Cujusdammodi dicentur homines?*) ⁶ Certè à natura, duæ Actionum sunt Causæ; SENTENTIA ANIMI, et MORES; ⁷ Ac secundum hos duos et affe-

² *Melopœia* vocalis: Cui interdum accedit Motus Rhythmicus.

³ *Dictio Metrica*, quæ proprium est Instrumentum Poëtæ.

⁴ *Mores.* 5. *Sententia.* 6. et *Fabula.*

⁵ Cum enim Imitatio, semper sit ipsarum Actionum: * Actiones autem, et qui eas agunt, à Moribus animique Sententiis dicantur *πρὸς*.

⁶ Sequitur in Poësi, Actionis Causas esse, Mores et Sententiam.

⁷ Morum, Sententiæque Finem esse Actionem.

quantur

quantur suum finem omnes et contrà, etiam indè depelluntur. ^b Est autem FABULA quidem, *ipsa* Actionis Imitatio; Dico enim Fabulam hanc, *quâ de hîc agitur*, esse Rerum Compositionem, *rectèque ordinatam Structuram*. ⁱ Mores verò, secundùm quos, (*quicunque illi sint*,) Cujusdammodi esse dicimus eos, qui agunt. ^k At Sententiam *animi*, ea omnia, quorum ope, qui verba faciunt, Demonstrant aliquid, vel etiam sententiam universalem Enunciant. 7. ^l Necesse igitur est, Omnis Tragœdiæ partes, esse Sex, secundùm quas cujusdammodi est, *essentiamque suam habet* Tragœdia: Atque hæ sunt; Fabula, et Mores, et Elocutio, et Sententia, et Apparatus, et Melopœia. ^m Ad *Instrumenta* enim QUIBUS Poëtæ imitantur, *pertinent* partes duæ: *Melopœia et Dictio*: Ad modum, QUO imitantur, una; *Apparatus*: Ad *Homines, et RES, QUAS* imitantur, tres; *Fabula, Mores et Sententia*: ⁿ Et præter has *invenitur* alia

^b Atqui Actionis Imitatio est Fabula.

ⁱ Mores sunt, quibus *μοῖαι* dicimur.

^k Sententia; quâ monstratur, vel enunciatur quidpiam.

^l Ex dict: a part. 4. nascuntur partes sex: Fabula, Mores, Elocutio, Sententia, Apparatus, Melodia.

^m Ratio Senarii, à Differentiis Imitationum, (de quibus cap. 1.) undè exortæ hæ Partes: ut sex ad minimum sint, non pauciores.

ⁿ Et (quâ nulla alia detur) sex ad summum, non plures.

nulla. 8. ° Atque his quidem, *velut Formis* (ut ità dicam,) usi sunt * *Poëtæ* plerique. Etenim et Apparatum habet cujusque *Drama*, et Mores, et Fabulam, et Dictionem, et Melos, et Sententiam, eodem pacto. 9. ° Maximum verò horum est, *et in conficiendâ Tragœdiâ præcipuum*, RERUM CONSTITUTIO.

° Tragœdia enim, Imitatio est, non Hominum, sed Actionum; nimirum et vitæ *alicujus*; et felicitatis, atque Infelicitatis. Etenim felicitas, in actione consistit; et finis *humanæ vitæ*, est actio quædam, non *animi* qualitas, *seu habitus*. ° Sunt autem *homines*, secundum Mores quidem, *Cujusdammodi seu Quales* quidam; At secundum Actiones, *foelices*, vel contrà. ° Itaque *poëtæ*, non ut Mores *postea* imitentur, Agunt, i. e. *Drama*

• Confirm. Exemplo Veterum: quorum plerique (quâ Tragici, quâ Comici) singulas Species dictas, saltèm adumbrarunt in operibus suis.

* Sequitur *Cassellv.* qui ex conjectura, τῶν ποιητῶν legit, vid. Not. pag. 18.

° Collatio dict. Partium: ut aliis antecellant aliæ: *Fabula* enim præfertur reliquis, præsertim quia ipsis Morib. idque rat. tribus;

° A loco Topic. de Tragœdiæ Fine. Ea enim rerum humanarum est, atque omninò Felicitatis ac infelicitatis Expressio.

° Atqui Personas omnes, ex Actionibus, *foelices* aut *infelices* dicimus, non quoad Mores.

° Ergo Tragœdiam conficienti, non id quæritur, ut mores tantum, sed ut Mores exprimat, propter Actiones.

Componunt:

Componunt : sed Mores unâ operâ complectuntur, propter (*id quod potissimum spectant,*) Actiones. ¹ Quare Actiones et Fabulâ, seu *Rerum Structura*, sunt Finis Tragœdiæ : At Finis, est omnium (*quoniam illuc omnia referuntur*) Maximum. 10. ² Præterea, sine Actione quidem, nullo modo fieri posset Tragœdia ; At sine Moribus poterit. ³ Nam Recentiorum Tragœdiæ quàm plurimæ, sine *Personarum* Moribus sunt ; et omninò Poëtæ plerique *cujuscunque generis*, reperiuntur hujuscemodi ; ⁴ veluti etiam ex Pictoribus, Zeuxis, ad Polygnotum se habet : Nam Polygnotus, qui imitatur bonos, Descriptor Morum est ; At Zeuxidis Pictura, Mores habet nullos. 11. Præterea, ⁵ (*ex diversis, putà, Tragœdiis*) si quis *desumpserit*, seriatimque collocarit Sermones Moratos, Dictiones, Sententiasque bellè confectas ; nondum *illud* effecerit, quod Tragœdiæ est Opus : verum, quæ

¹ Quare, Tragœdiæ Finis, non Mores, sed Fabula. Ideoque omnium illa partium, præstantissima. Quod enim propinquius fini, id dignius. 3. Top. cap. 1. p. 15.

² Rat. Quod sine Moribus scribi potest Tragœdia ; at non sine Fabulâ.

³ Id constat exemplo Poëtarum.

⁴ Et à Simili Pictorum.

⁵ Nec moribus solùm, superior est Fabula, sed et cæteris universis. Id patet 1. ex Opere Tragœdiæ. i. e. Terribilium ac Miserabilium Fictione. Cui Muneri exequendo, ut partes cæteræ, parùm ; ità Fabula, plurimum prodest.

his *partibus* * impolitiùs usa sit ; modò Fabulam habeat, Rerumque Compositionem ; multò potiùs *dicenda* erit Tragœdia. 12.

² Adhæc, maximæ res, quibus capit, † *atque allicit* animos Tragœdia, sunt Fabulæ partes ; Peripetiæ, *inquam*, et Agnitiones. ‡ 13. ³ Prætereà, id signo est, quòd, etiam qui aggrediuntur Poëma conscribere, priùs Dictione et Moribus, cætera adamussim absolvere valeant ; quàm Res *Fabulamque* coagmentare : veluti etiam primi Poëtæ ferè omnes, *quum nondum perfectæ esset Poësis*. Prima igitur pars, et velut anima Tragœdiæ, est *ipsa* Fabula. 14.

⁴ Proximo autem loco, sunt MORES : ¹ His enim affimile *quiddam* est, etiam in re Pictoriâ. Siquis namque *tabulam*, pigmentis licet pulcherrimis, *temerè* fusimque illeverit ; non perindè *spectantem* oblectet, § ac si, albo

* *Parcè, tenuitèrque.*

² Ex partibus Fabulæ. (Mutatlone Rerum, atque Agnitione :) Quar. in permulcendis animis, Divina vis.

† *Rhet. 1. cap. 11. pag. 35.*

‡ *Infrà cap. 5. pag. 5.*

³ Ex scripturientium poëtarum facto : qui rem promptiùs adornare valent, quàm aptè componere. Hoc ergo præstantiam notat : siquidem quod majori negotio minùs acquiritur, palmam mereatur : *Rhet. 1. cap. 7. pag. 18.*

⁴ Secundas esse *Morum* vices : 1. patet à simili : ut enim nuda Effigies, in Tabula, ad gratissimos colores se habet : Ità, Simplex Fabula, ad Mores.

§ *Cap. 2. par. 6. in fine.*

licet

licet colore, imaginem delineârit certam: *Pari modo, in Tragædiis, absque Constitutione Rerum, minus valent Mores, quàm Morum expers Fabula.* ^a Est etiam omnis Imitatio, propriè quidem, ipsius Actionis, et per hanc, eorum est maximè, qui Agunt; quibus primitùs hærent Mores. 15. ^b Tertium verò, est SENTENTIA: Id autem est, Dicere posse ea omnia, quæ Rei, quâ de agitur, insunt, apteque conveniunt. ^c Quod quidem, circa orationes perficere, et Politicæ Scientiæ Munus est, et facultatis Rhetoricæ. Nam vetustissimi Poëtæ, quos introducebant, Politicè faciebant loqui, i. e. ex Rationibus rei Propriis: ^d Qui verò nostri sunt temporis, Rhetoricè; i. e. ex Communibus. 16. ^e Sunt autem Mores * quidem, hujuscemodi quid, quod Prælectionem animi, qualis illa sit, aperiat; idque in iis rebus, in quibus, utrùm is, qui loquitur, eligat quidpiam, aut fugiat, nondùm satis liquet; Quo fit, ut Mores non habeant, orationes

^a Prob. ratione. Quia ab Imitatione rerum pendet Morum expressio.

^b Tertio gradu stat Sententia: Cujus vis est, ut verbis rationes exprimere possis, rei insitas atque aptas.

^c Tàm eas, quæ ipsius Rei Moralisque Philosophiæ, sunt Propriæ.

^d Quàm, quæ omnibus Quæstionibus Communes.

^e Mores quid. Eos enim suprâ, par. 14. non nisi levitèr adumbravit.

* Supr. p. 6.

aliquæ :

aliquæ: in quibus scilicet non clàm, quid eligas fugiasve, insinues, (quod Moratæ orationes est:) sed palàm illud apertèque prodas. ^f Sententia

* verò, est in iis rebus, quibus homines, perspicuè Demonstrant quidpiam, aut esse, aut non esse; vel universale aliquid Enunciant.

17. ^b Quartum autem, est ipsarum orationum

ELOCUTIO: Elocutionem autem voco,

(quemadmodum prius dictum est, †) eam, quæ

per Appellationem idoneam fit, Animi Interpretationem: Quod quidem utrobique, et in

Metricis, et in Orationibus Solutis, eisdem

instructum est viribus. 18. ^a Reliquas verò

quinque partes MELOPOEIA, seu Modu-

lacio, facile superat, ut maximum quoddam

condimentum in Tragædiis. 19. ⁱ Apparatus

autem, est quiddam, quod magnam in se alli-

ciendorum animorum vim habet, sed præ-

cæteris maximè est artis hujus expers; mini-

mèque Poëtices proprius: cùm non Poëtæ pa-

retur studio, sed adportetur foris. 20. ^k Siqui-

dem Tragædiæ Propria Vis omnis, etiam abs-

^f Sententia, διάνοια, seu ἐννοια, quid.

* Supr. p. 6.

^b Quartum dignitatis locum poscit Dictio.

† Pag. 5.

^a Quinto gradu est, ars conficiendi melos, seu Melodia: quæ aliundè importata est, (ut et pars 6.) sed suavitate vincit omnes.

ⁱ Sexta statio relinquitur Apparatus: De quo quid opus est plura dicere?

^k Cùm et Tragædia, etiam sola lecta, faciat, quod suum est:

que

que Certamine et Histrionibus, *perfecta* sit.
21. ¹ Prætereà verò, in Apparatu concinnando;
illius qui Scenæ Instrumenta parat, plus potest
facultas, quàm ars Poëtarum.

¹ Et Apparatus, illius sit Artis, quæ Ornatum scenicum
parat: vestes, aulæa, &c.

CAP. IV.

CAP. VII.

Fabula, Quæ et Qualis.

*Fabula, seu Rerum Contextus, præcipua et
maximè necessaria Tragædiæ pars est: quæ, 1°. Qualis
debeat esse, constat ex ejus conditionibus
tribus; quarum 1ª, par. 2ª. Altera a par. 5ª.
Tertia, a par. 10. Corollarium de Poëtæ Mu-
nere, à part. 14. 2°. Comparantur Fabulæ
inter se, ut Scias, Quæ Deterrimæ sint, a. par.
25. et Quæ Optimæ, à par. 27.*

EXPLICATIS autem his, ^a dicamus
deinceps, Qualem esse oporteat Rerum
Constitutionem, seu *Fabulam*; quandoqui-
dè hoc, et primum et maximum * est in
Tragædiâ; *ut in eo ornando, plurimum sit operæ
ponendum.* 2. ¹ Positum autem nobis est;

^a Fabulæ Conditiones, tres.

* Cap. pag. 13.

¹ Ordo partium. Cùm enim Tragædiâ (c. 2. p. 1.) Imitatio sit, Actionis Perfectæ, seu Totius.

Tragœdiam

† Tragœdiam esse PERFECTÆ atque TOTIUS Actionis IMITATIONEM, quæ Magnitudinem *in se* habeat aliquam: Est enim etiam Totum quidpiam, id, cui nulla Magnitudo *notatu digno*; ut, *formica, pulex, &c.* 3. ^b Totum autem est, cui Principium, Medium, et Finis *seu ultimum* inest. ^c Principium verò est, quod ipsum quidem, aliud, ex necessitate non sequitur, (*quâ Principium est:*) post illud verò, alterum, naturâ comparatum est, esse aut fieri, *Necessariò vel in Plurimis*: ^d Finis autem, *seu ultimum*, contrà; quod ipsum post aliud, naturâ comparatum est esse, aut ex necessitate, *et semper* aut plerùmque; post hoc autem, aliud *est* nihil: ^e Medium verò, quod et ipsum post aliud est, et aliud post ipsum *Necessariò, vel ut Plurimum*. 4. ^f Oportet igitur benè Compositas Fabulas, neque Undecunque fors tulerit, incipere, neque *temerè* Ubilibet terminare; sed Formis uti, *Principii, Medii, Finisque jam dic-*

† *Cap. 3.*

^b Et totum id sit cui Principium, Medium, Finis. [Plato in Parmenid.]

^c Ac Principium (quod Actionem hanc spectat) à priore nullo pendeat.

^d Finis; contra.

^e Medium; quod utriusque naturam sapit.

^f Requiritur, ut partes istæ (Principium, Medium, Finis) seriatim distincte locentur, non temere turpiterque confuse.

tis.

tis. ¶ 5. ^a Præterea verò, quoniam quod Pulchrum est, (et animal scil. et aliud quidvis, quod ex partibus quibusdam constiterit) non solum has partes Ordinatas habere oportet, ^b verum etiam ut MAGNITUDO *ipsis* adfit, ^c non Quælibet tamen: (Nam Pulchrum in Magnitudine et Ordine manet:.) Quamobrem, ^d neque omnino Perexiguum Animal, esse poterit Pulchrum; (siquidem conspectio *ejus*, quum propè insensibili tempore fiat, confunditur: ne partium Responsio mutua, distinctè appareat;.) ^e Neque omnino Permagnus: Ipsa enim remotarum partium Conspectio (qualis esse unius corporis debet,) haud simul fit; sed Unum ac Totum, quod ex eâ spectatione nasci debuit, spectantibus elabitur atque evanescit: veluti, si * decem-millium stadiorum esset Animal. 6. ^f Propterea oportet, quemadmodum in corporibus, ita et in animalibus, inesse quidem Magnitudinem; Hanc autem

^a Condit. Longitudo justa totius. Cum enim (quod pulchrior eluceat res) adjungenda sit Ordini partium, Magnitudo totius.

^b Et Magnitudo ea, quæ sit congrua;

^c Nec Indefinita: ex. gr. Animal pulchrum est (Plato in Phædro;) Si

^d Neque perpusillum.

^e Neque nimio vastum.

^f Innumerabilium. Errorem ex Riccobono duxit.

^g Efficitur, ut Fabulam, quæ pulchritudine placeat, commendet Longitudo, et Justa scil. et talis, quam facile mandes Memoriae.

T

esse,

esse, quæ facile conspici queat, *si pulchra illa videri debeant*; Sic et in Fabulis, quò *Pulchræ sint*, habere quidem Longitudinem: hanc autem talem esse, quæ Facile retineri possit Memoriam. 7. ^m Longitudinis autem Finitio, quæ ad *Poëtarum atque Actorum* Contentiones * *refertur*, atque ad *Spectantium* Sensus, nequaquam illa, Artis est: Si enim centum Tragedias in Certaminibus *simul* agi oporteret, ad clepsydras, *i. e. horologiorum mensuras* utique agerentur; *unicuique, temporis portiunculâ datâ*; (quemadmodum quondam nec semel *factum* esse perhibent.) 8. ⁿ Verum Finitio Rei Gestæ, quoad ipsius Naturam, semper quidem, quò major *est*, tantisper dùm *Tota* simul Perspicua sit, eò pulchrior est, secundum Magnitudinem. 9. ^o Ut autem simpliciter definiendo dicam; in quantacunque Magnitudine *Rebus* secundum Verisimile vel Necessarium deinceps enascentibus, accidit *tandem* in Prosperam fortunam ex adversa, vel

^m At justæ Longitudinis Terminus quis? Non is quem horologii pulvis, vel aqua, dimensum dedit: (Is enim Externus est atque artis expertus.)

* *Infrâ pag. 26.*

ⁿ Sed qui ex ipsa Rei Gestæ naturâ: h. e. Ut *speciatim* loquar: ex Rerum Evidentiâ, Magnitudini non incommode conjunctâ.

^o Ut *Universim*: Ex idoneâ Fabricâ, seu Œconomiâ Rerum: Quæ necessario ubique cohæreat, aut saltem verisimili nexu.

ex prospera in adversam mutari, idoneus is terminus erit Magnitudinis.

C A P. VIII.

¶ 10. ³ Fabula autem est UNA, non, ut quidam putant, si circa Unam *Personam* sit: Multa enim et infinita *attributa* etiam uni rei accidunt; ex quorum aliquibus (*accidentalibus scil.*) non conficitur aliquod Unum; *cum, toto ipsa genere dijuncta sint*: Sic verò, et Actiones Unius hominis, multæ sunt, ex quibus nulla Actio sit Una. 11. ^p Quamobrem peccare omnes visi sunt Poëtæ illi, quicunque Herculeïda, i. e. *Labores Herculis*, Theseïda, i. e. *Actiones Thesei*, et ejusmodi Poëmata fecerunt. Falsò enim putant, quoniam Unus erat Hercules, convenire, ut etiam *Herculis* Fabula, Una sit; *quantumvis Actiones ipsius essent Plures*. 12. ^q Homerus autem, quem-

³ Condit. [*Totius, partiumque Unitas.*] Fabulæ enim constitutio esto Una: non eo modulo, quasi in unâ permaneat eâdemque persona, &c.

Sed (*supple*) quia Unius Actionis est, cujus singulæ partes ad unum referantur Finem.

^p Undè; Mirum, quàm hallucinentur veteres: (quorum Poëmata, ex dijunctissimis Actionibus atque Eventis.)

^q Quàm solus Homerus sapuit! qui declinato Veterum scopulo; ne quolibet persequeretur, Unicâ Actione contentus fuit.

admodum et in aliis excellit, sic etiam, hoc, quod reliquos omnes fefellerat, videtur præclare vidisse; sive propter artem aliunde acceptam, seu propter bonitatem naturæ atque ingenii: * Odyssæam enim quum confingeret, non cecinit Omnia, quæcunque ipsi Ulyssi antea acta ætate acciderunt; (veluti, “ Eum, dum vena-
“ retur, ab apro accepisse Vulnus in Parnasso,
“ et Simulasse Insaniam, in Collectione Exerci-
“ tus;” Ex quibus, quia alterum factum fuit, minimè Necessarium aut Verisimile fuit, alterum ex consequenti, factum iri: Sed quæ circa Unam solum Actionem, qualem Odyssæam dicimus, constituerunt. * Similiter verò, etiam dum conficeret Iliadem, i. e. Actionem adversus Trojam. 13. * Oportet igitur, ut in aliis Artibus Imitatricibus, (Citharisticæ, Auleticæ, &c.) Una Imitatio, Unius Rei est; putâ praelii, Naufragii, &c. Sic et in hac arte, Fabulam (quoniam est Actionis Imitatio) et Unius esse, et * hujus Totius; et * Partes Rerum, sic Cohærentes constitui, ut

* Cùm in Odyssæâ: de Ulyssæ in patriam reduce:

* Tùm in Iliad: de Achillis irâ.

* Ex condit. 3, Præcept. Fabulam, nisi ex unâ Actione non confici: (quod innuitur par. 10.)

* Ex prima condit. Præcep. Ut Tota integrâque sit Fabula: (utî monuit p. 2.)

* Atque ut omnes ei partes, suo iustoque disponantur Ordine, utî p. 4.

si qua transposita, vel ablata fuerit, Diversum reddatur, et moveatur Totum: Quod enim cum adest, aut non adest, nihil, quod perspicuum sit, facit, id ne pars quidem *ejus* est.

CAP. IX.

¶ 14. ^y Manifestum autem est, etiam ex iis quæ dicta sunt, non esse Poëtæ MUNUS, * *ea* Quæ, Singulatim FIUNT, dicere; (*quippe quorum nihil intermediis hæret:*) ^z Sed *ea* memorare, Qualia factum iri contigerint, et Quæ POSSIBILIA fuerint, secundum Verisimile, vel Necessarium. 15. ^a Nam Historicus et Poëta, non eo, quod hic, Numeris Adstricta dicat, ille Soluta, *in se* differunt: Licebit namque, Herodoti opus in Metra vertere; neque minùs Historia *jam* erit cum Metris, quàm *priùs* fuit sine illis; ^b Verùm in hoc Discrepantia est, quod Hic (*Historicus*) QUÆ FACTA sint, dicit; Ille (*Poëta*)

^y Corollaria tria. primum, ex secunda Fabulæ conditione: de *Opere Poëtæ*; Ne exponat ea, quæ quotidie fiunt, seu Singularia.

* *Rem nudam.*

^z Sed *Qualia* fieri aliquandò possunt aut debent.

^a Id quod evincit collatio Poëtæ cum Historico: Neque enim illis, penes carmen (ut creditur) dissensio est: (Siquidem nec Prosa, historiam creat, nec versus poësin.)

^b Sed in eo; quod hic, ea persequatur, quæ gesta sint: Poëta, illa tantùm, quæ geri debuerint, potuerintvè.

QUALIA

QUALIA facta esse contigerit. 16. ² Quamobrem Poësis; etiam magis Philosophica, magisque studiosa res est, quàm Historia: Nam Poësis, potiùs, Universalia, Historia, Singularia magis dicit. Est autem *in hisce rebus* UNIVERSALE, *nihil aliud, quàm* ^c QUALI Homini, ^d QUALIA Omnino, (*non, QUÆ Cuique*) accidant, dicere vel agere secundum Verisimile, vel Necessarium: ^e Id quod *apprimè* spectat Poësis, dùm Nomina Personis imponit: *Quippe quibus (cùm universales fictitiæque sint) nomen suum certaue natura defuit.* ^f SINGULARE verò, est; *veluti, Quid Mali Alcibiades, ingenio illo suo acri, Atheniensibus fecerit; aut Quid ab iisdem passus sit.* 17. ^g Ac in Comœdiâ quidem, jam hoc perspicuum *semper* fuit: ^h Postquàm enim Fabulam sic constituerint, ut ex Verisimilibus, *omnia videantur ducta*; sic deindè Personis jam *introduc-tis*, Nomina indiscriminatim, hæc vel illa

² Corollar. ex priori. Poësis Philosophiæ similior, quàm historia, Siquidem Poëtæ Fabula, Universales ac Indefinitas captet.

^c Tàm Personas.

^d Quàm Res.

^e Quibus (quò planiorem Rem omnem faciat,) etiam *Com-mentitia* imponit Nomina.

^f Historicus verò, Singulares: ubi Impositione illa nihil est opus.

^g Nomina autem, Poëtar. generibus, aliis alia.

^h Comicis recentioribus, *Nova* et ficta.

imponunt;

imponunt; 18. Non autem, ut Iambici veteres, (*qui singulos viritum proscidère*) de Rebus Personisque certis Poema faciunt. 19. ^k In Tragœdia verò Nominibus iis, quæ prius facta atque usitata, adhærent. Cujus rei causa est; quia, ^m quod Fieri Potest, idem Aptum ad Persuadendum est. ⁿ Ac quæ quidem Facta non sunt, nondum fieri posse credimus: ita ut nec ad persuadendum sint apta: Quæ verò Facta sunt, manifestum est, ea posse fieri; Neque enim facta fuissent; si ex genere essent eorum, quæ Impossibilia sunt; ^o Nunc igitur ipsorum eventus, dubitationem de illis tollit omnem. 20. ^p Nec tamen non in Tragœdiis, nonnullis quidem, unum aut duo adhibentur Nota Nomina; reliqua verò, *Excogitata et ficta*. 21. ^q In quibusdam autem, nullum: ut in Agathonis Flore: In hâc enim et Res Gestæ, juxtaque Personarum Nomina, Ficta sunt minimèque prius nota; nihilòque minùs, spec-

^k Tragicis, *usitata* omnia placuê e: Sic enim plus fidei procurare se credunt Fabulis.

(^m Quæ enim Possibilia, *πιθανώτατα*.)

ⁿ Quæ haud dubiè Facta, Possibilia.

^o Ergo quæ Facta, *πιθανώτατα*.) ut neque à Pernotis heròum Casibus, neque à Nominibus deflectendum putent.

^p Quanquam hoc, illis minimè perpetuum est: Cùm in aliquibus Tragœdiis suis Nomen unum, alterumve usurpent vulgatum, fingant cætera.

^q In aliquibus, comminiscantur omnia.

tantes

tantes legentesque oblectant omnes. 22. ¹ Adeò ne id quidem usquequaque curandum est, ut Fabulis *antè* Traditis, de quibus Tragœdiæ extant, *omni*nò hæreamus * : Hoc enim *anxiè* quærere, ridiculum *nimis* : Siquidem etiam *Personæ ac Nomina*, quæ *Antiquis* pernota fuerint, nunc paucis è *vulgo* innotescant ; tametsi oblectent universos. 23. ² Perspicuum igitur ex his *est*, Poëtæ agendum esse illud, ut *tantò* potius Fabularum, quàm Metrorum, sit Artifex ; quantò magis, ex eo, Quòd imitetur, sit Poëta : Imitatur autem *nihil aliud, quàm* Actiones ipsas. 24. ³ Quamvis ergo acciderit, *ea* quæ Facta sunt, canere, nihilo-minus Poëta est : Eorum enim quæ *Verè* Facta fuerint, nihil prohibet, quò minùs talia sint *nonnulla*, qualia verisimile est, vel fieri potest, ut *Verè* sint Facta ; quo nomine, ip-sorum ille est Poëta. ¶ 25. ⁴ Inter Simples

¹ Ex dict. à par. 17, præcept. Ne in Veterum retinendis Fabulis, sollicitum te habeas. Datur siquidem venia cudenti novas.

* Cap. 7.

² Corollar. ex 2. prioribus emergit. Ne Poëta, tam *Car-minum* sit *artifex*, quam *Fabularum* : Quippe quar. compositio sola, (seposito versu) Imitatorem te facit.

³ Sive res fictitias narres, seu etiam verè gestas : modò eas ita expresseris, uti debent fieri.

⁴ Collatio Fabular. 2 : (è conditionibus 3bus ab initio capit.) 1. Quæ *Deterrinæ* ? Eæ scil. quæ non modò Simples, sed et Episodiis perperam nexis refertæ.

autem

autem Actiones, * et Fabulas, (*quæ Implexis semper Sequiores;*) Episodica, sunt Deterri-
mæ. ^u *Fabulam* Episodicam dico, in qua Epi-
sodia (*i. e. ornamenta aliundè advecta,*) alia
post alia esse *seque consequi*, neque Verisimile,
neque Necessè est; ità ut nexum habeant nul-
lum. 26. * Ac tales *Fabulæ*, conficiuntur, à
Malis quidem Poëtis, ob ipsorum *Inscitiam*;
^v ab *Eruditis et Bonis*, interdum propter His-
trionum *studia*: In illorum enim *gratiam*, dum
Certamina quædam conscribunt, *Fabulamque*
extendunt supra id quod ferat, (*Episodio im-
portuniùs inserto*) sæpenumerò distorquere co-
guntur, quod ex ordine est. ¶ 27. ^z Quo-
niam verò *Imitatio Tragica*, non solum est
Perfectæ Actionis *Imitatio*, sed etiam Terri-
bilium et Miserabilium; ^z Hæc autem præ-
cipuè fiunt talia, cum Præter Opinionem;
† et magis, cum Alia ex aliis facta fuerint, ut

* De quibus cap. 5. pag. 2.

^u Episodica Fabula? Cui Egressiones, atque Additamenta
scil. sine debito nexu inserta.

* Quales contexuntur poëtis, Tàm ineptis;

^v Quàm Probatis: Ab iis enim si histrio, certaminis causâ
longiorem Tragœdiam poscat; illi, Episodiis infarctis, illius,
gloriæ inserviunt, non Fabulæ suæ.

^z Collatio: Quæ Fabulæ *Pulcherrimæ*? Cùm enim Tragœ-
dia, sit Actionum ear. quæ Misericordiam Terroremque cient.

^z Quales, illæ potissimum sunt, quæ inopinatò fiunt: mul-
tòque magis, si nexu se excipiant mutuo.

† *Rhet. cap. 10. pag. 14.*

ex suis causis. 28. Ità enim plus Admirationis in se habebunt, quàm si à Casu, et Fortunâ fierent: * Siquidem et inter ea, quæ Fortunâ sunt, hæc maxime Admirabilia videntur, quæcunque tanquàm ex Industriâ consilioque, apparent fuisse facta (veluti, quòd statua Mityis, virtutis ergò, Argis erecta, Improbum eum, qui causa interitûs Mityi fuit, lapsa interfecit; cùm in ejus caput, tunc intuentis, incideret. Videntur enim talia, non Temerè sed Consilio Deorum, ac Ratione esse facta.) ^a Quare necesse est, tales Fabulas, ex talibus Formidolosis Miserandisque contextas, Pulchriores esse.

* (Si enim fortuita quædam, admirationem pariant; præsertim quæ quasi ex proposito videbantur facta: Quantò magis illa? quorum certa series, consilium callidum?)

^a Efficitur, Pulcherrimam nasci Fabulam: si res illæ, sic opinatò evenerint, ut quæ extremæ sunt, respondeant hæreantque Primis.

CAP. V.

CAP. X.

De Fabularum generibus; Simplici et Perplexâ.

Fabularum (i. e. Actionum, quæ Fabulis exprimuntur) genera duo: Una, Simplex; par. 2. Alia, Perplexa, Quæ Peripetiam habet, vel Agnitionem; à par. 3. Ex his, colliguntur Speciales Fabulæ Partes tres: Quarum duæ, sunt Implexarum Fabularum propriæ, Agnitio et Peripetia: à par. 4^a: 3^a, est omnium communis; scil. Perpeffio; à part. 13.

FABULARUM autem, ^a aliæ Simples apertæque sunt; aliæ contrâ, Implexæ atque impeditæ: Etenim Actiones, (quarum Imitationes sunt, ipsæ Fabulæ,) statim suâ vi, absque Poëtæ studio, sunt tales. ¶ 2. ^b Appello SIMPLICEM Actionem, cui quidem, (cùm Continua *, uti definitum est, et Una facta sit;) Transitus, seu Progressus in Bonam seu Malam Fortunam fit, sine admirabili Peri-

Fabular. Formæ, ^a duæ: (idque Actionum respectu, quar. est Imitatio:)

^b Una, Simplex, seu Explicata: in qua nihil præter propositum accidit, ab initio ad extremum usquè, &c.

^c Cap. 4.

petiâ (*i. e. subitâ Rerum Mutatione in contrarium,*) vel Personæ diù Ignoratæ Agnitione : ¶ 3. ° IMPLEXAM verò, ex quâ Transitus Rerum in alium statum, cùm Agnitione fit, aut Peripetiâ, aut (*quod sæpè fit*) ambabus : ità ut longè alitèr desinant, quàm ab initio iudicasset. ¶ 4. ° Has autem, (¹ *Agnitionem et Peripetiam, &c.*) factas exortasque esse oportet, non Fortuitò, sed ex ipsa Constitutione Fabulæ, adeò ut ex Antefactis, aut Necessario vinculo, aut secundùm Verisimile, accidat, easdem fieri : Multum enim interest, utrum Hæc PROPTER Hæc, * *ut effecta ex causis* ; an POST Hæc absque nexu aliquo, fiant.

C A P. XI.

5^a. ° Est autem PERIPETIA, *Admirabilis ac Subita* eorum, quæ aguntur, in contrarium Mutatio, ità facta, ut dictum est ; † *scil. An-*

° Altera, *Perplexæ*, seu Implicata : Cui eventus, præter opinionem obvenerint : ° Cum admirabili Agnitione ; ° vel cum Peripetia ; ° vel cum utrisque conjunctis.

° Quar. trium singulas cognoscere opus est : et undè illæ nasci debeant :

Et Quomodò, Quòque poëtæ studio :

* 2. *Rhet. cap. 26. pag. 15.*

° Primum ergo : *Peripetia*, quid ? Ingens rerum conversio : quæ vulgò *Catastrophe*.

† *Par. præced.*

tecedentium

tecedentium Rerum Vi; Atque hoc quidem, uti dicimus, * secundum Verisimile, aut Necessarium: 6. ^f velut, ⁱ in Oedipode; “*cum venisset Nuncius, tanquam lætitiæ allaturus Oedipodi, regem illum à Corinthiis designatum; eumque matris incestandæ metu (quod ob Oraculo accepisset) liberaturus;*” simulatque aperiret, Quisnam esset, et Quo pacto educatus; contrarium ejus, quod proposuerat, effecit. 7. ² Et in Lynceo; cum Lynceus Hypermnestræ maritus, duceretur ut moriturus; Danaus socer, prosequeretur, ut interfectorus; ex Fabulæ Rebus Gestis, huic quidem accidit, *repentina mors*; illi, *inopinata salus*. 8. ³ AGNITIO autem est, ut etiam nomen significat, ex Ignorantiâ, in Cognitionem Mutatio, aut ^h ad Amicitiam *contrahendam* tendens, aut ad Similitudinem inter eos, ⁱ qui à Poëtâ, ab initio, ad Prosperam demùm Fortu-

* *Ibid.*

^f Species ejus. ¹ *Simplex*; Cùm una eademque persona, ex fœlici sit infœlix; ut in Sophoclis Œdipode Tyranno: vel contrà:

² *Gemina* est: Cùm mirificè mutetur status hominum duorum: velut in Lynceo Theodectis: Lynceus, uxoris operâ, incolumis: Danaus, à Lynceo interfector: vide Pindar. Ode 10. Nemœ.

Dein. ³ *Agnitio*, quid. Ejus genus.

^h Differentiæ, duæ: una, ex proximo fine:

ⁱ Altera, ex remotiore.

nam,

nam, vel Adversam determinati sunt. 9. ^k Pulcherrima verò Agnitio est, cùm Peripetiæ, Simul, non Post aliquod Spatium fiunt; nempe eo modò, quo illa in Oedipode, Qui simul atque agnosceret Læium patrem, unâ se intellexit, esse miserrimum. 10. ^l Ac sunt quidem etiam aliæ, præter jam explicatam, Agnitiones: Etenim et Res Inanimatas, atque alia quælibet, uti dictum est †, Agnitio consequi solet, * Et si quæ Fecit quis, aut Non Fecit; ea quoque licet Agnoscere: ⁿ Sed, quæ maximè pertineant ad Fabulam atque Actionem, est ea Personarum Agnitio, quæ dicta est. ‡ ^o Talis namque Agnitio ac Peripetia, et Misericordiam excitabit et Metum: Qualium Actionum (quæ Metu scil. et Miseratione dignæ) Tragedia esse Imitatio, supposita fuit. ^h ² Prætereà verò, ejusmodi Personis, quæ Agnitioni

^k Deniquè, Agnitio Peripetiæ conjuncta, reliquar. omnium multò suavissima.

^l Atque Agnitionem hanc, ^r Fabulis nimioperè convenire, *ἡ γὰρ διὰ τῆς ἀγνοίας* intellige: Nam,

^m Reperiuntur, etiam aliæ species, sequioris notæ: velut, Lapidum, vestium, monilium, &c.

† Par. 8.

* Item factorum rerumque in memoriam redactarum.

ⁿ Verùm, hanc 3^m, (quam p. 8. dixi.) imprimis quadrare Fabulis, monstratur,

^o A fine Tragediæ: Miseratione spectantium et Metu.

‡ Par. 8.

^h A Personis; quarum contigit fieri Agnitio.

² Cap. 3.
huic

buic idoneæ sunt, id accidit, ut Adversâ Fortunâ utantur, et Prospera; cùm id in aliis usu non veniat. 11. ° Quandoquidè igitur Agnitio, (*ut nomen indicat*) quorundam est Agnitio; Agnitionum aliæ quidem, erunt Alterutrius *Personæ* ad Alterum solùm agnoscendum; cùm, Alter ille, Quis sit; antea perspicuum notumque fuerit: 12. ° Aliquando verò Ambos oportet, *se Invicem Agnoscere*: velut Iphigenia, quæ Dianæ Sacerdos jam erat, ab Oreste fratre agnita est ex Missione Epistolæ, quam dabat illi ferendam in Græciam: Illi autem, versûs Iphigeniam, aliâ opus fuit Agnitione; *Argumentis scil. à Poëta Fictis.*

C A P. XII.

¶ 13. ° Duæ igitur Fabulæ partes, circa hæc, quæ geruntur, sunt Peripetiæ, et Agnitio: ° Tertia verò, est PERPESSIO: * Atque ex his quidem, Peripetia et Agnitio, expositæ sunt: 14. ° PERPESSIO verò, est ac-

° 2 Agnitionem eandem doceo, duobus tractari modis: Nunc enim Simplicem esse, cum alterâ personâ agnitâ:

° Nunc, quasi 2^{cem}, cum utriusque cognitione mutuâ.

° Partes (quæ in Fabulis,) observantur tres. Duæ in Perplexis tantum: quas huc usque expeditimus.

° Tertia, tam Simplicib. quàm implexis conjuncta; *Perpeffio*:

* 2. *Rhet. cap. 10. à par. 22.*

* Perpeffio, quid.

tio

tio quædam, vim habens Interimendi, aut graves Dolores afferendi: veluti, * quæ in Aperto, et Manifestè fiunt; et Mortes scil. alatae quibusdam, et Cruciatus acerrimi, et Vulnera imposita, et quæcunque id genus.

* Apertæ coram omnibus, indicæque mortes.

C A P. VI.

De Partibus Tragædiæ Integralibus, seu Quantis.

Tragædiæ partes, quoad ejus Quantitatem spectatæ, duplices, aliæ sunt omnium Tragædiarum Communes: Aliæ, quarundam duntaxat Propriæ: De Communibus, a par. 4. De Propriis, p. 9.

PARTES ^a autem Tragædiæ, quibus tanquàm Formis *Essentialibus*, utendum est, priùs diximus: At secundum Quantitatem, et in quas ipsa dividitur, *Loco Seperatas*, hæ sunt: ^b Prologus, Episodum, Exodus, Choricum, i. e. *Locutio, vel Cantus Chori uni-*

^a Formas (quæ Corpus Tragædiæ permeant,) proposui cap. 3. Jam *Partes Quantæ*, (quibus magnitudo ipsius extenditur;)

^b Aliæ, *Communes* omni sunt Tragædiæ, nisi mancæ.

versi.

versi. 2. Et hujus *Chorici*, una quidem pars *Mobilis*, dicitur *Parodus*; altera verò, *Stabilis*, *Stafimon*. Atque hæ quidem, communes sunt *Tragædiarum* omnium: 3. ^c *Propriæ* verò *quarundam*, sunt *Histrionum* è *Scenâ lugentium*, et *Chori juxta scenam sedentis*, *Commi*.

Quarum quidem partium luculentissima suppetunt exempla, ex Oedipode Tyranno Sophoclis: Quam cæteris Tragædiis unam præposuisse videtur Aristoteles.

¶ ^d 4. Ac ¹ *PROLOGUS*, est pars integra *Tragædiæ*, collocata ante *Parodum*, i. e. *primum ingressum Chori*.

In Prologo, Creon (ad aperiendam fabulam) sciscitatur de cæde Læii: Quæ, quia pestilentia causa Thebis esset, ex oraculi monitu, expianda fuit.

Kpē. Ἡν ἡμῖν, ὦ νᾶζ, Λαῖος πρὸς ἡγέμῶν.

Finito autem Prologo, succedit Parodus; de quo infra. p. 7.

5. ² *EPISODIUM*, est pars integra *Tragædiæ*, interjecta inter plenos *Choricos cantus*; qui scil. ab universo fiebant *Choro*.

^c *Aliæ, Quarundam (Patheticar. scil.) Propriæ*: ut *Commus*, i. e. *Lamentatio histrionum*, et *Collugentis Chori*.

^d *Ex Communibus partib.*

¹ *Antesignanus est Prologus*; quo aperitur *Argumentum Fabulæ*; Ejus locum, apud Latinos, occupat *Ætus primus*.

² *Episodium, producendæ Fabulæ gratiâ aliundè advehitur.* Ejus vicem, Latinis, obeunt *Ætus 2. 3. & 4.*

X

Incipit

Incipit hæc pars, ab eo Parodi loco, ubi Tiresiam vatem, (cujus Persona, adscititia est) alloquitur Oedipus,

Οἰδ. ὦ πάντα νόμων Τειρεσία. — ver. 303.

Et protenditur usque ad illud cantantis chori,

Χορ. ὦ γενεὰ βροτῶν. — ver. 1190.

Ut omne illud, quicquid duobus istis, quasi extremis, interjacet, exceptis cantibus Chori, pro Episodio habeatur.

6. ³ EXODUS est pars integra Tragœdiæ, post quam non est Chori cantus ;

Incipit autem, ubi Nuntius, sic :

Ἀγγ. ὦ γῆς μέγιστα τῆς δ' αἰὲ τιμώμενοι. ver. 1227.

Definitque unâ cum Tragœdia.

7. ⁴ Chorici autem, PARODUS quidem, est prima dictio Chori totius.

Initium Parodi est ubi Chorus, qui constat ex senioribus, affatur Oedipodem :

Χορ. Ὡς περ μ' ἀρχαῖον ἔλαβες. — ver. 280.

Mox cantum celebrat trochaicum, ex Anapaesto et Trochæo, qui Saltationum erant Numeri ;

Χορ. τίς οὐτιν' ἀ θεσπέπεια ; — ver. 467.

³ Exodus, Exitus : quandò exit Chorus in propinquum Scenæ locum.

⁴ Chorî partes duæ : ¹ Parodus, ingressus : Ubi Cuncti descendentes in scenam, fabulari occipiunt ; idque semper absque cantu.

8^a. STASIMON

8^a. ² STASIMON verò, est Cantus, totius Chori, (quem eodem loco stantes canebant) sine Anapæsto Trochæo.

Cui parti initium facit ille cantus:

Χορ. ὦ γενεὰν βροτῶν. ————— ver. 1190.

¶ 9. ^e At COMMUS, est communis lamentatio Chori juxtà assidentis, et Voces Histrionum, quæ prodeunt è scena.

Sic plangit Chorus extra scenam, in Exodo:

Χορ. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις ver. 1300.

Cui Oedipus, miserabili ejulatu respondet in scena.

Ὀιδ. Ἄι αἰ αἰ αἰ. ————— ver. 1311.

Ac Partes Tragoediæ (inquam) quibus, ut Formis, utendum est, priùs sunt expositæ * ; Quæ verò penes Quantitatem sumuntur, et in quas ipsa dividitur, Separatas, hæ sunt.

^a Stasimon: quo grex ille, infortunium, quod evenerit, narrat: ideòque absistit à motu: præsertim cum exitus subsequatur tristis.

^e Inter Proprias partes, est Commus. i. e. histrionum ejulatus: idque semper in Exodo. Παρὰ τὸ κῆπτεν: Quòd in eo frontem femurque percellerent,

* Cap. 3.

CAP. VII.

CAP. XIII.

*De Scopis in Fabula texenda observandis:
Déque Opere Tragædiæ.*

Poëta, quò Tragædiam pulcherrimam det, meditati, curandum id, ut quasdam, quasi METAS, quibus progrediendum, observet. Ità enim præclarum Tragædiæ OPUS, Quod quæritur, ad umbilicum rectè perducet. Metæ, quas attingas declinesve, spectantur in eo, si Personas eliges, casusque peridoneos Fabulæ. OPUS Tragædiæ, est, ut Casus illos, (quanto potest, studio) Terribiles efficias, ac Miserandos. Primum ergo de Personarum Casibus ac Fortunis; a par. 2^a. undè Præceptum, de Optima Structurâ Fabulæ: à part. 7. et Theorema, de Argumento Optatissimæ Tragædiæ, à part. 11. Deindè, Terribile et Miserabile, docet, 1°, Non ex Apparatu Scénico, sed ex ipsâ Fabulæ Structurâ perfici: à part. 15. 2°, In Rebus Fabulæ Gestis, artificiosè inseri, atque intexi oportere; à par. 19.

QUÆ verò oportet, ut Scopos spectare; et Quæ oportet, ut Scopulos, cavere, dùm constituimus Fabulas; et * Undè perficietur

Propositio, una, de Metis, in Fabulæ textu, persequendis, declinandisve. Vid. par. 2. * Altera, de Opere Tragædiæ. vid. par. 15.

Tragœdiæ

Tragœdiæ Opus, (*in re Miserabili et Terribili Fingendâ positum*) Sequitur, ut dicamus, post illa, quæ *ad huc* dicta sunt. ¶ 2. ^b Quoniam igitur ¹ Constitutionem Pulcherrimæ Tragœdiæ oportet esse, non Simplicem, sed Implexam; ² eamque, Terribilium et Miserabilium Imitationem: (Hoc enim, proprium hujusmodi est Imitationis, *minimeque cum cæteris Poëseon generibus commune*;) ^c Primum quidem, perspicuum est, *in scena*, Neque egregiè PROBOS viros, et pietate insigni præstantes, Mutatos, lapsosque apparere oportere, ex Fortuna valdè Prosperâ, in Res Maximè Adversas: ^d Id enim non tam Terribile est aut Miserabile, (*quod Tragœdia spectat*) quàm Consceleratum ac Impium. 3. ^e Neque IMPROBOS, ex gravi Infortunio, in Prosperam Fortunam provectos: (Id enim maximè omnium à Tragœdiæ studio alienum est; quia

^b Quod ad *Metas*: Cùm laudatissima sit Fabula, 1. Quæ Fortunæ tenorem variat, non eundem retinet (ut cap. 4. p. 25.) 2. Quæ Formidolosas res docet ac Miserabiles: (ex cap. 4. par. 27.)

^c De *Metis* (*i. e. Casibus Personarum exhibendis, respuendisve*) res constat. Neque enim Persona *Valdè Proba* et innocens placet, quæ conflictetur Maximis Malis:

^d Hinc enim non Miseratio, (quæ Tragœdiæ scopus:) Sed horror diraque execratio fortunæ; quæ viri integri, præter quàm decebat, incolumitati defuit.

^e Neque *Valdè Prava*, quæ transmigret è Maximè Malis, in Maximè Bonas:

nihil

nihil habet eorum, quæ *Optimæ Constitutioni inesse* oportet: Neque enim quod Humanitatis Sensu Tangat, *ibi inest, cum improbi præter modum ornentur*; Neque Miserabile aut Terribile:) 4. ^f Neque rursus valdè Pravum, ex Prosperâ Fortunâ in Adversam incidere: Nam quod Humanitatis Sensu Tangat, *id quidem* forsàn tali Constitutioni inerit; sed neque Miseratio *inest*, nec Metus; Illa enim est erga eum, qui Indignè * *et contra fas*, Adversâ Fortunâ utatur; Hic verò, circa Personam, *ipsis spectatoribus conditione* Similem †. Erga eum, *inquam*, qui Indignè Affligitur, Miseratio; circa Similem verò, Metus. Quare quia Pravi homines, *omni supplicio digni vivunt, probisque prorsus absimiles*: Nec Miserabile, nec Terribile erit id, quod *iisdem* accidit. 5. ^g Reliquis igitur, *quis maximè idoneus habendus, est* inter hos INTERJECTUS. Est autem talis, ¹ qui neque Virtute insigni eminet, et justitiâ; *siquidem facinus admisit ultione dignum*: ² Neque propter animi Vitium, et pravitatem, mutatur, *caditque* in Adversam For-

^f Aut è nimio Secundis, in summè Adversas.

* 2. Rhet. cap. 10. par. 1. † 2. Rhet. cap. 12. par. 2.

^g Sed ea Persona introducenda, quæ inter dictas Medioxima; viz.

¹ Ut quæ inter Pravos integrosque, Aliqualiter Bona.

² Neque ex animi pravitate, sed præ insitiâ, infœlicitèr agat,

tunam : Sed propter Erratum aliquod *humanum*, et proinde *Pravus* prorsus dici nequit.

6. ³ *Neque est Unus è Populo, sed ex eorum numero, qui apud vulgus, in Magnâ Existimatione, et fortunati habentur: quò major appareat Mutatio: veluti, Oedipus, et Thyestes, et qui ex talibus familiis, potentiâ opibusque*

fuère illustres viri. ¶ 7. ^h *Neceffe ergo est, egregiè se habentem Fabulam, ¹ esse magis Exitu Simplicem, quæ scil. Unum unius Personæ Casum exprimat, quàm (sicut quidam aiunt,) Duplicem, quæ Duarum Duos.* 8.

² *Nec Mutari in Prosperam Fortunam ex Adversa, sed contrâ, ex Prospera in Adversam: 9. ³ Non propter Improbritatem, sed propter ERROREM Magnum: Eumque, aut talis Personæ Illustris, qualem dixi; id est, inter Bonos Pravosque Mediæ; aut, si recedat à medio, Melioris viri potiùs, quàm Pejoris.*

³ *Neque fit homo plebeius. (Quales calamitati obnoxii :) Sed Vir illustris, vulgique Opinione Fœlix: cujus ex infortunio Mutatio major, miseratio indulgentior.*

^h *Ex dictis primo Universim, liquet Laudatissimæ Structura Fabulæ:*

¹ *Cui Exitus unus, Unius hominis fit, non Duorum duo:*

² *Et Casus, infœlix.*

³ *Et Causa Facinoris, non Malitia, sed Imprudentia:*

⁴ *Et Persona ipsa Opulenti, vel Principis viri: qui Meliori propior fit, quàm Sequiori.*

10. Signo

10. ¹ Signo autem est, etiam id, quod Poëtis usu venit: Nam ab initio quidem illi, Quascunque Fabulas nacti essent, in numerum *Tragœdiarum* referebant; Nunc verò, (*usu rectius docente*) circa Paucas Domos Pulcherimæ componuntur Tragœdiæ: * velut, circa Alcmæonem, * *Tragœdia Theodectis*; et Oedipodem, *Sophoclis*; et Orestem, *Euripidis*; et Meleagrum, *Antiphontis*; et Thyestem, *Carcini*; et Telephum, *Agathonis*; et quibuscunque aliis accidit, aut Gravia et Atrocia, ab aliis Pati, aut in seipsos, crudeliter, vel in alios, ex Perturbatione vehementi, aut per Inscitiam Facere. ¶ 11. ¹ Atque ex hac quidem Constitutione, quoad Artis Normam, Pulcherrima † et perfectissima est Tragœdia: ^m Quamobrem etiam qui infimulant Euripidem, eadem ratione peccant ipsi: Quòd hoc in plerisque faciat Tragœdiis suis; (*casum, unius scil. per-*

¹ Hinc est, quòd Poëtæ, quibus olim quilibet arrisere Causus; Nunc, errore agnito, pauculis se addicant familiis, quæ probitate Mediocres, Principes dignitate.

* Quorum Nomina extant aliquot; Fabulæ ipsæ, vetustate intercidere.

* 2. *Rhet. cap. 24. p. 11.*

¹ Speciatim autem, constat: Celeberrimam quidem Tragœdiam, de Unius personæ Calamitate confici:

† *Cap. 2. p. 18.*

^m Undè, quod Euripidi vitio dant: (Fabulis ejus, non nisi Unicam Personam, eamque Misellam inesse:)

sonæ, seu familiæ, non Duarum) Quodque multæ ipsius *Tragædiæ*, in Adversas res definant, *non in Lætas*: ^a Illud enim, Rectum atque ex arte est, uti diximus. ^o Cui rei id signo vel maximè est, quòd in Scenis et Certaminibus, tales *Tragædiæ*, (*in quibus Transitus illiusmodi fit*) vel maximè apparent *Tragicæ*; * modò aliàs optatum exitum nactæ fuerint. ^p Et sanè Euripides, tametsi alioquì, *Partes Fabulæ, Resque ipsas Gestas*, parùm rectè, aptæque *Oeconomîâ* disponat †, hâc tamen in parte, (*quùm Unius Personæ, seu familiæ Rebus, finem Lugubrem imponat*) inter Poëtas reliquos, maximè apparet *Tragicus*. 12. ^q Secunda verò *Constitutio*, quæ à quibusdam Prima dicitur, est quæ et Duplicem habet *Constitutionem*, i. e. *Diversorum hominum Actiones Duas*; (sicut *Homeri Odyssæa*) ^r et definit ex *Fortunarum Contrarietate*; quâ *Personæ Meliores sint Prosperitate*; et *Peiores*,

^a Id quidem artificiosum, vel maximè.

^o Cui suffragatur acerrimum populi iudicium, in Contentionibus Scenicis.

* Recte modo in scena ab histrionibus agantur.

^p Et, quamvis Euripides, Fabularum ferè *Oeconomîâ* labitur, hoc uno tamen bono, cæteris fecit, ut superior esset.

† *Infr. cap. 10.*

^q Proxima censenda *Tragædiæ σύμμετρη*: quæ ex *Duorum hominum factis*.

^r Eventisque contrariis:

Y

Infortunio

Infortunio affectæ. 13. ' Videtur autem *inscitiis* *Tragicis* esse Prima, propter Theatrorum seu *Spectantium* imbecillitatem; quos *hujusmodi Constitutio capit maximè*: Nam Poëtæ *deteriores*, Spectatoribus se accommodant, ad vota *delectationemque eorum* Poëmata conscribentes: 14. ' Hæc autem, *quæ capitur è Fabulæ parte Felici*, non ea est, *quæ à Trægœdia expectatur*, Voluptas, " sed potius Comœdiæ propria: Ibì enim (*in Comœdia*) si qui Inimicissimi fuerint in Fabula; velut *ipse Orestes*, atque *Ægisthus*: Amici tandem facti, è Scena exeunt, neque ab alio quisquam confossus occumbit.

* Eam, *inscitiores Poëtæ*, priori præferunt: iique *Spectantium* desideriis ducti: Quibus ut morem gererent, *foelicem* semper ex alterâ *Fabulæ parte*, quærunt Exitum.

* Et quidem, voluptas, hînc aliqua, fateor: Non tamen ea, *quæ Tragicæ Lustrationi adhæret*:

" Sed *Quam Comicorum adferunt joci, nuptiæ, commestationes, &c.* Quibus Cantor: " Vos, Plaudite, dicat."

CAP. XIV.

Tabula sequentium.

Opus Tra- gædiæ, aliter posu- ère a- lii :	Plerisq; est, τὸ φοβερόν καὶ ἐλκεῖνδὸν imita- tione expres- sum : idque 2 ^b . modis.	1 Per Appara- tum Luctuosum histrionis et sce- næ ; &c.	} Par. 15.
		2 Per Constitu- tionem Rerum, seu Fabulam.	
		Ineptioribus Poëtis, est τὸ τε- ραῖώδες ; idque Apparatu Monstroso ostensum.	

¶ 15. * Ac TERRIBILE quidem et MI-
SERABILE, ¹ ex Aspectu seu Apparatu fieri
licet ; cùm neces, vulnera, tormenta, promantur
in Scenam, &c. Licet verò, etiam ² ex ipsa
Rerum Constitutione, citra Adspectum, et so-
lummodò pronunciata : 16. ³ Id quod prius est,

* Opus Tragædiæ, 1. Universim ; Poëtarum Plerisque, ex
eo, quod miserandum terrificumque, expresso, constat : idque
2bus modis.

¹ Per Apparatum scenæ, vestes, picturas luctuosas, &c.

² Ex Constitutione ingeniosâ Fabulæ.

³ Quorum posterior, antecellit priori ;

et Poëtæ melioris * : Oportet enim, (etiam sublato Spectaculo) Fabulam sic Constitutam esse, ut qui tantum audit res, quæ aguntur, et horreat et Misereatur, ex iis Casibus, qui *illic* accidunt : In quas utiquè Perturbationes *pænè necessario* cadet, quicumque Oedipodis Tyranni Fabulam audiat. 17. ^a Hoc autem Terrificum et Miserabile, per Aspectus seu Apparatus interventum velle efficere ; et ^b artificii magis expers est †, et ^c Choragi sumptus magnos, ac præparationes requirit ‡. 18. ^d Qui verò, per Apparatum, non Terribile nobis, sed Monstruosum tantum spectaculo exhibent ; velut, Hydras, Polyphemos, &c. nihil commune habent cum Tragœdia ; tametsi hæc, suo more Delectent. ^e Neque enim omnem à Tragœdia oportet Voluptatem quæri, sed propriam et suam. ¶ 19. ^f Quoniam verò ^g Poë-

* Cap. 3. & infra c. 18.

^a Prior autem, improbandus ;

^b Cum propter ipsius vitium.

^c Tum ob incommodam pecuniarum effusionem.

† Cap. 3. & cap. 12.

‡ Cap. 3.

^d Alii scriptores perridiculè : Tragicum Opus, ex eo quod miraculosum est ciunt, idque Apparatu monstruoso ostensum.

^e Quid inquis : Nulla ex prodigiis voluptas ? Fateor hercle : Sed quæ admirationis Epicæ sit propria, non perturbationis Tragicæ.

^f Jam Speciatim, demonstrat διόν.

^g Cur τὸ ἐλπίδων καὶ φόβου (quod Tragœdiæ Opus esse dicimus) Rebus ipsis inferenda sint.

ta, eam quæ ex Miseratione Metuque oritur, conficere Imitando Voluptatem debet; manifestum est, hoc *imitandi Opus, Fabulæ seu Rebus Gestis imprimendum esse; quod Terribiles ipsæ videantur, et Miserabiles.* 20. ^a Ex iis igitur, quæ accidunt, Qualia *tolerantibus Gravia* *, quæ *hominibus Timorem*: et Qualia *Lugenda, quæ Miserationem movent*; jam sumere aggrediamur. Necessè autem est, hujusmodi facta, aut ^f Amicorum esse *hominum* inter sese, aut Inimicorum, aut Neutorum, i. e. *inter hos Mediorum.* ^g Si igitur Inimicus, Inimicum occiderit, *vel alio gravi malo affecerit*, nihil Miserabile (neque dùm hoc facit, neque dùm mox facturus est) ostendit: præterquàm in ipsa Perpeffione; *quæ postquàm peracta sit, atrox esse definit*: ^h Neque si se Neutro modo habentes, *occiderent, &c.* 21. ⁱ Quando au-

^a Quo pacto Res ipsæ ad Luctum Terroremque formentur; idque hoc Præmissò: *τὰ δεινὰ καὶ οὐκ αἰσθητὰ*, i. e. Res Actionesque (que Fabulis insunt) Acerbas et Luctuosas.

* *Rhet. cap. 10. p. 19.*

^f Ejusmodi Personarum esse, quæ 1. Charæ sibi invicem: 2. Vel Odiis accensæ: 3. Vel quæ Medio modo.

^g Atqui, si Neque Inimicorum dici queant: (Eos enim si confeceris, Egregium censetur facinus, nedum miserandum, seu Tragicum.)

^h Nec eorum, qui Interjecti:

ⁱ Efficitur, ut Atrocia illa in Fabulis, Amicorum esse debeant, i. e. summâ Charitate ac præsertim Sanguine junctorum.

tem

tem in Amicitiiis, et consanguinitatibus inferantur hujusmodi Perpeffiones, et injuriæ atroces; velut si Frater, Fratrem; ut Eteocles Polynicen; aut Filius, Patrem; ut Oedipus Laium; aut Mater, Filium; ut Merope Cresphontem; aut Filius Matrem; ut Orestes Clytemnestram; per ignorantiam occiderit, vel paulò post occisurus fuerit, vel tale quid aliud fecerit, quod pietatem violet; hæc sedulo, è Veteri Memoriâ quærere, et capeffere oportebit. 22.
 ! Ac Receptas quidem Fabulas Dissolvere*, i. e. præcipuum earum Eventum (quo perpeffiones tales continentur.) Mutare, non licet: (Dico autem, veluti, "Clytemnestram Occisam ab Oreste, et Eriphilen ab Alcmaëone;")
 # Sed ipsum Poëtam, vel Novas, his Similes, de suo Invenire; vel ^a Traditis illis Pulchrè uti, atque emendare oportet. 23. ° Quid autem vocemus PULCHRE, apertiùs exponamus. ¹ Licet enim sic Actionem fieri, uti

¹ Ex præmiss. Præcipitur: Quò ipsum [τὸ εἰδέν καὶ φοβερόν] effingas, ut cupis: Ne Fabulas, quæ à majoribus Relictæ, extant, temerè dissipes:

• Cap. 4.

^m Sed vel ipse, per te excogites Novas:

^a Vel Veteres illas, (ni plurimâ emendatione opus sit,) quantum potest, rectè ordineque pertractes.

° Hic autem Gradus, 4. sunt: quibus possint ea Melius vel Deterius administrari:

¹ Cùm, quod quispiam inceptat, Facinus, ejus satagit Sciens.

antiqui,

antiqui, (*quibus impolita res;*) faciebant: *ut scelus scil. Patrent homines* Scientes, et cognoscentes, *quid agant:* Quemadmodum etiam Euripides, occidentem liberos Medeam * facit, *quam tamen nihil tale molientem induxisset Carcinus:* 24. ² Licet verò, etiam ut Agant quidem, verum Ignorantes, rem Agant atrocem: postea verò eorum, in quos patratum est scelus, Amicitiam et propinquitatem Agnoscant; ut fecit Sophoclis Oedipus, qui patrem Laium interemit. ¹ Atque hoc quidem, Extra ipsum Drama; Siquidem in eo, non Patratur facinus, sed ut ante illum diem, gestum Commemoratur: ¹ In ipsa verò Tragedia, dum Actio repræsentatur, atrocem rem agunt: veluti, Alcmaeon Poëtæ Aftydamantis: ¹ vel Telegonus, in Ulyssæ Vulnerato. 25. ³ Quinetiam præter hæc, tertium datur: cum quis sævum aliquod facinus per Ignorantiam facturus erat; et

* 2. Rhet. cap. 25. p. 9.

² Cum quod Insciens fecerit, postea, conjunctione agnitâ, doleat factum.

¹ Quod quidem, vel Extra Fabulam fit: ut in Œdipode Tyranno, cædes Laii.

¹ Vel in ipsâ Actione introducitur: ut matricidium Alcmaeonis:

¹ Et Telegoni patricidium, apud Anonym.

³ Ut, si Insciens aggreditur scelus, quod, Agnitione interveniente, mæsum facit.

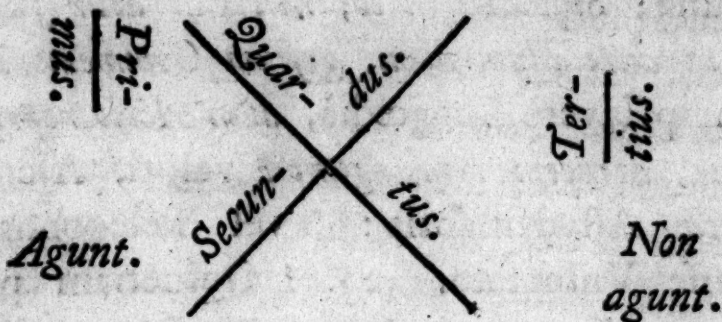
priusquàm

priusquàm faceret, Agnovit. * *Quibus insuper adjungi posset modus quartus, cùm Sciens facturus, non fecit.* 26. † Et præter isthæc quatuor; aliter fieri non licet: Aut enim Facere necesse est, aut Non Facere; et Scientes, aut Nescientes.

Modi Quatuor.

Scientes.

*Nescientes;
sed postea
Agnoscentes.*

27. † Ex his autem, pessimè contextum est illud, cùm quis personam Sciens, Facturus jam erat nec tamen Fecit: † Etenim et Consceleratum quid habet, (propter voluntatem; quia

* Grad. (suppl.) Tragediæ ineptus: ut sponte mutet, quod decreverat Sciens.

† Nascuntur hi quatuor Gradus, ex Divisione per Opposita Membra: quorum conjugationes quatuor hoc typo vides:

† Collatio dictorum Modorum: Maximè enim damnandus est. 4. quia,

† Et Scelus habet; quod Misericordiâ minimè dignum est.
per

per ipsum non stetit; quàm expleret) ² et minime Tragicum; utpotè, quia Perpeffione careat; *Morte, Vulnere, &c.* Quamobrem, licet à *Priscis frequentata sit hæc coagmentandi ratio; Poëtarum tamen Recentium* nemo, similiter facit, nisi admodum raro; velut, in *Antigona Sophoclis*, Creontem patrem *Æmon* Sciens, *perimere conatus est, nec perfecit tamen.* 28. ¹ Nam proximum est, *cùm quis Sciens nefarie Facturus fuit, Effecisse:* 29. ² Melius autem est, *eum Ignarum quidem, rem Fecisse; cùm verò fecerit, Amicitiam vel consanguinitatem Agnovisse:* Quippe *ei facinori Sceleratum* non adest: quia, *Personam sibi conjunctam esse Ignorans, fecit:* ³ et *Personarum Agnitio*, Stuporem *spectantibus* inducit. 30. ^b Optimum verò est, postremum. Dico autem, velut, in *Cresphonte Euripidis*, *Merope* interfectura quidem filium erat, *ut hostem;* verum non interfecit; *cùm filium suum esse agnovisset;* Et in *ejusdem Iphigenia in Tauris:* Soror, *Ores-*

² Et *πῦρ* i. e. Perpeffionem exhibet nullam.

¹ Proximâ vice, improbandus est 1. quoniam Perpeffio licet ibi adsit, haud placet Scelus.

² Commendatior 2. quippe, Et vacuus omni scelere:

³ Et ex Agnitione, stuporis plenus.

^b Tertium præpono cæteris; siquidem spectantes percellit, interimque consulit pietati. Sicuti de *Cresphonte* traditur, de *Iphigenia*, de *Phrixo*; cujusmodi casus, non nisi paucis accidere familiis.

tem immolatura, Agnovit esse fratrem: Et in ejusdem Helle, Filius Phrixus, cum matrem in manus hostium dediturus esset, agnovit: Similique modo, in Similibus familiarum illustrium Perpeffionibus. 31. ^c Ob hanc enim causam, Tragœdiæ, (quod pridem dictum est *) Non circa Multas conflantur Familias: Hujusmodi enim Constitutiones in Fabulis dum quærent *Poëtæ veteres*; non Arte et doctrinâ (cujus expertes erant) sed Fortè fortunâ ipsas invenerunt. Itaque conferre se coguntur ad hujusmodi Domos, quibuscunque tales acciderint Perpeffiones. ^d Ac de Rerum Constitutione in *Tragœdia*, Quales, ^e Quasque Fabulas esse oporteat, &c. satis dictum est.

^c Atque hoc est, quod Poëtis perpaucae Domus Tragœdiis, (quæ ad hanc scribantur normam,) patefactæ sint. Ut quoniam, exactiore ratione quod confingant, non suppetit, in easdem familias, iterum iterumquæ diverti, necesse sit.

* *Par.* 10.

^d Epilog. dictorum à cap. 4. ad hunc locum.

^e Et à cap. 4. ad cap. 7^m.

CAP. VIII.

CAP. XV.

De Moribus Personæ Tragicæ conformandis.

De Moribus, quibus, præditæ finguntur Personæ (prout, in vita colenda, hi, ad hanc rem proclives esse solent; illi, ad aliam:) primum notat, Quæ, Poëtis Custodienda sint, in Moribus bonis, à par. 1^a; et Quæ Fugienda in contrariis, à par. 7. Deindè Methodum, et Regulas quasdam proponit de Moribus aptè politèque exprimendis, à par. 10.

CÆTERUM, de *Indole, ac Moribus eorum*, ^a qui introducuntur, quatuor sunt, quæ spectare oportet. 2. ¹ Unum quidem, et primum; ut **BONI commodique** sint. ^b Exhibet autem *Persona* Mores; cujus, ut dixi *, oratio vel actio, manifestum reddat *consilium*, seu præelectionem quandam: Pravos quidem, si pravam; Bonos, si bonam. 3. ^c Sunt au-

^a Ingeniis *Moribusque* Personarum, conditiones tres: 1. Sint *Frugi et Boni*.

^b Mores, tam boni, quàm mali, universim, Qui sint: Et

* *Cap. 3.*

^c Quibus differentiis distincti. Quoad Sexus scil. et Fortunas.

tem isti, (*Boni et Pravi,*) in quoque genere ; (*Fortunâ, et Sexu.*) Nam et Vir, et (*quam rariùs*) Mulier, est in suo genere, bona ; et Servus, in suo. Tametsi ex his, fortassè Illa, naturâ est pejus quid Viro ; Hic autem (*Servus*) omninò et undiquè malus ; verùm ex malis, minimum, pro bono habendum*. 4. ² Secundum est, ut personis CONGRUENTES sint ; in quo multis potest modis peccari : Fortem enim esse in rebus gerendis, vel Terribilem et Gravem, Viriles quidem sunt laudatque mores : Mulieri si affingas, nihil minùs congruet, nihil sequiùs. 5. ³ Tertium verò, † ut præsenti sint sæculo PER quàm SIMILES ‡ ; Hoc enim aliud quiddam est ab eo, quod antè dixi⁴ : “ [Bonos fecisse vel Congruentes Mores.]” 6. ⁴ Quartum autem, ÆQUABILES ; tenore eodem servato, ne dissentiant sibiipsis : ⁴ Quamvis enim Persona, Inæquabilis sit, quæ præbet imitationem sui, ta-

* 3. Rhet. cap. 7.

² Lex : Sint cuique Congruentes : sexui, ætati, nationi, &c.

³ Condit. Respondeant ei tempori, quando introducuntur.

† Ut exprimantur, quales fuisse eos memoriæ traditum est.

‡ Cap. 1.

⁴ P. 2.

⁴ Ut sint Æquabiles, i. e. ab unâ formâ exorfi, in eandem definant : Sive Constantis animi fuerint :

⁴ Sive Inconstantis sceminæ : Cujus mutabilitas, qualis semel inducta, talis perpetuetur ad extremum. Quantò magis naturâ stabilis, par sibi esse debet, ac jugis ?

lesque

lesque Mores *ſpectanti* ſubjiciat, *modò ut harum ſit partium, modò illarum*; Tamen in omni ſuo *facto*, *Æquabiliter* Inæquabilem decet eſſe quò perpetuò ſibi conſtet. ¶ 7. * Improbitalis autem Morum, quæ minimè Neceſſaria eſt, (neque ſatis juſtam ob cauſam introducta) exemplum habes, in Oreſte Euripidis: ubi Menelaus, inſignitèr Nequam ſit; quùm ſine tanta clari viri macula, ad Exitum Res commodè perducì poſſet. 8: † Eorum verò, qui Minimè Deceant, nec Perſonæ tantisper congruunt, eſt et Muliebris Ejulatio Ulyſſis, aliòqui viri fortis, in Scylla: ‡ Et Subtilis atque accurata puellæ Melanippes Dictio, ex opinione Anaxagoræ. 9. ^h At Inæquabilium exemplum, eſt Iphigenia in Aulide: Dùm enim primùm timide, ut virgo, pro ſe Supplicat, nullatenùs ei, quæ mox apparet, conſimilis eſt; ubi, magnâ Naturæ Mutatione, Morti ſe lubens Offert pro ſalute Græcorum. ¶ 10. * Opus verò eſt, etiam ⁱ in

* Mores ſupradictis contrarii: in quibus prævaricantur poëtæ, cùm alii, tùm præſertim Euripides: cui exempla non deſunt Tùm Improborum morum;

† Tùm Parum Convenientium: Sive deteriores feceris, quàm addecuit;

‡ Sive exquiſitiores.

^h Tùm Inæquabilium: qui mutato tenore, diſſentiant à ſemetipſis.

* De moribus (*ἡθῶν τὸ ἀκριβές*) præcepta duo: 1^m. Ut in illis (non minùs quàm in Fabulâ) cohercant cuncta, i. e. Ut aliis alii tribuantur Mores:

Moribus,

Moribus, sicut, et in Rerum Constitutione *, semper quærere, *quod Seriatim Cohæreat, ut Necessarium scil. aut verisimile*: ità, ut, et Personam *tali indole præditam*, talia † Dicere vel Agere, Verisimile, aut Neceffe sit. * Et in omnibus (*tàm Moribus, quàm quæ exinde elucent, Dictis, &c.*) HOC POST HOC fieri, Necessarium quoquè sit, aut Verisimile.

11. ¹ Hinc igitur manifestum est, et Solutiones Fabularum (*quæ Nodum expediant*) ¹ ex ipsa oportere Fabula evenire, *feminibus rei prius jactis*; non autem *aliundè à Machina*: ^m Sicut in Euripidis Medea; *quæ, cùm è Corintho elabi non posset, Solaris Vehiculi auxilio, Mariti superfugit vim*: et ⁿ in Tragædia Iliade, *fin-guntur illa, circa Renavigationem à Troja*;

12. ² Sed Machinâ utendum est, ad ea quæ Extra Drama, (*i. e. Actionem Illius Diei*) *manent*; quæcunque *scil. °* vel antea erant Facta,

* Cap. 5.

† Qualia supra innuit pa. 2.

* Et Dicta, Factaque singula, quasi ordine consequantur suo.

¹ Corollar. de Solutione Nodi in Fabulis.

² Pars. Ut eam ex Rerum Coagmentatione, desumas; non (ut ineptè quidam) à Machina.

Idque

^m Sive illa fine Deo fingatur.

ⁿ Sive, cùm Dea Deusve imponitur Machinæ.

² Pars: Machinam alicubi esse usui: In iis scil. quæ cùm extra Drama evenerint, vel

[°] Enunciantur in scena; ut ante facta: vel

ut

ut nemo illa posset assequi; ^p aut postea Futura sunt; si quæ Prædictione egeant, ac Nunciatione *divinâ*. Nam omnia Videre, *tâm Sequentia, quàm Antegressa, ex omnium consensu,* tribuimus Diis; *qui quæ libuerit, mortalibus patefaciunt.* 13. ^q In ipsis autem *Fabulæ* Rebus, nihil Absque Ratione *, aut *supra fidem* inesse volumus. ^r Sin minùs, *eâ in parte ponatur, quæ Extra Tragœdiam est;* Velut, illud in Oedipode Sophoclis; *ubi fingitur Tyrannus, modum, quo periisset Laius, nescivisse.* 14. ² Quoniam autem Tragœdia, Meliorum Imitatio est: (*ut Comœdia, Sequiorum*) ^r Fictores imaginum Bonos imitari debemus; qui, *cùm singulis suam propriamque dent formam, faciendo similes; quantum res patitur, Pulchriores Fingunt:* Ita et *Poëta,* dùm imitatur iracundos, Socordes, aliisque id genus Moribus imbutos; *summum potiùs Probitatis*

^p Ut Futura, præmonentur.

^q Nusquàm autem in iis, quæ intra Fabulam sunt, et in scena dramaticè aguntur. Siquidem illic nihil quicquam Absoni ut repræsentantes, liceat.

• *Cap. 17.*

^r Aut siquid istiusmodi maculæ necessarium sit: (ut in *Ædipode, Cædes Laii, &c.*) idem, ut extra Actionem gestum, narrari, non coràm agi oporteat.

² Præcept. pars prior: In Morib. delineandis: ut singula, quantum potest, perducantur *ad summam:* quò exemplar quoddam et quasi Idea procedat Morum:

• Idque exemplo pictorum patet; apud Platon. in *Sophista.*

Exemplar

Exemplar faciet, quàm Asperitatis Morum :
velut, Achillem *non Iracundum* &c. Sed *Mag-*
nanimitatis Exemplar quoddam finxere, Agatho,
et Homerus. 15. * Ergo hæc *ut in Rebus,*
ità in Moribus observanda sunt ; et adhæc,
Doctrinæ illæ, quæ Sensus attingunt *oculorum*
auriumque ; quos Poëtico studio Comitari ne-
cesse est ; *ut ne quid spectandum, audiendumve*
præbeatur, quod non responderit Sententiis. Et-
enim secundum ipsas, *nisi acriter animadversæ*
fuerint, sæpenumerò peccare solent, *existima-*
tionisque jacturam facere. Dictum autem est
satis de ipsis, in editis earundem libris:

* Pars posterior: Quemadmodum in Fabulâ ità, et in Mo-
ribus, ut nequid Absoni, oscitanter inculces ; quod spectan-
tium repugnet oculis auribusque.

CAP. IX. CAP. XVI.

De Agnitionum Speciebus.

Agnitio, (quæ Perplexæ Fabulæ pars fuit;) Generali ratione superius definita est, cap. 5. Differentias ejus complures, quia nec breviter ibidem, nec alibi importune potuit interponere, (ne confusorem redderet Methodum;) hic tandem seorsim explicare maluit. Cum igitur multum illæ honoris Poëmati adjungant; præsertim ea, quæ maximè ingeniosa Agnitio est, artisque plena; Idcirco, expositis Differentiis singulis, à par. 1^a; Quæ omnium potissimæ; Quæque huic succedanea sit; habes à part. 14: ut posthabitis cæteris, cum id facere possis, eam potissimum consèctère, quam voles.

PERSONA verò, quæ diù fefellit, Agnitio, quid sit, dictum est prius. ^a Species autem Agnitionis, hæ sunt: ¹ Prima quidem, (quæ minimè artificiosa est; et quâ plerique, præ subtilioris viæ penuria, utuntur) est illa,

^a *Agnoscendi eum, quem diù nescias, sicut et cognoscendi, viæ quatuor.*

¹ *Simplex (eorum scil. qui proeudere meliora nesciunt) per Visibiles Notas:*

A a

quæ

quæ per SIGNA fit: 2. ^b Quorum alia, sunt Innata; veluti, Lancea, quam *Thebis*, Ter-rigenarum familia, in cute gestat, tanquam In-dicium Originis suæ: Aut Stellulæ à primo ortu impressæ; quales in *Fabulâ* Thyeste, fingit Carcinus: ^c Alia Adventitia, atque assumpta: et ex his, ^d quædam, In Corpore sita; veluti cicatrices, ex ictu: ^e Quædam, Extra; ut tor-ques in collo: Et, velut, in *Tragædia* Tyrone, per Cunabulum, in quo infans cubuit. 3. ^f Licet autem, his omnibus, aliàs Melius uti, aliàs Deterius; veluti, *Ulysses* ab apro in crure vulneratus; per cicatricem, aliter agni-tus est ab *Euryclæa* Nutrice, quæ Casu eum re-perit; ^g aliter à subulcis; quibus credere nolen-tibus Ipse Aperuit se. 4. ^h Nam illæ quæ Fi-dei adhibentur Faciendæ causâ, Artificii Ex-pertes sunt nimis: ut, quæ ab *Ulysse*, Subul-cis; et cæteræ id genus universæ. 5. ⁱ Quæ

^b Quarum differentiæ 3:

^c Alia nobiscum Natæ, seu *Ingenita*.

^d Alia, postea partæ: ex quibus, 2. Quædam, subindè in-hærent corpori;

^e Quædam, extrinsecus advenêre.

^f Harum omnium usus atque exercitatio, poëtis, 2^a: Potest enim fieri, ut, qui ignoratur, vel Fortuitò, præterque opinio-nem ipsius, agnoscatur: ut *Ulysses*, ab *Euryclæa*; *Odyss.* 20.

^g Vel consultò, se palàm faciat: ut *Ulysses*, subulcis; *Odyss.* 8.

^h Quarum posterior, parùm artificiosa ratio:

ⁱ Prior illa, peringeniosè adhibita.

VERO

vero ex Peripetia, non meditatò adducuntur, (ut quæ ab Euryclæa in Niptris) Meliores. 6. ² Secundo loco sunt illæ, quæ ipsius Poëtæ studio FACTÆ. Ideoque non penitus artificii expertes: velut, Orestes, in Iphigenia, so-rem agnovit ex Commento Poëtæ, et mox agnitus est ab ipsa, Deteriore viâ: Hæc quidem, per Epistolam, quam dederat illi portandam in Græciam: 7. ¹ Ille, per Signorum Concursum, Poëtæ arbitrato Fictum. Itaque Orestes, sorori suæ, quæ Jubet Poëta, dicit; non quæ Textus Rerum cogit, et Fabula: 8. ² Quamobrem, nè valde probetur hæc Ratio, ab eo, (quod dixi *) Peccato non longè abest: Ex iis enim quibus se indicavit Orestes, quædam licebat ponere ante oculos, sororique memoriam refricare. 9. ¹ Et in Sophoclis Tereo; Radii Textorii Vox in tela depicta, Philomelæ

² Species; Poëtæ Arbitrato Consuta; ex signis aliisve rebus: quarum

¹ Exemplum 1^m. est ex Euripide; ubi Agnitio una, est Iphigeniæ apud Orestem: quæ, quia insperatò fit, plena est artis:

¹ Altera, est hujus apud illam; poëtæ fabricata arbitrio, non inopinatò edita:

² Ideoque hæc proximè abest à vitioso agnoscendi modo; par. 3.

* Par. 3.

¹ Secundum exemplum ex Sophoclis Tereo. Ubi Philomela, querelam suam acu depingens, (versib. tamen à Poëta confictis,) Agnitionem facit.

elinguis calamitatem enarrat. 10. ³ Tertia Agnitio *est* quæ per MEMORIAM fit; cum, qui Agnoscere debet, rem aliquam nunc Spectando, aliud quid Prius Senferit, i. e. in Memoriam revocet: ^m ut, quæ in Cypriis, Tragœdia Di-cæogenis: Dùm enim picturam videret, in fletum prorupit. 11. ⁿ Et quæ in Alcinoi Apologo per Auditum fit: cum enim Citharædus Trojanum bellum caneret, Ulysses id Audiens, suarumque rerum recordatus, Lacrymavit; undè Agnitus est ab Alcino. 12. ⁴ Quarta est, quæ ex SYLLOGISMO existit: velut, ¹ in Choëphoris Æschyli; Electra, cum fratris Orestis cæsariem, sui similem invenisset, argumentata est; “ Quod sui Similis quidam venit: “ Atqui similis nemo, quàm Orestes: Ergo, Iste “ venit.” ² Et illa Polyidæ Sophistæ, de Iphigenia Dianæ jam Sacerdote, cui frater, ex Syllogismo agnitus fuit: Verisimile namque erat Orestem, cum ad aram duceretur, ratiocinatum esse: “ In illis terris, et sororem immolatam

³ Species, usu venit interventu memoriæ: Cum quis exinde agnoscitur, quodd præteritorum recordatione ploret, rideat, &c. interim scil. dùm rem præsentem aliquam

^m Vel coràm cernat:

ⁿ Vel recitatam audiat: ut Ulysses Odyss. 8.

⁴ Species, Ratiocinationis operâ nititur: quam dùm adducit quispiam, eadem operâ Agnitionem sui præbet. Ut,

¹ Orestes, ab Electra agnoscitur ad Agamemnonis bustum: Argumento scil. à similitudine vulnus;

“fuisse, et Ipsi quoque, ut immoletur, accidere.”

³ Et in Tydeo Theodectis: ubi pater quidam, hoc Syllogismo questus est: “Quod, cum venisset, ut inventurus filium, ipse periit.”

⁴ Et quæ in Phinidibus Æschyli: Cum enim locum illæ vidissent, ratiocinando collegere Fati Vim:

“Ibi ut morerentur, statutum esse: quoniam ibidem olim infantes fuissent expositæ. 13. ° Est

etiam quædam Composita Agnitio, quæ una fit ex PARALOGISMO Theatri: Velut in Ulysse Falso Nuncio; Hic enim “Illum (si verus sit Ulysses) cogniturum esse dixit, Ulyssis arcum, quem nondum viderat:” Ille verò, quasi per arcum, se agniturus esset; hoc ipso Paralogismum fecit. ¶ 14. ° Omnium autem Præstantissima Agnitio est, quæ paulatim

² Orestes ab Iphigenia: Is enim cum aris Dianæ, cui illa ministrabat, admoveretur; exclamat: (“O fatum nostræ iniquum familiæ: Soror mactata est, &c.”) Argumentum, ex communibus ipsorum fortunis.

³ Sic pater filium quæritans, cum periclitaretur ipse, in-clamat. “Veni, salutem filio daturus, amisi propriam. Argu-mento, ab insperato eventu.”

⁴ Et filiæ Phinei regis, (ejus qui oculis orbatus fuit &c.) argumentantur à loco.

^o Huc refer Agnitionem, quæ Syllogismo Vero nititur, jux-taque Falso. Ut, si quis quod Ulyssem dignoscat, syllogismum proposuerit de illius Arcu: (Alter autem, se Ulyssem esse, affirmet: quia illius Arcum novit :) Fallacia est, ex Omissione Modi, qui adjiciendus erat: [Novit, etiamsi non videat.]

^p Collatio specier. dict. Cæteris anteponimus eam, quæ ex Actione ducitur: modò illic unâ insit Peripetia, &c. (Qualis fuit

ex Iphis Rebus enascitur; cùm ex Verisimilibus *seriatim ductis*, magna fit et illius, qui *Agnoscit*, et eorum, qui *Audiunt*, consternatio: ¹ *velut in Sophoclis Oedipode Tyranno; et Euripidis Iphigenia.* Nam literas eam mittere voluisse Verisimile fuit, cùm occasionem *naëta esset*: *Hæc inquam, Omnium Optima.* 15. ² Tales enim solæ, sine Signis à Poëta Factis *procedunt*; et sine Torquibus *in collo, reliquisque Externis.* 16. ³ Secundæ ab his *consendæ*, quæ Syllogismo fiunt; quæ tametsi Signis aliquatenus utantur, ex Rerum tamen Serie, *ultrà quàm Species Tertia, videntur accidere.*

fuit prior modus Speciei Secundæ, par. 6. Nec non speciei primæ tractatio prior: par. 5.)

¹ Cur autem talis præferenda? Quia longissimè abest à pessimis: i. e. Signis Excogitatis, par. 7^a. vel Ineptè Adhibitis, par. quarta.

² Speciei quartæ secundas damus: (Quia quodammodò ex Rerum Serie pendet:) tertias tertiæ. Deniquè infimum locum fictitiis illis speciei secundæ, et futilibus primæ.

CAP. X.

CAP. XVII.

De Norma, seu Praxi Tragica.

Hujusque Principia, seu Θεωρία Tragica. Restat Exercitatio, quam Praxin dicimus: quā Poëta in Cellula sedens, priusquam se in Theatrum det, ad Exarandum Opus accingat sese. Præceptionum igitur, quarum se cancellis circumscribere oportet, Duo spectamus Genera. Unum, de Fabula et Moribus: in quibus concinnandis, bina tempora, imprimis notanda; Primum, quo Poëta ad Fabulam Extruendam se parat. à part. 1. Secundum, In ipsa Extructione, atque Episodiorum Adjectione; à par. 4. Alterum Præceptionum genus, est de Tragædia ipsa: Ubi primo, Præmissis ejus partibus, à part. 10; et Speciebus, à part. 14; Alia; De Speciebus præcepta dat, part. 19; Alia, ex Partibus ducit, à part. 20. Deinde, Locos quosdam Tragædiæ percurrit adnotatu dignos: unum, de Episodiis, à part. 22; Alterum, de Verisimili in Tragædiis, à part. 24; tertium, de Choro, à part. 26.

OPORTET autem * Fabulas tuas Constituere, atque Elocutionis ornatu Al-

* *A principio fabulam textenti verbisque expolienti, Præcept. duo:*

laborare,

laborare, ¹ quàm maximè *ipsas* Ante Oculos Ponendo: Per hanc enim *Collocationem*, evidentissimè perspicuens, tanquàm Rebus ipsis, dùm geruntur, intersis; invenies planè id, quod *ubiquè* Decet: minimequè te fallent Subcontraria. ^b Atque huic rei signo est, quod Carcino datur vitio *in Fabula*. Amphiarus enim è templo, *ubi se occulisset*, *secretò* exibat: * Quod quidem, cùm Spectatorum nemo videret, *Extra Theatrum facile* latere potuit: In Scena verò, *id faciens*, lapsus *atque explosus* est, quippè ægrè ferentibus id Spectatoribus. 2. ² Quantum autem potest, etiam Figuris Actionis *apud teipsum* Allaborando et agendo, Fabulam Fingas; *ut in personas eas, quas imitaris conversus, tanquàm illi ipsi fias*. ^c Eorum enim qui pari naturâ inge-

* Ut Re tibi integrâ, Personisque ante oculos subjectis, Spectator tibi ipsi intersis, vitiaque omnia detegas, quasi iudex acerrimus tui.

^b Itaque, (hoc operæ neglecto,) commentum Carcini, quamvis domi elegantè contextum, in theatro jacuit, pessimeque acceptum fuit.

* Quod poetam Carcinum latuit, cum rem suis ipse non subiciebat oculis.

² Præcept. Ne verbis tantum, (dùm scribis,) sed et corporis Gestu, singulos Motus ipse apud te excites et propè inustos habeas: adeoque illuc te totum transferas, ut quasi tui oblitus, verè te illum putes esse.

^c Rat. quia id, quod Spectantem maximoperè moveat, perficiunt animi tui motus.

nioque

nique præditi, ad persuadendum accedunt; qui Perturbationibus Moti, persuadendo plus valent quàm qui Sedato Animo dicunt: ^d Unde et fluctuare res facit, is qui ipse fluctuat; ^e et ad iram concitat is, qui exaeandescit ipse, veracissimâ viâ. 3. ^f Quamobrem Poëtica, ingeniosi * est hominis, vel saltè (ut Plato) Furorē Correpti. Ex his enim illi, ut cera, formas scenicas induere apti sunt; hi verò, ob Phantasie vim, in aliena persona, extra sese positi. ¶ 4. ^g Et ^h Argumenta, tùm quibus Antea Factis utitur, tùm quæ Denuò Confin- git ipse, Exponere Universim † oportet; ⁱ at- que ità mox Episodia, (quæ adventitia sunt) suis locis accommodare atque inferere. 5. ^b Dico verò, Universale, ab omni circumstan- tia sejunctum, ità spectari: velut, in Iphige-

^d Sive Res ipsas oratione imitère:

^e Sive Personarum Mores et Adfectus.

^f Corollar. Poëticam arripiunt alii ex acumine; alii, fu- rore divino: Quippè illos ingenii dexteritas, quidlibet imi- tari facit: hi, (non quia sapientiâ ducti) suis exuti, in alienis sensibus vivunt.

* 3. Rhet. cap. 7. pa. 12.

^g Inter extruendam Fabulam, atque Episodia; præcept. ge- nulinum: ut

^h Universale Argumentum, summaque Fabulæ, quasi primis lineamentis ducatur.

† Cap. 7. cap. 22.

ⁱ Mox egressionibus insertis, extendatur Fabulæ Corpus.

^b Prior pars, illustr. exemplo Iphigeniæ in Tauris. Cujus Summaria Constitutio, (omnibus locorum, personarum, adeo-

nia : “ *Cùm ante aras constituta esset quædam*
 “ *virgo, ut immolaretur ; clanculumque ex im-*
 “ *molantium conspectu surrepta ; subindè compor-*
 “ *tata in aliam Regionem, in qua lex erat, hos-*
 “ *pites Deæ immolare ; ejus Sacri ministerio*
 “ *præposita est. Procedente tempore contigit,*
 “ *ut Sacerdotis eò se conferret Frater.* ² *Quam*
 “ *ob causam ? Quia responsum dedit Deus, ut*
 “ *propter quandam certè illuc accederet. Ea*
 “ *verò, Extra Universale est.*” ³ *At cur ita*
insupèr ; Id quidem omninò est Extra Fabulam.
 “ *Cùm verò venisset, et captivus factus esset ;*
 “ *dùm jam immolandus duceretur,* ¹ *eum Soror*
 “ *Agnovit :*” sive eo modo, quo Euripides
 agnoscere fecit, (ex Literis Datis) ^m sive eo, quo
 Polyides * ; dùm, Frater, ex verisimili : in-
 quit “ *Non solùm, Sorori, sed et sibi, ut immo-*
 “ *letur, fatale esse :*” ⁿ *ex quo utrique affulsit*

que causarum, consiliorum, cæterisque circumstantiis nudata,) perinde se hîc habet, ac apud Rhetoras *θίσις*, i. e. Infinita Quæstio.

¹ In hâc Generali *ἐνθέρη* : Causa veniendî (ut expiaret insaniam,) postea videnda : quia peculiare Episodium est.

² Causa, cur insanus ? (ob eadem maternam :) nusquam attingenda : ne Multiplex, pluriumque dierum fiat Actio.

³ Agnitio, utroque modo confingi potest, vel ut Frater, Sororem agnoscat :

^m Vel ut illa, Fratrem.

* Cap. 9.

ⁿ Peripetia est, Utriusque Salus.

“ *salus*

“*salus ac felicitas.*” 6. ° Post hanc autem *Generalem Expositionem*, cum *Personarum* jam Nomina imposueris *, *Episodia statim inferre oportet.* 7. ° Atque hæc imprimis, Quo Pacto *Propria* † sint, *Actionique Conjuncta*, considerandum est : ° velut in *Persona Orestis* est, ° et *Infania*, ob quam à *pastoribus* captus, et ad *Thoantem regem*, ut *immolaretur*, ductus fuit; ° et *Salus ei comparata*, per *simulachri* expiationem, quam *Iphigenia astute commenta est* : 8. ° Ac in *Dramatibus* quidem, *Episodia Concisa breviaque sunt* : 9. ° *Epopœia contrà*, horum *Longitudine* producitur ‡. ° *Odyssæ*

° Posterior præcepti pars : ut *Nominibus Personarum* impositis, subinde *Episodia* intexas.

* *Cap. 4.*

° Qualia (ut *universim* agam,) non captanda è longinquo, sed è propriis rerum circumstantiis figillatim ducenda : Ità ut proximè præcedant vel subsequantur ipsas.

† *Cap. 4.*

° Sic in exemplo : *Episodia*, duo sunt, personæ *Orestis* conjuncta :

Primum. Secundum.

° *Speciatim*, In Poëmatis unius diei (*Tragicis, Comicis, &c.*) brevia illa esse par est :

° In *Epicis* (quæ in plures dies excurrunt) plura et prolixiora.

‡ *De Longitud. Epicæ, c. 2. & cap. 15.*

° Ex. gr. *Odyssæ* ° Argumentum seu *Fabula Nuda*, elicitur ex *Odyss. lib. primo, Secundo, Quarto, Sexto-decimo, Vicefimo tertio.*

namque Argumentum, ut suâ vi, ita ampliùs etiam Episodiorum operâ, longum est. “ Cùm
 “ quidam multos per annos peregrè profectus es-
 “ set, à Neptuno, quasi insidiante, observatus;
 “ et Sociis vario exitio extinctis, solus superstes;
 “ ¹ Adhæc, Cùm sic se haberent res domi, ² ut
 “ opes omnes absumerentur à Procis, et Filius
 “ insidiis peteretur; ³ in hoc statu suarum re-
 “ rum, ipse tempestatibus actus domum venit;
 “ ⁴ Cùmque aliquos è suis Agnovisset, Procos vi-
 “ adortus, ipse evasit sospes, inimicos exitio per-
 “ didit.” Atque hoc quidem Argumentum,
 Fabulæ ejus peculiare est; quod paucis hisce
 absolvitur; ⁵ Reliqua verò, sunt Episodia; ut
 in tanto Poëmate, Multa illa quidem et Prolixa.

C A P. XVIII.

¶ 10. ¹ Omnis autem Tragœdiæ, (Complicatæ an Simplicis?) una quidem Pars est Nexus; (quæ Connexio, Confusioque rerum dicitur) Altera, Nodi illius paulatim facta SOLUTIO. Ac ea quidem, quæ ut Extra Actionem Facta, supponuntur, et pars etiam co-

² Episodia verò, illa sunt, quæ per totam Odyss. sparsim disseminata.

³ In Tragœdia totâ, (ne, Quid Agendum, nescias) prælibanda duo.

⁴ Partes ejus Integrantes esse duas: Quarum una, Connexio rerum, (quæ et πλεξή, Plicatio;) Altera, difficultatum Solutio-
 rum,

rum, quæ Intra eandem continentur, plerum-
 què sunt Nexus; Reliquum verò omne, (sive
Factum seu Faciendum) est Solutio. 11. ³ Dico
 autem Nexum esse eum, qui à Principio, ad
 hanc usquè deducitur Partem, quæ *Postrema*
 est; ex qua Mutatio Fortunæ, fit in Prospe-
 ram, vel *Adversam*; cùm priùs contrà res esset:
 12. ¹ Solutionem verò, quæ à Principio illius
 Mutationis, seu *Transitûs*, pertingit usque ad
 Finem Fabulæ: 13. ² Ut in Lynceo * Theo-
 dectis; Nexus sunt, ea quæ *Extra Scenam*
 priùs gesta sunt; et pueri *Ityös* Acceptio, seu
deprehensio, à *Philomela* et *Progne*. ³ Solutio
 verò, incipit à Crimine Cædis, (quod *Dryanti*
Terei fratri objectum fuit) et protrahitur usquè
 ad Fabulæ Finem: ¶ 14. ² Tragœdiæ verò
 Species †, sunt quatuor: (Tot enim etiam
 Partes, seu *res Præcipuæ*, in *Tragœdia* superiùs
 dictæ sunt) 15. ¹ Una quidem IMPLEXA,

* Nexus, quid:

† Solutio, quid:

² Exemplo (quîa Lynceus periit) sit Cædipus tyrannus: Cui
 Nexus procedit usque ad Jocaſtæ narrationem de cæde Laii:

“Οἷον μὲ ἀνέσταντ’ ἀπ’ αὐτοῦ.”

* Cap. 5.

³ Solutio exinde orditur, mutatâ jam fortunâ Cædip. Tan-
 demque est Exodus: Ubi se excæcat Cædipus, Jocaſta suspen-
 dit, &c.² *Species Tragœdiæ*, (ratione Fabulæ et Morum) quatuor
 sunt: Ad quarum aliquam, dùm scribis, te referas necesse est.

† Cap. 15.

‡ Cap. 5. & cap. 8.

¹ Præstantissima quidem, *Implexa*: Cui *Peripetia* atque *Ag-
 nitio* inest; De quib. cap. 5.

cujus Totum Summaque vis est Peripetia, et Agnitio: 16. ² Altera verò, PATHETICA, *cujus Summa vis et elegantia, est in Perpeſſionibus acerbis*: velut Ajaces, et Ixiones, Sophoclis, Euripidis, et aliorum. 17. ³ Tertia, MORALIS, *quæ magna ex parte Mores Bonos egregiè exprimit*: velut Fabula Phthiotides; *quæ mulieres fuere caſtæ*; et Peleus, qui vir ſanctus, et diis charus. 18. ⁴ Quarta ſpecies, [SIMPLEX] *Et eodem tenore, ab initio ad exitum perducta*: velut Æſchyli Phorcides, i. e. tres Gorgones ſorores; et Prometheus: in quibus Dii colloquentes inducuntur. Et quæcunque ſunt de Perſonis, et Rebus apud inferos. ¶ 19. ^b Ac Omnia quidem hæc maximoperè enitendum, ut habeas in promptu, pariterque excellas in Singulis: Sin minùs, ſaltèm Maxima et Plurima, ſi quâ poſſis: ^c idque cùm in aliis, tùm præſertim, quòd ætate hâc maledicâ arri-

² *Pathetica*: cui πένη, i. e. Calamitates atroces: De quib. cap. 5.

³ *Moralis*: quæ tota eſt in Moribus bonis. De quib. c. 8.

⁴ *Simplex*, eaque deterrima: quippè cujus Fabula nuda eſt, abſque Agnitione et Peripetiâ: De quâ, cap. 5.

^b *Ex Specieb.* Tragœdiæ præcept. Poëtæ id operæ navandum; Ne unicâ Tragœdiæ Specie: ſed (quod ſummi ingenii eſt,) in ſingulis, aut quàm plurimis ſuperior ſit.

^c Neque enim id hodiè tam palmâ dignum; quàm his moribus neceſſarium. Quem enim unquam alliciet is, qui uno tantùm gloriatur genere? Niſi triumphet adæquè in ſingulis, ecquis putet eſſe tantilli?

piant homines, quæ possunt, ad criminandos Poëtas. Cùm enim secundùm quamque Speciem probati jam existant Poëtæ; quo singuli excellunt bono, eo nisi singulos superet unusquisque, haud satis dignum putant. ¶ 20.

^d Tragœdiam verò etiam Diversam Eandemvè appellare par est, nihil fortassè ob Fabulam: (quippe quæ, Eadem potest esse, Tragœdiis interim Diversis.) Verùm hoc, (ut Eadem sit) contingit in iis, quarum eadem Plicatio * ac Solutio; contraquè Diversa in iis, quarum Nexus, Solutioque Diversa. 21. ² Multi autem, cùm Fabulam Benè Plicârint, postea remissis ingenii viribus, Solvunt Malè. Verùm Ambas adæquè (Solutionem ac Nexum) summâ perpoliri diligentia, semperque cum plausu oportet excipi. ¶ 22. ^e Opus autem est recordari, quod sæpè monui; nec committere ut

^d Ex partib. Tragœdiæ præcept.

² Cum alii Poëtæ, consimilem antehac tractârint fabulam; (Ajacem, Ixionem, &c.) Potes tu exindè, vel eandem Tragœdiam recudere vel diversam. Eandem si eodem nexu ac solutione retentis; Diversam, si demutatis.

* De qua supr.

² Præcept. Industrii poëtæ est, non modò ut Nexu Faciendo, sed et Nodo Expediendo, excellat; Qui verò, laboris fugâ, in extremâ parte, i. e. Solutione defecerit; Inertisnè id veriùs sit, an Insipidi atque Inepti?

^e De locis quibusd. Tragœdiæ, Præcept. Tria: primum, de Fabula. Ne Tragœdiæ tuæ Constitutio, sit Prolixa et multiplex, i. e. ex pluribus insertis Fabulis conflata.

Tragœdia,

Tragœdia, Constitutio fiat Epica*: Epicam dico eam, quæ ex Multis Fabulis constat; veluti, si quis ex tota Iliadis Fabula, (cui *Tragicæ Actiones insunt multæ*) Tragœdiam concinnârit Unam. Illic enim, ob Longitudinem Operis, congruentem quoque magnitudinem sibi Singulæ assument Partes, quo et inter sese, et cum toto mirifice quadrent. In Dramatibus, longè præter existimationem accidet; Siquis tam Angustis Terminis, tam grandes putet partes coërceri. 23. † Cui rei signum est, quòd quicumque Totum Ilii Exidium †, (non singulas partes) in Unâ fecêre Tragœdia (singulis, quæ illic accidere enumeratis) Sicut Euripides, qui Nioben Integram Fecit; non ut Æschylus, qui Sejunxit; vel medio in opere exploduntur è Scenâ; vel, si in contentionem res venerit, infelicitèr, et sine laude certant. ‡ Siquidem etiam Agatho, qui reliquis abstinere vitiis potuit, ob hoc solum aliquando explosus est. ¶ 24. ² In Peripetiis

* Cap. 2. & cap. 4. & infra.

† Rat. dict. à Poëtarum fortunâ in Contentionibus Theatricis: Quibus Tragœdiæ prolixitas, fabularumque varietas; quotiès usavenerit, totiès ipsi spectantium omnium iudicio improbat, cecidêre.

‡ Cap. 5. & cap. 18.

§ Quorum, ut culpam, ita et aleam subiit, etiam acutissimus Agatho: Cui eo nomine, non “*recto steterit Fabula talo.*”

² Præcept. de Admirabili: In Peripetiis, casibusque acerbis, Consternatio spectatorum, per Verisimile semper sit: (cap. 5.)

Interdum

autem, (*quibus Ingentes Mutationes insunt*)
 atque in Actionibus Simplicibus, affectant
Poëtæ, quæ volunt, per Admirabile: *Siqui-*
dè et hæc ratio, Tragicum sapit; et Sensum
 Tangit Humanitatis communis. ^b Est autem
 hoc (quod *Admirabile* dico) ut, quandò quis
Astutè Sapiens, sed vitio affinis, ab *Inscito* de-
 ceptus fuerit; ut Sisyphus *Æschyli*: ⁱ et For-
 tis quidem, sed *idem* injustus, ab homine ig-
 navo superatus sit; ut *Oenomaus*. 25. ^k At-
 que *Admirabile* hoc, tametsi *Verisimili* pugnare
 credas, est tamen etiam *Verisimile*: non aliàs,
 quàm ut *Agatho* dicit:

“*Verisimile enim est, multa fieri, etiam Præ-*
 “*ter Verisimile.*”

¶ 26. ³ Quin et ¹ Chorus, quantumvis po-
 pulum repræsentet, de Histrionibus censetur
 Unus; ² nec adventitium quid esse, sed ut Pars

Interdum (quod eodem redit) per Miraculosum et Admira-
 bile.

^b Velut: si fraudetur Callidus:

ⁱ Fortis superetur.

^k Quanquam enim τὸ θαυμάσιον, adversari videatur τῷ εἰκότι:
 Id tamen secùs fit: cùm et id (quod *Admirabile*) *verisimile*
 dicamus. Non Simpliciter quidem, (quale plerumque solet
 fieri) sed *verisimile* quoddam, seu secundùm quid.

³ Præcept. de Choro, trimembri.

¹ Ut, quamvis Grex quidam numerosus sit, pro histrione ta-
 men habeatur uno:

² Nihilque fabuletur, quod à Fabula disjunctum sit:

C c

totius

totius *Fabulæ*; ³ atque *Actiōe*, (*quò Fabula ad Finem veniat*) Unà Contendere: non, ut apud Euripidem, *qui interdum ea dicit, quæ alius quivis posset*; sed ut apud Sophoclem, *ubi semper ea, quæ ipsum decent*.

27. ¹ Reliquis autem *Tragicis*, (*quorum alia ratio*) Partes *Chori*, quæ à *Magistratu* datæ, nihilo magis sunt *Fabulæ illius*, quàm alterius *cujusvis Tragœdiæ*. ^m Quamobrem ætate nostrâ, *Embolima, i. e. Inserta quædam*, canunt: quorum quidem primus inventor fuit Agatho. Quanquam, Quid interest, si quis *Embolima* cantet, an ex uno *Poëmate* in aliud *Disceptionem aliquam* transmoveat, aut etiam *Episodium Integrum*? *Quæ quàm absurda sint, nemo ignorat*.

³ Ut reliquis actoribus operam det, lugendo, favendo, consilium dando, &c. quò *Fabula* perducatur ad exitum suum.

¹ Explodenda ergo veterum ratio; quorum *Choris* is sermo aliquandò datus, qui à re proposita alienus, idemque communis.

^m Nec abfimili exemplo lapsi sunt hodierni poëtæ: Qui *Sermonis* illius loco, inducunt *cantilenæ Choricæ* genus (quod *Intercalare* appellant) de extrinsecis rebus, atque ab *Actiōe* sejunctis.

C A P. XIX.

Traëtatus de Sententia et Elocutione.

C A P. XI.

De Sententia.

Sententia, (quæ Græcè, διάνοια, non γνώμη.)
Quid sit, par. 2^a : et Quæ ejus Munera, ac
Partes, à par. 2^a. Theorema, de Rebus, quæ
in Scenam veniunt ; et de Sententiis, par. 3^a.

AC de aliis quidem (*Fabulâ scil. Mori-*
busque) Jam dictum est. Superest
 porrò de Elocutione, *animique* Sententia di-
 cere. ¶ 2.^a Ac quæ Sententiam attingunt,
 Rhetoricis libris *comprehensa, nunc* Posita
 Sunto : Hæc enim *disceptare*, illius proprium
 est potiùs, *quàm* *hujus* Methodi. ^b Sententiæ
 autem adjudicantur * ea, quæ per Orationem
Poëtæ confici, ac comparari opus est. 3.^a Eo-
 rum verò Partes sunt, tùm *Obscura* Demon-

^a Sententia, seu Ratiocinatio Enthymematica, Rhetor. lib.
 1. & 2. copiosè tractata est :

^b Nunc, paucis attingenda : viz. 1. Sententia, quid.

* Cap. 3.

² Officia et partes ejus, quæ,

strare, et *Adversantia* Dissolvere; tùm Affectus *Movere*; ut Misericordiam, metum, iram, et id genùs alia; tùm porrò Amplificare *exilia*, magna Diminuere. ¶ 4. ° Perspicuum autem est, etiam in Rebus seu *Fabulâ*, non minùs, quàm in *Sententiis*, ab iisdem Formis *Locisque*, id quod usui sit, sumendum esse; quandò ea, quæ proposueris, Miserabilia, Gravia, Magna, aut Verisimilia efficere, opus fuerit: ° Id solum Discriminis inest, quòd *Res* quidem ipsas, *Formarum vi*, (sine Docentis opera) Tales Apparere oportet; ° Quæ verò in Oratione posita sunt, à Dicente Tales Comparari, et per Orationem fieri: Quod enim Dicenti foret munus, si solo *Formarum usu* Apparerent illi jucunda, nec per Orationem (*i. e. Inventionem*) efficerentur talia?

° Theorem. de Sententiarum Formis, seu Communibus Locis. Eisdem scil. tam Rebus ipsis, quàm Sententiis Poëticis inservire:

° Differre, penes earum Inventionem et Usu, Res ex solo Formarum Usu, Magna illicò apparet, Miseranda, Verisimilis, ut Inventionem nil egeat.

° Sermo poëtarum contrà. Non simplici formarum Usu, sed et Inventionem nititur: Cujus vi, quicquid ad Fidem usui sit è propriis eruatur Locis.

De

De Elocutione Tabula.

Elocutionis Poëticae 2 ^x :	Una, Figuris ejus: Indicandi, Imperandi, Optandi, &c. Quæ petendæ sunt ex Histrionica, vel Pronunciandi Arte.			Op.
	Altera, de Natura ipsius 2 ^{el} . scil. et	Materia,	1 ^o Quæ sint Elocutionis Partes: Elementum, Syll. &c.	C. 12.
		quæ Grammaticorum præceptis innoscit: ubi	2 ^o Quot partium (scil. Nominum) Differentiæ:	C. 13.
			3 ^o Ex Quib. Nominum Differentiis constet Elocutionis Poëtæ Virt.	C. 14.
	Formis seu Ideis: De quibus dictum fuit Rhet. lib. 3 ^o .			

CAP. XII.

*De Partibus Elocutionis, Literis, Syllabis, Con-
junctione, Articulo, &c.*

*Elocutionis Figuræ, ex Arte Pronunciandi
censentur; à par. prima; Natura verò, ex
Grammaticorum institutis. Ex iis enim defi-
niuntur ipsius tùm Elementa Simplicissima; Li-
teræ et Syllabæ; à par. tertia; Tùm Partes
exindè Compositæ; Conjunctio, Articulus, No-
men, et Verbum; à par. 9; Tùm Perfectissima
pars, Oratio; à part. 16.*

Contemplationis eorum, quæ Locutionem
spectant, unum genus, est de Pronun-
ciandi Figuris: Quas quidem *minutè* scire, est
Artis Histrionicæ, aut ejus qui in hoc genere
Architectonicam habet: veluti, *Quid sit Man-
datio; Quid Precatio, Narratio, Commina-
tio, Interrogatio, Responsio; et siquid aliud
id genus.* 2. ² Ex harum enim Cognitione,

*Pronunciandi Figuræ, (Indicandi, precandi, imperandi, &c.)
Dicentis Vocem Vultumque immutant. Itaque ab Histrionicâ
tractandæ potiùs, (quâ, variè pronunciati variè fingitur cor-
pus) à poëtarum studio haud postulandæ.*

² Illarum enim siquam nescias, siquâ offendas: ne id qui-
dem, quæstiunculæ in te esse debet, nedùm crimini.

vel

vel Ignorantiâ, in *artem* Poëticam Reprehensio expetit nulla; quæ etiam seriò curanda fit. ^b Quid enim est; cur in *iis* erratum esse quis putet, quæ Protagoras *Sophista*, in *Homero* vellicat? quòd v. g. cùm Precari se ille putet, Præcipiat *potiùs*; ubi dixit:

“ *Iram Diva cane.*” —

Nam Jubere, inquit, ut faciat quid, aut ne faciat, Præceptio est: et Personæ Jubentis præstantiam notat. Quamobrem omittatur hoc, ut *Artis ejus, quæ vocem Format*, non Poëticæ Theorema.

C A P. XX.

¶ 3. ^c Locutionis autem omnis, ¹ hæ sunt Partes, Elementum, Syllaba, Conjunctio, Nomen, Verbum, Articulus, Casus, Oratio. 4. ^d Ac Elementum quidem, Vox Individua est: 5. Non omnis *illa* quidem, sed ex qua *commodè* conflare queat Vox; quæ, *nisi quid obstitit*, ab aliquo intelligi potest: Etenim bel-

^b Itaque Perridicula certè illa, nec Responsione digna, Protagoræ vox: “ Dormitasse Homerum scil. *Iliad.* primo. Quasi gestu figurâque inscitâ, non precetur Divam, ut par erat, “ sed eidem superbè imperet:

“ *Μῆνιν ἄειδε, θεά.*” —

^c Elocutionis naturam quò sapias;

¹ Partes ejus *Simples*, sunt elementa et Syllabæ.

^d Elementum, seu *Litera*, quid.

luarum,

luarum, Individuæ sunt voces; quarum *tamen* nullam Elementum voco; quòd *neque significant quidquam, neque certâ ratione intelligantur.* 6. ^e Hujus verò *Elementi* Species, sunt Vocale, Semivocale, et Mutum. ^f Vocale, est quod sine allisu *ad partes oris*, vocem habet *per se* exauditu facilem: velut, *a* et *ω*. ^g Semivocale, quod cum ictu *et incurso ad partes oris*, vocem habet, quæ *etiam* exaudiri potest: velut, *σ* et *ρ*. ^h Mutum, quod, cum percussione *allisuque illo*, Per Se quidem, (*etiam Mutæ adjuncta*) vocem nullam habet, sed Cum Vocalibus, (*quæ vocem edunt*) hujusmodi fit, ut exaudiri possit; velut *γ* et *δ*. 7. ⁱ Atque hæc, *inter se* differunt, cum ¹ Figuris oris, *hoc vel illo scil. modo formati*; et locis, (*labiis, dentibus, faucibus, &c.*) tùm ² Densitate *Aspirationis*, et Tenuitate; tùm ³ Longitudine *Temporis*, et Brevitate: prætereà verò, ⁴ *Accentus* etiam Acumine, et Gravitate; et eo, quod *supradictis differentiis medium est*; *Circumflexo scil.* De quibus singulis, in Arte

^e Literarum differentia, tres.

^f Vocales: ^g Semivocales:

^h Mutæ, seu Quietæ:

ⁱ Harum trium distinctiones, variæ.

¹ Quoad Oris pronunciantis formam, et locos.

² Quoad Spiritum.

³ Quoad Dimensionem; quam Scansionem vocant.

⁴ Quoad Accentum.

Condendorum Carminum contemplari decet.
 8. ^k Syllaba verò, vox est significationis expers, composita ex Muta, et Vocem habente, *i. e. Vocali*, Etenim γρ sine α, Syllaba non est, sed cum α: velut, γρα. ^l Cæterum et horum intueri differentias, *quoad formam oris, quoad Spiritum, &c.* Metricæ artis est. ¶ 9. ^m Conjunctio autem, et Vox significationis expers, quæ neque *absentiâ sui* impedit, nec *præsentia* facit Vocem Unam significativam; talem scilicet quæ ex pluribus *Nominibus* componi apta est: et ⁿ vel in Finibus *Periodorum*, ^o vel in Medio (nisi *potius* ^p in Principio poni conveniat,) collocatur: velut, μὲν, ἤτοι, δὲ: vel, ^q Est vox significationis expers, quæ ex Vocibus quidem Pluribus, quàm Una, verum Significativis illis, idonea est, quæ *nectendo* faciat Vocem Unam. 10. ^r Articulus, est vox significationis expers, quæ *Orationis* ^s Initium, aut

^k Syllabæ, quæ.

^l Earum (ut et literarum,) Differentiæ, variæ.

^m *Partes ex Literis Syllabisque compositæ*, quatuor. Quarum duæ, orationem vinciunt, Conjunctio et Articulus, *Conjunctionis* definitio una à proprietate: [Quodd neque significationem det sententiæ, nec demat:] Itâ, ex modernorum opinione, 3^x est:

ⁿ Subsequens. ^o Media. ^p Principalis.

^q Altera; ex eo; [quodd ex pluribus vocibus unam faciat,]

^r *Articuli* paritèr, Definitio, Una est, [quodd justo ordine disponat sententias.] Undè, Articuli (apud Grammat.) indicant,

^s Vel Initium: προτινιγί, Præpositivi.

² Finem, aut ³ Distinctionem à cæteris indicat; velut, τὸ, cum dico τὸ Φημί, τὸ περὶ, &c. Significat, has voces ab aliis distinctas esse; vel
⁴ Est vox significationis expers, quæ neque Discessu suo impedit, nec Adventu facit Vocem Unam Significativam, (talem scil. quæ ex pluribus Nominibus Componi idonea fit:)
⁵ Et, vel in Finibus Periodorum ponitur, vel in Medio. 11. ⁶ Nomen, est ¹ vox ex Syllabis, Literisvè Composita, Significandi vim habens, sine Tempore; cujus pars nulla, est Per Se Significativa. 12. Nam in Duplicibus, seu Compositis Nominibus, nullâ Parte eo utimur pacto, quo etiam ipsa Per Se Separataque significat: veluti, in Nomine; “Theodoro, pars Doron nihil significat: tametsi
 “in sententiis significet, cum Separata sit.” 13.
² Verbum, est vox Composita, Significativa cum Tempore, cujus vocis pars nulla Per Se posita, significat: quemadmodum etiam in

² Vel Finem: ὑποτακτικῶς, Subjunctivi.

³ Vel Rei Distinctionem.

⁴ Altera; [quod nec addat significatum orationi, nec detrahat:

⁵ Et rem ipsam (quam refert) vel subsequatur; ut Subjunctivi; vel antecedit; ut Præpositivi.]

⁶ Reliquæ duæ partes, significativæ sunt:

¹ Nomen; quod rem aliquam in Categoria contentam, simpliciter notat.

² Verbum, quod Actionem significat rei, unâ cum tempore, quo illa fit.

Nominibus.

Nominibus. 14. Nam v. g. *Nomen* “ Homo, vel “ Album, non adsignificat Quando, seu *Actionem in Tempore*; At *verbum* “ Ambulat, vel “ ambulavit, adsignificat; alterum quidem, Præsens Tempus, *quandò res est*: alterum verò Præteritum, *quando fuit*. 15. * Casus autem est Nominis aut Verbi; ¹ Unus quidem, qui in *Nominibus*, significat *aliquid de hoc (i. e. Genitivo, apud Græcos, Casu)* dici; vel huic, *i. e. Dativo tribui*: et quæcunque talia; ² In *verbis autem*, is qui significat *Personas*; velut, “ Amo, “ Amas: ³ Alter verò, qui significat hoc *Nomen*, Uni, (*in Numero Singulari*) vel multis, (*in Plurali*) inesse, &c. veluti, “ Homines, aut “ Homo: ³ *Similiterquè in verbis*. Alius autem Casus, *Verborum proprius*; qui significat ea, quæ ad *Gestum Actionemque* pertinent: velut, *quæ ad Interrogationem*, vel *Præceptionem*: Nam *Indicativum*, “ Ambulavitne? et *Imperativum*, “ Ambula, sunt Casus Verbi, secundum has *Actio-*

* Nomini aut verbo, accidit Casus, isque (apud Grammat.) 3^x.

* Inflexio seu levis immutatio: In Nominibus, Declinatio datur.

¹ In Verbis, Personæ variatio.

² Numerus, i. e. variatio quoad ipsarum rerum Numerum, quæ nomine aut verbo illa significantur.

³ Conjugatio Verbi per Modos: quæ vultum, partesque corporis, aliter aliterquè pronunciando conformat.

num Species ac Modos. ¶ 16. ² Oratio, est Vox ex Nominibus aliisque partibus Composita, Significativa, cujus nonnullæ partes significant aliquid Per Se. 17. ³ Nec enim omnis Oratio, ex Verbis et Nominibus constat, (veluti Hominis Definitio; “*Animal Rationale Mortale; est Oratio quædam, quæ ex verbo non constat*”) Sed contingit, sine Verbis esse “*Orationem aliquam;*” ^b verumtamen Oratio, partem semper quampiam significantem habebit; velut in illo, “*Ambulat Cleo: vox Cleo, significans est.*” 18. ^c Una autem est, Oratio duobus modis: Aut enim, quæ Unum Significat; ^d aut quæ ex pluribus partibus per Conjunctionem Copulantem, Una fit: veluti, Poëma “*Ilias, est Conjunctione seu aggregatione Una.*” Hominis verò definitio, una est, eo quòd Unum Significet.

² *Perfectissima Elocutionis pars, Oratio: quam sic definit.*

³ *Ut prior definitionis pars non sufficiat:*

^b *Nisi adjiciatur etiam posterior.*

^c *Oratio Una dicitur vel Absolutè et propriè.*

^d *Lib. πρὶ ἰσ. cap. 5. Post Analyt. cap. 10.*

^e *Vel Secundùm quid: cùm per se multiplex sit, sed conjunctionis beneficio evadit una.*

CAP. XIII.

CAP. XXI.

De Generibus Nominum variis.

Nominum Verborumque (quatenus Poëticae facultati conducunt) Divisiones tres: una, in Simplicia et Composita, à par. 1^a. Altera, est Subdistingtio in Propria, Linguas, Translata, &c. à par. 4^a. Tertia est Nominum tantum, in Masculina, Fæminina, et Neutra, à par. 21.

NOMINIS autem latè accepti¹ Species, (quæ in Ufu frequentiori) duæ sunt:
¹ Unum quidem, Simplex est; quod (ut definiam) constat ex Partibus Non Significantibus; scil. Literis, vel Syllabis; ut “flos, terra:”
 2. ² Alterum verò, Duplex è Duobus Compositum; atque hoc vel ex partibus dissimilibus, ex significante scil. et non significante; ut “de-mirror;” vel ex utrisque significantibus constat; ut “Altitonans.” 3. ³ Potest verò etiam

Nominis, (ut sub eo continetur et verbum,) distinctiones, tres. 1^a, quoad partes eas, ex quibus constat:

^a Alia, Simplicia sunt:

^b Alia, Duplicia, i. e. Composita, seu Juncta:

^c Alia, Triplicia, &c. quæ Grammaticis inferioris ætatis, Decomposita.

esse,

esse, et Triplex, et Quadruplex Nomen et Multiplex; velut, multa sunt Megaliotarum vocabula: v. g. “Hermo Caico Xanthus, è tribus Fluviorum Asiæ Nominibus junctus: ¶ 4. ² Omne autem Nomen, (*Simplex, seu Compositum*) est aut proprium; aut Lingua, seu Peregrinum, aut Translatio, aut Ornatus, aut Factum, aut Protractum, vel Subtractum, vel Immutatum. 5. ¹ Voco Proprium, quo populi hujus gentis utuntur singuli: 6. ² Linguam autem, id quo homines, gentesque diversæ. 7. Ex quo manifestum est, fieri posse, ut idem sit, et Lingua et Proprium; non autem Nationibus iisdem: Nam “Σίγρονον, i. e. lanceola,” Cypriorum sermone est proprium; nobis, (*Atheniensibus*) Lingua, seu Peregrinum. 8. ³ Translatio, est Nominis Alieni, ex sua in hanc sedem Illatio; eaque aut à Genere ad indicandum Speciem, aut contrà, à Specie ad Genus; aut à Specie ad Speciem; aut secundum id quod ex Proportionem est. 9. ¹ Dico

² Est, subdistinctio prioris. Vocabulorum enim tam Simplicium, quàm Compositorum, genera 8.

¹ Proprium et suum: κύριον. Cui reliqua omnia opponuntur, ut peregrina.

² Lingua alterius gentis: Cui opponitur proprium Nativum i. e. cum re ipsâ natum.

³ Translatio, μεταφορά: qua unum nomen transfertur in locum alterius: idque modis quatuor.

¹ Vel cum nomen generis transit in locum speciei. (Ut Odyss.

comportari Nomen à Genere ad Speciem :
velut,

“ *Tunc navis stetit ista mihi* ” — Nam
“ *In Portu Esse,* ” “ *Stare quoddam est,* ” seu
“ *in statione esse.* ” 10. ² A Specie ad Genus ;
velut :

“ — *Jam mille decem bona fecit Ulysses.* ”

Nam “ *Decem Millia, Multum quiddam*
“ *sunt ; eoque nomine nunc usus est Homerus*
“ *pro Multis.* ” 11. ³ A Specie ad Speciem ;
velut :

“ — *Ære animam postquàm hauserat : et mox ;*
“ — *Immiti inciderat ære,* ”

Hic enim “ *Haurire,* ” pro “ *Incidere ;* ” et
“ *Incidere,* ” pro “ *Haurire dixit :* ” Ambo e-
nim, “ *Auferre quiddam sunt.* ” 12. ⁴ Ex
Proportionem esse dico, ¹ quando (*quatuor No-*
minibus sumptis) similiter se habuerit Secun-
dum ad Primum, ac Quartum ad Tertium.

Odyss. ultima, Ulysses ad patrem pro “ *ἔμνησται*, In portu fuit
“ *navis, generali voce dixit : ἔμνησται, stetit.* ”)

² Vel Speciei in locum generis. (Ut Iliad. 2. Græci Ulysses
prædicant, decem millia rectè gessisse, i. e. multa.)

³ Vel Speciei unius, in locum alterius. (Ut “ *Haurire ani-*
“ *am, pro Incidere, et vice versâ : Hæc enim ambo conti-*
“ *nentur sub eodem genere, scil. Auferre.* ”)

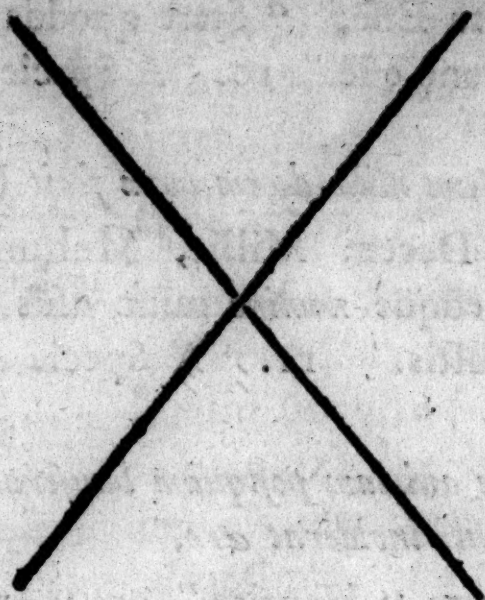
⁴ Vel cum Analoga Nomina, (quæ ex Proportionem se ha-
bent) mutuo inter sese commutant locum. Cujus Metaphoræ
ut sis sciens :

¹ Præmittit, Analoga, quæ.

Bacchus

1
Bacchus

3
Mars

2
Poculum

4
Clypeus.

² *Per Metaphoram* enim ¹ *simpliciter* dicet quis, pro Secundo Quartum, aut pro Quarto Secundum. 13. ³ Et interdum, *ei nomini*, quod *simpliciter*, PRO HOC IPSO pronunciat, adponit quoque illud, AD QUOD, Hoc ipsum se habet; ⁴ Dico autem ex. gr. Simi-

² Exinde docet: In istis, Metaphoram proferri 2bus modis:

¹ Cum unum nomen vice unius ponitur; ut pro secundo quartum; vel contrà.

² Compositè: cum quarto nomini jungatur primum; vel cum secundo tertium; ità ut utrinque procedat Translatio.

⁴ Exempl. primum.

litèr

litèr se habet “*Poculum ad Bacchum, et Cly-*
“*peus ad Martem:*” * Dicet igitur, et “*Cly-*
“*peum, Poculum Martis;*” et “*Poculum Cly-*
“*peum Bacchi.*” • Prætereà, fimilitèr se ha-
bet “*Vesper ad Diem,*” et “*Senectus ad Vi-*
“*tam.*” Dicet igitur, “*vesperum, i. e. pos-*
“*tremum diei tempus, senectutem diei,*” et “*Se-*
“*nectutem, vesperum vitæ:*” vel quemadmo-
dum Empedocles dixit, “*occasum vitæ.*” 14.
^f Nonnullis verò eorum, quæ ex Proportione
se habent, non est Positum, *Vulgatumque* No-
men, sed nihilominùs, fimilitèr Compositè
dicetur. † Velut illud, “*Semen in agrum ja-*
“*cere, dicitur Serere;* at *Flammam à Sole,*
“*:::: :::: :::: est sine nomine:*” Verùm fi-
militèr se habet hoc, *quod Sine Nomine est*, ad
“*Solis flammam,*” et *Serere ad “Agricolæ se-*
“*men.*” Quamobrem à Poëtâ dictum est,

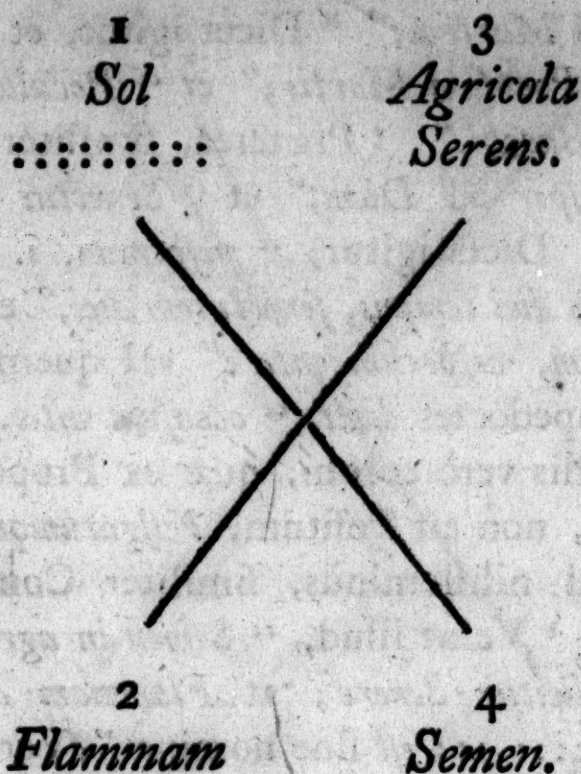
“*Sol serens flammam à Deo conditam.*”

* 3. *Rhet. cap. 4. p. 5.*

• Secundum, Metaphoræ ab Inanimatis, ut Animatis.

^f In quatuor Analogorum συζυγίας, quas depinxi, deest ali-
quando, Proprium aliquod nomen. Cujus Defectu, Compo-
sita illa Translatio, ex uno latere claudicet necesse est; ex al-
tèro, quasi quatuor cruribus innisa, procedat:

† Exempl. Metaph. ab inanimat.

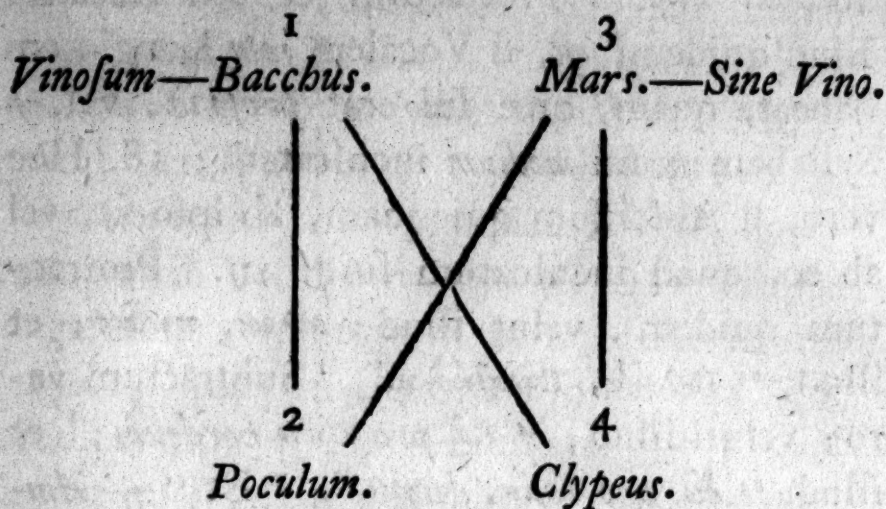

15. ^a Licet autem, et aliter uti hoc Transla-
tionis modo; ut, cum *pro Nomine Proprio*
appellaverit id, quod Alienum est; neget ali-
quid eorum quæ Propria sunt: * veluti, si
“ *Clypeum* dicat “ *Poculum*, non “ *Martis* sed
“ *Sine Vino.*”

^a Aliquando etiam, mutato aliquo nomine, substituitur ne-
gatio Proprii, pro Metaphorico positivo.

* 3. *Rhet. cap. 6. pa. 9. & 10.*

Vinosum

4. *Ornatus*, est præcipuè nomen *Translatum* vel *Epitheton*; quod vel à meliori ducitur eorum, quæ sub eodem genere continentur: ut, Si quis, *Mendicantem*, *Precantem* vocet; vel à rebus pulchris et honestis; Sive illæ in pronunciando grandes; ut ἀρχαῖοι, pro παλαιοί: Sive in significandi facultate modestæ; ut dare operam liberis: Sive oculis auribusve jucundæ: ut, ῥοδόχροος, καλλίστρατος. 16. Factum est quod, cùm à nemine omnino impositum sit, ipse tunc primum ponit Poëta. Videntur enim talia esse nonnulla; ¹ velut, cùm Poëta, “Κέρατα, i. e. “*Cornua*, novâ voce appellet ἑρνύτας;” ² et ἱερέα, (quo Græci “*Sacerdotem* intelligunt,”) vocet

⁴ *Ornatus*, quid et Quotuplex.

⁵ *Factum* Nomen; quod à Poëta ipso novatum: cùm antea nusquam gentium in usu esset.

¹ Exempl. primum ex Anonym.

² Ex Iliad. primo.

Ἀρρήτα. 17. ⁶ Protractum et Subtractum : Illud quidem, *est*, si Vocalem jam Longiorem habeat, quàm, quæ sui erat *propria*; vel, *si* Syllabam in sui *medium* inculcatam; 18. Hoc verò, si Abscissum quicquam, ab ipso sit, vel ab eo, quod inculcatum fuit: 19. ^k Protractum quidem; velut illud; πόλεος, πολλῆος; et illud, “ Πηλείδῃ, Πηληϊάδεω.” ^l Subtractum vero; veluti illud; “ κῆ pro κρίθι *hordeum*;” et illud, “ δῶ, pro δῶμα, *domus*.” ^m Et “ — *Ambarum fit eadem ὄψ*: pro ὄψις, *i. e. facies*.” 20. ⁿ Immutatum, est quod Vocabuli Recepti unam partem, *ut antè intactam* reliquerit; alterum *de novo* fecerit: ⁿ velut illud; “ Δεξι-
“ ἱερὸν κατὰ μαζόν, pro δεξιόν.” ¶ 21. ³ Præterea, ex Nominibus *utique ipsis, quæ Verba non sunt*, alia, virilia sunt; alia Muliebria; alia

⁶ Protractum, seu licentiosè Productum: cui opponitur

⁷ Subtractum, seu Imminutum.

^k Protrahitur quidem vel ex productione vocalis.

Vel, injectâ syllaba. ^l Subtrahitur autem, per ἀπηργύω ex-
tremæ syllabæ: ut Iliad. 5°. et Odyss. 8.

^m Et apud Empedocl.

ⁿ Immutatum à suâ specie; nec omni sui parte, pro consuetudine, prolatam.

ⁿ Ut Iliad. 5.

³ Distinctio est, à Sexuum differentiis: ut enim ex rebus alias animantes videas, ut mares, fœminas: alias medio modo se habentes. Ità et nomina quoque, *Masculina* sunt, *Fœminina*, vel *Neutra*.

Interjecta.

Interjecta. 22. ° Virilia quidem, quæcunque ferè definunt in *Liquidas*, *ν* et *ρ*; et in eas, quæcunque ex *σ*, et Mutâ constant: Atque eæ sunt duæ, *ψ* (ex *π*, *β*, *φ*, et *σ*;) et *ξ*, ex *κ*, *γ*, *χ*, et *σ* confecta. 23. ° Muliebria verò, quæcunque et in Vocales eas *definunt*, quæ semper Longæ sunt; velut in *η*, et *ω*; ^b Et in eas *Ancipites*, quæ producuntur in *α*. 24. Ex quibus evenit, ut Pares Numero sint *Literæ illæ*, in quascunque definunt, Virilia, et Muliebria; *nempe tres numero*: Nam *ψ* et *ξ*, quoad *Terminationem* eadem sunt; quùm utraq; *definant in σ*. 25. ° In Mutam autem nullum Nomen definit, neque in Vocalem naturâ brevem, scil. *ε* et *ο*. 26. ° At in *ι*, tria sola; *μέλι*, *κέρμι*, *πέπερι*: Et in *υ*, quinque; *πῶν*, *νάπυ*, *γένυ*, *δῶν*, *ἄνυ*. Interjecta autem seu *Neutra*, in has Vocales *definunt*, et in *Consonantes ν* et *σ*.

° Quorum quidem singulis terminationes extant suæ: primo enim Masculina complura, exeunt in Liquidas *ρ* et *ν*; et in Duplices *ψ* et *ξ*.

² Fœminina pleraquè in vocales eas scil. quæ naturâ Longæ: *η* et *ω*.

^b Vel quæ sæpè Longæ.

³ In Consonantes Mutas, nullum terminatur nomen, neque in Vocales breves.

⁴ In Vocal. *ι* et *υ*, ex Nominibus Neutris, quinque *definunt*: Cætera Neutra, exeunt in *ν* et *σ*.

C A P. XIV.

C A P. XXII.

De Elocutionis Virtute (i. e. Perspicuitate et Splendore :) ex Quibus Nominibus constet.

Elocutionis virtus, Quæ: par. 1^a. Et ex Quibus Vocabulis: Perspicua quidem fit ex Propriis, à part. 2^a. Magnifica autem, ex Peregrinis, scil. Translatis, Linguis et Ornatu; à part. 3. Verùm, et Perspicua simul, et Magnifica, ex Factis, Protractis, &c. à part. 8^a. Collatio dictorum Nominum, quoad Dignitatem, part. 17. et Distinctio, quoad Usus, à part. 18.

ELOCUTIONIS ^a autem Poëtice Virtus est, ut sit Perspicua; nec Humilis tamen. ¶ 2. ¹ Ac quæ ex Propriis rerum, de Quibus sermo est, Nominibus constat, absque floribus ullis, Perspicua maximè est; ^b verum Humilis, et dignitatis expers. Exemplo est Cleophontis Poësis, et Stheneli, ex hoc Verborum genere confecta. ¶ 3. ² Quæ autem iis,

^a Elocutionis Perfectæ dos gemina; ut sit *Aperta*: ne *Humilis* repat,

¹ *Aperta*, Unde? Nisi ex vulgaribus, et Propriis? ut si *scapham*, *scapham* voces.

^b Sed hoc pedestre, et abjectum nimis.

² Ne *Humilis* sit, *Magnificam*, elatamque reddunt ea, quæ peregrinitatem olent, atque insurgunt altiùs.

quorum

quorum Species Peregrina est, utitur, Grandis est, atque immutans Vulgare loquendi genus : Peregrinam Speciem Habentia, voco Linguam *Externam*, et Translationem, et Protractionem *Vocum*, et quicquid *demum* præter Proprium rei *Nomen* est, *demendo illi scil. aut quâvis ratione mutando*. 4. ^c Verùm si quis in *Oratione*, omnia hæc unà attulerit, *absque adhibito modo*; aut *Ænigma inde* erit, aut *Barbarismus* : Ac siquidem ex Translationibus *solis*, *Ænigma* ; si ex *Linguis*, etiam (*quòd maximè fugiendum*) *Barbarismus*. 5. ^d *Ænigmatis* enim forma, hæc est ; cùm quis ea dicens, quæ rei verè insunt, conjungat *admisceatque* illa, quæ specie *tenus* fieri nequeant. ^e Atque hoc, per Compositionem quidem (*i. e. Duplicia Nomina*) præstari non potest ; (*ut quod Impossibile videtur scil. Veritati consentiat :*) ^f Verùm per Translationem, aliquando contingit : velut,

“ Ecce, viro (*vidi ipse*) vir æs agglutinat igne :

^c In quibus, si quis modum nesciat, neque orationi usquam infercerit propria : vel *Ænigmaticè* obscurus fiet, vel *Barbaricè* blæsus.

^d *Ænigma* : Sermonis species, quæ tradere quidem videtur, quod absurdum autumes, nec tradit tamen :

^e Ex quo genere elocutio illa est, non quæ ex nominibus Junctis confit,

^f Sed quæ tota ex Metaphoris.

et

et similia. 6. ^g Ex Linguis verò *passim juxtaquè collocatis*, fit Barbarismus. 7. Quamobrem *Oratio, Translatis, Externisque* his, aliquo modo, *i. e. modicè prudenterquè* temperari solet. ^h Illud igitur *in Dictione*, quod nec Vulgare, nec Humile est, efficiet, et Lingua et Translatio, et Ornatus, reliquæque Formæ, quas dixi. * Perspicuitatem verò, *Vocabulum* Proprium. ¶ 8. ⁱ Ut autem Locutio, Perspicua sit, nec Vulgaris, haud minimam partem conferunt Protractiones *Nominum*, Subtractiones, atque Immutationes *à consuetudine sua*. ^k Nam quia, quod Præter Consuetum fit, alio modo se habet, ac Proprium : idcirco id *genus* effecerit, quod *in Oratione*, haud Vulgare est. ^l Sed quia, *non Totum novum est (ut in Linguis) verum* cum eo, quod Consuetum est, commune aliquid habet ; nascetur inde Perspicuitas. 9. ^m Quare non rectè vitu-

^g *Barbarismus*, nil aliud, quàm externarum gentium Dialectus.

^h Epilog. Ex propriis, *Aperta* fit ; ex Linguis, *Magnifica oratio*.

* *Par. 3.*

ⁱ *Aperta* verò, simulque *Magnifica*, ex Protractis, Subtractis et immutatis, &c.

^k Nam et Amplitudini inserviunt ; quia præter morem Mutata.

^l Et Claritudini : quia Mutata levitèr, nec inusitato Tropo.

^m Itaque Euclidi, venia minimè danda, qui Licentiam hanc nominum tam improbè exprobravit Poëtis, etiam Homero ipsi.

perant,

perant, qui talem infimulant loquendi modum; Poëtamque (*ut istius licentiæ plenum*) probris vellicant; velut Euclides ille antiquus: “^a Facile cuique fore, *vel tenui ingenio*, Poëma condere; si quis *Vocabula*, quantum libeat, protrahere, *vel immutare* concedat:” Qui etiam in ipsa Oratione soluta; *i. e. in Dialogis suis*, Iambica confecit, *irridendæ hujus licentiæ causâ*: velut,

“*Annon Charen vidi, ad urbem Marathonem*

“*ambulantem? Et,*

“*Cùm nondum natus esset, illius exhelleboris-*

“*mum.*”

10. ° At cùm *Affectatò* appareat quis, hoc genere Usus esse; Ridiculum *id quidem nimis*: ° Mediocritas verò, omnium *dicendi* est partium communis. 11. Nam Translationibus, et Linguis, cæterisque Formis qui Indecorè Utitur, perindè fecerit, ac qui deditâ operâ, (*ut Euclides ille*) *ad risum captandum* Abutatur. 12. ° Id autem, quod *in horum Nomi-*

^a Quàm nullo (inquit) negotio condatur versus, sicui permis-
sum, pro arbitrato ut extendat, decurtet, immutet voces?

° Sed monendus Euclides: si vitium in istis maneat, id hominum esse, qui importunè utuntur: Nominum ipsorum non esse.

° In quibus, ut in omni orationis lumine, Modus Congruitæque plurimum valet.

° Atque hoc, quò facilius scias: fac periculum (si placet)

num usu congruit, Quantum in carminibus Excellat; consideretur, eisdem Nominibus metro, *si placet*, insertis. 13. ¹ Et certè si in Linguas, Translationes, cæterasque Formas transposueris Nomina Propria; *ita ut istorum, illa occupent locum*; manifestò perspicies nos vera dicere: ¹ veluti, ¹ cùm eundem Iambum faceret Euripides, quem *anteà* fecisset Æschylus: et unum solùm nomen transponeret; *ut pro Usitato et Proprio substituatur* Lingua, Alterius (*i. e. Euripidis*) Carmen, apparet Eximium; Alterius, *Vulgare ac Humile*. Nam, de Philoctete, cecinit.

“*Phagedæna (i. e. cancrum ulcus) quæ
mei carnes comedit pedis.*”

Alter verò, pro *Recepto Medicorum Vocabulo* “*Comedit;*” posuit τὸ “*Epulatur.*” 14. ¹ Et, *pro illo,*

“*Nunc autem me, qui est et Paucus, et homo
Nihili, et Sine Grassante Robore;*”

in aliquo versu. Ità ut (mensurâ pedum manente) vel Mutata illa, priorum vice colloces.

² Vel contrà ejectis illis, substituas Pervulgata et Propria.

¹ Exemplo, ¹ Sit *Iambus* Æschyli: quem postea ut castigaret Euripides, unicâ mutatâ voce, clarum lumen adjunxit Carmini.

² In *Heroicis* quoque par ratio; eademque, ex Immutatione verborum, concinnitas. Ut, Odyss. 9. versus est Cyclopis de Ulyssæ; postquam ei oculum effodisset.

Si

Si quis *Propria et Vernacula* dicat, transpositis *Peregrinis* sic :

“ *Nunc autem me, qui est et Parvus, et De-*
“ *formis, et Imbellicus.*” “ *Et pro illo,*

“ *Sedile Inhonestum cum posuisset, Paucam-*
“ *que mensam.*——*reponat,*

“ *Sedile Abiectum cum posuisset, et Exilem*
“ *mensam.* Et *pro illo,*

“ *Littora Vociferantur*——*reponat,*

“ *Littora Clangunt, seu Resonant.*”——

15. ¹ Prætereà verò Aripgrades, Tragædos maledictis incesfit : Quæ enim in Sermonē Communi proferret nemo, iisdem eos *perin-*
eptè usos esse. Quale illud, “ *Domibus ab ;*” non, “ *A Domibus.*” Et “ *Suimet ;*” Et “ *Ego*
“ *autem ipsummet.*” Et “ *Achille de,* non “ *De*
“ *Achille :*” et quæcunque id genus alia. 16.

² Hæc enim omnia, cùm minimè numerentur inter *Propria*, faciunt id, quod in Elocutione neutiquam *Vulgare* est : Quod quidem

“ Et Odyss. 21. de Telemacho, qui Ulyssii sedile apponit quod fortunæ ipsius par erat, *Puillamque Mensam.*

“ Et Iliad. 17. de Trojanorum pugnâ, quæ assimilatur fluctibus marinis.

³ Euclideæ simillima fuit, Calumnia Aripgradis. “ *Tragorum monstrosas Syntaxes, ita à consuetudine discedere, ut*
“ *ferri nullo modo possent.*”

⁴ Sed refutatur facile : quoniam hæc omnia, (quotidiana sint licet) granditati rerum poëticarum undiquè respondent.

ille turpiter nesciebat. ¶ 17. ^a Jam Magnum quidem, atque arduum est, unoquoque eorum, quæ dixi ^b, Congruenter Uti; et Duplicibus Nominibus et Linguis: * Maximum verò illud ad Translationes eudendas, naturâ esse, studioque Promptum †: Solum enim hoc, neque ab Alio *authore* licet assumere; et ^c boni acrisque Ingenii Signum est: Scitè enim Verba Transferre, atque è suâ sede in alienam compòrtare, est Simile in rebus Intueri: Quod sine præstanti naturâ atque eruditione obtineri non potest. ¶ 18. ^d Ex Nominibus autem ‡, Duplicitia (quia sonitum adfectant,) potissimum conveniunt Dithyrambis; Linguæ, (quâ minime vulgares) Heroicis; At Translationes, Iambicis. 19. ^e Et in Heroicis quidem, Omnia quæ dicta sunt, Ufui esse, constat. 20. Iambicis § autem, (quæ vulgarem imitantur

^a Collatio poëticorum nominum: Juncta enim et Linguæ, non infimo censentur loco:

^b Translatis autem excellere summa laus quia Translatio scil. naturâ et Marte nostro acquiritur, non arte alienâ.

* Par. 3.

† 3. Rhet. cap. 2. p. 12.

^c Et quid ingeniosi est, simile in rebus discrepantibus con-
tueri: undè Translatio.

^d Distinctio eorundem Nominum. Nam et alia, quadrant Poëmatis aliis:

‡ 3. Rhet. cap. 3. pa. 9.

^e Et alia Poëmata, aliis Nominib. gaudent.

§ 3. Rhet. cap. 3. pa. 9. Ec. 1. p. 7.

sermonem)

sermonem) expetunt Nomina illa, quorumcunque, etiam in *Familiari* Colloquio * usus extiterit. Talia autem sunt et Proprium, et Translatio, et Ornatus. 21. Ac de Tragedia quidem, deque ea, quæ in Agendo fita est, Imitatione, suffecerint illa nobis, quæ exposita sunt.

* 3. *Rhet. cap. 2. p. 7. & 9.*

Tabula

Tabula Sequentium.

Epopœiam vocat Noster, Poësim διηγηματικήν, Narrativam; quoniam hæc, non Renovando imitatur, easdemque Res iterum Gerendo, (quod facit Tragœdia) sed Narrando et Commemorando. Rationem ejus (quæ plurimum dignitatis habet) ne nescias;

Exposuit tibi figillatim, { 1° Quæ, Qualisque sit Epica; per Col-
lationem cum Tragœdia. Cap. XV.
2° Quomodo rectè ornatèque Extrui
possit ac debeat; per Documenta va-
ria. Cap. XVI.

CAP. XV.

CAP. XXIII.

De Epopœiâ.

Epopœiæ Convenit cum Tragœdia, tum Quoad Modum imitandi, et Constitutionem Fabulæ, à part. 1^a. Tum penes Species quatuor, à part. 10: Differunt autem, et Longitudine Constitutionis, à part. 13; et Genere Versus, à part. 17.

DE Poësi autem eâ, quæ Narrando munus suum obit, et Solo imitatur Metro, perspicuum est, ¹ Primò Poëtam, Fabulas Con-

Epicæ cum Tragœdia convenit.

¹ *Generatim; Tum quoad Modum imitandi: qui (dùm poëta recitat) Narrativus est; dùm personæ interloquuntur, Dramaticus:*

stituire

stitueret oportere, eodem, quo in Tragœdiis, Modo; ut sint Dramaticæ *scil. i. e. quæ in Scenam deducantur, aptæ, Interloquentibus mutuo Personis*: 2. ^b Et ut circa Unam sint Actionem, Totam illam, et Perfectam, quæ Principium habeat, Medium, et Finem; * quò ipsa, (ut Spectanti Animal Unum et Totum;) propriam *Audienti suamque* excitet Voluptatem. 3. ^c Neque verò ullatenus ut sint, *tanquam* Historiæ usitatæ; quibus Expositionem fieri necesse est, non Actionis Unius, sed *Factorum* Unius Temporis: *eorum scil.* quæcunque Eodem Tempore, circa Unum, Pluresve, *sive homines, seu populos*, evenere; ita ut singula, non aliter, quàm Sors tulit, ad invicem se habeant. 4. ^d Quemadmodum enim per Eadem Tempora (*Olympiade 75.*) Et in Salamine, commissa fuit *Atheniensium* navalis pugna *contra Xerxem*; ^e et in Sicilia, Cartha-

^b Tùm in *Constitutione* Rerum: quæ circa unam Actionem esse debet Perfectam et Cohærentem: * *Cap. 4.*

^c Non (quo more historiæ scribi solent,) circa Actiones Plures, quæ uno tempore, unius pluriumve operâ gestæ sunt: ita ut nec seriatim Copulari queant, nec ad eundem referri Finem.

^d Tempore, inquam, gestæ sunt, vel Uno simpliciter; ut, si à pluribus agantur, diversis in locis: velut (Herod. lib. 7.) Navalis pugna prope Salamina: undè fortunæ Atheniensium auctæ:

(^e Et Pedestris pugna Carthagenensium: unde gloria Siculis parta.)

ginensium

ginesium praelium : Quæ *tamen bella*, nequaquam ad eundem tendebant Finem : 5. ^f Sic et in Temporibus, quæ Deinceps *se* excipiunt, alteri aliquando succedit alterum ; ex quibus *tamen naturâ disjunctis*, unus nullus efficitur Finis. 6. ^g Hoc autem ferè facit Poëtarum vulgus, *ut ab Historicis scribendi exemplum petant*. ^h Quamobrem, uti pridem dixi *, etiam hæc parte, præ cæteris, Divinus apparere Homerus debet ; vel quia neque Bellum *Trojanum*, quamvis principium haberet ac finem, aggressus est versibus Totum canere ; (Nimio enim Magnum, nec simul *omni ex parte* Conspectu Facile † evasurum fuit ;) ⁱ vel quia, tametsi magnitudine se modicè haberet, *immodicâ saltè*m perplexum foret varietate : ^k Nunc autem, quò *hæc vitaret incommoda*, Unam belli partem ‡ quum è reliquis ad

^f Vel Uno ex Consequenti : ut, si ab iisdem gerantur eadem, altero alterum subsequente.

^g Hoc vitio laborabant Veteres : quos, num poëtæ sint, nescias, an Historici :

^h Unum excipimus Homerum : qui cœlitus hanc hausit ambrosiam : siquidem totum Ilii bellum historicè complecti noluit, (quia nimio immensum :)

* Cap. 4.

† Cap. 4.

ⁱ Nec (quanquam modicum fuisset) nisi Episodiis Formisque Dramaticis adornare maluit.

^k Sed in eo bello, unicam suscepit Iram Achillis ; ejusque partis breviter, mirâ Episodiorum suavitate locupletavit :

‡ Cap. 4.

scribendum

scribendum auferret, Episodiis ipsarum *partium* usus est multis; velut Navium Catalogo, et aliis *nonnullis*; quibus distinguit Poësin. 7.

¹ Alii verò *Poëtæ*, circa Unum *Virum* * versantur, et circa Unum Tempus, et Actionem Unam ex multis partibus, *quasi Fabellis, conflatam*: velut, qui *Cyprica* confecit, et *Iliadem Parvam*. 8. ^m Idcirco ex *utroque opere*, *Iliade* et *Odyssæa*, vel Una *Tragœdia* componi potest, *vel ad summum, Duæ*; *scil. Excidium Ilii, et Reditus Ulyssis*. 9. ⁿ Ex *Cypricis* autem, *eliciuntur* *Multæ*; et ex *Parva Iliade* plures quàm octo; velut, *Armorum Judicium Æschyli*; *Philoctetes Sophoclis*; *Neoptolemus Theopbyli*; *Eurypylus*; *Mendicatio*; *Lacænæ Sophoclis*; *Ilii Direptio Achatis Argivi*; *Reditus Classis*: *Sinon Sophoclis*; et *Euripidis Troades*.

¹ Cæteri contrà, (historico more) Unius Personæ Actionem narrant *Multimembrem*; cujus quælibet pars, alterius fiat corpus *fabulæ*.

* *Cap. 4.*

^m Itaque (ni utrosque conferre pigeat,) In hujus Poëmatis, ecce Actiones Simples:

ⁿ Illorum, non nisi *Multiformes*, atque in *Fabula sua*, (ut illi autumabant) una, plurimas latentes.

CAP. XXIV.

¶ 10. ° Præterea, *Fabularum Species* *,
 Epopœiæ easdem esse oportet, quæ Tragœ-
 diæ: Aut enim Simplicem, aut Implexam,
 aut Moratam, aut Patheticam oportet esse:
 11. ° Et Partes seu Formas, exceptis Melo-
 pœiæ et Apparatu, easdem, Etenim Peripetiis,
i. e. Mutationibus subitis, perinde ei opus est,
ac Tragœdiæ; nec non Agnitionibus, *quæ*
Poëma Implexum reddant; et Passionibus, *i. e.*
Casibus acerbis; ° Præterea, Sententia, et Elo-
 cutio, ut rectè se illi habeant, æquum est;
 quò Poëmatis Granditati respondeant. 12. ° Qui-
 bus omnibus Homerus usus est, et omnium
 primus, et accuratè satis. ° Utrumque enim
 ejus Poëma, sic constitutum est; Ilias qui-
 dem, ut Simplex, et Patheticum; Odyssea
 verò, ut Implexum quid (Agnitio enim, per
 totum, ei crebrò sparsimquè inest:) et ut præ-
 clare Moratum. ° Adhæc, Elocutionis et Sen-

° Convenit etiam Epicæ cum Tragœdiæ: Tùm penes *Fa-
 bularum Species* quatuor de quib. cap. 10.

* Cap. 10.

° Tùm penes *partes Formales*; Fabulam scil. ac Mores.

° Et Sententiam, atque Elocutionem.

° In quibus mira Homeri laus, ut vetustate, ità et artificio
 cæteris antecelluit omnibus.

° Sive species illas *Fabularum* (quas perpolivit) cogites.

° Sive elegantiam verborum, Sententiarum granditatem.

tentiæ *Bonitate*, superavit omnes. ¶ 13.

Differt autem Epopœia, et Constitutionis Longitudine, et Metro *. 14. Ac Longi-

tudinis quidem Terminus sufficiens is est, quem antea dixi: *Ejusmodi*, enim *esse* oportet, ut *unico intuitu*, et Principium conspici possit, et Finis †.

Atque hoc quidem fiet, si Constitutiones *Nostræ*, quàm Veterum ‡, minores evadant, eoquè pervenerint incrementi, quantum est Tragœdiarum *omnium*, quæ Unius *Diei* Auditione concludi solent.

15. Habet autem Amplum quiddam, quo magnitudinem extendat Epopœia, et quidem de proprio *ac suo*. Nam in Tragœdia, haud Multas, quæ simul gerantur, imitari contingit Partes, sed eam duntaxat, quæ *versatur*

* Epica autem à Tragœdia duobus *dissentit*.

* Cap. 2.

† Longitudine *Fabulæ*: Cujus Terminus quidem seu Finitio, ea esse debet, ut uno quasi adspectu, et Initium assequare, et extremum.

† Cap. 4.

‡ Id quod facile fiet, si et veterum Fabularum Immensitas, contrahatur breviori Poësi:

‡ Cap. 4.

¶ Nec *Fabulæ* tuæ Moles ulterius crescat, quàm *τριλογία* vel *πτερολογία* illæ (i. e. tres quatuorve tragœdiæ) quæ unis Deorum ludis agebantur in scena.

² Extensio autem Epicæ, cur multò productior sit, quàm Tragœdiæ, causa in promptu est:

³ Illic enim Partes *Actiōis*, (quæ histrionis poscunt operam) non nisi paucæ simul aguntur, paucisque in locis:

in Scena, *studioque* Histrionum *nititur*: ^c At in Epopœia, quia Narratio *illa* est, Permultas Partes effingere, simulque ad finem perducere licet: ex quibus (cùm *Rei qua de agitur*, Propriæ sint,) *magnoperè* augetur Poëmat^{is} Moles. 16. ^c Quare hoc Bonum sortitur *Epica*, primò ad Magnificentiam, *quâ triumphat*: ^d Deindè, ut et is, qui Audit, *variè* mutetur, et *ejus qui Dicit*, oratio, Episodiis dilatetur *inter se* Diffimilibus: Cùm enim statim id satiet, quod Simile est*: facit, ut Tragœdiæ, *præ fastidio*, exhibentur è Scena. ¶ 17. ^c Metrum autem Heroicum, ¹ experientiâ *Indice*, *periculoque* *hujus rei factò*, *Granditati* quadravit *Epicæ*. ² Nam si quis Imitationem *ejus* (quæ Narratione constat) alio Metro Uno ¹ faceret, Pluribusve inter se mixtis;

^b Epica (quia Narrando fit) plures, pluribusque locis gestas res distinctè percurrit; facilè se modò ad hanc, modò ad illam transferens.

^c Ex quâ Narrandi Varietate, duo redundant Commoda: unum, ut Grandius infurgat Poëma:

^d Alterum, ut Episodiorum disparitate, et recreetur audienti animus, et dicenti ornetur Oratio.

* 1. *Rhet. cap. 11. p. 30.*

^c Differt etiam Epica in Metro: Hexametrum illi imprimis congruere.

¹ Docuit consensus veterum; quibus hoc unum arrisit, posthabitis cæteris:

² Confirmat etiam Distinctio: Qua,

¹ Nullum aliud Simplex competit genus.

Quàm

Quàm indecorum appareret? 18. ^f Quippe Heroïcum, et Stabilissimum inter metra, et Elatum est maximè. Quamobrem et Linguas, et Translationes, *præ aliis Poëmatibus*, maximè admittit: Nam et Imitatio Narrativa, eximia *præstansque* est inter cæteras. ^g Iambicum verò et Tetrametrum, *omnino* ad Motum Proclivia sunt: Hoc quidem Saltationi *exprimendæ* *, illud Actioni *Histrionicæ* idoneum. 19. ^h Prætereà *Quantò* absurdius foret, si quis *Metra* ipsa commisceat †, ut Chæremo, *in Centauro suâ* ‡; *nunc hoc, nunc illo, claudicans pedum genere?* Quamobrem Prolixiorem *Rerum* Constitutionem, nemo alio *unquàm Metro*, quàm Heröo, complexus est: Sed (quemadmodum *suprà* dixi) quid *Epicæ*, quid cæteris congruat, Natura ipsa docuit, *Magistro Ufu* dijudicante.

Siquidem

^f Hexametrum, (ob tarditatem pedum) Poësi huic peridoneum sit; quippe magnificæ et gravi.

^g Iambicum et Oëtonarius, (quà mobiliore versus) hic saltationi Dithyrambicæ: illud, Dramaticis Interloquiis natum.

* Cap. 2.

^h Multò minùs admittenda plura Metrorum genera: quandoquidem si varii atque inæquales incedant pedes, Poëma, quod illis nititur, vacillet, necesse est.

† Cap. 1.

‡ Cap. 1.

CAP. XVI.

Epopæiæ extruendæ Methodus.

De Epopæiæ Fabrica, Præcepta varia, una cum Homeri laudibus, qui ipsa prodidit, conjuncta: 1^m, à part. 1^a. 2^m, à part. 3. 3^m, à part. 6. 4^m, à part. 8. 5^m, à part. 8. 6^m, à part. II.

HOMERUS autem, cùm in aliis dignus est, qui laudetur, tùm *vel in eo* maximè, ¹ quod Solus inter Poëtas, Quid ex Sua, Quid *sub Alterius* Persona fingendum sit, non ignoret. Ipse enim Poëta, quàm Paucissima, *ex suo quasi ore* dicat, oportet; Siquidem secundùm hæc, (*quæ suo edit nomine*) ne Imitator quidem est. ² Ac alii Poëtæ, per omnem Poëmatis partem, ipsi se Actioni immiscent; Pauca verò, *sub Aliorum Sermone* imitantur, Paucisque in locis: ³ Homerus *contrà*, cùm Pau-

De Epici Poëmatis, i. e. Homerici, constitutione, præcept. 6.

¹ Narrativo Modo sic imitetur Epicus, ut ne nimium ex sese narret: ut plurimùm enim personis Dramaticè inservire æquum est.

² Quæ res, Epicorum antiquissimis, susque deque habita. Inscitè, Quis nescit?

³ Homero *contrà*, religio fuit, paucis (Proœmii loco) præ-narratis, Personas fabulantes inducere;

cula

cula Præfatus fit extemplò inducit Virum aut Mulierem, aut aliquam aliam Rem, *Personamve* ^c Moratam : Neque omninò quicquam Morum expers *ostendit*, nihilque non ornatum Moribus. ¶ 3. ² Ac in Tragœdiis quidem, id quod ADMIRABILE est, effingere oportet : ^d sed in Epopœia contingit citiùs, *commodiùsque recipitur id*, quod RATIONE VACAT ; (Cujus operâ et vi, id evenit maximè quod Admirabile est ;) 4. ^d Propterea, quòd *in Epicis, nos Auribus Narrantem excipimus*, non intuemur *quasi in Theatro Agentem*. Quandoquidem illa *apud Homerum*, (ubi Hectorem insectatur Achilles) *sine ulla reprehensione Narrantur* ; si in Scena Agerentur, apparerent utiquè insulsa : utputâ, *Hinc Græci stantes, nec hostem fugientem insequentes : Illinc Achilles, ne illum vulnerarent innuens* : Quæ certè singula in Epicis latent. 5. ^f Admirabile autem *omne*, jucundum est ; cui rei fig-

^c Singulisque suos adaptare Mores.

² Præc. Aëtionis Tragicæ probè congruit, id quod Admirabile est :

^d At in Epicâ, procedit rectiùs : quippe, quæ tutiùs admittit τὸ ἄλογον, quàm Tragœdia.

^e In Illa enim spectantium oculis proponuntur omnia : ut, siquid insit absurdi, id palam se prodatur : In epicis Narratur tantùm, non Aspectu dignoscitur. Ut, illud de Hectore, Iliad. 22.

^f Sin autem id, quod Admirandum est, poscat Epica ; etiam id, quod Audienti Jucundum.

num est, quòd omnes, qui *rem gestam* Nunciant, “ *Eam Admirabilem esse* * addant : quasi *boc pacto*, quòd *gratiores sint*, *Gratum quid Auditori* facientes. ¶ 6. ³ Maximè autem, etiam alios *Poëtas* docuit *Homerus*, **FALSAS RATIONES**, quo modo oportet, dicere. Est autem hoc, *Paralogismus* *, seu *Fallacia* quædam.

<i>Prima Deductio, à</i> <i>Positione Antecedentis, ad Consequentem :</i>	{	<i>Pluvit :</i> <i>ergo</i> <i>Terra madefacta est</i>	}	<i>Utræque contingentibus et falsæ.</i>
<i>Secunda Deductio, à</i> <i>Positione Consequentis, ad Antecedentem :</i>	{	<i>Terra madefacta est :</i> <i>ergo</i> <i>Pluvit.</i>	}	

² Arbitrantur enim homines, cùm si *non* Prius est, aut fit ; *non* Posterius quoquè *fit*, aut *fiat* ;

* *Fingendo scilicet, mentiendoque ut plerumque evenit.*

³ *Præc. Mentiatur Poëta : Cedo. Modò astutè, et in rem suam. Sic Sophisticè sæpè Homerus, fallacias texit à Consequenti, in secundâ figurâ : ut Odyss. 18. Nutrix, dùm pedes Ulyssi lavat, ex cicatrice agnoscit : i. e. à Consequenti et Signo.*

† *Lib. Elench. cap. 5. p. 6. § 7. § Rh. 2. cap. 26. p. 11.*

² Atque hoc Captionis genus, facilè imponit imperitis. Semper enim illi, Consecutionem retroagi autumant : Quod nec in Omnibus, nec Semper fit ut posito Consequenti, sequatur Antecedens :

etiam

etiam *vice versâ*, si π Posterius est, *vel fit*, π Prius esse, vel fieri. Hæc autem Deductio *Secunda, à Posito Consequenti ad Antecedentem*, Falsa est: ^h Quamobrem porro etiam prima Deductio, *à Posito Antecedente ad Consequentem*, Falsa erit, *non Illativa*: Verum, si π Prius sit, non necessariò *seu syllogisticè sequitur*, π Posterius esse, aut factum esse, aut adjectum fore. ⁱ Quia enim animus noster, hoc (*quod consequens est*) Verè Esse cognovit; falsò indè ratiocinamur, etiam Primum illud, Verè *ac simpliciter Esse*. ¶ 7. ⁴ Sed et illa potiùs, quæ Impossibilia, et *Auditori interim Verisimilia* sunt, eligere oportet, quàm quæ Possibilia, sed Parùm Apposita ad Persuadendum. ¶ 8. ⁵ Neque verò Sermones ex iis, quæ Ratione Carent, partibus Constituere decet, sed maxime quidem, ut ne insit quicquam, quod Ratione Vacet; ^k sin minùs *hoc detur*; *saltem Extra Fabulæ Constitutionem* * *ponatur*; (ve-

^h Undè etiam (*vice versâ*) fit, ut ratio à posito Antecedenti, ad Consequens, sit *ἀσυνλογητός* i. e. falsa et inanis:

ⁱ Ratio à consequenti, Cur inanis.

⁴ Præc. Ut Hyperbolas, quæ Audienti arrident, magis eligat, quàm *πρὸς διωσίδα*, quæ repugnant. Ut quorum Mores excolere vult, eorum ancilletur Opinioni.

⁵ Præc. A principio ad exitum fabulæ, ne Absurdi quidpiam Adtexas:

^k Sin rei difficultas id poscat; Summovendum saltem, extra Fabulam: ut, in *Ædip. Tyr.*

* Cap. 8.

H h

lut,

lut, in Oedipode, *illud, Quod nesciat, Quomodo Læus, cui hæres ipse erat, diem obiisset*) ¹ In Dramate autem, nusquam gentium; sicut in Electra, ii qui, quid in Pythiis gestum sit, nunciant; ^m aut in Mysis, is qui sine voce ulla edita, tam longo itinere, ex Tegea Arcadiæ oppido, in Mysiam pervenit. 9. ⁿ Quare illud si dicant, “ *Nisi tale ἄλογον finxissent,*” Interituras sibi fuisse Fabulam; Quam pulchram? Ridiculum id quidem, ad eosque excusandos parum utile. ^o Ab initio enim, non oportuit Constitui tales, quibus aliquid RATIONE VACUUM, opus esset. ^p Sin Constituerit quis, eoque pacto Res Posita, Consentanea magis apparuerit, admitti sanè par erit, etiamsi Absurdam*; 10. ^q Quoniam et quæ in Odyssæa, Ratione destituuntur, (*de Ulyssis ad Ithacæ littus Expositione*) perspicuum est, ne tolera-

¹ In mediâ autem Actione, non ferendum. Ut, in Electra Sophocl.

^m Et in Mysis, Itaque perineptè quidam: [Se coactus finxisse *Absurdam*: ne exitu suo frustrata, periret fabula.]

^o Primum enim ab initio quid opus fuit tali Fabulâ?

^p Deindè; Si talis jam Constituta sit; eaque, Posito illo Absurdo procedat rectius: nihil est quod vitium illud expavescas.

* Cap. 7.

^q Hoc idem fecitavit Homerus, Odyss. 13: Ubi tanta τὸ ἄλογον Maculæ elegantiarum, quicquid posset, affunderet illuc poëta; quod quidem necessarium illi malo, vel obscurando, vel Compensando videretur.

bilia

bilia futura, si malus Poëta finxissent. Nunc autem aliis Bonis, *atque Elegantiis*, Poëta contegit, quasi condimentis ea, quod Absurdi inerat, *ubiquè* adpersis. ¶ II. ⁶ Elocutione autem Laborare maximoperè oportet, in Partibus *Fabulae* Ignavis, *iis scil.* quæ neque Moratæ sunt, neque Sententiis munitæ. ⁷ Contrà enim Elocutio valdè Splendida, cùm Mores inobscurat, tùm Sententias.

⁶ Præc. Elocutionis Cultus, summo usui est, ubi Sententia defecerit, ac Mores;

⁷ In illis autem, Cultura immodica, nec posita suo loco, officiat Poësi, nedum juvet.

CAP. XVII.

CAP. XXV.

De Problematis, seu Reprehensionibus Poëtarum; et Solutionibus.

Poëtæ, Scriptorum genus sunt, quod facile Obtrectatores invenit; quibus nec Imperitorum marfunculæ, leves; neque Philosophorum, (ipsiusque Platonis) censura, non gravis. Nunc igitur, cujus ingenium optimis præceptis, vitæque fructuosis imbuit, Poëtæ, inquam, boni ut consulat dignitati; de Problematis seu Dubiis Adversariorum proponit dicere; hoc est, de Zoilorum Criminationibus, quibus vellicantur Poëtæ, atque imprimis Epici: (veranè illæ videantur, necne?) nec non de Solutionibus, quibus releventur. Præmissis ergo tribus rerum Generibus, seu Formis, quæ ad Criminum Amotionem facient; à part. 2^a; 1° Docet Crimina alia, solvi ex Formis tertii generis, à part. 7. Alia, ex Formis primi, à part. 13. Alia, ex Formis generis secundi, à part. 18. Deinde, Crimina omnia, cum eorum Solutionibus reducit ad Summaria quædam Capita, à part. 28. Anacephalæosis tam Criminationum, quàm Solutionum, à part. 34.

DE Obtrectatorum Problematibus, eorumque Diffolutionibus, ex Quot Quali-

Propositio tam Criminationum, quibus vexantur Poëtæ, quàm Solutionum.

busque

busque Formis, hōc qui considerant pacto, manifestè *rem* teneant. ¶ 2. ^a Quandoquidem enim Poëta, Imitator est *quidam*; sicut et Pictor, vel quivis alius Imaginum Opifex: Semper ex iis, quæ numero tria sunt, (*si consilium ejus attendas*) unum aliquod ut imitetur, necesse est. Aut enim ¹ Qualia olim ERANT, vel *adhuc* Sunt, *ut nihil mutet*; Aut ² Qualia vulgò ipsa AIUNT, vel Esse videntur, *ut opinionem sequatur*; Aut ³ Qualia ESSE OPORTET, *ut exemplar absolutum det.* 3. ^a Hæc autem omnia Enunciantur Elocutione, præsertim Linguis et Translationibus; *Aliæ* etiam permultæ sunt Passiones *atque Ornamenta* Elocutionis; *Extensiones, Immutationes, &c.* (Quæ quidem omnia Poëtis, *pro arbitratu usurpanda*, concedimus.) 4. ³ Prætereà verò, non eadem Rectitudo Politicæ est *Scientiæ*, quæ Poëticæ; (*Illæ enim absolute Vera; hæc Nonnullo Errore implicata*) paritèrque nec

^a Præmittit autem Fundamenta, seu Rerum Poëticarum genera 3^a: 1um, *in Rebus*, Personisque, quæ exprimuntur; (3^{bus} scil. Formis.)

¹ Quales existant.

² Quales esse perhibentur:

³ Quales esse oportet: 2^{dum} Genus, *in Elocutione*, quâ Res illæ omnes Enunciantur; ut Linguis, Metaphoris, &c.

3um Genus, *in ipsa Arte* Poëtæ: cujus *Imbecillitas* apparet, respectu aliarum artium perfectiorum habito; ac Politicæ imprimis: cui ipsa suo modo ministra est.

aliarum

aliarum Artium, et Poëticæ. 5. ^b Ipsius autem Poëtici *studii* Erratum, est duplex; ^c unum, Per Seipsum; Per Accidens, alterum. Nam si Imitationem præligat rei, cui perficiendæ præ imbecillitate haud suppetit, ipsius Poëtæ Peccatum in Arte Sua est, et Per Se: ^d Illud autem, cùm Prælegerit Minus RECTE; sed tamen, *Vel Rem sumpserit exprimendam Falsam; ut, "Equum, qui gradiendo, utrumque simul crus dextrum attollat:"* 7. ^e Aut, si quid peccati admittatur secundum Quamlibet Artem: veluti, Medicinam, aut aliam aliquam, ex quibus res suas mutuatur Poëta: 8. ^f Vel cùm Res Impossibiles, rationisque expertes commentus sit. Hæc inquam Errata, qualiacunque fuerint, Poëticæ sunt Ex Accidenti quidem, non PER SE ipsam.

^b Errata autem, (quibus labi contingit) 2^{cia} sunt: (unde formæ tres:)

^c Alia enim ipsius artis *Per se* (quæ Forma prima est;) ut cùm materiam tractandam assumpseris; quam præ ingenii tenuitate adornare non potes:

^d Alia *Per accidens*: idque vel cùm Materia ipsa, quæ eligitur, in errorem impulit: (quæ Forma secunda est) Sive quia defumpta sit ex aliâ scientiâ, cujus Poëta non perdidicit res:

^e Sive quòd Errati aliquid in ipsis præextiterit scientiis, quod poëtæ Eligenti imponit.

^f Vel cùm consultò Res Impossibiles et ἀλόγους arripiat Poëta: ut sine quibus Fabula ad finem, quem optat, non pervenisset: (quæ Forma est tertia.)

¶ 9. Quare

¶ 9. ^a Quare in Problematibus, quæ Objici solent, ex horum *Generum Formarumque* intuitu, Solvenda sunt. ¹ Primùm enim, si Res, quæ penes ipsarum artem sint Impossibiles, finxerit, peccatum admisit. 10. ^b Sed rectè fecerit, si eo pacto Finem consequatur suum, *quem usitatâ artis illius viâ non attigisset*. Finis enim *Fabulæ* antè dictus is est *, veluti si tali re (*quæ fieri non potest*) fictâ, aut Partem illam (*in qua fictio est*) aut aliquam aliam, ad Consternandos Animos Accommodatam fecerit. Exemplo sit Hectoris Infectatio; *in qua, quod Impossibile atque Absurdum est, stuporem gignit*. 11. ¹ Veruntamen *absque tali Peccato*, si Finis ipse, aut magis aut paullo minùs inesse contigerit; *nihilòquè minùs* contra Artem eam, quæ de his est, peccatum sit; haud Rectè se habet, *neque herclè Excusari potest*:

² Ex præmiss. *Criminationum* omnium *Solutiones* petas licet.

² Quod ad tertium genus:

¹ Si ex Formâ tertia objecerint: [Aliâ te ex arte differentem, id protulisse Absurdi, quod illius præcepta, non ferent:]

^b Excusandum: Contra regulas quidem illas peccâsse te: Sed *Quanto bono?* Ut inde consequerêre Poëmatis Finem; h. e. Consternationem eorum qui audiunt. Hoc pacto Impossibilium Fictionem tolerari, et Poëtæ condonari meritò posse.

* Cap. 7. *ad finem*.

¹ Quanquam, quia semper offendit meritòque displicet, quomodocunque peccare; monendus es; siquâ eundem finem, servatis illis regulis, modò attingere liceat, ne facilè affuecas in hac culpâ labi.

Oportebat

Oportebat enim, si quâ contingeret, omnino nusquam Errari. 12. ² Prætereà, Utrum *tandem* Peccatum *gravius*? Num, *quod admiserit Poëta secundum Artem Suam*, an *si quid titubatum sit*, quoad Accidens Aliud? Minus enim *id culpæ est*, *velut*, in cervorum specie, si Fœminæ cornua (*quæ imprudentè affixit*) inesse ignoret, quàm si *eam sine cornibus*, *ut est*, Malâ minimequè Poeticâ Imitatione describeret. ¶ 13. ³ Adhæc, ¹ si Poëtæ vitio vertitur, non esse Vera *quæ affinxit*: Occurrendum tamen; *Finxisse*, Qualia esse OPORTET; velut etiam Sophocles dicebat; “ *Se quidem, quo magis* “ *prodesset, Res Personasque, Quales esse Opor-* “ *tet; Euripidem, non nisi, Quales sint effin-* “ *gere.*” Quamobrem *id hâc viâ solvendum est*. 14. ⁴ Quòd si neutro modo, *nec quæ*

² Si ex formâ secundâ crimentur Alterius res Artis (quam minimè calluisti) indoctè te docuisse. Minuendum hoc: Comparatè ad formam primam. Lenius id scil. veniâque dignius haberi; quàm si propriâ tuâ in Arte cecidisses. Eam enim Offensam, quis esse neget inexcusabilem?

³ Quod ad primum genus:

¹ Si ex formâ secundâ infimulent: Falsa te docuisse, et præter historiæ fidem:

¹ Recurrendum est ad formam tertiam: Te, non quod fieret, finxisse, sed quod fieri expediret: h. e. (quod cap. 4. p. 14. dixit) præstantius quiddam, et quasi exemplar secutum esse.

² Si ex formis prima et secunda, arguant: Nec vera te nec præstantiora attulisse.

VERA

VERA sunt, finxit, nec Qualia esse OPOR-
TET; dicendum, quòd ITA AIUNT; velut
ea, quæ de Diis ex Opinione Vulgi narrantur.

15. ^m Forſan enim, nec fas dicere, Quòd Me-
lius ſe habeant; neque quod ex rerum natura
Vera Sint; ſed “ Quòd, nescio” quâ “ Evenit,
“ ut ſic autument:” (Quemadmodum Xeno-
phanes Eleates dixit;) “ verum his nihil in-
eſſe Certi. 16. ³ Fortaſſe autem nec, Quòd
Meliùs Ità, dici poteſt; ſed quod Tunc Tem-
poris, Ex More ſic fuit: velut, quæ memoran-
tur de Armis militum Diomedis:

“ —————Cuspide nixæ

“ Imâ hæſtæ ſteterant;—In circulo ſcil. ferreo
“ bumi defixa.”

ⁿ Id enim tunc, inſtituti, Græcis fuit; quem-
admodum etiam nunc dierum Illyricis qui

Referes te ad form. ſecundam, i. e. ad Famam: “ Ita com-
muni opinione jaſtari: ut, ſi vitium illud ſit: vulgi rumoris-
que vitium ſit, non tuum.”

^m Huic ſolutioni affine erat illud Xenophanis Phyſici, de
naturâ Deorum diſputantis &c. de quo vid. Sext. Empiric.

³ Si ex formâ tertiâ inſimulent: id fingi, quod minimè
Oportuit: occurreſ ex formâ primâ: veritatem, te, tempo-
rumque priſcorum inſtituta ſequi. Velut, Iliad 20. Dormiente
exercitu, lanceæ (quò ad manum ſint) ferreo inſtrumento
figuntur: cùm potiùs directè adverſus hoſtem ſtare debuiffent:

ⁿ Verum hoc non Erratum poëtæ, ſed rudis illius ætatis
Mos fuit.

veterem retinent Morem. 17. ⁴ De illo autem, PULCHRE ne an secus, aut Dictum à quoquam sit, aut Factum; ^o considerandum est non solum intuendo in ipsum, quod Factum vel Dictum; *cujus generis sit*, Studiosum, ne, an Pravum; ^p Sed in ¹ Agentem quoque vel Dicentem, *et in eum* Erga Quem *is dixit vel fecit*; aut ² Quando; aut ³ Quo Medio; aut ⁴ Cujus Gratiâ: velut, aut Majoris Boni causâ, ut fiat *veniatque ad nos*; aut Majoris Mali, ne fiat. ¶ 18. ^q Quæ ad Elocutionem verò spectant, Crimina; *his modis* intuentem solvere oportet: ¹ veluti, per Linguam; *illud Homeri,*

“*Ὀυρανὸς* quidem primò pestilentia perculit” — Fortassè enim per “*ἑρπῆας*,” non “*Mulos* in-

⁴ Si speciatim ex eadem formâ tertiâ, coarguant: Personam, quæ inducitur, dixisse vel fecisse minùs Rectè.

^o Vendicabis: Tum ex communi Ratione Boni: Quòd ità fecerit dixeritve, ut Oportuit:

^p Tum ex Circumstantiis (quæ factò hærent).

¹ Personæ scil. quæ fecit in quem:

² Temporis, quo gestum:

³ Instrumenti, quo fecit:

⁴ Finis consiliique ejus, qui fecit. His enim mutatis, magno opere commutantur dicta atque facta.

^q Quod ad secundum genus: Si ex Poëtarum vocibus, quasi ansâ, arreptis [Absurdè eos sensisse] dicat: Facile liberantur illi, ex variis Locutionum formis.

¹ Per Linguas: ut Iliad. 1. objectio de Mulis: Cur potissimum corripere pestem? diluitur: Quia *ἑρπῆας*, vox peregrina, Custodes hîc notat, non Mulos.

“telligit,

“telligit, sed *Castrorum Custodes, qui excubias agunt.*” Et *Dolonem (dum ait)*

“*Qui sanè secundùm *ἔδος* quidem erat malus*”

Non “*Corpore Incomposito fuisse notat,*” sed “*facie Turpem.*” Siquidem Cretenses, *ἑυεῖδες*, non id quod Corpore Pulchrum est vocent, sed quod Facie Speciosum. Et, ubi Achilles Patroclo, convivium legatis apparenti mandat:

“*Ζωρότερον autem illis merum misce,*” — Non Meracius, ut temulentis, misceri vult: sed Festinantiùs, ut occupatis. 19. ² Per Translationem autem, dictum est illud;

“*Alii quidem Diique, et homines*

“*Dormiebant universam noctem:*” —

† Et illud de Agamemnone varia cogitante,
Sive quando campum Trojanum adspicerent:

* Et Iliad. 10. Cur Dolon fingitur *ἔδος κρυφός*, cùm mox appelletur Magnus Cursor, i. e. Egregià Compositione instructus? Sed scias: Cretensi vocabulo, sic illum dici: quia vultu sit turpis, non corpore.

* Et Iliad. 9. An Achilles, sapientissimis viris, cum gravitate opus esset, propinaret Meracius? Nunquam faceret. Sed externo jussit vocabulo, *ζωρότερον*, i. e. Citiùs id facere.

² *Translatio* poëtam sublevat, ut Iliad. 2. Numquid verisimile est, Omnes Deos hominesque totam stertisse noctem: Sed per Totam, intelligas Magnam Partem: Metaph. à Genere ad Speciem.

* Et Iliad. 10. Mireris, Agamemnonem regem, modò hostium intueri castra, modò naves invisere: Sed metaphoricè, Adspiciens, dixit pro Animo cogitans.

^u Et paullo post;

“Tibiarum fistularumque vocem, tumultum-
que in castris.” ^z Et illud,

“* Omnes dii, Jovem simul sunt secuti.”

Nam “Omnes pro Multi,” per Translationem, dictum est: quoniam omne, est Multum quiddam; ^y et illud (de Sidere Arcto ab Ulyssæ conspecto:

“Sola Ursa, expers Oceani lavacrorum” —
i. e. Borealibus nunquam occidens) per Translationem dicitur: Quod enim Notissimum est, quasi Solum est. 20. ⁴ Per Accentum autem purgatur; quemadmodum Hippias Thasius, solvebat illud, quod Jupiter, Somnio mandabat; ut Agamemnoni nunciaret;

“Δίδωμεν δὲ οἱ, ut victoriam inde gloriamque
“reportet.”

^u Et mox, Fistularum Vocem (κατ’ ἀκρολογίαν) pro Sonum: et Tumultum pro Vocem.

^z Et Iliad. 1. Ad Æthiopas Dii sequebantur Jovem: An omnes? (Ita cælum fuisset sine diis:) Sed Multi.

* Hoc ex Heinsii conjectura, neque enim in textu apparet.

^y Et Odyss. 5. 145. Solum ursæ sydus Borealibus nunquam occidit: Quis diceret? Sed Solum metaphorica Trajectione cepit, pro maximè Conspicuo, vulgique opinione Noto.

³ Accentus quoque Solutionem parit: Cùm, mutato vocis sono, longè alius elicitur, quàm qui reprehenditur, sensus. Ut Iliad. 2. Jupiter ad somnium: Non δίδωμεν, damos, inquit: (Sic enim falsis promissis dūctaret Græcos) sed δίδωμι: “Tu
“nuncia, nos illis gloriam dare.”

Et

² Et illud de *Meta*, quam *Achilles* in cursu equorum fixit ;

“ ——— Hoc quidem lignum non computrescit
“ imbre.”

21. ⁴ Per Divisionem autem, seu Interpunctionem excusantur illa: velut, cùm *Empedocles*;

“ Extemplo autem (mutato cursu motus)
“ mortalia nata sunt, quæ prius, in *Chao* illo,
“ didicerant immortalia esse ;”

“ Mixtaquæ prius quæ pura.” ——— 22. ⁵ Per Ambiguitatem verò, hæc ; ut, cùm *Ulysses* in Expeditione Nocturnâ, *Diomedem* monet, ut properet :

“ ——— Præteriit autem jam major portio
“ noctis, i. e. duarum noctis partium :”

Nam illud “ πλέων, Plus, ambiguum est ; quia vel ad Tertiâ Noctis Partem referri debet, vel absolutè legitur. 23. ⁶ Ex Consuetudine verò Locutionis, non ex Veritate, pen-

² Et *Iliad.* 23. 843. De ligno arido, non ait ὅ, *Ubi* : (id enim falsum, sibi contrarium) sed ὅ, *Non* corrumpitur, &c.

⁴ Ex Divisione nascitur solutio : quoties sententia aliter interpuncta, alium edit sensum, quàm putabat is, qui arguit. Veluti, in secundo versu, non ad vocem *Prius* (quod obrectator voluit) sed ad *Mixtaque* fit interpunctio. Sic enim sensus quadrat.

⁵ *Anceps* nominum significatio, Reprehensionem diluit : velut, *Iliad.* 10, non dicit, “ Plusquam duas partes noctis, elapsas esse sed majorem partem duarum.

⁶ A consuetudine sermonis, veniam postulat Poëta : Nimirum, Quia sic loquitur *Vulgus*.

duntur

duntur nonnulla: veluti, “Dilutum,” seu *Aquâ Temperatum*, et si vinum non sit, vulgò tamen aiunt esse “Vinum:”^a Unde et illud, de tibia *Acbillis* (quam *Agenor* hastâ perculit) à poëta dictum est:

“—*Ocrea recens fabrefacti Stanni;*

pro “*Ferri:*” eâdemque ratione, “*Fabros, qui non nisi Ferrum exercent,*” “*Ærarios vocant.*”

^b Undè etiam ab *Ænea*, genus suum venditante, *Ganymedes*, “*Jovi Vinum ministrare,*” dictus est; cùm tamen *Dii*, non Vinum, sed *Nectar* bibant. Hic verò, etiam per Translationem purgari, et ab insectatione defendi posset. Siquidem unius mali, remedia sæpè plura. 24.⁷ Quinetiam, quando Nomen aliquod, Subcontrarii quidpiam videtur innuere, in ea, quæ prolata est, sententia; QUOT MODIS id significet, attendere oportet: ut, si quis Significatus superfit, quo Repugnantia tollitur; is Poëtæ tribuatur. Velut, de laminis *Achillei Scuti*;

^a Ut *Iliad.* 10. Stannum, ut materiam, conficiendis quidè ocreis ineptam, posuit tamen, ex vulgi more, pro Chalybe seu Ferro.

^b Sic *Iliad.* 19: *Diis*, qui solo utuntur *Nectare*, vinum tamen propinari dicitur.

⁷ *Inspectio Notionis Multiplicis*, Poëtam adjuvat: Cùm id, quod Subcontrarietatem præ se ferebat, ex Notione aliâ inventâ, excusationem paret.

^c Ut *Iliad.* 20. 745.—*τῇ δ' ὀσχελο*, non significat, [Cui inhæret:] nisi pugnantia loqueretur: (nihil enim illic adfixum esse constat:)

*quarum duas cùm penetrâisset Æneæ Spiculum;
tertia, restare dicta est,*

“ ——— *Quâ ferrea substitit hasta;*”

Quod ejus interpositu prohibita esset. 25.

‘ Hoc autem [“ Quotupliciter Dicitur, *Attendere; Aptumque Significatum Tribuere*”] sic quodammodo absolvetur; ‘ potissimum quidem, si quis *de re proposita* judicium faciat, quoad *Significatum* illum, qui *Objicientis Sensui* ex Adverso est: 26. ‘ Vel saltem responderit ita, ut Glauco *Sophista* dixit: “ *Quod homines nullâ ratione ducti, quædam, quasi Præsupponere soleant, Damnatifque aliorum suffragiis, veluti præjudicio factis, Concludere; Idemque, quasi QUOD IPSIS VIDETUR, decreverint, reprehendant, si quid ipsorum existimationi Subcontrarium sit.*” 27. ‘ Atque hoc errore imbuta sunt ea, quæ de *Icario feruntur, Penelopes patre*. Ipsum enim *Laconem* fuisse,

constat:) Sed Quâ vetita est Pertransire: Quo sensu, nihil pugna.

‘ Præcepta hic duo. 1. Ut si qua significatiuncula objectionem facessat, eam, ex notione contrariâ, eleves:

‘ Id si minùs liceat; ut, cum Glaucone, pertinaces incuses hominum mores: Quib. sua sic Placet opinio, ut quasi Judiciorum domini, aliorum sententiam ne audiendam putent.

‘ Exemplo sit opinio illa, de *Icario Penelopes patre*: *Lacedæmonium* illum fuisse. Itaque *Odyss. 4. Telemachum* increpant; quod *Lacedæmonem* veniens, avi sui oblitus sit, à quo de patre *Ulyssæ* certior posset fieri:

arbitrantur

arbitrantur plerique: Pro Absurdo igitur, *Homeri* illud habent; “Cum illo *Telemachum*,
 “quando *Spartam*, investigandi patris causâ,
 “veniret, minimè congressum fuisse.”^f Hoc
 autem fortassè se habet, sicut *populi Cephale-
 lenii* ajunt: “A sua enim gente, uxorem dux-
 “isse *Ulysssem*,” perhibent; “socerumque ejus
 “*Icadium*, non (ut vulgus putat) *Icarium*,
 “fuisse.”^g Problema autem, quod propter
Poëtæ Peccatum, ex *Artis inscitiâ* fit, consen-
 taneum est *Solvere*. (* *Desiderantur quædam.*)
 ¶ 28. ^h Omnino quod Impossibile est, (quò
 excusari queat)ⁱ vel ad *Poësin*, vel ad id quod
Melius, vel ad *Opinionem*, seu ea quæ *Aiunt*,
 reducendum est. Ad *Poësin* enim *redigi debet*,
quîa Poëseos gratiâ, eligendum potius est, quod
Persuasioni Aptum *, quàm quòd ineptum:
 tametsi hoc fieri potest, illud non potest. 29.

^f Sed *Opinionem* illam, opinio tollit contraria: ut avus
Telemachi, non *Lacon*, sed è gente *Cephaleniâ*, neque *Icarius*,
 sed *Icadius* cognomento fuerit.

^g Quid quòd hæc eadem objectio, (quîa *Homerum* fefelle-
 rat *Historia*) eludi poterit, ut *suprà*, par. 7?

^h *Reprehensiones* *Adversariorum* summatim notat: Alias solvi
 et expurgari posse: Primum enim *Reprehensio* rē *adversæ*, re-
 futatur 3bus modis: Revocando scil. vel ad *Poëmatis finem*:
 quo ut perveniret, confinxit ea scil. quæ naturæ dissentiant;
 (*Pecudes loqui*; *homines in arbores converti*, &c.)

* *Cap. 16.*

¹ Tales autem *Res Personasque fingi decet, non modo quales Zeuxis **, absque moribus ornatuque pinxit; verum etiam *reduci ad Melius*. Etenim, *in omni Imitatione, quod pro Exemplari est, reliquis omnibus antecellere oportet*. 30. ^k Ad ea quæ ² Aiunt, *rediguntur hæc, quæ dixi*; et ¹ illa, quæ Sine Ratione sunt. 31. Ergo, et ita *Solvenda*; ² et *prætereà, Quia, Quod Ratione Vacat, Præter Rationem quandoquæ non est* †. Verisimile enim *est etiam id, quod Præter Verisimile est, fieri: Alioqui quicquid Verisimile est, certum atque exploratum foret*. 32. ³ Subcontraria verò ejusmodi, quæ dicta sunt; sic considerare oportet, quemadmodum Confutationes in Disputationibus fieri solent; Si id quod pro Contrario arguitur videatur esse Idem, et ad Idem, et

¹ Vel ad Melius; i. e. Absolutum rei Exemplar; quod quò proponeret ea quæ præter supravè naturam essent, necessariò finxit.

* Cap. 3.

^k Vel ad opinionem communem: cui refragari noluit.

² Reprehensio τῆ ἀλώγῃ, excusatur bifariam:

¹ Quod famam secutus sit.

² Quia ne id quidem præter rationem est, ut quod rationi dissentit, aliquando fiat.

† Cap. 10.

³ Reprehensio subcontrarietatis, (quam in vocabulis protulisse arguitur) ex conditionibus Dialecticorum illis elui potest; [An idem, ad idem, et eodem modo:]

K k

Simili

Simili Modo *se habens*. ¹ Quare in Poëticis, etiam *Personam* ipsam animadvertas, oportet; et Ad Quas Res ipse *respiciens*, illa dicat: *Videndumque, an Ea in Re*, quod Prudens Præceperit, *secutus sit*. 33. ^m Justa autem Reprehensio, *quamque excusare nequit* Poëta, est et Vacuitas Rationis, et Improbitas: quando *scil. Poëta, in aliquâ parte*, dùm nulla premat necessitas, ⁿ aut eo quod Ratione Vacet *, *usus sit*; ut Euripides illo, in *Ægeo*; aut ° *Pravitate non credendâ*, ut *idem Euripides, Pravitatem inducit Menelai*, in *Oreste* †. ¶ 34. ^p Ac Reprehensiones quidem *Poëtarum*, ex quinque adducunt *Formis seu Generibus summis*. Nam *reprehendunt* aut ¹ *tanquam ea, quæ Fieri non Possunt*; aut ² *quæ Ratione Carent*; aut *quæ* ³ *Perniciosa, seu Improbata*; aut ⁴ *Subcontraria*; ⁵ aut *tanquam ea, quæ à*

¹ Videat ergo, qui poëtam sic vexat.

² An eadem Persona locuta sit cum eadem:

² An ad Easdem Res intenderit animum, cum diceret:

³ An in eo verbo, autoritate fretus sit Prudentis Viri.

^m Alias Reprehensiones notat elevari non posse: quantum *scil. τῆς ἀλογίας*, et quintam *τῆς πονηρίας*: Cùm Poëta, absque ulla necessitate,

ⁿ Vel, quod Absurdum est, potulerit;

* Cap. 8. & cap. 16.

° Vel quod cum incredibili Improbitate conjunctum.

† Cap. 8.

^p Ἀνεμφελαΐως dictorum: Reprehensiones, 5^e fuisse:

1.

2.

3.

4.

5.

Poëticae vel alterius Artis Normâ ac veritate discedunt. ^a *Quarum omnium Solutiones, ex antedictis Formarum Numeris, seu Specialibus Differentiis, considerandæ: Omnino autem comperiuntur numero duodecim.*

^a *Solutiones.* (ex tribus formarum generibus petitas) fuisse 12. Tres, primi generis; 7, secundi; et duas tertii.

C A P. XVIII.

C A P. XXVI.

Collatio Poësæ Epicæ cum Tragædia.

Problema ex Platonis 2° leg. An Tragædia præstet Epopæiæ? Primo Disputatur negativè; à par. 2^a. Deinde Demonstratur Affirmativè pro dignitate Tragædiæ; à part. 5^a.

UTRA verò sit melior, Epica an Tragica Imitatio, dubitare posset quispiam. ^a Si enim *Imitatio*, quæ minùs Onerosa est, Melior sit; 2. ^a Hujuscemodi autem sit ea, quæ pertinet ad Spectatores Meliores: ^b Perspi-

Quæstio An Tragica imitatio, præcellat Epicæ?

^a Disputatur *negative*: idque præmissis his:

Si superior Imitatio illa, quæ spectanti minùs molesta:

^a Qualem libentiùs intuentur Prudentes Viri:

^b Inferior certè ea, quæ Gesticulando Nimia.

cuum est, eam quæ omni modo, (*Numero, Sermone, et Harmoniâ*) imitatur, Onerosam fore, et proinde Pejorem. ^c Tales enim *Imitationes* quasi *Spectatores* (nisi *Actione* tuâ *Scenicâ* adjunctâ) haud satis rem sentiant, Multimodâ *Motione* moventur: ^d velut, inepti *Tibicines*, qui non confisi *Imitationi Tibiæ*, volunt se circumquaque, si *Disci* *Circumactionem* fingant; et *Scyllam* si *naves attrahentem* cecinerint, *Præcentorem* suum ad se trahunt.

3. ^e Ac *Tragœdia* quidem hujusmodi *Imitatio* est; ^f Quemadmodum etiam *histriones* *Prisci*, (*quorum simplicior parciorque gestus*) eos qui postea subsecuti, plus satis *Gesticulatorios* putabant. Etenim *Myniscus Histrion*, *Callippidem*, (*qui ætate minor*) tanquam plus nimio gesticulantem, contumeliosè vocabat *Simiam*. ^g Sed et talis opinio etiam de *Tyndaro Histrione*

^c Rat. consequentiæ: Quis enim illum ferat, qui te quasi tardè intelligentem obtundat nimiâque motione importunus, nunquam satis monitum putet?

^d Nonne idem videtur is, quod infulsi tibicines, qui sono tibiæ, quasi re infeliciter expressâ, ridicule suum admovent gestum:

^e Ex præmiss. par. prima, *Tragœdiæ* perspicitur culpa, nimio perè gestiando, saltando, &c.

^f Quo nomine, etiam *Histriones* ipsi, cùm ætate, et gravitate antecederent, irrisere *Juniores* suos, ut *sequiores* *Pantomimos*. Ex quo genere *Callippides* fuit, et ^g *Tyndarus Mimus*.

trione

trione fuit. ^h Sicut autem Juniores isti, ad *Grandiores* illos se habent; Ità universa *Tragædiæ* ars, ad *Epicam*; *eodemque versatur in crimine*. 4. ⁱ Atque hanc quidem pertinere ad *Spectatores* aiunt, *Prudentes, et graves*: (Quamobrem *gestus, quibus inflectantur*, non desiderant:)^k *Tragicam* verò ad *Male Moratos, ac viles*: Cùm igitur hæc, *Apparatu* sit, *Gestibusque* *Onerosior*, *Deterior* profectò videri debet. ¶ 5. ⁱ Ac primùm quidem *Accusatio hæc de Onere Motionum*, *Histrionicæ* est, non *Artis Poëticæ*; ⁱ Siquidem *Supervacaneis rem Signis, nimioque Gestu* ornare potest, non modò is, qui *eam*, interposito aliquando cantu, *Recitat*; (quod *Sofistratus* fecit) sed et is, qui *Recitando*, continentèr *Canit*, Sicut *Mnastheus Opuntius*. 6. ² Deindè, nec omnis

^h Ergo nec Juniores isti, præ suo gestu; nec *Tragica*, i. e. imitatio *Mimica*, tanti pendenda est.

ⁱ Ex part. 2^a, collaudatur *Epica*, quæ *Auditores* poscat temperantes et graves: quibus ad benè vivendum, absque gestu ullo, persuasio facilis, arrecta mens.

^k *Tragicam* contrà spectant ii, quorum hebetes sensus, omni, quo possis motu, extimules necesse est.

ⁱ Jam *Affirmative*, pro dignitate *Tragædiæ*: Cui, quæ de motu objecta sunt diluimus rat. 3bus.

ⁱ Neque enim *Motionum* ille excessus tam *Tragædiæ* est, quàm *histrionum imprudentiæ*. (Potest enim eadem etiam *Epicæ* aspergi macula; siquis illam motu minùs necessario *Recitet*.)

² Nec verò omnis incusanda *Motio*: Sed quæ *Delicata* et *Personarum Nequam*;

absque

absque discrimine improbanda Motio : ^m Siquidem neque *omnis* Saltatio ; sed *quæ* Improborum *duntaxat* ; Quod et *histrioni* Callippidi dabatur vitio, et hodiè *quibusdam* aliis : Quasi Mulieres imitentur *illi* Non Ingenuas ; *earumque* Motus, Matronis tribuant honestis. 7. ³ Adde quòd, etiam absque motu *Scenico*, Tragediam suum Munus exequi, sicut Epica, potest *. E sola namque Lectione, Qualis sit, manifesta est : *ut facile de ipsa iudicium feras*. Si igitur aliis *rebus omnibus* præstet ; hoc quidem *Motionum Onus* (quod tantum *offensiunculae* parit) ut ipsi insit, non esse necesse. 8. ^a Deindè, ¹ quoniam omnia illa habet, quæ Epica ; *Fabulam scil. Mores, Sententiam, Elocutionem, &c.* Nam et Metro *etiam aliquo* licet uti si velit, (*scil. Iambo.*) 9. ^o Et insuper (neque exigua *sui* parte) *adornatur* Apparatu et Musica ; quorum accessu, *affatim ipsi* cele-

^m Ne saltatio quidem damnatur omnis, (quædam enim personarum gravium est :) sed Pyrrhica, putâ, vel Hyporchematica, &c. Quânto minùs histrionum illa repudianda Motio, præsertim honesta ?

³ Quid, quòd Tragedia, cui Motum omnem dempseris, etiam absque Theatro lecta, perficiat, quod vult ? nec minùs herclè, quam imitatio Epica ?

* Cap. 3.

^a *Offensive* quoque Tragediam antepōnimus, rat. 3 bus.

¹ Quia cùm omnibus adornetur partibus, quib. Epica ;

^o Tùm duas, peculiare habet, easque pergratissimas : Apparatum lenocinia, et Cantum.

berrima

berrima conciliatur Voluptas. 10. ² Deinde, et *Summam* quoque Evidentiam habet, cum in Agnitione, tum in Operibus *singulorum dramatum Propriis*. 11. ³ Præterea, quia Terminus Imitationis hujus *Minor est*, minorem longitudinem *finiens*. Quod enim confertim magis *simulque totum est*, jucundius *propinatur*, quàm quod fufum est, multoque tempore, *quasi dilutum*: Dico autem, veluti si quis Oedipodem Sophoclis, tot versibus, quot *constat Homeri Ilias*, constitueret: *Tragœdia hæc, quæ antea perplacuit, præ tædio flaccescens, amitteret suavitatem suam*. 12. ⁴ Præterea, minùs Unica ac Simplex (quæcunque illa sit) est quælibet Epicorum Imitatio. Cui rei signo est, quòd ex Imitatione *Epicâ* qualicunque complures enascantur Tragœdiæ. ⁵ Quare sic colligo: Si Scriptores *Epici*, Fabulam (quod oportet) confecerint Unam; ea certè ⁶ si breviusculè explicetur, versùs extremum extenua-

² Quia luculentè (in Agnitionibus, Peripetiis, &c.) omnia ponit ante oculos: Quæ nisi Memorando, non ostendit Epica.

³ Eidem quoque Fabula, contractior est: Quicquid autem dulce, tantò dulcius, quantò citiùs comprehenderis, modo ne imminutum et curtum.

⁴ Imitatio illa, magni pendenda, quæ Simpliciter una; Epopœia verò, minimè omnium una et simplex.

⁵ Nam Epicus, si unam (qualis Tragœdiæ est) contexat Fabulam:

⁶ Aut brevitate nimia, turpiter in angustum desinet;

ta; Sin cum Metri Longitudine provehatur, quasi diluta et languida ubique appareat necesse est. Quod si, ut ferè solet, plures distinctasque Fabulas complexi sint; velut, ex. g. si è pluribus Actionibus constent; haudquaquam erit *Imitatio Una*: Sicuti et *Ilias*, et *Odysea*, hujuscemodi partes habet permultas; quarum quidem singulis, quasi totidem *Fabulis*, etiam *Iusta* inest Magnitudo sua. Quamquam hæc ipsa, *Homeri studio*, quantum potest, optimè Constituta sunt; et *Imitatio nimirum*, sunt Actionis unius, quàm maximè potuit *Una Actio in tanto opere servari*. 13.

Si ergo *Tragædia*, et his omnibus *Bonis* (quæ dixi) *Epopæiæ* præstet, et Proprio etiam artis Opere: (utrasque enim non quamlibet, sed illam, quam superiùs dixi, perficere Voluptatem decet) Manifestò efficitur, eam Præstantiorem fore: Siquidem multò potiùs, quàm

Aut prolixitate debitâ provectus, adsumet vires suas:

Sin autem ex pluribus (ut fit) Actionibus compegerit pœma; multimembris jam nascitur, non imitatio simplex:

Quâ quidem in parte laborant etiam *Homeri opera*: quorum ex unitate perexigua laus:

Nec tamen id Poëtæ vertendum crimini; Sed profectò, nec aliter expediri res potuit, nec aliâ viâ, ad Justam Magnitudinem perveniri.

Ac Finem suum utræque appetunt pœses: Ac magis adipiscitur *Tragædia*. Hic enim *Misericordia Metusque Major*: unde Efficacior VITIORUM καὶ χειρότερη.

Epica,

Epica, consequatur Finem suum. 14. * Ac de Tragœdia quidem et Epopœia, cum Ipsis *universim*, † tùm *Sigillatim* de Ipsarum Formis, ac Partibus, Quot sint, Quo pacto differant; tùm Quæ Causæ sint ejus, quod in Poëmate BENE est, aut secùs; tùm de Reprehensionibus, et Solutionibus, tot *habes quæ dicta sunt.*

* Epilogus dictorum, tam quæ utrique Poësi communia.

† Quàm, quæ propria alterutri.

T. WINSTANLEII

ANNOTATIONES

IN

ARISTOTELIS

LIBRUM DE POETICA.

T. WINSTANLEY

CRITICIS

ANNOTATIONES

LIBRUM DE POETICA

IN

PARISTOTELIS

LIBRUM DE POETICA

ANNOTATIONES

IN

ARISTOTELIS

LIBRUM DE POETICA.

P. 2. l. 1. *μιμήσεις*] Utrum *μιμήσεις* numero plurali, an singulari *μίμησις* legas, quoad sensum perinde est. Scilicet vocalis *i* et diphthongus *ei*, si non Aristoteli, saltem Codicum ejus exscriptoribus, pronunciatio eadem fuerunt.

l. 5. *ἀλλ' ἡ τέχνη*] Dacerius reponendum contendit *ἀλλ' ἡ τύχη*, sensu non incommodo. Sic Plin. xxxv. p. 699. ed. Hard. de spuma equi ab Aristide, casu adjuvante, expressa: Fecit in pictura *fortuna* naturam; et Val. Maxim. viii. 11. de eodem: Quod ars adumbrare non valuit, *casus* imitatus est. Porro momenti aliquid huic conjecturæ accedit ex loco ipsius Aristotelis, huic fere gemino, Rhet. I. c. 1. ubi *τῇ συνδείᾳ* adverbium *εἰκῇ* opponitur οἱ μὲν εἰκῇ πάντα δρῶσιν, οἱ δ' ἀλλ' συνδέειαν ἀπὸ ἑξέως. Atque idem Eth. Nicom. II. 4. ἐνδέχεται γραμματικόν τι ποιῆσαι καὶ ΑΠΟ ΤΤΥΧΗΣ· τότε οὖν ἔσται γραμματικός, εἰὰν γραμματικόν τι ποιῇ καὶ γραμματικῶς. Obstat tamen Codd. MSS. et versionis Arabicæ, siqua fuerit, auctoritas.

l. 6,

l. 6. ἀπὸ τῆς φωνῆς] Nodum hic in serpo, quem non invenerunt, fecere viri docti Castelvetrius et Dacerius, quorum ille ἀμφοτέροις, hic δὲ ἀμφοῖν legit, ut voci μεμυγμένοις respondeat τὸ ἀμφοῖν, quasi diceret, sicut illi et separatim et conjunctim, ita ii et separatim et conjunctim suis utuntur instrumentis. Sed non hæc satis idonea ratio. Perplacet mihi illorum sententia, qui veteri lectione retenta, per ἀπὸ τῆς φωνῆς eos, qui voces sive hominum sive animalium imitantur, inter quos præcipue eminuit Parmeno quidam, ut ex Plutarchi libello de Aud. P. p. 63. ed. cl. Reisk. videre est, designatos existimant. Haudquaquam enim fieri posse crediderim, ut in instrumentis imitationum recensendis, illud omitteret Aristoteles, quod Rhet. l. III. p. 118. ed. Sylb. πάντων μιμητικώτατον τῶν μορίων audit. Quod vero testatur Simon Portius apud Madium in antiquo codice sibi visum τῇ φωνῇ, de ejus fide nullus dubito. Sed mutato nihil opus. Ita enim Lucian. de Saltat. ἢ γὰρ αὐλὸς ἐστίν, ἢ κινάρα, ἢ ΔΙΑ ΦΩΝΗΣ μελωδία, ἢ παρική δραματική.

p. 4. l. ult. καιρήμων] Suid. καιρήμων, καιρικὸς (immo τραγικὸς, ex sententia VV. cl. Kusteri et Fabricii in B. Gr. T. I. p. 641.) τῶν δραμάτων αὐτὸ ἐστὶ τὰν τραυματίας, ὡς Ἀθήναιος φησιν. οὐρεὺς. αλφισίβωια. ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ κ. λ. Ergo dramati nomen fuerit Centaurus, quod etiam confirmat Athenæus in loco a Suida laudato, nempe l. XIII. p. 562. ἐν δὲ κενταύρῳ, ὅπερ ΔΡΑΜΑ ΠΟΛΥΜΕΤΡΟΝ ἐστίν. Rhapsodiam hoc ideo ab Aristotele καταχρηστικῶς vocatum crediderim, quia mixtum erat et quasi consutum ex vario genere carminum. Quod vero pro κένταυρον MSS. ἐπὶ ταῦρον exhibeant, id ex inscitia librariorum ortum, qui vocem ἵπποκένταυρον sibi ne quidem fando auditam, in communiores ἐπὶ ταῦρον facili negotio resolvendam censebant.

p. 5. l. 1. ἐκ ἧδ᾽] Speciosissime Heinſius οὐκ ἦδ᾽
 ποιητὴν παραγορεύετον; cum interrogandi nota. Sic
 enim recto pede procedet argumentum, quod alio-
 qui claudicans et ἀσύστατον foret. Mihi vero rem di-
 ligentius pensitanti, ea verba οὐκ ἦδ᾽, quæ MSS. ab
 Aristotele abjudicant, exscriptoris, nescio cujus,
 mentem auctoris in periodo longiore non capientis,
 glossema esse videntur. Deleta exhibebunt sen-
 sum Heinſianum verbis, opinor, Aristotelicis ex-
 pressum.

P. 7. l. 1. ἀνάγκη μιμῆσθαι] Verbis istis, quæ sci-
 licet libri manu exarati non agnoscunt, et quæ
 auctoris sensum adeo non illustrant, ut eum pes-
 sumdent, facile caruerimus. Sic enim refingendus
 est proculdubio totus hic locus: Ἐπεὶ δὲ μιμῆνται οἱ
 μιμῆμενοι πράττοντας, ἀνάγκη δὲ τέττες, ἢ σπαρδαίους, ἢ φαύλους
 εἶ) (τὰ γὰρ ἦδη χερδὸν ἀεὶ τέτοις ἀκολουθεῖ μόνοις· κακία γὰρ καὶ
 ἀρετὴ τὰ ἦδη ἀφ᾽ ἑαυτοῦ πάντες) ἢ τοὶ βελτίονας ἢ καδὲ ἡμᾶς, ἢ
 χείρονας, Η ΚΑΙ ΤΟΙΟΥΤΟΥΣ (ὥσπερ οἱ γραφεῖς, Πολύ-
 γνωστοὶ μὲν κρείττους, Παύσων δὲ χείρες, Διονύσιος δὲ ὁμοῖους
 εἰκαζε) δῆλον, ὅτι ἢ λειχθεῖσων ἐκάστη μιμήσειων ἔξει ταύτας
 τὰς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, καὶ ΕΣΤΑΙ ἑτέρεα κ. τ. εἰ. Aristotelem
 βελτίονας ἢ καδὲ ἡμᾶς absque interposito commate scrip-
 sisse patet tum ex eo, quod iidem μόχ βελτίονες τῶν
 νῦν appellantur, tum quod ἢ καδὲ ἡμᾶς pro ἢ τὸς καδὲ
 ἡμᾶς, vel ἢ οἷους καδὲ ἡμᾶς, vix ac ne quidem Græ-
 cum fuerit, uti et ipsummet Sylburgium, ejus
 conjectionis auctorem, ex subjecta annotatione odo-
 ratum fuisse videas. Male itidem, ut in hunc li-
 brum pleraque omnia, Sam. Petrus, qui vice τοῦ
 ἢ reponit ἢ, adversantibus Codd. MSS. atque ip-
 sa recta ratione. Ceterum Victorii additamentum
 illud ἢ καὶ τοιούτους, quod e textu forte exuluerit, re-
 vocandum esse suadent, tum ea, quæ proxime in-
 sequuntur, Διονύσιος δὲ ὁμοῖους, tum versionis antiquæ
 auctoritas.

1. penult. Νικόχαις] Comici hujus, qui Aristophani coætaneus fuerit, quemadmodum ex ejus Scholiaste in Argumento ad Plutum colligere est, dramatum titulos suppeditat Fabric. B. Gr. T. I. p. 739. Cum vero apud Suidam, Athenæum, atque Etymologici M. auctorem, Nicochares appelletur, verum id ei nomen fuisse crediderim. Poluci x. 23. Nicocharmus audit; male.

Ibid. Δηλιάδα] Δήλιας ἡ ναῖς Suid. nempe ἐν ἣ εἰς Δῆλον ἐξῆλθον διωροί, de qua adeas Platonis Phædonem p. 156. et in eum VV. cl. Forsterum et Gottleber. Sed festum hoc, quo nullum majori honore prosequerentur non tantum Græci, sed et ex barbaris gentibus aliquæ, nemo certe εἰς τὸ χεῖρον repræsentare sustinuisset. Ea propter labem hic non vulgari arte medicabilem subesse affirmavit Castelvetrius, Δηλιάδα reponens, quod dudum Sylburgio, ut nunc mihi (quamvis unius Msspti auctoritate commendetur) sese non probavit. Immo fortasse nihil emendato opus est, nisi pro Δηλιάδα legere malis Δήλιαν, cujus nominis fabulam, argumento licet nobis incomperito, docuisse Aristophanem patet ex Athenæo l. ix. et Meursio in Catal. deperditarum Aristophanis Comædiarum.

p. 8. l. 1. Πέρσης] Mutinensis, qua fuit in libris emaculandis prurigne, invexit huc Ἀργῶν quendam, μοχθηρῶν ἀσμάτων ποῦταν, ut ait Athenæus, et locum hunc sic quodammodo ab Aristotele scriptum fuisse existimat: ὥστε γὰρ Τέρπανδρος καὶ Φρόνις μιμῶνται βελτίους, οὕτω καὶ Ἀργῶς ὁμοίους, καὶ ὁ ποιήσας Κύκλωπας Τιμόδειος καὶ Φιλύξενος μιμήταιτο αὐν. Benius etiam ὁ ποιήσας, vel ὁ πεποίηκε; quod et suos patitur manes.

Docet autem hic Aristoteles, ut commode advertit Nunnesius in Notis suis ad Procli Chrestomathiam p. 69. hoc differre Nomos a Dithyrambis, quod

quod illis personas graves, his leves imitarentur; citatque testes Philoxenum et Timotheum in Cyclope et Persis. Eum Nomon laudant Plutarchus in Philopœmene et Sudas, qui inscriptum fuisse ait Πέρσας ἢ Ναύπλιον,, pro quo, juxta Fabric. B. Gr. p. 660. male Ναυτίλον habent Codices Athenæi.

1. 3. Κύκλωπας] Cum omnes, quotquot hujus dramatis meminere, ut Aristophanes in Pluto, Aelian. V. H. xii. 24. Zenobius V. 45. Proverb. et Tzetzes Chiliad. X. Hist. 358. necnon Chiliad. V. Hist. 23. pro κύκλωπες numero plurali habeant singulari κύκλωπ, forsan et hic etiam κυκλώπα reponendum. Scilicet facilis error ex antecedente Πέρσας ortus; mutatio levicula.

Ibid. ἢ δὲ βελτίους] Locum hunc, utpote Crotoniate illo faniozem, frustra sollicitavit Petirus. Quinam vero sint illi βελτίους τῶν νῦν vel ἢ καὶ ἡμᾶς, quos imitatur Tragœdia, optime docet Etymologici M. auctor in ejus dramatis finitione: τραγωδία ἐστὶ βίων τε καὶ λόγων ἩΡΩΙΚΩΝ μίμησις. Hinc Lucian. de Saltat. τὴν τραγωδίαν ὅτι ἀπὸ τῆς γῆματός περφέ-
τε (f. περφέτος) καταμάδωμεν, οἷα εἰσιν, ὡς εἰδεχθῆς ἅμα καὶ φοβερόν διαμα, εἰς ΜΗΚΟΣ ΑΡΡΥΘΜΟΝ ἡσκημένος ἀνδρω-
πος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχρύμωτο, πρὸς ὅσον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατενόμενον ἐπικείμενος, καὶ σῶμα κεκμηγὸς πάμμεγα, ὡς κατα-
πίόμενος τὸς διατάς· ἐὼ λέγειν προσενίλθῃ καὶ περρασεῖλθῃ, περρατεῖν καὶ ὀπτεχνυτεῖν παχύτητα περραποιέμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκοις ἢ ἀρρυθμίας ἐν λεπτῷ μάλλον ἐλέγχουτο· εἴτ' ἐνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς κ. λ. Et Philostrat. l. vi. p. 276. Vitæ Apollonii, de Aeschilo loquens: ἐνδυμνδεῖς, ὡς ἐπ' αἶξιον τῆς τραγωδίας ποιεῖν φέγγουτο, ὡς περραφῶ τῷ μεγαλείῳ μάλ-
λον, ἢ τῷ καταβεβλημένῳ, σκαιοποιίας μὲν ἦν ἔατο, εἰκασμένης τοῖς τῶν ἩΡΩΩΝ εἰδισιν· οὐκ εἰς ἀντὶ δὲ τὸς ὑπεκτετὰς ἀνελί-
σασιν, ὡς ἴσα ἐκείνης (quidni ἐκείνοις?) βαίνουσι· ἐδήμασι τε

καὶ τὸς ἑκασμῆστιν, ἀ τὸ ἐσθρόον ΗΡΩΣΙ ΤΕ ΚΑΙ ΗΡΩΙΣΙ
ἡδὴν.

p. 9. l. 1. πάντας ὡς παράττοντας] Immerito locum hunc mendii infirmulavit Casaubonus, qui l. 1. de Satyra, c. 3. probante etiam Goulstono, πάντα ὡς παράττοντες omnino reponendum esse contendit. Si enim omnes in unaquaque dramatis parte agant, omnia protenus sint dramatica necesse fuerit; adeo ut Casaubono sua constabit interpretatio, nulla interim verborum facta immutatione.

l. ult. χωννίδε] Lege χωννίδε. Meminit hujus Comici, qui ab anonymo Scaligeri Olympiadum descriptore, vel Scaligero ipso, male, ut videtur, collocatur ad Olymp. lxxx. Vitruvius Præf. L. vi.

l. 2. καὶ κώμας] Tzetzes καὶ ἀσφόρων ποιητῶν MS..

Τὸ τραγικὸν μάνθανε καὶ κωμωδίαν,
Ἄμφω καὶ ἐν ὠφέλειαν εὐρύνεται βίη,
Τὴν δ' εὐρεῖσιν μάνθανε, πῶς ἐφύρεται,
Πένητες ἄνδρες Ἀττικοὶ γῆς ἔργα,
Ἀδικίας πάροντες ἐν γεωργίαις
Ἐξ Ἀττικῶν μὲν εὐχρῶν καὶ τῶν γένε,
Ἀντικλέγειν καὶ μὴ δέοντες μὴδ' ὅλως,
Συνεργὸν ἐξεύραντο τὸν τοκτὸς χρόνον,
ΚΩΜΑΙΣ γὰρ αὐτοὶ ταῖς σενώπαις τεύδοις
ΚΩΜΑ καὶ αὐτὸ, καὶ γλυκὺν ὕπνῳ χρόνον
Πειστέχοντες καὶ λέγοντες τὰς βλάβας,
Θόρυβον εἰργάσαντο τοῖς περὶ μέγαν,
Ὡς ἡλὶς τρέχοντος ἡμέρας δρόμον,
Ζητεῖν ἐρευνᾶν πανταχῶς τὴν αἰτίαν.

Καὶ πὺς χαργὺς τὸς πιδόντας τὰς βλάδας·

Ἐπὶ δὲ ἐφουρέθησαν οἱ γῆς ἔργα,

Ἦ, τῶσαν αὐτὸς ἀπικὴν γερεσία

ΚΩΜΟΙΣ παρ' αὐτοῖς καὶ πότοις Διονύσου

Τελυμέροισι, ΚΩΜΑΙΣ (supple τε) καὶ τοῖς χαιείοις

Βλάδας χλῆπειν ἀς ἔλκξαν ἐννυχῶς.

Quocum fere concinit Dioscorides, Epigram. xvi.
p. 497. ed. cl. Brunck,

Θέσπις ἐγὼ παρακλῆν δὲ ἀνέπασσα πρεσβύτην αὐοῖδην

ΚΩΜΗΤΑΙΣ νεαρὰς χαινοτομῶν χάριτας κ. λ.

et epigram. xvii.

Θέσπιδος εὔρεμα τέτο. τὰ δ' ΑΓΡΟΙΩΤΙΝΙΑΝ ΤΑΑΝ

Παίγνια, καὶ ΚΩΜΟΥΣ τὸς ἀτελειοτέροισι

Αἰγύλῳ ἐξύψωσεν —

l. 6. πρῶτα γορεῦεν] “Difficilior est paullo hujusce
loci constructio; sic igitur legendum proponimus:
ποιοῦμενοι τὰ ὄνματα σημείον· οὗτοι μὲν γὰρ κώμας τὰς περὶ-
κίδας χαλεπὴν φασιν, ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ δὲ δήμους — καὶ τὸ ποιεῖν
ΑΥΤΟΥΣ μὲν δρᾶν, Ἀθηναίοις δὲ πρᾶττεν πρῶτα γορεῦεν.”
Hæc Editor Oxoniensis minor. Sed nihil temere
immutandum. Quippe similis anacoluthiæ exem-
pla affatim suppeditabunt optimi scriptores, maxi-
me vero Attici; ut Aelian. V. H. l. II. c. 11.
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΙΔΩΝ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῶν τελειόκοντα τὸς
ἐνδοξοὺς ἀναμετρομένους, καὶ βαρύτατα τοὺς πλουτέντας ὑπὸ τῶν
τρῶν ἐπιβουλευομένους Ἀντισθένης φασὶ ΠΕΡΙΤΤΧΟΝΤΑ
ΕΙΠΕΙΝ.

p. 10. l. 9. χλῆσαι ποιητικὴν] Dimittit hic Philos.
Atheniensium et Dorienſium discordiam de Tragœ-

diæ et Comoediæ ortu, idque vel quia levioribus conjecturis uterentur, vel quia non de toto genere, ut par erat, seu de Poësi tum in universum, tum pro singulis formis ac partibus disputarent. Sed tamen ita dimittit controversiam, ut ipse ad veras ac germanas poëseos causas, (nempe imitationis et harmoniæ studium, quemadmodum recte eas statuit Dacerius,) ortum et incrementa investiganda se referat. Sunt igitur ea verba καὶ τὸ τοῦ φύσιν ὄντος ἡμῖν τὸ μιμεῖσθαι tanquam uncinis claudenda; neque enim secundam Poëseos causam effectricem exhibent, sed confirmant tantum hominibus innatum id esse ut a pueris imitentur, atque eæ rationi explicandæ inserviunt. Sequitur deinde secunda illa causa καὶ τὴν ἁρμονίαν καὶ ῥυθμόν, supple κατὰ φύσιν ὄντων.

p. 11. l. 9. εἰς ἀπὸ μίμημα] Vict. pro εἰς ἀπὸ μίμημα legendum contendit ἐκ μίμημα, uti habent Ald. et Cod. Reg. 1741. Sed utrum horum præferendum sit, vix quisquam dixerit.

p. 12. l. 3. τοιούτων τύχας] Lectioni Victorianæ, cujus in notis fit mentio, adstipulantur Medicei omnes, atque eadem editio princeps Aldina. Per me igitur licet, ut vox τύχας inter glossemata, quibus scatet hic libellus, recenseatur.

l. 8. καὶ τὸ ἀρμότιον] Cod. Reg. 1741. pro καὶ τὸ ἀρμότιον exhibet καὶ τὸ ἀρμότιον. Quod perinde est.

l. ult. γενομένης] Castelv. rescribendum esse censet γνομένη atque αὐτοχρηδαστικῇ recto casu; quod etiam constabit M. 16. Sed quidni potius dicamus ἀνακάλυπτον hoc esse, quod ut diligentissimo cuique scriptori, ita Aristoteli perquam familiare.

p. 14. l. 2. ἐξαρχόντων] Mad. ἐξασπόντων. Inscitia Græcismi. Archiloch. apud Athenæum. p. 628.

Ἦς Διογύσοι ἀνακτῶ χαλὸν ΕΞΑΡΞΑΙ ΜΕΛΟΣ
Οἶδα ΔΙΟΤΡΑΜΒΟΝ, οἷνῳ συγκραυνῶδεις φρένας.

Greg. Naz. ἐκείνην ὥδην, ἣν τότε ἦσαν ὁ Ἰσραὴλ τοῖς Ἀιγυπ-
τίοις, ΕΞΑΡΧΟΤΣΗΣ Μαρίας, et Xenoph. III. Cyripæd.
ἐπεὶ δὲ πάλιν ἦκε τὸ σύνδημα ἀνταποδιδόμενον, ΕΞΗΡΧΕΝ αὖ
Διοσκύρεος ΠΑΙΑΝΑ ΤΟΝ ΝΟΜΙΖΟΜΕΝΟΝ.

l. 5. αὐτῆς] Pro αὐτῆς reponendum esse crediderim
αὐτοῖς, ne minimâ quidem pronuntiationis, cujus
certe aliquid apud exscriptores, viros scilicet pa-
rum eruditos, momentum esse debuerit, facta im-
mutatione. Confer nos ad p. 2. l. 1.

p. 15. l. 8. ἐξάμετρα] Utrum pro ἐξάμετρα legen-
dum sit τετράμετρα, necne, peritiorum esto iudicium.
Ceterum mox, cum omnes Medicei has voces αὐ-
τῶν ἐν τέτων τοταῦτα omittant, locum integrum sic au-
dacter restituo: Ἐτι δὲ ἐπεισοδίων πλήδη καὶ τὰ ἄλλα ὡς
ἔχουσα, ἀ κοσμηθῆναι λέγει, ἔσω ἡμῶν εἰρημένα. Πολὺ κ. τ. εἰ.

Porro emendandus hic in transitu noster, Rhet.
III. c. 4. p. 129. ed. Sylb. Τῶν δὲ ρυθμῶν ὁ μὲν ἡρῶν
σεμνὸς καὶ λεκπικὸς (l. εἰ λεκπικὸς) καὶ ἀρμονίας δεόμενός. De-
met. Phal. Πιεὶ Ἑρμην. p. 33. ed. Gale: ὁ μὲν ἡρῶν
σεμνὸς καὶ ΟΥ ΛΟΓΙΚΟΣ, εἰ δὲ ἑρρυθμῶς, ἀλλ' ἀνάρρυθμος,
ὥσπερ ὁ τοῖόςδε ἦκεν ἡμῶν εἰς τὴν χώραν, ἢ γὰρ πυκνότης τῶν
μακρῶν ὑπερέπιπτε τῷ λογικῷ μέτρῳ.

P. 16. l. 4. οἱ λεγόμενοι αὐτῆς] Speciosissima est
Castelvetrii emendatio, quam tamen in margine
prætermisit Duvallius, rescribentis ὀλίγοι μὲν οἱ αὐτῆς.
Firmant eam tum præcedentia ἥδη δὲ σχήματά τινα,
tum ipsius vocis λεγόμενός indoles, quæ in illo sen-
sû, quem ei tribuit Goulstonus, apud nullum om-
nino, ut ne dicam probatum auctorem, metris non
ligatum, occurrit.

l. 7. φόρμις] Suidæ et Athenæο φόρμις; apud The-
mistium Ἀφορμος. Sed nostram lectionem adstruit
Pausanias in Eliacis prioribus, quam ideo, ut ger-
manam

manam tuetur Bentleius V. Cl. p. 201. Apologiae Dissertationis de Epistolis Phalaridis.

l. 11 *μετὰ λόγῳ*] Ablegandas esse has voces, ut inutiles et aliunde advectas censuit Goulstonus. Tu vero cave facias. Fabulam enim sive *λόγον* aut *μῦθον* qualemcumque utrique Poësi, nempe Tragœdiæ atque Epopoëiæ communem esse nemo certe inficias ibit. At vocem *λόγον* pro fabulâ accipi tradit etiam Eustathius, unde Æsopus ille *λογοποιὸς* i. e. *μυθογράφος* dicitur. Suid. *Λόγος. ἢ ἡ ὑπόθεσις. ἀριστοφάνης*

————— *Ἐπειπὶ δὲ*

ΛΟΓΟΝ πάρεχης ἢ παραφάσ. γένν.

Cf. Cl. Wytttenbach in Plut. de S. N. V. p. 83.

P. 18. l. 3. *δράντων*] Rescribendum est : *δράντων ἢ ἢ δὲ ἀπαγγελίας, δὲ ἐλέου ἢ φόβου περιάινεσθαι τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν*; quæ lectio, quin ab Aristotelis manu fluxerit, nullus dubito, siquidem conjunctionem *ἀλλὰ* nec Codd. manu exarati, neque ipsa rerum ratio admittant. Nullam enim inter *φίλον* et *ἀπαγγελίαν* oppositionem intercedere jamdudum viderunt interpretes atque illorum coryphæus Lessing, Hamburg. Dramaturgie Tom. II. p. 196. sqq. Immo vocem hanc olim in versione sua omiserat Dacerius, cujus interpretationem hic subjecimus : d'une action, qui sans le secours de la narration par le moyen de la compassion et de la terreur, &c. Castelv. *ἀλλὰ*, oltre à ciò, insuper, contra omnem Graccæ linguae analogiam.

l. 5. *τοιούτων*] Scipio Maffeus V. Cl. in præfatione ad Meropen suam, Tusco idiomate conscriptum drama, vocem *τοιούτων* hic textum irrepsisse & glossema redolere affirmat, cōdicibus tamen manu exaratis et Cl. Lessing, in l. supra laudato, refragantibus.

l. 6. καὶ μέλ[οι] Legendum proculdubio, ut adnotant Victorius, Castelvetrius et Goulstonus καὶ μέτρον. Est enim τὸ μέτρον unum τῶν εἰδῶν, quæ postea enumerat. Quod uero τῷ πραινίδι casu dativo legit Victor, id nullo modo probandum. ANON.

l. antepen. ἔχει πᾶσαν] Reponendum est omnino πᾶσιν pro πᾶσαν, quod ante Heinsum vidit Madius et in versione sua expressit Riccobonus, sic: "quod manifestam omnibus vim habet."

P. 19. l. 5. μῦθον τῶτον] Immerito hunc locum mendi infimulavit Madius, qui pro τῶτον rescribendum esse contendit τέτων vel τῶτο; cui lectioni Victorius quoque adstripulatur. Sed fallitur uterque. Voci enim μῦθος plures subjectæ sunt notiones, ut verbi, seditionis, et præcipue per eam intelligitur, juxta Hesych. λόγος κενὸς ψευδής, εἰκονίζων τὴν ἀλήθειαν, ut Plat. in Gorg. p. 312. Ἄκουε δὲ μάλα καλῶ λόγου, ὃν σὺ μὲν ἠγῇσθαι, ὡς ἐγὼ οἶμαι, ΜΥΘΟΝ, ἐγὼ δὲ λόγον, et Orig. contra Cels. L. I. p. 330. Ἰδιῶται μύθοις ἀκρόσαντες, ὧν τὸς λόγοις ἐκ ἐπίσαν, μέγα ἐπ' αὐτοῖς φρονέσιν. Sed μῦθος ille de quo hic agitur, nempe Tragicus, συστάσις ἐστὶ πραγμάτων, non ψευδίων, ut reliqui, sed eorum, quæ heroum alicui, ut Oedipo, Oresti, aliis, dum viverent, revera acciderunt. Hinc illud μῦθον τῶτον, quo melius a ceteris discerni posset.

l. ult. ἐκ ὀλίγοι αὐτῶν] Non omnes iis usos esse ideo fortasse dixerit Philosophus, quod nonnullorum, αἰδέσθαι ἐπὶ τραγωδίαι, alii contra παρτέρον δύνανται τῇ λέξει καὶ τοῖς ἡδαισιν ἀκρίβειαν, ἢ τὰ πρᾶγματα συνίστασθαι. Sed totus hic locus, utpote vitio multiplici laborans, ejusmodi est, ut nec sensum aliquem commodum ipse præbeat, neque ex Codicum varietate aut Conjectura a nobis sublevari possit.

P. 20. l. 1. ὅτιν ἔχει πᾶν] Ita editiones pleraeque; nisi quod Bas. et Camot. καὶ γὰρ ὅτις, quod sane nullo modo ferendum. Sed nec illud alterum, nihil est enim

enim ad quod illud πᾶν referendum est: si enim subintelligenda est vox Tragoedia, πᾶσι dixisset, si τραγωδοποιός, vox πᾶς requirenda esset. Atqui harum neutra cum sensu loci cohæret. Dixerat enim τέτοις οὐκ ὀλίγοι—κέχρηνται, quasi essent, qui non uterentur. Ergo non utuntur omnes. Legendum itaque videtur κέχρηνται τοῖς εἰδῶσι πασι et postea ἔχουσι pro ἔχει.

Hæc ANON. emendatione quidem si sensum respicias, non incommoda, sed scriptionis aut pronuntiationis habita ratione, parum verisimili. Quidni potius legeris, mutatione levicula: τέτοις μὲν ἔν ὀλίγοι αὐτῶν, ὡς εἰπεῖν, κέχρηνται τοῖς εἰδῶσι· καὶ γὰρ ὅτι οὐκ ἔχει πᾶν (sub. δράμα) καὶ ἥθος καὶ μῦθον καὶ λέξιν καὶ ἀλέγοισιν ὡσαύτως, h. e. Pauci his omnibus, *velut* formis, ut ita dicam, usi sunt. Neque enim unicuique ita felici esse contingit, ut omnes numeros expleat, atque pariter (ὡσαύτως) in moribus, constitutione rerum, dictione, &c. elaborandis præstet.

Quod vero pro αὐτῶν restituendum esse ποιητῶν, Castelvetricum, existimaverit Goulstonus, nihili est, siquidem verba, ut nunc se habent, eundem sensum exprimant.

p. 20. l. 4. πρᾶξιαν] Victorius contendit legendum esse πρᾶξιως, cui etiam suffragatur Versio antiqua, quoniam scilicet Tragoedia circa unam tantummodo actionem versatur. Sed de Tragoedia generatim sumpta hic loqui Philosophum recte notavit ANON. ut infra p. 36, 2. ἢ γὰρ τοιαύτη ἀναγνώσεις ἢ ἔλεον ἔξαι ἢ φόβον, οἷον ΠΡΑΞΕΩΝ ἢ Τραγωδία ΜΙΜΗΣΙΣ ὑπόκειται.

ibid. l. 6. καὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία ἐν πρᾶξιν ἐστὶ] Admonuit Castelvetricus deesse καὶ ἡ κακοδαιμονία, quam lectionem et libri manu exarati confirmant. Sed nihil mutato opus. Noster Rh. 1. c. 5. ἔγω δὲ εὐδαιμονία εὐπραξία μὲν ἀρίστη. Nec non Solon apud eundem Eth. Nicom. Ξ. Σόλων δὲ τὴν εὐδαιμονίαν ἴσως ἀπεφαίνετο καλῶς εἰπὼν, μετρίως

τείως τοῖς ἐκείνους κεχορηγημένους, ΠΕΠΡΑΓΟΤΑΣ δὲ τὰ κάλ-
 λιστα, ὡς ᾤετο (I. ὡς οἶοντε) καὶ βελιωκότας σωφρόνως. Simi-
 liter Hippod. Thur. ed. Gale, p. 3. ἃ μὲν εὐδαιμονία
 τελειόταται ἐντὶ βίῳ ἀνθρώπων. ὁ δὲ βίος ὁ ἀνθρώπου ΣΥΣΤΑ-
 ΜΑ ΤΩΝ ΠΡΑΞΙΩΝ· ἃ δ' εὐδαιμονία ΣΥΜΠΕΡΑΙΝΟΥ-
 ΣΑ ΤΑΣ ΠΡΑΞΙΑΣ. Et Archyt. Pythagor. ibid p.
 19. ἃ δ' εὐδαιμονοῦσα ΧΡΑΣΙΣ ΑΡΕΤΑΣ ἐν εὐτυχίᾳ. Qui
 loci huic fere gemini.

I. ult. ἀνευ μ] Rescribendum est proculdubio ἐπ'
 ἀνευ μὲν περὶ αἵματος, quam lectionem secutus est Valla et
 in Codicibus suis inventam probarunt Mad. et Vic-
 torius. Nam cum Philosophus intulisset Fabulam
 Tragoediæ finem esse, statim subjunxit τὸ δὲ τέλος
 μέγιστον πάντων, quod probatione non eget; omnes
 enim finem maximum esse eorum, quæ ipsum an-
 tecedunt, fatentur. Si igitur verba græca ut nunc
 in vulgatis editionibus reperiuntur, legantur, pro-
 babit id Aristoteles, quod est manifestum, quodque
 nulla indiget probatione; ægreque probatio illa illi
 parti poterit accommodari, qua dicitur, “ finem esse
 omnium maximum.”

P. 21. l. 5. ἀγαθῶν] In omnibus MSS. ἀγαθός, sed
 recepta lectio potior videtur, tum quod alio loco
 Philosophus dixit de eodem Pictore ὅτι κρείττους εἰκάζει,
 tum ὅτι μονοτονίαν evitandam. Editor Oxoniensis mi-
 nor. Recte. Scilicet Heroas majoris, quam deinde
 fuerunt, staturæ finxit; in divinis quoque ac ethicis
 artem suam exercuit. Ælian. V. H. IV. c 3. Πολύγνω-
 τος ὁ Θάσιος καὶ Διονύσιος ὁ Κολοφώνιος γραφεῖ ἦσαν. καὶ ὁ μὲν
 Πολύγνωτος ἔγραφε ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ καὶ ἐν ΤΟΙΣ ΤΕΛΕΙΟΙΣ
 εἰκάζετο τὰ ἀδελὰ, τὰ δὲ τῷ Διονυσίου, πλὴν τῷ μεγέθει καὶ τῷ
 Πολύγνωτου τέχνῃ ἐμμεῖτο εἰς τὴν ἀκρίβειαν ΠΑΘΟΣ καὶ
 ΗΘΟΣ, καὶ χρημάτων χρῆσιν ἱματίων λεπτότητας καὶ τὰ λοιπά.
 Ubi per τελείοις justæ staturæ homines intelligi com-
 mode ad h. l. notavit Perizonius.

I. 5. ὅτι ποίησι] Lectionem receptam firmat Codd.

N n

Medd.

Medd. omnium auctoritas. Abest tamen negativa à versione antiqua. Perperam, quicquid contra statuerit Victorius.

p. 23. l. 6. *ὃ ἐπτοεικῆς*] Voces has glossema quoddam extitisse margini adscriptum, sed ob incuriam Librarii postmodum in contextum translatum im- merito suspicatur Madius. Quippe respondet hic *ἐπτοεικῆ* voci *τὰ ἀρμόττοντα* antea positæ. In Tragœdia enim, juxta Philosophum, SENTENTIA tertium occupat locum. Id autem est, dicere posse ea omnia, quæ rei, qua de agitur, insunt et conveniunt. Quod quidem circa orationes perficere, et Politicæ scientiæ munus est et facultatis Rhetoricæ. Nam vetustissimi tum oratores, tum poëtæ *πολιτικῶς*, i. e. ut communis fert consuetudo atque ad rem propositam, *τὰ ἐόντα τῷ πράγματι*, locuti sunt. Qui vero nunc, inquit, vivunt oratores, utpote qui intima præcepta artis hauserint, laxatis eloquentiæ habenis *τὰ ἀρμόττοντα τῷ πράγματι*, ex communibus locis derivata, quæ tamen ad rem quodammodo attinere videntur, ut auditorum animos pervertant, orationibus admiscant, quod profecto *ἐπτοεικῆς ἔργον ἐστίν*. Cf. ipsum magistrum, Rh. L. I. c. I.

l. ult. *ἡδός*] Victoriana lectio, quam etiam exhibet Codex Diegi de Mendoza, teste in h. l. Madio, uti et Medicei tres, calamo exarati, necnon Versio antiqua, aperta quidem, sed redundans: recepta valde perplexa est. Credit igitur Madius, qui et nos consentientes habet, in utrâque mendum reperiri; in vulgatâ scilicet esse verborum transpositionem; in altera idem bis inutiliter interjectum. Refingendus est igitur proculdubio hic locus, sic: *Ἐστὶ δὲ ἡδός μὲν τὸ τοιαῦτον, ὃ δηλοῖ τὴν προαίρεσιν ὅποιά τις ἐστίν. διό- πτε ἢ ἐχουσιν ἡδός ἄλλοι τὸ λόγων, ἐν οἷς ἢ ἐστὶ δῆλον ΜΗΔΟ- ΛΩΣ Εἰ προαίρεται ἢ φύγει ὁ λέγων.*

p. 24. l. 4. *λόγων ἢ λέξις*] Victor. arbitratur collo-
catum

catum fuisse hic τ λόγων, ut distingueret hanc a partibus, quæ λόγοι non sunt, cujusmodi sunt reliquæ duæ, i. e. cantus et apparatus. Nam quin superiores tres, quamvis id non expresserit, λόγοι sint, dubitari non potest. Interstinguendum igitur contendit τέταρτον δὲ τ μὲν λογων, ἢ λέξεις, neque enim existimare potest, quid valeat ἢ λέξεις τ λόγων. Mihi vero nihil quidquam aliud significare videtur λόγος, quàm *verba*, aut *orationem*, ut Suid. φωνὴ σηματικὴ ὑπὸ ἀφροσύνης ἐκπιμπλύνει, et noster infra, p. 67, 6. φωνὴ συνδετὴ σηματικὴ, ἥς ἓν μέρη σημαίνει τι. Per λέξιν autem nonnisi recitationem atque elocutionem intelligi crediderim. Rhet. III. init. περὶ δὲ τ λέξεως ἐχόμενον ἐστὶν εἰπεῖν, ὃ γὰρ ἀπόχρη τὸ ἔχειν ἀ δεῖ λέγειν, ἀλλ' ἀνάγκη καὶ ταῦτα ὧς ΔΕΙ ΕΙΠΕΙΝ. οἱ γὰρ γραφόμενοι ΛΟΓΟΙ μείζον ἰσχύουσιν ἀφ' τὴν ΛΕΞΙΝ, ἢ ἀφ' τὴν ἀφροσύνην. Et p. 15, 3. hujusce libelli: τὸ μὲν πρῶτον τετραμέτρω ἐχρῶντο ἀφ' τὸ σατυρικὸν καὶ ὀρχησικωτέραν εἶδ' ἢ ποίησιν. ΛΕΞΕΩΣ δὲ γενομένης αὐτῇ ἡ φύσις τὸ οἰκεῖον μέτρων εὖρε· μάλιστα γὰρ λεκτικὸν τ μέτρων τὸ ἱαμβεῖόν ἐστι. σημείον δὲ τέτε· πλείστα γὰρ ἱαμβεῖα ΛΕΓΟΜΕΝ ἐν τῇ ἀφελέκτῳ τῇ πρὸς ἀλλήλους. Nec non rursum, p. 63, 4. τ δὲ περὶ τὴν ΛΕΞΙΝ ἐν μὲν ἐστὶν εἶδος διαείας, τὰ ζήματα τ λέξεως, ἃ ἐστὶν εἰδέναι ΤΗΣ ΤΠΟΚΡΙΤΙΚΗΣ, οἷον τί ἐντολὴ κ. λ.

ibid. l. 9. πέντε] Mad. et Victor. πέμπτον, quam lectionem constabilit etiam Cod. M. 14. manu exscriptus. Sed retinenda est, me judice, vulgata lectio, ut constructio sit τ δὲ λοιπῶν πέντε (scil. ἡδυσμάτων) ἢ μελοποιία μέγιστον. Præmiserat enim Philosophus in hac anacephalæosi τὸν μῦθον, utpote sine qua οὐκ ἂν γένοιτο τραγῳδία, ἀρχὴν esse καὶ οἷον ψύχην istius dramatis. Cæteras igitur partes numero quinque nonnisi ἡδύσματα quædam et condimenta esse liquet: horum vero maximum condimentum jure μελοποιία appellatur.

Sunt autem τὰ τῶν λόγων ἡδύσματα, ea quæ orationi saporem quendam et suavitatem conciliant, ducta ex re unguentaria vel coquinaria metaphora. Sic et Plinius notat rationem conficiendi unguenti duplicem, succum et corpus; illum olei generibus fere constare, hoc odorum; hæc stymmata, illa hedyf-mata vocari. Galen. Gloss. Hippocrat. ἡδυτήν πύσσαν· ἢ ἡρωματισμένην· ἐψεται δὲ ὕδατι καὶ ἀρώματι (f. ἀρώμασι). ἡδυτὸν σέαρ. τὸ ἐν ὕδατι καὶ ἀρώματι (l. —μασι) ἐψηθὲν, καὶ γὰρ τὰ ἀρώματα ἡδύσματα. Hinc etiam, teste Jul. Polluce, Onom. L. VI. ἐκάλουντο καὶ οἱ ἄλλοι ἡδυπηγεῖς ἀπὸ τοῦ ἡδυεῖν, τὸ ἀρπύειν.

p. 25. l. 10. ἢ ὥς ἐπιτοπολὺ] Quia finis quidam est necessarius, alius non necessarius. Non necessarius accidit plerumque aut raro. Necessarius finis est post ortum, mors animalis. Non necessarius plerumque, ut, post jacta fundamenta et erectos parietes, imponatur tectum; non necessarius raro, ut aliquis post repulsam amatæ puellæ amans laqueo col- lum sibi frangat.

Hæc ideo admonui, ne quis has voces, ut nos olim, delendas esse credat.

ibid. l. 11. Μέσση δὲ καὶ] Victor. ὁ καὶ, quam additionem, sensui omnino necessariam, confirmat etiam Versionis antiquæ non contemnenda auctoritas.

p. 26. l. 5. μυρίων] Pro μυρίων hic reponendum suspicatur Castelvetrius μ'. h. e. 40. σαδίων. Sed utrum horum accipias, quoad loci sensum perinde est.

ibid. penult. εἰ γὰρ εἶδει ἐκ τὸν] Mihi impense placet ejusdem Interpretis conjectura εἰ γὰρ εἶδει (scil. τῷ εἶδει) ΕΝΕΚΑ ΤΟΥ παραφθίας ἀγωνίζεσθαι, quâ profecto nihil excogitari potest elegantius, ut sensus sit is, quem in versione sua expressit Riccobonus: "Si enim termino histrionibus opus esset ad Tragœdias recitandas, numeri Tragœdiarum ratione habita, suum

suum cuique temporis spatium definiant Clepsydraë.”
Sed expectandi Codices.

Clepsydris autem infundebant parum multumve aquæ pro ratione temporis, quo quem vel dicere vel facere quidquam permetterent. Ejus rei vestigium habes in oratione Juliani, qua in Cæsares lusit. Nam cum Mercurio videretur e re fore, ut sigillatim pro se diceret quisque; Apollo vero censeret ex ipsa re potius, quam e dicendi arte iudicium fieri oportere; Júpiter denique utrique obsecuturus concilium vellet in longum trahi: Nihil verat, inquit, quin et dicere illis permittamus μικρὰ τῆ ὕδατος ἐπιμετρήσαντας ἡμᾶς. Et postea: Ἐπεὶ δ' εἴρητο καὶ τέτω στρατιωτικώτερος λόγος ἐπὶ τὸν Ὀκταβιανὸν ὃ ὕδριαν ἔφερεν τῆ Ποσειδῶνος δειράπων ἐπιμετρώων αὐτῷ τῆ ὕδατος ΕΛΑΣΣΟΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟΝ. κ. λ.

Cæterum de voce ἀγωνίζεσθαι cf. summum Valckenaer in Adnotat. ad Adoniasus. Theocrit. p. 390.

p. 27. l. 2. πείραγμα] Observat Madius in aliquibus codicibus (in margine tamen, nec eadem manu, qua liber est scriptus) reperiri δειράματ' loco verbi πείραγματ', quam lectionem etiam Pacius sequitur. Utramque autem servari posse, aptiorem tamen esse, si dicat δειράματ'.

Ibid. penult. τὸ γένος] Victorius πρὸς γ' ἐνί, ex conjectura. Invenit autem postea, Var. Lect. L. xxx. c. iii. Aristotelem eodem pacto locutum, cum idem significare vellet: in 2°. enim libro Naturalis Auscultationis, ubi de duobus magnopere inter se diversis generibus causarum differit, inquit: τὸ μὲν κατὰ αὐτὸ αἷτιον αἰετμόφρον, τὸ δὲ κατὰ συμβεβηκός, ἀόριστον: ἀπειρά γὰρ ἂν πρὸς ἐνὶ συμβαίῃ. Non est igitur, inquit, dubitandum, quin vera sit hujus loci emendatio, prius miserum in modum depravati.

p. 28. l. ult. ἀλλὰ αὖ — συνέστησαν] Victorius supra laudatus: ἀλλὰ — συνέστησεν, ut sensus sit; *verum circa unum*

unam actionem, qualem dicimus Odyssæam, mansit: codicibus tamen manu exscriptis, refragantibus. Cæterum Attici non infrequenter neutro plurali addunt verbum plurale, ut Xenoph. Apomn. iv. 3.

12. αἱ μαντικῆς τοῖς πυνθανομένοις φερόντας τὰ ἀποθήσεμνα καὶ διδάσκοντας, ἢ ἂν ἄεῖσα γήγιντο. Hom. E. 205.

———— ἐς Ἴλιον εἰλήλυθα

τόξοισιν πίσυνος τὰ δ' μ' ἐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν.

Idem, A. 310.

———— ἀμήχανα ἔργα γέγοντο:

Ubi Scholiastes: Ἀρχαϊκώτερον συντέτακται· καὶ πολὺ ἐστὶ παρ' αὐτῷ τὸ εἶδος. Ἡ μὲντοι συνήθεια τοῖς πληθυντικοῖς ὑδέρεσις ἐνικὰ συντάσσει ῥήματα. Plura hujusce constructionis exempla, ad tædium usque, suppeditabunt Jensus ad Lucian. Gymnas. c. 20. p. 900. T. II. Dorvil. ad Chariton. p. 578. nec non Fischer, V. cl. in Animadv. super Gram. Gr. Welleri, p. 306.

Ibid. λέγουμεν] Exemplaria M. xiv. 16. 21. λέγοιμεν, optativo, ut loquuntur, modo. Recte.

p. 26. l. 6. αἰφύρεαις] Corruptus est omnino hic locus. Videndum igitur annon scribendum fuerit εἶναι ἀφαιρέσεις, aut saltem ἀφαιρέσθαι; ut sententia sit: sic et in hac arte oportet Fabulam, (quoniam est Actionis imitatio) et unius esse et hujus totius, et partes rerum sic cohærentes constitui, ut si qua transposita vel ablata fuerit, auferrī simul debeat et moveri totum. Solennem esse inter ε et αι mutationem, ex pronunciationis similitudine ortam, notarunt passim viri docti.

Ibid. l. 7. ὁ γὰρ προσὸν ἢ μὴ] Lectioni Victorianæ suffragantur cum Libri Medicei tres, tum versio antiqua. Sic igitur omnino refingendus est hic locus: ὁ γὰρ προσὸν ἢ μὴ προσὸν μηδὲν ποιεῖ ἐπίδηλον, ἔστιν μύειον (vel juxta M. xiv. ὡς ὑδὲν μ.) τῷ ὅλῳ ἐστίν. Recte au-

autem, ut in vulgatis habetur, post ἐπίδῃλον distingui satis probat τὸ ἐπὶ, quasi diceret, μηδὲν ποιεῖ δῃλον ἐπὶ τῇ μίμησει.

p. 31. l. 5. ἐπιπιδείασι] Victorius ὑποτιδείασι. Atque ita proculdubio scriptum erat in exemplari, quo usus est versionis antiquæ auctor. Sed nostram lectionem firmat præcedens ἐπιπιδεμένη, et eam in loco vertendo secutus est ipse Victorius. Mire huc facit incerti auctoris (de quo videtis Fabric. B. Gr. T. I. p. 676, 678. 708. 712.) ἀποσπασμάτιον quoddam ex dramate, cui nomen Ποίητις ;

— Μαχρείον ἐστὶν ἢ Τραγωδία
Ποίημα κατὰ παλ'. εἶγε πρῶτον οἱ λόγοι
Ἵπὸ τῶν θεατῶν εἰσιν ἐγνωρισμένοι
Πεῖν καὶ τιν' εἰπεῖν, ὥς ὑπομνήσται μόνον
Δεῖ τὸν ποιητὴν· οἰδῖπουν γὰρ ἂν γε φῶ,
τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἴσασιν. ὁ πατὴρ Λαίῳ,
Μήτηρ Ἰοκάστη, θυγατέρες, παῖδες, τίνες.
Τὶ πείσειδ' ἔτῳ, τί πεποιήκειν —
Ἡμῖν δ' ταῦτ' ἐκ ἔστιν, ἀλλὰ πάντα δεῖ
ΕΥΤΡΕΙΝ ΟΝΟΜΑΤΑ ΚΑΙΝΑ, τὰ διωκημένα
Πρότερον, τὰ νῦν παρόντα, τὴν καταστροφὴν,
τὴν ἐσβολήν. ἂν ἐν τῇ τέττων ὄρεξιπῃ,
ΧΡΕΜΗΣ τις, ἢ ΦΕΙΔΩΝ τις ἐκσυείτῃται,
Πηλεὶ δ' ταῦτ' ἔξεισι καὶ Τεύκρῳ ποιεῖν.

Quænam vero sint τὰ πύχοντα ἐνόματα optime explicabit Donatus sive Evanthius De Comœdia.

p. 32. l. 8. τῶν δὲ απ.] Castelvetrius emendat ἀπλῶς δ' ἢ μύθων. Temerè.

p. 33. l. 2. καὶ μάλλον] Furcâ certe expellendæ sunt hæ voces, ne in posterum recurrant, et sic legendus est hic locus : Επεὶ δ' οὐ μόνον τελείας ἐστὶ πράξεως ἢ μίμησις, ἀλλὰ καὶ φοβερῶν καὶ ἐλεηνῶν, ταῦτα δ' γίνεται μάλιστα τοιαῦτα (scil. φοβερά καὶ ἐλεηνά) ὅταν γένηται παρὰ τὴν δόξαν δι' ἀλλήλα κ. τ. ἐ. Quod vero Heinsius pro τοιαῦτα resti-

restituendum esse *δογμασά* crediderit, id plane ridiculum atque Aristotele omnino indignum. *Ταυτολόγῃ* enim mulierculæ, non Philosophorum principis esset dixisse : *δογμασά ὃ γίνεται μέγιστα τοιαῦτα* — τὸ γὰρ *δογμασὸν ὅπως ἔξῃ* μάλλον. Mecum in hac re sentit ANON.

Porro seriem verborum ita legendam esse et castigandam censuit Madius : *ταῦτα ὃ γίνεται μέγιστα τοιαῦτα (καὶ) μάλλον ὅταν γένηται* *ᾧ* *ἢ* *δύξαν*) ὅτ' ἦν δι' ἄλλα. An satis feliciter, necne, lectoris esto iudicium.

p. 34. l. 5. *γένεσθαι*] Pro *γένεσθαι* malletm *γίνεσθαι*, præsentî tempore, quod et suadet Cod. M. 21. Sed vix tanti est, ut in hisce minutiis quispiam hæreat.

p. 35. l. 7. *ἢ εἰς*] Clarius legi existimat Madius, si prior „ articulus esset, atque ita scriberetur *ἢ εἰς φιλίαν*. Tu vero nihil move, nam et nihil refert.

Ibid. l. 9. *ὡς ἔχει ἐν τῷ Ὁ.*] Emendationi Victoriænæ adstipulantur codices Medicei tres. Sed utriusque lectionis sententia omnino eadem.

p. 36. l. 4. *ἐπειδὴ*] Cum vocem *ἀναγνώσεις* omitant libri Medicei omnes, calamo exarati, locum hunc integrum sic quodammodo refingendum esse suspicor : *ἐπὶ δὴ ἀναγνώσεσι τῶν ἐστὶ ἀναγνώσεις, αἱ μὲν εἰσι διατέρεσθαι πρὸς τὸν ἑτέρον μόνον, ὅτ' ἂν ἢ δῆλος ἑτέρος, τίς ἐστιν. Αἱ ΔΕ ὅτε ἀμφοτέρους δὲ ἀναγνώσειαι κ. λ.* Quippe deletis *ἐπὶ ὃ ἀναγνώσεις* aperta erit responsio conjunctioni *ἐπὶ δὴ* in initio contextûs positæ. Mox cap. seq. l. 1. cum vocem *ᾧ* *ταῦτα* verterit *hic* Pacius, tacite innuere videtur non *ᾧ* *ταῦτα*, sed *ἐν ταῦτα* legi debere. Contra Madius lectionem planiorem fore existimat, si verbum *ᾧ* expungatur. Uterque malè.

p. 39. l. 11. *φαίνεται*] Victorium pro *φαίνεται* reposuisse *ἔσται* e libris manu exaratis notat Sylburgius ; quod et ipsum Vallam in exemplari, quo usus est, reperuisse, ex versione ejus, satis constat.

p. 40. l. 7. *περὶ τῆς*] Codd. Medicei omnes *περὶ τὸν*.
Quod perinde est.

ibid. l. 8. *ἀπειθόμεν*] Heinſio ſuſpecta erat hæc
vox. Vereor admodum, ut ſine cauſa. Quippe
verbo *ἀπειθόμεν* temeritatis notionem ineſſe ex plu-
ribus locis conſtat, ut Iſocrat. *πρὸς φίλιππ.* Ὅταν ἀνα-
γνώσκῃ τις τὸν λόγον ἀπιθάνως, καὶ μὴδὲν ἡδὺ σιμηνάμενθ,
ἀλλ' ὥσπερ ΑΠΑΡΙΘΜΩΝ.

Ibid. l. ult. *κατορθῶσι*] Libri Medicei 14. 16. 21.
pro *κατορθῶσι* habent *κατορθωθῶσι*, tempore aoristo,
quod igitur in contexta recipiendum eſt, præſertim
cum id linguæ ipſius leges videantur jubere. Sic
Iſocrates Panegy. p. 72. ed. Wolf. *πῶς οὐ καὶ σκο-
πῆν καὶ φιλοσοφῆν τῷτον τὸν λόγον, ὅς, ἮΝ ΚΑΤΟΡΘΩΘΗ,*
καὶ τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς ἀλλήλους, καὶ τῇ ταραχῇ τῇ παρέσῃ καὶ τῇ
μερίσῃ κακῶν ἡμᾶς ἀπαλλάξῃ.

p. 41. l. 6. *διέτρων*] *Θεατρῶν* hic ſcribi debere com-
mode notavit Madius. Scilicet ob vocis ſimilitudi-
nem ex vera in adulterinam mutatio facta eſt. Huic
emendationi fidem conciliat locus alius III. Rhet.
ſub principium: *ἀλλ' ὁμῶς μέγα δύνανθ, καὶ δάπερ εἴρηται,*
αὐτὸς δὲ καὶ ἄλλ' ΑΚΡΟΑΤΩΝ ΜΟΧΘΗΡΙΑΝ. Quod huic fe-
rè geminum eſt.

Ibid. l. ult. *ἔκει*] Quæ ad hunc locum ſcriptita-
vit Heinſius, feſtinantius certè quam verius, obelo
ſunt tranſfigenda. Quippe refertur vox *ἐκεῖ* ad Co-
mœdiam, et nominibus Aegithus et Oreſtes, quan-
quam non ſint perſonæ quæ comicæ actioni conve-
niant, tamen uſus eſt, ut ſummæ duntaxat inimi-
citæ poneretur exemplum, quæ tandem in amici-
tiam nihilominus deſinit. Sententiam loci optime
in verſione ſua expreſſit Goulſtonus: Ibi enim (in
Comœdia) ſi qui inimiciſſimi fuerint in Fabula, velut
ipſe Oreſtes, atque Aegythus, Amici tandem facti
ἐ Scena exeunt, neque ab alio quiſquam conſoſſus
occumbit.

p. 43. l. 11. *πράγματι*] Vocem hanc in *δέματι* mutandam censuit Mad. quemadmodum et alibi sæpius in hoc libello factum est. Sed nobiscum stant libri omnes manu exscripti, et vulgata lectio æque benè sensui inservit.

p. 44. l. 1. *δείκνυσιν*] Cum verbum hoc desiderent libri omnes manu exarati, illud a glossatore quodam, *βραχολογίαν* Aristotelis non satis capiente, in contexta iniectum verisimile est.

ibid. l. 4. *τοῦτο*] Emendationem Heinisianam *τοῦτον τι ἄλλο δέσιν* adstruunt Codices Medicei tres, uti et editio princeps Aldina. Sed præstat, me iudice, vulgo recepta lectio.

p. 45. l. 8. *τὸ δ*] Pro *τὸ δ* reponendum esse *τὸ θ* suadent tum codices Medicei duo, cum ipsa orationis series. Pessime enim, inquit Philosophus, contexta est illa Fabula, cum quis, personam sciens, facturus jam esset, nec tamen fecit; nam et consceleratum quid habet et minime tragicum, siquidem perpeffione omnino careat: pessimæ autem proxima constitutio est, cum quis, personam sciens, effecerit tamen. Melius vero fuerit, &c.

p. 46. l. 2. *ποῖος ἢ τίνας*] Lectionem Victorianam *ποῖος τίνας* firmat Versio antiqua et linguæ ipsius analogia.

p. 47. l. 1. *φαῦλον μὲν ἔαν φαῦλιν*] Verba hæc omitunt Codd. Med. omnes, et profecto sine loci injuria abesse possunt, immo rectius omitti probabunt sequentia *ἐν ἑκάστῳ γένει*, cum ea sit vocis *ἐκαστοῦ* indoles, ut ad duas res commodè referti nequeat. Exemplum ex autoribus contradere ambitiosum. Nisi fortasse pro *ἐκαστῷ* reponendum sit *ἐκαστέρῳ*, quam lectionis varietatem et librum unicum, nempe M. 21. exhibere video.

ibid. l. ult. *Μηχανίππης*] Camot. *Μηχανίππης*, quod Sylburgius edito verius existimabat. Perperam.

p. 49. l. 4. τὰ ἐν] Castigationem Victorii, qui vice τὰ ἐν rescribendum esse singulari numero τὸ ἐν affirmat, tuetur Versio antiqua.

ibid. l. 7. οἰκείαν] Libri omnes calamo exarati, ἰδίαν. Sed quoad sensum eodem recidit utrumque verbum.

p. 50. l. 2. Ἀχάδων] Cum de Achille, Agathonis Tragoedia, nihil uspiam literis mandatum sit, retinendam esse veterem lectionem crediderim, ex qua, modo interpretationem Heinsianam admiseris, sensus eruitur non incommodus, nempe; Ita et Poëta dum imitatur iracundos, socordes, aliisque id genus moribus imbutos, summum potius probitatis exemplar faciet, quam asperitatis morum, velut Achillem, non iracundum, &c. sed *bonum*, h. e. magnanimitatis, pietatis ergo Apollinem, amicitiae in Patroclum exemplar finxit Homerus; Cf. Cl. Beattie Essay on Poetry and Music. Part I. C. IV.

p. 52. l. 1. &c.] Negandi particulam, quæ a veteribus editionibus plerisque omnibus recte abest, perperam huc invexit Goulstonus. Scilicet mirum ei, uti et olim Pacio, videbatur, Philosophum dicere agnitionem a poëta factam carere arte. Verum si verba proxime insequentia animadvertisset, cum inquit δι' ὃ ἐγγὺς τῇ εἰρημότητι ἀμαρτία ἐστίν, vidisset utique verba esse legenda prorsus affirmativè. Quærit enim magister ut agnitio non a fingente poeta, sed a fabula, id est, a serie rerum, enascatur.

ibid. l. 3. ἐκεῖν'] Quidni potius legeris, quod et MSSi omnes suadent οἷον Ὅρεσης ἐν τῇ Ἰφιγένειᾳ ἀντι-
γράφεισιν ὅτι Ὅρεσης. ἐκεῖν μὲν ἂν τῇ ἐπιστολῇ, ἐκεῖν' δὲ λέγει
ἂν αὐτὰς βέλεται ὁ ποιητὴς καὶ ἐχ' ὁ μῦθος. Quæ cum an-
tecedentibus adeo cohærent, ut nihil melius.

ibid. l. ult. οἱ] Legendum est proculdubio ἡ, nempe articulus scæminei sexus primi casus, quam emendationem et Codd. manu exscripti adstruunt

et ante Heinsum proposuerat Madius. Scilicet utriusque vocis eadem apud librarios pronunciatio.

p. 53. l. 2. ἀπολόγω] Rectius ἐν Αλλανός ἀπὸ λόγων nempe τῆς καθαρῆς, quod et MSSpti. omnes confirmant, atque idem Madius, interpretum longe sagacissimus, germana esse Aristotelis verba credidit.

ibid. l. 4. ἀνεγνωρίσθην] Codices Medd. omnes pro ἀνεγνωρίσθην habent ἀνεγνωρίσθησαν, pluralem numerum pro singulari, quam lectionem in editione sua Madius exhibet. Docte, ut solet. Non enim de simplici agnitione, interventu memoriæ factâ, hic loquitur Philosophus, sed de duplici, nempe ea, quæ in Cypridis, Tragœdia Dicæogenis, ex pictura fit, et ea, cui in Alcinoi domo, ex Citharœdi verbis, dum Trojanum bellum caneret, suarum rerum recordatus, lachrymis effusis Ulysses locum dedit.

p. 56. l. I. διατὴν] Dacerius τὸν ποιητὴν, ut videtur, recte. Sed expectandi Codices. Cæterum quod mox libri omnes calamo exscripti vocem ποιῆν omittant, elegantius id atque ἀριστοτελικώτερον.

Ibid. l. 4. ὃ ἀπὸ] Vocibus ita transpositis ut articulus οἱ inter ὃ et ἀπὸ medius intercedat, nempe, πιθανώτατοι οἱ ἀπὸ τῆς αὐτῆς φύσεως ἐν τοῖς πάθεσιν εἰσιν, clarior, me iudice, evadet loci sententia.

Ibid. l. 8. ἐξεταστικοί.] Summus Toup Not. in Longin. p. 358. post Victorium et Mad. ἐκταπκοί. Rectè. Noster Probl. p. 817. ed. Duvall. ὅσοις ὃ λίαν πολλὰ καὶ διερμὴ (κράσις) ΜΑΝΙΚΟΙ ΚΑΙ ΕΥΦΥΕΙΣ πολλοὶ ὃ ἀπὸ τὸ ἐγγὺς εἶναι τῆς νοεῖς τῆς διερμότητος ταύτης, νοσημασιν ἀλίσκονται ΜΑΝΙΚΟΙΣ ἢ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΙΣ. ὅθεν σβύλλαι καὶ βάκιδες, καὶ οἱ ἐνδοὶ γίνονται πάντες, ὅταν μὴ νοσηματι γίνωνται, ἀλλὰ φυσικῇ κρᾷσει. Μαργὰς ὃ ὁ συραχέσι-θ καὶ ἀμείνων ἦν ποιητὴς, ὅτ' ἔΚΣΤΑΙΗ. Quæ his lucem offundunt non mediocrem.

Ibid. l. antep. ἐπεισοδιὸν καὶ παρενέριον] Has voces, conjecturâ ductus, ita restituo : ἐπεισοδιὸν (v. ἐπεισόδιον).

παρενείρειν *episodia inferere atque intrò insinuare*. Sic Greg. Naz. πᾶσι βασιλίσμ. καὶ λαδὼν ἑαυτὸν παρενείρει *etiamsi se clam immisceat*. Erunt tamen fortasse, qui vocem ἐπεισοδίῳ εὖ retinendam putent, quod mox, nempe p. 57. recurrat. Quod si magis placuerit, legendum est παρατίθειν ex scriptorum librorum auctoritate.

p. 57. l. 3. ἱερίας] Rescribendum est proculdubio ἱερατίας τῶδε, ὅτι κ. τ. λ. quam lectionem adstruunt Codd. manu exarati et post Vallam sequitur Madius.

ibid. l. 15. μακρὸς] Pro μακρὸς legendum esse hic μικρὸς, quicquid contra statuerit Victorius, tum res ipsa clamat apertissimè, tum libri calamo scripti confirmat auctoritas. In dramatibus, inquit Philosophus, episodica concisa omnino atque brevia sunt. Epopœia contra horum longitudine producitur; nam Odysseæ argumentum breve est, utpote quod πᾶσι μίαν πρᾶξιν ἑνὸς ἀνδρὸς σωίσεται, nempe de Ulyssæ multis per annos peregre profecto, a Neptuno, quasi insidiante, observato, & sociis vario exitio extinctis, solo superstite. Quum vero (nam & ἐπὶ hic ex consensu librorum reponendum esse suspicor) sic se res haberent domi, &c. Atque hoc, quod paucis hisce absolvitur de essentia, ut loquuntur, fabulæ est; reliqua vero sunt episodica.

p. 58. l. 10. εὐτυχίαν] Emendationi Goulstonianæ adstipulatur Valla. Scilicet proclivem esse inter α, δ et δς lapsum nôrunt in MSSptis explicandis vel mediocriter versati.

Ibid. penult. πεπραγμένα] Lectionem Victorianam, cujus in notis fit mentio, adeo firmat Codicum auctoritas, ut dubitationi nullus omnino supersit locus.

p. 59. l. 6. τέταρτον, οἶον] E contextis hic excidisse crediderim vocem ἀπλοῦν; est enim ea quarta species Tragœdiæ, ut ex collatione p. 86. l. 2. pa-

patet. Huc accedit, quod ἐν τοῖς ἈΠΛΟΙΣ πρᾶγμασι (l. δράμασι) σοχαζονται ὧν βέλονται ΘΑΥΜΑΣΤΩΣ, h. e. voti compotes fiunt scopumque attingunt poëtæ *per admirabile*. Vid. p. 61. l. 1—2. Sed hujusmodi præcipue sunt ὅσα ἐν ᾧδε, quæcunque de personis et rebus apud inferos agunt, ut e. g. de Sisypho, qui in Isthmo Achaïæ habitans prætereuntes omnes aut saxo obruebat aut in mare præcipitabat. Hic autem Deorum arcana, quorum particeps factus fuerat, mortalibus prodidit: quo circa ad inferos detrusus perenni poena affligitur. Mox pro ἐν ᾧδε rescribendum esse ἐν ᾧδε neminem fore credo, qui inficietur.

Ibid. l. penult. ἐκείνου κ. λ.] Hæc verba ita corrigere tentavit Heinsius ἐκείνου τὸ ἴδιον ἀγαθὸν ἀξίῃσι τὸν ἑνα ὑπερβαλλειν. Quod certe habet, quo se tueatur.

p. 60. l. 5. ποιῇ] Cod. M. 16. ποιῶι, modo optativo, quod et sententia postulare videtur. Scilicet hac confusione sexcentis in locis ex pronunciationis similitudine erratum est.

Ibid penult. Νιόβην ἢ Μήδειαν] Sciendum est Codices aliquos manuscriptos carere vocibus ἢ Μήδειαν: Translatio quoque vetus ita habet. Cui scripturæ magis adhæreo. Opinor enim illud ἢ Μήδειαν glossema extitisse, quod deinde in contextum irrepsit. Aeschylus enim Nioben fecit, sed quod Medeam fecerit, hæcenus non legimus. MAD. Cf. Fabric. B. Gr. T. I. p. 584.

p. 61. l. 2. πρᾶγμασι] Paccius et Mad. δράμασι, quod ferè eodem redit.

Ib. l. 10. τὰ διδύμια κ. λ.] Legendum est ΤΑ ΑΔΟΜΕΝΑ ΑΛΛΟΥ ΜΥΘΟ ἢ ἄλλης τραγωδίας ἐστ, vel ΤΑ ΑΔΟΜΕΝΑ ΟΥ Μᾶλλον τὸ μύθῳ ἢ ἄλλης τραγωδίας ἐστ. Huic emendationi fidem facit tum sequens ᾧδεσι, cum vorum similitudo, quæ ejusmodi est, ut mirum potius sit hunc errorem non contigisse, quam quod contigerit.

rit. Immo p. 109. l. 1. similis recurrit exscriptorum lapsus; ubi enim in textu legitur *διδόντα*, probante Victorio, Cod. Med. manu transcriptus, uti et Ed. Camot. *αδιδόντα* exhibent. Ceterum observat Mad. Venetiis in quibusdam castigationibus à se visis loco vocis *διδόμενα* scriptum esse *γνόμενα*, quam lectionem longe meliorem esse ea, quæ in excusis libris habetur, recte judicat. Et profecto, si literarum ductus respicias, inter *δ* et *γ* non ita magnum discrimen intercedere fatendum est. Sed præstare nostram lectionem satis superque docent rationes modo allatæ.

Ibid. penult. *ἢ ἔῃσιν κ. τ. λ.*] Utrum *ἢ ἔῃσιν* juxta vulgo receptum usum, vel, quod Victorius maluit, *ἢ ΕΙ ἔῃσιν ἐξ ἄλλης εἰς ἄλλο ἀρμόττει* (l. ἀρμόττοι ex auctoritate codicum MSS. M. XIV. 16. 21. nec non ed. principis Aldinæ) *ἢ ἐπεισόδιον ὅλον* (sive ὁ λόγος secundum M. 16.) legas, tum analogiæ, cum sensus habita ratione perinde est.

p. 62. l. 9. *πράγμασι*] Locum hunc malè administravit Heinsius, qui vice *τῶ πράγμασι* reponendum hic esse *δράμασι* contendit; quod tamen alibi recte factum non diffiteor. Scilicet observat Philosophorum princeps, quæ in rerum natura atque ἐπὶ τῶ ἔργου miserabilia, gravia, magna aut verisimilia sunt, formarum vi et de essentia, ut loquuntur, eadem esse, atque ea, quæ Rhetor vel Poëta per artem suam talia effecerint. Id tamen discriminis inesse, quod res ipsas per se, *ἀνευ διδασκαλίας* h. e. sine Artis Poëticæ aut Rhetoricæ auxilio, suapte vi, quovis narrante, aut simpliciter visas tales apparere oporteat. Nisi malis vocem *πράγμασι* de Rhetoribus intelligi, quorum in rebus gerendis versatur ars. Quod vero mox pro *εἰδῶν* legendum esse *ἰδεῶν*, uti et paulo infra *ἢ ἰδέα* censet Victor. id omnino probandum.

p. 64. l. 7. *προσβολῆς*] Dacierius *προβολῆς*, h. e. sine

ne præmissa vocali. Minus recte. Significat enim hic vox προσβολή nihil aliud, quam allisum linguæ ad varias partes oris humani in elementorum sono formando, ut probe in versione sua notavit Goulstonus.

Ibid. l. 13. τ'οις] Suspectum habet hoc verbum Heinsius, qui pro eo τύποις non dubitanter reponit. Nobis quoque in mentem venerat τ'όνοις. Sed nihil temere immutandum; immo præstat forte vulgo recepta lectio, ut sensus sit is, quem in paraphrasi sua expressit idem Goulstonus.

p. 65. l. 4. κωλύ] Heinsius ex nullo, ut videtur, MSpto, κολέ. Quod sensum plane perimit. Sic autem omnino refingendus atque interstinguendus est hic locus, qui certè inter vexatissimos recenseri optimo jure potest: Σύνδεσμος δὲ ἐστὶ φωνὴ ἄσημος, ἢ ὅτε κωλύῃ ὅτε ποιεῖ φωνὴν μίαν σημαντικὴν ἐκ πλειόνων φωνῶν, ΠΕΦΥΚΤΙΑ ΤΙΘΕΣΘΑΙ (cf. varietatem lectionis ad definitionem Articuli in pag. seq.) καὶ ἐπὶ τῶν ἄκρων καὶ ἐπὶ τῶν μέσων, (ὥν μὴ ἀρμότῃ ἐν ἀρχῇ λόγῳ τρέψαι κατὰ αὐτόν. οἷον μὲν, ὅτοι, δὴ) ἢ φωνὴ ἄσημος, ἢ ἐκ πλειόνων μὲν φωνῶν ΜΙΑ, (M. 14.) σημαντικῶν ὅ, ποιεῖν πέφυκε μίαν ΣΗΜΑΝΤΙΚΗΝ (M. omnes) φωνήν. Ut sensus sit: Conjunctio est vox significationis expers, quæ nec impedit, nec facit vocem unicam tantum modo ex pluribus significativam (e. gr. in hominis definitione illa, *Homo est animal rationale*, si voci *Homo* postponatur conjunctio enim, significationi τῆς *Homo* nihil quidquam addet conjunctio illa) cujus ea est indoles, ut in utroque extremo periodi vel in medio collocari possit, (modo eas conjunctiones excipias quæ in initio periodi κατὰ αὐτοὺς, i. e. ἀνευ ἀνταποδιδάσεως, rite stare non possunt, cujusmodi sunt MEN, ἦΤΟΙ, ΔΕ. ἀπαιτεῖ γὰρ, inquit noster Rhet. III. p. 125. ed. Sylb. ὁ MEN, τὸν ΔΕ, &c.) Vel est, significationis expers vox, quæ cum ex pluribus vocibus et quidem

fig-

significativis illis una sit, nectendo faciat vocem unam significativam. Sic Rhet. III. p. 140. 27. ὁ γὰρ Σύνδεσμος ἐν ποιεῖ τὰ πολλά, ὥστε εἰάν ἐξαίρεθῇ, δηλονότι τοῦναντίον ἔσται τὸ ἐν πολλά, et mox p. 67. huiusce libri: Εἰς δὲ ἐστὶ λόγος διχῶς, ἢ γὰρ ὁ ἐν σημαίνων, ἢ ὁ ἐκ πλειόνων συνδέσμων, οἷον, ἢ Ἰλιάς μὲν συνδέσμων εἰς κ. λ.

p. 66. l. 4. φωνῇ] Lege simili emendatione: ἢ φωνῇ ἀσημῶς, ἢ ὅτε καλῶς, οὔτε ποιεῖ φωνὴν μίαν σημαντικὴν ἐκ πλειόνων φωνῶν, ΠΕΦΤΚΤΙΑ ΤΙΘΕΣΘΑΙ καὶ ὅτι τῶν ἀκρῶν, καὶ ὅτι τῶν μέσων. Huic immutationi favent Codd. M. omnes, uti & Versio antiqua.

Ibid. l. 9. σημαίνει.] Heinsf. σημαίνειν; at libri calamo exscripti σημαῖνον, quod et unice verum.

p. 67. l. 1. σημαίνουσα] Rescribendum hic quoque esse σημαῖνον probant tum Codd. M. 14. 16. 21. cum ipsius linguæ analogia, ut scilicet cum articulo τὸ melius cohæreāt.

Ibid. l. 3. ὑποκριτὰ] Exemplaria manu exarata omnia habent ὑποκριτὰ, quam lectionem vulgatæ præferendam esse recte statuit Madius; nam in initio tractationis hujus de dictione, *hypocritica* esse facultatis dixit scire quo gestu omnes orationis partes proferri debeant: τῶν περὶ τὰ λέξιν ἐν αὐτῇ εἰδῶς διωρίας τὰ γήματα τὰ λέξεις, ἃ εἰσιν εἰδέναι ΤΗΣ ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗΣ.

Ibid. l. penult. συνδέσμων] Editionem Camot. pro συνδέσμων habere συνδέσμων, ut in sequenti membro, notat Sylburgius. Quod nescio annon magis analogum.

p. 68. l. 2. μὴ ἐκ] Reponendum est omnino ex auctoritate librorum MSS. qui in Bibliotheca Medicea asservantur omnium, uti & alterius Diegi de Mendoça, cujus in paraphrasi sua meminit Madius, nec non versionis antiquæ, quæ et ipsa instar MSpti habenda est: Ὀνόματος δὲ εἶδῃ, τὸ μὴ ἀπλῶν (ἀπλῶν ὃ λέγω ὁ ἐκ ΜΗ σημαίνοντων σύγκειτ') οἷον γῆ. Quæ ita explicat interpres supra laudatus: Sensus est, Nomen

simplex illud est, cujus particulæ non significant, ut γῆ: duplex vero, aliud componitur ex eo, quod significat, et ex eo quod non significat, aliud, &c. Admonet deinde, quomodo id intelligendum sit, et inquit non esse intelligendum nomen compositum aliquod esse, quod componatur ex nomine significante et ex nomine non significante, quoniam supra dictum est, quod omnia nomina significant, sed intelligi debet nomen aliquod dari ex pluribus compositum partibus, quarum altera significat et erit nomen, altera vero non significat, quoniam erit vel Syllaba vel conjunctio, vel aliquid id genus, quod non significat.

Hactenus Mad. cui tamen vulgata lectio magis arridet. Sed nostram emendationem MSSi omnes exhibent, quos si Madio inspiciendi copia data esset, secutum eum fuisse minimè dubito.

Ibid. l. 5. τετραπλὴν ὄνομα] Lege εἴη δ' ἂν τετραπλὴν καὶ τετραπλὴν ὄνομα ΚΑΙ ΠΟΛΛΑΠΛΟΤΗ, οἷον τὰ πολλὰ τῆς ΜΕΓΑΛΕΙΩΝ, ΩΣ Ἑρμοκαϊκοζανθῶς. Ubi voces καὶ πολλαπλὴν ex libris calamo exscriptis restituiimus; cætera ingenio freti ita emendavimus ut sensus aliquis, qui in vulgo recepta lectione nullus fuit, ex iis erueretur. De voce μεγαλειᾶ pro decompositis et sesquipedalibus verbis usitata confer Lexicographos. Non nemo in margine libri, qui penes cl. Burges est, Κολλητομεγαλιωτῆς habet pro πολλὰ τῆς Μεγαλιωτῆς. Quo sensu, ipse viderit.

Porro in voce Ἑρμοκαϊκοζανθῶς, quæ certe germana lectio non est, cum nusquam in tota Græcia extet, aquam mihi hæere lubens fateor.

p. 69. l. ult. χαλκῶ.] Repone partim ex cod. M. 21. et versione antiqua, partim ex conjecturâ:

χαλκῶ δὲ πρὸ ψυχὴν ἀρύσας
καὶ

—————ΤΑΜΕ ΝΗΛΕΙ χαλκῶ:

ita

ita ut sint duæ carminum medietates diversorum versuum. Est enim pars illa *τάμει νήλει χαλκῷ*, Hom. Il. γ. v. 292. Pro *τάμειν* autem recte positum esse *τέμει*, aor. 2°. probant etiam sequentia *ταμείν*, et copulam *καὶ* exhibent Codd. M. xiv (ubi tamen pro *καὶ* legitur *κα* ex solemni confusione) 21 et Vall.

p. 70. l. ult. *πρὸς ὃ ἐστὶ. λέγω δὲ*] Heinsius, uti affolet, nulla vel scriptionis vel pronunciationis habita ratione: *καὶ ἐνίοτε προσιδέασαι, ἄν TOTNOMA EXEI, πρὸς ὃ ἐστὶ. λέγω κ. λ.* Obscure nimis, quam ut vel ipsi conveniat Aristoteli. Quidni potius legeris, *καὶ ἐνίοτε προσιδέασαι, ἀνδ' ὃ λέγει, πρὸς ὃ ἐστὶν ἌΝΑΛΟΓΟΝ, οἷον κ. λ.* Hoc est, nonnunquam, ubi inter duas res analogiam intercedere constiterit, de alterâ verba faciens aliquis, altera uti potest. Quod et postea exemplo declarat. Similiter enim, inquit, phiala ad Bacchum se habet ac scutum ad Martem. Per Metaphoram igitur et nominum substitutionem, *τὸ ἀνάλογον* nempe phialam, ἀνδ' ὃ λέγει pro scuto, de quo sermo est, dicere possumus. Quæ profecto ita manifesta sunt, ut ampliori disputatione non egeant.

p. 72. l. ult. *φιάλην μὲν*] Mendum hic fuisse viderunt interpretes, qui et illi diversimode occurrere conati sunt. Nos vero ita levicula certe immutatione qualitercunque emendavimus: *εἰ τὴν ἀσπίδα εἶποι φιάλην MEN Ἄρειος, ἀλλ' ἌΟΙΝΟΝ*: Ut sensus sit; Hoc translationis modo, secundum analogiam vocato, uti et aliter licet, cum videlicet nominaverimus alienum quidpiam, ponendo id ad quod relatio est, pro eo, de quo sermo est *τὸ ἀνάλογον ἀνδ' ὃ λέγει* (quemadmodum in secunda specie dixit) aliquid tamen ejus proprium ab eo removeutes, ut si clypeum vocet quispiam, *τὸ ἀλλόσημον παραγορεύσαι*, poculum Martis *quidem*, sed vini expers, quod profecto esset *οἰνέειν τι ἀποφῆσαι*, siquidem phialæ id proprium fuerit, ut vino impleatur.

p. 73. l. 1. *καλέμυρον*] Laborant et hæc morbo,

cui medelam adferre non ita in promptu est. Fieri tamen potest, ut pro vulgata lectione reponendum sit, quod et Cod. M. 14. manu transcriptus suggestit, πεποιημένον δ' ἐστὶν ὁ ὅλος μὴ ΛΑΛΟΥΜΕΝΟΝ ὑπό πνων, αὐτὸς πίνεται ὁ ποιητής.

ibid. l. 4. τὸ μ] Legendum omnino ex emendatione Victoriano-Heinsiana, quam et exemplaria calamo scripta aliqua saltem ex parte adstruunt: τὸ μὲν ἂν φωνήεντι μακροτέρῳ κεχρημένον ἢ τοῦ ΟΙΚΕΙΟΥ (Cod. Diegi de Mendoza apud Mad.) ἢ συλλαβῇ ἐμβεβλημένη. τὸ δ' ἂν ἀφρημένον ἢ π αὐτῷ. Ἐπεκτεταμένον δ' κ. τ. εἰ. Quippe voces ἢ ἐμβεβλημέναι ab Aristotele abjudicant libri Medd. omnes.

p. 74. l. 6. Ἀρρενα] Mad. Ἀρρενα μὲν ὅσα τελευτᾷ εἰς ν κ ρ κ σ κ ὅσα ἐκ τέτων π κ σύγκειται—ὥς ἴσα συμβαίνει πλῆθει εἰς ὅσα τὰ ἄρρενα κ τὰ θήλια· τὸ γὰρ ↓ κ ξ κ ν ρ σ ταῦτά ἐστιν.—τὰ δ' μεταξὺ εἰς τὸ α κ ν κ ρ κ σ. Nos vero ita, innixi codicum manu exaratorum testimonio, restituimus. Ἀρρενα μὲν ὅσα τελευτᾷ εἰς ν κ ρ κ σ κ ὅσα ἘΚ ΤΟΥΤΟΥ σύγκειται. ταῦτα δ' ἐστὶ δύο, τὸ ↓ κ ξ. Θήλια δ', ὅσα ἐκ τῶν φωνήεντων, εἰς τὸ αὐτὸ μακρά, κ τῶν ἐπεκτεταμένων εἰς α. ὥς ἴσα ΣΤΜΒΑΙΝΕΙΝ πλῆθει εἰς ὅσα τὰ ἄρρενα κ τὰ θήλια· τὸ γὰρ ↓ κ το ξ ΚΑΙ Σ ταῦτά ἐστιν. Εἰς δ' ἄφωνον ἔδεν ὄνομα τελευτᾷ, ἔδὲ εἰς φωνὴν βραχύ. Εἰς δ' τὸ ι τρία ΜΟΝΟΝ. Εἰς δ' τὸ υ πέντε. Τὰ δ' μεταξὺ εἰς ταῦτα κ ν κ ρ κ σ κ ρ. Ut loci sententia sit: Præterea ex Nominibus alia Masculina, alia Fœminina, alia denique inter hæc media sive neutra sunt. Masculina sunt, quæcunque fere desinunt in liquidas ν ρ et σ et in eas duplices literas, quæ ex hac litera, nempe σ, constant. Sunt autem illæ omnino duæ, ↓ ex π β φ et σ; et ξ ex κ γ χ et σ conflatæ. Fœminea vero quæcunque et in eas vocales desinunt, quæ semper longæ sunt, velut in α et ω, et in eas ancipites quæ producuntur in α. Ex quo efficitur, ut pares numero sint literæ illæ, in quasque terminantur virilia et muliebria,

bria, nempe tres numero, ν ρ σ , quæ Masculini, et ω α long. quæ sequioris generis sunt, siquidem $\downarrow$ ξ et σ eadem fuerint literæ, utpote quæ omnes in σ desinant. In Mutam autem nullum terminatur nomen, sed nec in vocalem semper et natura brevem, quales sunt : et $\omicron$. At in ι tria sola, $\mu\acute{\epsilon}\lambda\iota$, $\kappa\acute{\omicron}\mu\iota$, $\pi\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota$. Et in υ quinque.

Has immutationes plerasque omnes constabilit exemplarium vetustorum, quibus unice fides habenda, auctoritas.

p. 76. l. 3. $\tau\acute{o}$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\upsilon\tau\alpha$] Emenda et interstingue TON $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omicron\upsilon\tau\alpha$ $\tau\acute{\alpha}$ $\upsilon\pi\acute{\epsilon}\rho\chi\omicron\upsilon\tau\alpha$ $\acute{\alpha}\delta\upsilon\upsilon\alpha\tau\alpha$ $\sigma\upsilon\nu\acute{\alpha}\lambda\alpha\iota$, hoc sensu : Ænigmatis forma ea erit, ut dicens jungat admisceatque $\tau\acute{\alpha}$ $\upsilon\pi\acute{\epsilon}\rho\chi\omicron\upsilon\tau\alpha$ $\acute{\alpha}\delta\upsilon\upsilon\alpha\tau\alpha$ quæ minime inter se congruere et in una sede morari non posse videntur.

Ibid. l. 6. Ἄνδρ' εἶδον] Codd. manu exscripti omnes $\acute{\alpha}\nu\delta\rho\alpha$ $\acute{\iota}\delta\omicron\nu$ $\pi\upsilon\epsilon\acute{\iota}\chi\alpha\lambda\kappa\omicron\nu$. Sed vulgo receptam lectionem tuetur Athenæus, qui libro decimo, ubi de Griphis agit, quid sit hoc ænigma declarat ;

$\text{Ἄνδρ' εἶδον πνεὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέει κολλήσωντα}$

$\text{Οὕτω συγκόλλων ὥστε σύναιμα ποιεῖν.}$

$\tau\acute{\iota}\tau\omicron$ δ' $\sigma\eta\mu\acute{\alpha}\iota\upsilon\tau\iota$ $\tau\acute{\epsilon}$ $\sigma\upsilon\kappa\acute{\iota}\alpha\varsigma$ $\pi\rho\omicron\sigma\epsilon\lambda\acute{\omicron}\nu$. De eodem Gripho noster in Rhetorica, Demetrius in libro de Elocutione, et Plutarc. in Symposio septem Sapientum. Cucurbitulas autem apud veteres ex ære, non ex vitro, ut nunc fit, confici consuevisse ex monumentis Græcorum medicorum intelligi commode ad h. l. notavit Madius. Paulus enim in l. $\pi\epsilon\acute{\rho}\iota$ $\sigma\upsilon\kappa\acute{\iota}\alpha\sigma\iota\omega\varsigma$ illas vitreis anteposit, cum ait : $\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\delta\lambda\kappa\iota\mu\acute{\omega}\tau\epsilon\rho\alpha\iota$ $\mu\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\nu$ $\epsilon\acute{\iota}\sigma\iota\nu$ $\alpha\acute{\iota}$ $\chi\alpha\lambda\kappa\acute{\alpha}$, $\pi\lambda\acute{\epsilon}\iota\omicron\nu$ δ' $\acute{\alpha}\nu\epsilon\chi\acute{\rho}\iota\delta\eta\alpha\iota$ $\phi\lambda\omicron\gamma\omicron\varsigma$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\upsilon\alpha\lambda\acute{\iota}\nu\omega\nu$ $\epsilon\acute{\tau}\omicron\acute{\iota}\mu\omega\varsigma$ $\kappa\alpha\tau\alpha\mu\eta\gamma\eta\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\nu$.

p. 76. l. ult. $\delta\iota'$ δ' $\acute{\alpha}\nu\alpha\kappa\acute{\epsilon}\nu\epsilon\sigma\tau\alpha\acute{\iota}$] Observat idem Mad. aliquos calamo exaratos codices hâc parte carere ; in veteri quoque translatione desiderari. Quod profecto de codicibus quos huic interpreti inspexisse con-

contigerit, verum esse potest: Medicei tamen ita locum hunc exhibent: *δὲ ἄρα κενρίδις*. Quibuscum concinit antiquæ versionis jam laudatæ auctor, prout ex lectionum varietate constat. Prætulerim tamen emendationem illam, quam è Benedicti Lampriidii libro affert Mad. *δὲ ἄρα κενρίδαί*, ut sensus sit: Oportet igitur aliquo pacto, i. e. temperatè, hæc miscere, ne vel in ænigma vel in barbarismum incidamus. Mox pro τὸ μὲν οὖν κ. τ. λ. reponendum est omnino τὸ μὲν γὰρ ex MSSptorum fide, ut ratio reddatur, quare Metaphoris his atque reliquis id genus ornamentis temperari debeat oratio.

p. 77. l. antep. *δόσει*.] Cod. M. 14. *δόσειεν*. Recte.

p. 80. l. 3. *ἐντιθεμένων*] M. 14. *ἀντιθεμένων*, alii ex testimonio Madii *ἀντιτιθεμένων*, cui tamen magis aridet pervulgata lectio. Quod vero Codd. manu exarati tres *μεταπέντ* exhibeant, id receptæ lectioni præferendum, ut scilicet voci *μετατιθεῖς* antea positæ respondeat.

p. 81. l. 1. *λέγει*] Libb. Med. tres: *λέγοι*. Non malè.

p. 82. l. 9. *ἐν δὲ τοῖς ἱαμβείοις*] Emaculandus hic in transitu noster, Rhet. III. p. 119. ed. Sylb. τὸ ὃ κύριον, καὶ τὸ οἰκείον καὶ μεταφορὰ μόναι χρήσιμα (l. μόναι χρήσιμα) πρὸς τὸ φιλοῦν λόγων λέξιν. σημεῖον δ' ὅτι ταῖς μόναις πάντες χρῶνται· πάντες γὰρ μεταφορᾷς ἀλλήλοισιν. Qui locus huic gemellus est.

Ibid. l. 11. *χρήσιμα*] Castigationem Victorii, qui pro *χρήσιμα* reponendum esse *χρήσιμα*, modo optativo, censuit, firmant Libb. manu transcripti M. XIV. 21.

p. 83. l. 1. *ἐν μέτρῳ*] Heinsius mendosum esse hunc locum voluit, ἐν ἑξαμέτρῳ reponens, ut supra p. 17. l. 9. Sed quidni potius dixeris Aristotelem per metrum hic heroicum carmen intelligere quod καὶ ἑξοχὴν, sive honoris ergo, τῷ μέτρῳ nomine insigni-

ni-

nitur. Porro notandum est idem h. l. valere διγνηματικήν, quod in Tragœdiæ definitione δ' ἀπαγγελίας.

p. 83. l. ult. μὴ ὁμοίας] Victorius rescribendum esse contendit μηδμίαις ἱστορίας τὰ συνήδη εἶναι. Et sic dimidia pars Codicum. Sed meliorem lectionem suppeditavit ingenium Dacerii, nempe, μὴ ὁμοίας ἱστορίας τὰς συνδέσεις εἶναι.

p. 86. l. 9. Ἀναγνώσεις διόλου] Hæc ita vertit Pacius; *ut quæ agnitionibus constet et per totum morata sit.* Ex quo licet intueri eum existimasse aliter Aristotelis verba, quam vulgata lectio habeat, esse scribenda, nempe ἀναγνώσεις γὰρ καὶ διόλου ἡθική. Longin. p. 37. sq. ed. summi Toup. ἔ γάρ αλλ' ἢ τ' Ἰλιάδῃ ἐπίλογός ἐστιν ἢ Ὀδύσεια . . . δαυτέρῃ δ' ἕνεκα παριστρέψω τὰ κατὰ τὴν Ὀδύσειαν, ὅπως ἢ σοι γνώριμον ὥς ἢ ἀπακμὴ τῷ πάθους ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφῶσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἡδονὴν ἐκλύεται. τοιαῦτα γὰρ πού τὰ περὶ τῆς Ὀδύσεως ἡθικῶς αὐτῷ βιολογούμενα οἰκίαν, οἶοντι καμωδία τις ἐστιν ἡθολογούμενη.

Nonnemo in margine libri, qui penes cl. Burges est: ἀναγνώσεις γὰρ διπλῇ καὶ ἡθική.

p. 88. l. 6. μίμησις] In diversum hic abeunt Interpretes, quorum alii κίνησις, alii μίμησις legendum esse contendunt. Illam scripturam exhibent membranæ tres; huic astipulantur typis editi plerique omnes, et M. xiv. calamo exaratus. Ut videtur, recte. Intelligit enim Philosophus τὴν διγνηματικὴν ποίησιν seu carmen Heroicum ob cæsurarum et pedum, quibus incedit, varietatem, ad affectus animi et cætera quæcunque motu suo exprimenda, magis idoneum esse quam aut Iambicus aut octonarius versus, quorum hic saltationi dithyrambicæ, ille rebus agendis et dramaticis interloquiis natus est. Hermog. sect. 2. περὶ γοργότ. de Homero et heroico carmine in hunc modum scribit: Ἀείδους ἔν κατὰ πάντα λόγων εἶδη καὶ ποιητῶν ἀπάντων καὶ ἑητόρων καὶ λογογράφων Ὁμηρος, καὶ

καὶ γὰρ μεγέθη καὶ ἡδονὰς καὶ ἐπιμελείας καὶ τὸ μέγεθος, ΠΟΙΗΣΕ-
ΩΣ ΜΙΜΗΣΙΝ ἘΝΑΡΓΗ καὶ πρέπουσαν τοῖς ὑποκειμένοις,
καὶ τοῖς κατὰ λέξιν, καὶ ταῖς εἰσαγωγαῖς τῶν προσωπων καὶ μύθων
ἀξιοπώσης καὶ μέτρων διαφόρους ποίησας, ἐξ ὧν ἀξιοφρόνως συμ-
βαίνει γίνεσθαι τὰ μέτρα, καὶ ταῦτα ἐν δρόμῳ καὶ κατὰ λόγον μετα-
βαλλόμενα πρὸς τὸ καὶ τὸ, φύσει πάντων ἀείρον μέτρον προσηρῶς.

Ibid. l. 11. αὐτὸ] Mad. αὐτῇ, recto casu; Versio-
nis antiquæ auctor ita, ac si ἔτω in Codice, quo usus
est, haberetur. Sed veram lectionem restituit nobis
Vict. e libris manu transcriptis, quocum concordant
et Medicei omnes.

p. 89. l. 4. ἔστιν ἀνδρες] Codd. Medd. omnes, uti et
versio antiqua modo laudata ἔστιν ἀνδρῶν, ἀλλ' ἔχοντα ἡδῆ.
Recte.

Ibid. μάλλον] Refinge omnino ex emendatione
Victoriano-Goulstoniana: διὲν ταῖς τραγωδίαις ποιεῖν τὸ
δαυμασόν. Μάλλον δ' ἐνδέχεται ἐν τῇ ἐποποιίᾳ τὸ ἈΛΟΓΟΝ
(διὲν ὁ συμβαίνει μάλιστα τὸ δαυμασόν) ἀλλὰ τὸ μὴ ὀρεῖν εἰς τὸν
πράττοντα. Mox in ἔπιτα τὰ expungendum est alte-
rum τὰ, ut integra lectio sit ἐπὶ τὰ, quod ante Victo-
rium aut Heinsum odoratus est sagacissimus Ma-
dius.

Ibid. l. 8. τὸν πρᾶττοντα] Valla: quæ aguntur, h. e.
τὰ πρᾶττόμενα. Quod perinde est.

p. 90. l. ult. οἰόνται κ. λ.] Lampridii codex, nec-
non Medicei tres: ὅταν περὶ ὄντων περὶ ἧ, ἢ γινομένης γί-
νεται. Quæ lectio, si cum vulgata conferatur, ex-
plicatior quodammodo videtur, ut non mirum sit
Victorium eam in contexta recepisse. Utramque
tamen ferri posse notavit Madius. Postmodum
editi omnes διὲν δὴ ἂν, sed scriptura rectior est διὲν
ΕΙΗ ἂν, quam ex illo enarratore mutuo acceptam
pro sua coniectione venditavit Heinsius. Mox ubi
in vulgatis jacet: ἀλλὰ ὅταν τὰς ὄντων ἀνάγκη εἶναι ἢ γίνεσθαι
ἢ περὶ εἶναι, aliqui Codd. ex testimonio ejusdem Madii
ita habent ἀλλὰ οὐδὲ τέτλη ὄντων κ. λ. Sed in libro Ber-
nardi

nardi Feliciani manu exarato ἀλλὰ δὲ, item ὁ περιεργασίας, deletο ἡ, ac in ejus loco in margine scripta voce εἰ. Ex hac tam multiplici lectione putarem hæc esse germana hinc inde resarcita Aristotelis verba: οἰον-
ται γὰρ ἀνδραγαθὸν ὅταν τοιοῦτον ᾖ, τοιοῦτον ἦ, ἡ γινόμε-
νος, γινώσκῃ, εἰ τὸ ὑπερέχον ἐστὶ καὶ τὸ πρότερον εἶναι ἢ γινέ-
σθαι. Τέτοιο δὲ ἐστὶ ψευδὲς. Διὸ δὲ Εἰς ἂν τὸ πρῶτον ψευδὲς.
Ἄλλ' οὕτως τέτοιον ὄντων, ἀνάγκη εἶναι ὁ γινώσκων τὸ πρῶ-
τον.

p. 92. l. 7. ἐνδεχόμενος] Rescribendum ἐκδέχόμενος, quod
est, juxta Lexicographum, ἀπείργειν. κωλύειν.

Ibid. l. ult. ἀγαθός] Versionis antiquæ auctor bo-
nus poëta, ac si ἀγαθός in exemplari, quo usus est,
legeretur. Sed nihil immutato opus.

Ibid. ἐμφανίζει] Dimidia pars Codicum ἀφανίζει, ἡ-
δύων τὸ ἀπόρον. Quod libens amplector. Est autem
ἀφανίσαι, ἀνελθεῖν καὶ ἀφανὲς ποιεῖν. Matth. c. vi. v. 16.
ἀφανίσαι τὰ πνεύματα, ubi Chrysostom. διαφθείρουσι καὶ
ἀπολύουσι. Sic et Thom. M. ἀφανίζεται ἀντὶ ἀφανὸς ὅτι
καὶ ὁ γινώσκων. Φιλόσοφος ἐν Ἐκδοσὶ, Οὐκ ὡς ἀφανισθῆναι εἰς μί-
αν ἡμέραν. Atque Eustath. Odyss. p. 261. ed. Bas.
καὶ ἐπὶ τὰ λαμπρὰ εἶδεν ἀφανίζουσι. Similiter Nico-
stratus apud Stob. p. 445. πόρρω δὲ ἂν εἴη καὶ τὸ διεκδη-
σαι (l. διακτεῖναι) γυνὴ ὑγιαίνουσα καὶ ψιμυδιῶ καὶ ὅτ' ἐφθάλ-
μῳ ὑπερκαθῆς καὶ ἄλλου χρώματος ζωγραφῶντο καὶ ἀφανίζοντο
τὰς ὁψεις.

p. 94. l. 3. ἡ μὲν σ.] Vix ac ne vix quidem alius
est locus, in quo infelicius se gesserit Interpretum
agmen. Tu vero sic mecum reponere, libris quoque
manu transcriptis suffragantibus: Εἰ μὲν γὰρ περιείλετο
μιμήσασθαι ἀνδραγαθίαν, ΑΤΤΗΣ ἀμαρτία. Εἰ δὲ τὸ περιελεῖν
ΜΕΝ (Cod. Lampridii apud Mad.) ὁρῶν, ἀλλὰ ὅτι ἴπ-
πον ἡμῶν τὰ διὰ τὴν περιελεῖν, ἢ τὸ κατὰ ἐκείνην τέχνην ἀμά-
ρτωμα, οἷον, τὸ κατὰ ἰατρικὴν, ἢ ἄλλαν τέχνην εἰ ἀδύνατα ΠΕΠΟΙ-
ΗΤΑΙ ὅποια ὄντων ἢ κατὰ ἑαυτήν. Quæ Latine ita so-
nant: Si quidem proposuerit impossibilitatem imi-

tari, ipsius est peccatum : si vero ea, quæ fieri possunt, imitari velit, sed in exprimendis his erret, ea scilicet alio, quam revera sint, modo describens, ut si dicat equum pedes ambos dextros simul ante porrigentem, aut si quid peccati admittatur in his, quæ alterius artis sunt, ut si e. gr. in Medicina aut alia quapiam arte, ex qua materiam scribendi hinc inde sibi subministrat, propter illius ignorantiam impossibilia fecerit, hæc, inquam, qualia demum cunque fuerint, non sunt Poëticæ errata per se, *sed per accidens*.

Alterum illud καὶ συμβεβηκός recte ab Aristotele abjudicavit Morellius, ut nunc ex scriptis libris constat. Nos quoque ex eorundem Codicum auctoritate verba ταῦτ' ἐν delenda esse credidimus, ut integra lectio sit : ἀδύνατα ὁποῖαν ἢ καὶ ἐαυτήν. Immo affirmat Mad. in aliquibus codicibus a se visis particulam illam ab εἰ ἀδύνατα ad ἀν' ἢ inclusive omitti, quam tamen rectius servari posse existimat.

Porro notandum est Aristotelem in libro de incessu animalium, p. 744. ed. Duvall. animalia, quæ quaternis notis incedunt, posteriorem sinistram pedem cum anteriori dextro movere simul dicere : κινεῖται τὰ ὀπίσθια πρὸς τὰ ἑμπαρόθεν καὶ ἀγμέτρως· μετὰ γὰρ τὸ δεξιὸν ἤν' ἑμπαρόθεν τὸ ἀριστερὸν ἤν' ὀπίθεν κινῶσιν· εἴτα τὸ ἀριστερὸν ἤν' ἑμπαρόθεν. μετὰ γὰρ τούτο, τὸ δεξιὸν ἤν' ὀπίθεν αἰτίον δι' ὅτι εἰ μὲν τὰ ἑμπαρόθεν ἅμα καὶ παρώτον (γὰρ καὶ ὀπίθεν) διέσπαστο ἀν, ἢ καὶ προπέλῃς ἢ βάδισης, οἷον ἐφαλλομένοις τοῖς ὀπίθεν τῇ τάσει. ἐπεὶ δ' οὐ πορεία, ἀλλ' ἄλλως τὶ τοῦτον χαλεπὸν γὰρ σωτῆρ' ποιέσθαι τὸ μεταβολὴν, ἀλλόμενον. Quæ hunc locum non mediocriter illustrant.

p. 95. l. 5. τὸ τέλος εἴρηται] Heinsius τὸ τέλος εἴρηται. Præstat autem vulgo recepta lectio, nisi quod particula οἷον, quam membranæ non agnoscunt, a contextu sit ableganda, hoc modo, τὸ γὰρ τέλος εἴρηται εἰ ἕως ἐκπληκτικώτερον ἢ αὐτὸ, ἢ ἄλλο ποιεῖ μέρος.

p. 95. l. 7. ^ἢ Victorius εἰ, quem in paraphrasi sua

sua secutus est Goulstonus. Sed edita lectio concinnior, atque ἀττικώτερα.

Ibid. l. penult. ἐτι ποτέρον] Sic MSSptorum quicquid ubique est; nullo tamen, opinor, sensu. Tu lege facili, at certissima emendatione: ἈΤΟΠΩΤΕΡΟΝ ὅ ἐστι τὸ ἀμάρετμα τῶν καὶ τὴν τέχνην ΤΟΥ κατ' ἄλλο συμβέβηκε. Ut loci sententia sit: Præterea absurdum magis est, cum Poëta aliquod peccatum eorum, quæ ad artem suam per se spectant, admiserit, quam cum in iis, quæ alterius sunt negotii per accidens titubaverit. Minus enim errat, si ob ignorantiam cervam habere cornu dicat (ut Pindarus, Anacreon, Callimachus, alii fecere) quam si prave ea cornua descripserit, quod Poëticæ proprium est. Nihil verius hac emendatione, cui etiam adstipulatur, ex testimonio eruditissimi Madii, Codex Lampridii manu exscriptus.

p. 97. l. ult. ἀλλ' ἔτυχεν] Repone ex emendatione Victoriano-Heinsiana: ἀλλ' ἔτυχεν, ὥσπερ Ξενοφάνης (vel Ξενοφάνει M. 14. 16. 21.) ὁ σαφὴν τὰ δὲ. Hanc castigationem, quæ adeo ingeniosa est, ut nihil supra, recte secutus est in versione sua Goulstonus.

p. 101. l. 3. Ζωρά τε] Membranæ omnes, uti et versio antiqua ἀδάνατα ζῶα τε. At sinceram lectionem restituit nobis Mad. ex Simplicio, l. 1. de Physica auscultatione:

Ζωρά τε τὰ πρὶν ἀκροῖα.

Hos eosdem versus Athenæus quoque, l. 10. refert, ubi ait Theophrastum ἐν τῷ περὶ μέδης voluisse ex hoc Empedoclis loco ζωρά τερον id esse quod κεκραμένον dicimus.

Ibid. l. 7. κεκραμένον] Totus hic locus in hunc modum constitui debet: οἶον τὸν κεκραμένον οἶνον φασιν εἶναι ὃδεν πιποῖνται ὁ Γανυμήδης

Διὶ οἶνοχόουεν
ὁ πιπόντων οἶνον. καὶ χαλκίας τὸς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους ὃδεν
πρὶνται

Κρημὶς γυτοεύκτε καὶ σιτέροιο.

Εἰν δ' ἂν ἈΤ τὸ τὸ γ κ. λ.

p. 101. l. ult. ὑπεναντίωμα π] Libri M. 14. 16. 21. calamo exarati, cum Versione antiqua ὑπεναντιώμαπ; Ed. Bas. ὑπ' ἐναντίωμαπ. Sed præstat forte vulgata lectio, quam adstruunt etiam Cod. Lampridii apud Mad. nec non M. xiv.

p. 102. l. 2. οἶον] Codices Medd. omnes: οἶον ΤΟ
—τῇ δ' ἔχετο χάλκειον ἔγχος,
ΤΟ ταύτῃ κωλυθῆναι. Rectè.

Ibid. l. 6. ὅτι ἐνιοὶ] Rem sanam hic emendare voluit Heinsius, sic: ὅτι ἐνιοὶ ἀλόγως παρ' ὁποιαυμάνουσι καὶ αὐτοὶ ΚΑΤΑΣΟΦΙΣΑΜΕΝΟΙ συλλογίζονται καὶ ὡς ΕΙΡΗΚΟΤΙ ὅπ' δόκει ἐπιτιμῶσιν κ. τ. εἰ. Atqui nihil opus est mutato cum verba, ut nunc se habent, eundem sensum satis commode exhibent. Egregie dictum κατασοφισάμενοι, ut sensus sit: hi perinde ac *judices quidam decernentes* ratiocinantur, et cum suum ὅτι δοκεῖ, quod ipsis videatur, pronunciarint, indignantur si quid eorum exiltimationi contrarium ab aliquo proferatur.

p. 103. l. 6. Διαμάρτημα] Hanc vocem in duas resolvit post Madium Victorius. Non malè.

p. 104. l. 1. τοιότους] Codd. M. omnes, uti et alter Lampridii: τοιότους δ' εἶναι οἷος Ζεῦς ἔχαφεν, ἀλλὰ βέλτιον. Mad. contra voces illas ἀλλὰ καὶ expungendas censet; quod et ferri potest. Nos vero locum hunc, qui multum negotii jam dudum facessit interpretibus, sic utcunque sanitati restituendum esse credimus: πρὸς δ' τὸ βέλτιον, τοιούτους εἶναι, οἷους Ζεῦς ἔχαφεν· τὸ δ' παράδειγμα δὲ ὑπερέχειν. Πρὸς δ' ἃ φασί, τὰ λονα (sub. δὲ ἀνάγειν) ἔτω τε, καὶ ὅπ' ποτὲ ἐκ ἄλωνα ἔσιν· εἰκὸς γὰρ κ. λ. Satis enim patet tertium hic desiderari membrum πρὸς τὴν δόξαν, cui synonymum est πρὸς ἃ φασί. Ergo hoc illius vicem occupat, quod Aristotelicum esse pluribus exemplis, si tam necesse quam facile esset,

esset, confirmari posset. Immo haud aliter supra in ipso hujus capitis ingressu locutus est noster: Αὐτῆς ὅς τ' ποιητικῆς διττὴ ἡ αἰμαρτία, ἡ μὲν καὶ ἐαυτὴν, ἡ δὲ καὶ συμβεβηκός. εἰ μὲν γὰρ ποιεῖτο μιμήσασθαι αἰδυναμίαν, αὐτῆς ἡ αἰμαρτία, εἰ δὲ τὸ περιέλασθαι μὲν ὀρεῖας, ἀλλὰ τὸν ἵππον ἄμφω τὰ διζιά περιβεβληκότα κ. τ. λ. οὐ καὶ ἐαυτήν. Ergo κατὰ συμβεβηκός.

Cl. Batteusius in elegantissima versione hujus libri Franco-Gallica verba hæc sic ordinanda esse contendit: τοιοῦτος δὲ εἶναι, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ βέλτιον, οἷος Ζεῦς ἔγραψεν· τὸ γὰρ παράδειγμα δὲ ὑπερέχειν. Cic. Invent. l. 2. de Zeuxide hæc habet: Præbete, inquit, ex istis virginibus formosissimas, dum pingo id, quod pollicitus sum vobis. Neque enim putavit omnia, quæ quæreret ad venustatem uno in corpore se reperire posse, ideo quod nihil simplici in genere omnibus ex partibus perfectum natura ex-polivit.

p. 105. l. 1. Αἰγείντα] Schützius Præf. ad Chrestomath. Gr. V. I. Ὀρεῖ δὲ ὅς ἐπιτίμῃσι καὶ ἀλογία καὶ μοχθηρία, ὅταν μὴ ἀνάγκης ἔσῃ, μηδὲν χρήσιται πρὸς ἀλόγῳ, ὥσπερ Ἐυειπίδης ἐν τῷ Αἰγεί· Ἡ τῇσι πονηρία, ὥσπερ ἐν Ὀρέσῃ τῷ Μεγέλει. Haud aliter p. 47. ἐστὶ δὲ παράδειγμα πονηρίας μὲν ἢ δὲ μὴ ἀναγκαῖον (l. ἀναγκαῖον) οἷον ὁ Μεγέλης ἐν τῷ Ὀρέσῃ. Quæ hanc emendationis supra allatæ partem extra aleam ponunt. Ægeum vero, Fabulam Euripidis deperditam, memorant Clem. Alexand. 6. Strom. p. 622. Stobæus. Scholiastes Aristophanis ad Aves; Euripidis ad Medeam, v. 167. Suid. ἐν διχατεύειν.

p. 106. l. 2. αἰδμῶν] Heinsius: αἰ δὲ λύσεις ἐκ τῶν εἰρημῶν συνεπεία· εἰσὶ δὲ ΑΠΙΘΜΩΙ δώδεκα, certissima emendatione.

p. 107. l. 1. αὐτὸς προσδῆ] Vexatissimum hunc locum, ex quo expedire se nemo Interpretum adhuc potuit, ita in literis ad me datis integritati restituit, summo ingenio vir et nostris præconiis omnino major,

jor, J. Toup: *ἀν μὴ ΑΥΛΟΣ ΠΡΟΣΗ.* Quod alii post eum probabunt.

Florius in versione hujusce libelli, Hispanico Idiomate conscripta, post Batteusium atque Heinsum: *ἀν μὴ αὐτὸ πρὸς τὸν*, h. e. quasi nihil, nisi hoc accederet, sentirent spectatores. “Como si los oyentes no entendieran lo que se hace, a no egecutarse por los actores muchos i acelerados movimientos.” Minus bene.

p. 108. l. 1. *Πινδαρε*] Utrum *Πινδαρε*, *Τυνδαρε* aut *Δαρε* legas, parum aut nihil refert, si mimum omnino Aristotelem notasse oportuerit. Sed fortasse hæc de Pindaro illo *πολλῶν καὶ καλῶν ὕμνων τὰς δὲ χορῆς* intelligenda, qui et ipse ex testimonio Suidæ, Dithyrambos, Hyporchemata immo et *Δράματα τραγικὰ* i] scripserat. Reliqua ad mentem Victorii ordinanda, nempe: *ὥς δ' οὐτοί ἐχρυσεν πρὸς αὐτὰς ἡ ὅλη τέχνη πρὸς τὴν ποίαν ἔχει.* Ut loci sententia ea sit, quam in versione sua expressit Goulstonus. Quod vero pro *ἡ ὅλη* reponendum esse *ἡ ἄλλη* crediderit Heinsius, absurdum id esse nemini non liquet.

p. 108. l. 2. *πρὸς*] Codd. M. 14. 21. *πρὸς διατάς.* Quæ forte verior lectio.

p. 109. l. 5. *μιμνήμενων*] Castelvetrius *μιμνήμενοισ.* Nobis vero integrum hoc atque sanum esse videtur.

Ibid. l. 6. *ἰποιῖτο*] Editio princeps Aldina *ποιῖτο.* Sed in exemplaribus Mediceis omnibus, uti et Lampridii altero, manu transcriptis, nec non versione antiqua legitur *ποιεῖ τὸ.* Quod et unice verum. Scilicet idem asseruit noster p. 24. l. 11. hujusce libelli: *ἡ γὰρ τὴν τραγωδίας δύναμις καὶ ἀνεν ἀγῶντος καὶ ὑποκριτῆς ἐστίν.*

Ibid. l. penult. *δὴπ*] Repone non dubitanter *ἰπειτὰ ΔΕ ὅτι.* Quæ lectio quin ab Aristotelis manu fluxerit non dubitari posse existimo.

Ibid. l. ult. *τῷ μέτρῳ*] Aut hic pro *μέτρῳ* rescribendum est *ἰζαμέτρῳ*, aut certe verba hunc præ se ferunt

runt sensum. Vide nos ad p. 83. l. 1. Nam si Iambum intelligere voluisset Philosophus, voce *χρίται*, præsentī tempore, usus esset. Scilicet, cum prius omnia Tragœdiæ inesse, quæ in Epopœia sunt, affirmaverat, hic tacitæ objectioni occurrit: Possset enim quis dicere: Epopœia utitur carmine heroico, quod *σασιμώτατον καὶ ὀγκωδέστατον τῶν μέτρων ἐστίν*, atque ideo heroici carminis nomine cohonestatur, quod cæteris præstet. Tragœdia non utitur. Ergo Tragœdia non habet cuncta, quæ in Epopœia reperiuntur. Responder Aristoteles, ideo se dixisse, quæcunque in Epopœia sunt, in Tragœdia quoque reperiri, quoniam, licet Iambica magis Tragœdiæ convenire videantur, nihil tam repugnet, quinetiam Hexametris uti possit Tragœdia.

Mox pro *ὅτι* cum Victorio legendum esse *ἐτι* crediderim, quamvis citra scriptorum librorum auctoritatem.

p. 110. l. 1. *τὰς ἡδονὰς*] Editor Oxoniensis minor sic rescribendum proponit, *δι' ἧς (τ' ὀψέως) τ' ἡδονῆς συνίστανται ἐναργέστατα*, per quam voluptatis pars evidentissima efficitur. Sed præstat lectio illa, quam Victorius in exemplari quodam invenisse se testatur et Codices Medd. omnes exhibent: *δι' ἧς αἱ ἡδοναὶ συνίστανται ἐναργέστατα*. Nisi forte retinenda sit vox *ἐπίστανται* ex codicum 14. 16. auctoritate. Cæterum nominis adjectivi pluralis numeri adverbiascentis exempla affatim suppeditabunt scriptores optimi. Cf. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 46. Reitz. ad Lucian. de C. H. cap. 48. et Hemsterhus. ad ejusdem Somn. S. 2.

Ibid. l. 3. *ἀναγνώσει*] Codices nonnulli Venetiis à Madio excussi *ἀναγνώσει*, quæ, ut certè germana est lectio, ita et Dacerio post Heinsum, Madio et Lombardo præeuntibus, in mentem venerat; Goulstonus: *deinde et summam quoque evidentiam habet,*

cum

cum in Agnitione, tum in operibus singulorum dramatum propriis. Nullo, opinor, sensu. Recte Heinsius: Deinde evidentius quid in legendo et in iis, quæ aguntur, habet. Ἐπὶ τοῦ ἔργου, inter repræsentandum. Cf. p. 10. ult.

Mox pro τῷ rescribendum esse omnino τὸ, accusandi casu suadet præcedens ἔχει, ut constructio sit ἔτι (ἔχει) τὸ ἔτι κ. τ. ε.

Ibid. l. ult. ἀνάγκη] Cum libri omnes manu exscripti hanc vocem non agnoscant, et, salvo loci sensu, abesse possit, nos quoque eam ab Aristotele abjudicamus.

Ibid. βραχεία] Membranæ omnes βραχείας. Sed nihilum quidem interest. Idem de vocibus dicam? an voce μύκρον et μείκρον notandum, quæ cum librariis pronuntiatio eadem fuerint, re quoque et sensu eadem sint necesse est.

p. 111. l. 1. μέγεθος] Cod. M. 14. λόγος. Quæ lectio apertior est. Sed nihil temere immutandum.

Ibid. l. 2. εἰς τὴν πλείους] Glossema hoc esse nescio cuius, mentem Philosophi in periodo longiore non capientis, persuasum me habeo. Rescribe igitur, suffragantibus MSSis, ἢ ἀκολουθῶντα τῷ αὐτῷ ΛΟΓΟΥ μήκει, ὡς δὲ. Λέγω δὲ οἷον, εἰς τὴν πλείων πρᾶξιν ἢ συγκειμένην, ὥσπερ ἡ Ἰλιάς ἔχει πολλὰ ποικίλα μέρη καὶ ἡ Ὀδύσσεια, αὐτὴ καὶ ἑαυτὰ ἔχει μέγεθος. Dubitare enim quispiam merito posset quonam modo dicatur à Philosopho epicam Homeri constitutionem ejusmodi esse, ut ex ea plures tragœdiæ conficiantur, cum superius in hoc præcipue Homerum præ cæteris poetis laudaret ὅτι Ὀδύσειαν ποιῶν ἐκ ἐποικοῦσιν ἅπαντα, ὅσα αὐτῷ σωτέον, ἀλλ' αὖ πάλιν μίαν πρᾶξιν σωέσσαν. Cui dubitationi sic occurrendum: Epopœiam, quatenus in ea episodica ita magna sunt, ut ex eorum aliquibus Tragœdiæ confici possint, eatenus dici plures actiones continere; quatenus vero illa omnia in unam potissimum acti-

actionem, quæ Poëmatis Fabula nuncupatur, ordinantur sic eam unius actionis dici. Vid. p. 84. sq.

Porro notandum est vocis *ἰδεῖν* eundem esse sensum, qui præcedentis *πολλῶν κεκραμένον πρὸς χεῖρην*, metaphora a vino sumpta.

Ibid. l. 11. *καὶ αὐτῶν*] A voce *αὐτῶν* ad voces *π* *διαφέρει* exclusive, omittunt Codd. Medicei omnes. Neque profecto diffitendum est, hæc, utpote quæ glossatorem redoleant, rectius amoveri posse, ut lectio sit: *Περὶ μὲν ἐν παραφθίας καὶ ἐπαποίας καὶ αὐτῶν καὶ τὴν ἀφαιρεῖ καὶ τὴν αὐτῶν. λ.* Quod vero Mad. pro *αὐ* rescribendum esse *ἐ* existimaverit, nauci non est.

A D D E N D A.

P. 5. l. 1. *μίμων*] Omnino legerim *τόμων* cum editione principe Aldina et versione antiqua, uti et infra p. 7. ult. *τόμους* ex auctoritate librorum Medicorum omnium, nec non Ald. et Vall.

P. 10. l. 14. *τὸ χαίρειν*] Expressi, quam inveni, editam lectionem. Non ambigo tamen, quin exaraverit Philosophus *Τὸ χαίρειν* ut cum antecedente *τόντω* melius cohæreat.

P. 11. l. 3. *ἀχρωτάτων*] Batteusius post Victorium, suffragantibus libris Medd. ad unum omnibus, nec non versione antiqua *ἀτιμωτάτων*. Recte, si quid iudico. Neque enim animalia, eo quod ferocia sint *λυπηρῶς ὁρώμεν*, immo potius visis delectamur. Bufones vero, serpentes aut cadavera, *ἀτιμώτατα* cum sint, nemo lubens intuetur.

P. 12. l. 8. *Μαργίτης*] Hephæstion de Carminis ratione in Margite: *Μαργικὰ ἀτακτα. ὅσα ἐκ μέτρων μὲν ἡμολογουμένων συνέσκη, τάξιν δὲ καὶ ἀνακύκλῃσιν ἔχει, ἕτε κατὰ σίχον, ἕτε καὶ συστήματα, οἷος ἐστὶν ὁ Μαργίτης, ὁ εἰς Ὀμη-*

ρον ἀναφαιρόμενος, ἐν ᾧ παρέσπαρται τοῖς ἑπτασὶν Ἰαμβικά, καὶ ταῦτα ἐ καὶ ἴσον σύστημα. Idem fere Mar. Victorin. de Iambis sex aut septem Syllabarum loquens: "Hoc genere versuum primus usus est Homerus in Margite suo, nec tamen totum carmen ita digestum perfecit, nam duobus pluribusve Hexametris antepositis, istum subjiciens copulavit." Hoc opus videtur ab Homero juvene adhuc tentatum non ut pessimum, quod Barneſius voluit, sed potius fatuum hominem atque ad omnia ineptum repræsentaret. Quod tam ex ipsius poematis ejus reliquis, quam ex testimonio veterum confirmatur. Cf. Basil. in libro ὅπως οἱ νέοι ὠφέλοιντο ἐκ τῆς Ἑλληνικῶν λόγων; nostrum Eth. vi. 7. Clem. Alexand. Stromat. l. i, &c. Suid., Μαργείτης ἐπὶ μωρία κομωδόμενος, ὃν φασιν δειδυῖνσαι μὴ μὴ πλείω τῆς ἐδυνήσῃναι νόμῳ ὃ ἀγούμενον μὴ ἀφ᾽ αὐτῆς, ἀλλὰ φοβεῖσθαι λέγοντα μὴ τῇ μητρὶ αὐτὸν ἀββάλλῃ κ. λ. Unde constat versus hosce a Scholiaste ad Euripid. Orest. v. 249. citatos, quos alii ad Odysseam l. 438. perperam retulerunt, Margiti esse vindicandos:

Ὡς δὲ Κλυταμνήστῃ λείπουσ' Ἀγαμέμνονα Διόν.

Ἀιγίδα παρέλεκτο καὶ εἴλετο χεῖρον ἀκούτην.

Ὡς δὲ Ἑλένη ἤρπνε λᾶχ' Ἰφιδόου Μενελάου.

P. 13. l. 2. κομωδίας οἱ] Excidit hinc, prelo currente, annotatio illa, quæ inter Uptonianas ad hanc paginam nona est, videlicet: "Victorius locum hunc mancum ac decurtatum, ope duorum calamo exaratorum librorum, sic restituit: παραφανείσης δὲ τῆς τραγωδίας καὶ κομωδίας οἱ ἐφ' ἑκατέραν τὴν ποιήσιν ὁρμῶντες. Sylburgius.

P. 53. l. 2. Ἀλκινόου ἀπολόγῳ] Retinendam esse veterem lectionem constat ex loco huic fere gemino, Rhet. III. p. 149. ed. Sylb. ἐτι πεπραγμένα δὲ λέγειν ὅσα μὴ πεπαισθημένα ἢ οἰκτον, ἢ δύνανται. φέρει δὲ ἄδειγμα ἢ Ἀλκινόου ἀπόλογος.

INDEX

I N D E X

RERUM ET LOCUTIONUM

QUARUNDAM SINGULARIUM,

QUÆ IN HOC OPERE OCCURRUNT.

A.

AEGEUS, Fabula Euripidis deperdita, p. 105, 1. 309.
 Ἀεχέλιος δῖφρος 11, 4.
 Ἀἰθῆρες τραγωδία 21, 2.
 Aeschylus 14, 8. ejus Philoctetes 60, 11.
 Agatho, ejus αἰθῆρες 31, 13.
 Achilles 50, 2. 291. quare impegerit 60, 11. ejus inventum 61, 11.
 Ἀγωνίσματα ποιεῖν 32, 13. 285.
 Ἀνίμματα ἰδέσθαι 76, 3.
 Ajaces, Fabula 59, 4.
 Alcinoi apologus 53, 2. 315.
 Alcmæonis matricidium 44, 8.
 Amphiarai abstrusio 55, 12.
 Ἀναγνώσεις τί 35, 5.
 Ἀπαριθμίω quid 289. Vid. etiam Valcken. Theocr. p. 329.
 Ἀπὸ μηχανῆς 48, 8.
 Ἀρχιερεῖς, Sacerdos 73, 3.
 Ariphrades (M. 14. Ἀνάφραδης) Tragedos taxat 81, 9.
 Aristophanis imitatio 9, 6.
 Fragmentum 287.

Aristoteles emendatur, Rhet. 277. 302. Eth. Nicom. 280.
 Ἀσπίς Διονύσου 71, 2.
 Astydamantis Alcmæon 44, 17.
 Ἀφανίζειν τί 305.
 Ἀφανοί quid 64, 7.

B.

Βαρομετρίως quid 76, 1.
 Batteusius notatus 309.
 Beattie, Essay on Poetry and Music, laudatur 291.
 Βοώσι pro κρέασι 81, 71.
 Burges laudatur 298. 303.

C.

Callippides taxatus 109, 4.
 Carcinus reprehensus 55, 12.
 Ejus Thyestes 50, 11.
 Cephaleniorum de Icario fabula 103, 4.
 Chæremonis Centaurus vel Hippocentaurus 4, ult. 88, 9. 270.

I N D E X.

Chonnides (l. Chionides) poë-
ta 9, 13. 274.

Cleophontis poësis 7, 8. 75, 9.

Clepsydris utebantur olim in
agendis fabulis 26, 11. 285.

Chloëphorôn (l. Choëphorôn)
ἀναγνώσις 53, 5.

Comœdiæ inventum qui sibi
vendicent 9, 10.

Comœdorum chorus à quo
concessus 16, 3.

Crates vetustissimus fabularum
apud Athenienses poëta 16,
9.

Cresphontes, fabula 45, 12.

Cucurbitulæ apud veteres ex
ære factæ 301.

Cyclopes, vel Cyclops, Phi-
loxi 8, 1. 272.

Cypria Dicæogenis 53, 1.

Cypria poësis 85, 5, 7.

D.

Danaus in insidiarum machi-
natione perit 53, 3.

Deliadis auctor 7, 10. 273.

Δελιαδὲς pro δεξιάς 74, 4.

Δίσις in Tragœdia quid 58, 8.

Δῆμοι Atheniensibus sunt quæ
aliis καὶ μοι 10, 3.

Διανοίας περί 19, 7. 24, 3. 62,
2.

Dicæogenis Cypria 53, 1.

Διηγηματικὴ μίμησις 88, 5. πολ-
ησις 83, 1.

Dionysius similes effinxit 7, 3.

Dithyrambica poësis 1, 8. 5,
5. 82, 7.

Dorientes Comœdiam sibi et
Tragœdiam vindicant 9, 10.

Δράματα unde dicta 9, 7.

Δράμα idem quod ποιῆσις 10, 5.

Δύσμοι τίς 72, 4.

Δῶ pro δῶμα 73, 9.

E.

Electra, fabula, 92, 2.

Ἐμβόλιμα, ἄδαν 61, 11, 12.

Vid. Hesych. in ἐμβόλιμα
ἔπη.

Empedocles et Homeri poësis

quid habeat commune 4, 4.

ejus loci 72, 4. 100, 10.

Ἐξήλλαγμα ὄνομα quid 74, 2.

Ἐξάρχον τὸν διδύκαμβον 14, 2.
276. sq.

Ἐπεισοδίων τί 37, 12. Suid.

Ἐπεισοδιώδης πράξις καὶ μῦθος 32,
9, 10.

Ἐπικείμενον ὄνομα 73, 4.

Ἐπίκτητος σημεῖα 51, 1.

Epicharmus primus fabula-
rum poëta 16, 7. ejus vetus-
tas et inventa 9, 12. Cf.
Chph. Sax. Onomast. Lite-
rar. pp. 33. 537.

Ἐποποιῶν σύστημα τί 60, 4.

Ἐποποιητικὴ μίμησις 106, 3.

Eriphylæ cædes 44, 8.

Ἐρύται Cornua. Hesych, ἐρύ-
τας. ἔρη, βλαστήματα, κλάδοι.

Euclides priscus 77, 10.

Ἐυείδης Cretensibus ὁ εὐπρόσω-
πος 99, 5.

Euripides 97, 1. 80, 7. 40,

14. 41, 1. 61, 9. ejus Me-

dea 44, 13. 60, 10. Nio-

be ibid. Aegeus 105, 1.

329. Orestes 105, 1.

Eurypylus, Tragœdia 85, 9.

Ἠδύσμοι λόγος πε 18, 5. 284.

Ἠδὺς quid 23, ult.

Ἠμίφωνος τί 64, 8.

Florius

I N D E X.

F.

Florius notatur 310.

G.

Galenus Gloss. Hippocrat. emendatus 284.

Ganymedes, Jovis pocillator 101, 11.

Γηγενής. Vid. Wyttenb. in in Plut. de S. N. V. p. 88. not.

Glauco, Rhetor, 102, 6.

H.

Hæmon Sophocleus 45, 4.

Hegemon primus in Theatris cestavit Parodiis 7, 9. collat. cum Athenæo apud Fabricium B. Gr. T. I. 354.

Heracleidis auctor qua in re deliquerit 28, 2.

Hippocentaurus Chæremonis 4, 8.

Homerus 7, 8. 8, 8. 12, 13. 28, 5. 50, 2. 84, 9. 86, 6. 88, 11. 90, 3. ejus Margiti fragmentum insigne vindicatum 314. Homericum Proœmium à Protagora cur reprehensum 63, 12.

I.

I, η, υ, ει et οι apud librariorum pronuntiatio eadem 269. 277. 312.

Ιαμβικὸν καὶ τετραμέτρον κινητικὸν 88, 6.

Icadius pro Icarus 103, 6.

Ilias parva 85, 6. 8.

Ἰλίου πύργος, Tragedia 85, pen.

Iphigenia Aulid. 48, 1.

Iphigeniæ Tauricæ argumentum 56, 11.

Iphigenia Polyd. 54, 1. 57, 7.

Ἰξίωνς, Fabula 59, 4.

K.

Κερκίδος φανή 52, 7.

Κολλῶν χαλκὸν ἐκ' ἀνέρι 76, 7.

Κῆμοι qui 37, 11. 38, 2. Suid.

Κεῖ apocopatum 73, 9.

Κῶμοι Peloponnesiis, qui Atheniensibus δῆμοι 13, 2. 4. 274.

Phot. Lex. MS. Κῶμοι. καὶ βραχεῖαι πόλεις. Κῶμοι δὲ τὰς ἐν τῇ πόλει δῆμους φασὶ προσηγορεύεσθαι καὶ κομήτας τὰς δῆμους ἐν πόλει καὶ οἱ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει καὶ μοῖρα τῇ πόλει δικῆντας. οὕτως Αἰετοφάνης εἰρήκει 3 καὶ Θεοκυδίδης ἐν τῷ πρῶτῳ.

L.

Lacænæ (vel potius Λακωνία Λάκαινα juxta Vict. 85, 10.

Lancea Terrigenum 50, 11.

Λακτικὴ ἀγρονομία 15, 9.

Λίξις τί 18, 11. 24, 5. 283.

Lessing laudatur 278.

Λευκογραφεῖν εἰκόνα 23, 2.

Λόγος ἢ μῦθος 16, 10. 278.

sq. 283.

Λόγῳ Γηγέντων 50, 10.

Lucianus de Salt. emendatur 273.

Λύσις in Tragediis quid 58, 10.

Lyn.

I N D E X.

Lyncei peripetia 35, 2. Lyn-
cei Theodectei δις τῷ λυσις
58, 12.

M.

Magnes Poëta 9, 13.
Margites Homeri 12, 8, 16.
Margiti Homérico insigne
fragmentum restitutum 314.
Medea liberos interimat 44.
13. Medæ inopinata ca-
tastrophe 48, 8.
Meleager, Tragœdia 40, 10.
Μιλοποιεῖα quid 18, 13. ἡδυσ-
μάται maximum 24, 9.
Μικκίλπης ῥήσις 47, 14.
Meropes resipicentia 45, 12.
Μεταξὺ pro ἐδέντροι 74, 6.
Metaphora quid 69, 9.
Μίτρα μοῖρα ἢ ῥυθμῶν 11, 12.
Cf. Aristid. p. 49. sq. Suid.
Mar. Victorin. ed. Putsch.
2494. Quintil. l. vi. c. 4.
Μηχανῆς usus 48, 8.
Mityis statua homicidam pe-
rimat 33, 7.
Mnasitheus Opuntius 109, 2.
Μῦθος quid 279.
Μύρεθ, μείρεθ vox eadem
312.
Μυρίαν pro πολὺ 69, 12.
Μύροι, Fabula 92, 3.
Myniscus seu Meniscus 107,
ult.

N.

Neoptolemus, Tragœdia 85, 9.
Neutro plurali verbum plura-
le addunt Attici 286.
Nicochares Deliadis auctor 7,
10. 273.
Νη 81, 12.

Niobe Euripidis 60, 10.
Νηπτρα nomen libri Odysseæ
T. 51, pen.

Νομίζεῖν in more habere 14, 3.
98, 6. 276. Suid. in νομι-
ζομενα.

Nomorum imitatio 5, 5. Cf.
Auctorem Tractat. de De-
creto Lacedæmoniorum con-
tra Timotheum Milefium.

O.

Ὀνοχασθεῖν per Catachresin de
Nectare 101, 12.
Ὀλίγη τράπεζα 81, 4, 5. Sic
Lexicographus: ὀλίγη ἀντὶ τῆς
μικρᾶς καὶ σποδὴν ὀλίγην περιε-
μένην κύλικα.
Ὀμῶδες αὐλῶν 99, 14.
Ὀπλῶν κρείσις, Tragœdia, 85, 9.
Orestes matricida 44, 7. Ore-
stes et Aegisthus reconciliati
42, 1. Ut Iphigeniam so-
rorem agnoverit 52, 1.
Ὀρμαῖν species stationis 69, 11.
Ὀυρις vox ambigua 98, 14.
Ὀψ pro ὀψις 74, 1.
Ὀψις, ψυχολογικώτατος 24, 9.

P.

Πάθος τι 37, 2, 3.
Παντες pro πολλοί 101, 1.
Παρενέρειν ἐπεισόδιον 56, 10.
292.
Parodiæ V. Hegemon.
Πάρωδός χρονῶν 37, 15.
Pauson deteriores effinxit 7, 2.
Peleus, Fabula 5.
Πέρι postpositum 81, 12.
Περικλῆδης pagi 10, 2. Lege-
bam tamen olim πῆς ΠΕΡΙΞ
ΟΙΚΙ.

I N D E X.

- ΟΙΚΙΑΣ. Vid. Tzetz. *ἀδὲ*
ἀδελφοῦ ποιητῶν MS. ad. p.
 274.
 Peripetia quid 34, 9.
 Persæ Timothei 8, 1. 272.
 Cf. Cl. Heyne Excurs. I. in
 Aen Virg. II. T. II. p. 231.
 Philoctetes, Tragœdia 85, 9.
 Philostratus in Vita Apollonii
 emendatus 273.
 Philoxeni Cyclops 8, 1.
 Phœnides, Phinides, seu Phi-
 nidæ 54, 5.
 Phœrides, Fabula 59, 6.
 Phormis, primus fabularum
 poëta 16, 7.
 Pindarus, Tyndarus vel Dari-
 us, Histrio 108, 1.
Πίνδαρος, Callippides ita dictus
 107, 6. Vide Hesych. et
 Suid. in *Τραγικὸς Πίνδαρος*.
Πόλη pro πόλις 73, 8.
Πολιτικὸς λόγος 23, 7. 282.
 Polygnotus bonus morum ex-
 pressor 21, 4. meliores ef-
 finxit 7, 2.
 Polyides Sophista 54, 1. 57, 7.
Πρωτῆς Atheniensis idem quod
πρωτῆς V. *ἀρχὴ* 10, 5.
Πρόλογος τί 37, 11.
 Prometheus, Fabula, 59, 6.
Πρωταγωνίστης λόγος 14, 9.
 Protagoras cur Homerum re-
 prehendērit 63, 12.
Πτώσις ῥήματος 66, 15.
Πταχῆς Λάκαινα 85, 10.

- Schütz. Chrestom. Gr. lauda-
 tur 309.
 Scylla 47, 14. Scyllæ ex-
 pressio 107, 4.
Σίδηρος 81, 12.
Σημεῖα in agnitione quot 50,
 10.
 Sicilia Fabularum poëtas pri-
 mos dedit 16, 8.
Σίλωνα 69, 5. Phot. Lex. MS.
Σιγῆτες τὰ δόρατα.
 Sinon, Tragœdia 85, 11.
 Sisyphus deceptus 61, 4.
Σκηνογραφίας inventor 14, pen.
Σωκρατικοὶ λόγοι, Socratici dia-
 logi 3, 4. Cf. summum Val-
 ckenæer in Adnotat. ad Ar-
 gum. Adoniasus. Theocriti
 p. 194.
 Sophocles 9, 4. 14, 9.
 Sophoclei Oedipodis ἀναγνώρι-
 σις 44, 15. περιπέτεια 34,
 ult. absurdum 49, 15.
 Sophoclis Tereus 52, 7.
 Sophronis mimi 3, 3. Vid.
 Valcken. in l. supra laudato,
 Sossistratus 109, 1.
Σπείρειν φλόγα 72, 10.
Στάσιμοι τί 38, 1.
 Stheneli poëlis 75, 10.
Στοιχεῖον τί 64, 3.
Συκοφαντεῖν τινα 59, 9.
Σύνδισμος τί 65, 3.

T.

- R.
- ῥῆμα* τί 66, 10.
ῥῆσις 47, 14. 61. pen. διζωδι-
 κὸς λόγος μακρὸς Tim. Lexi-
 con et Phot. MS.
Ταμῆν pro ἑρῶσαι 70, 2.
 Theodectis Tydeus 54, 4.
 ejusd. Lyncei nexus et so-
 lutio 58, 12.
Θισκίση φλόξ 72, 10.

The-

INDEX.

Theſeïdis auctor qua in re deliquerit 28, 3.

Thyestes Carcini 50, ult.

Timotheus V. Persæ.

Θανῶσαι pro ἰδίῃ 80, 12.

Toup laudatur 292. 303. 309.

Tragœdiæ inventum qui sibi vendicent 9, 9.

Τραγωδιδιδίκαλοι 13, 5.

Troades v. Troïades juxta

Codd. Med. omnes, Tragœdia, 85 ult.

Tyronis ἀναγνώρισις 51, 3.

Tzetzi Fragmentum MS. 274.

U.

Ulyſſes 35, 1. 47, 13. 51, 5.

54, 9. 69, 12. 103, 53.

Υφρημένον ἵεσμαι 73, 4.

V.

Valckenaer laudatur 285.

W.

Wytttenbach laudatur 278.

Xenarchi mimi 3, 3.

Ξενάρχων ἐν αἰτίῃ 75, 11.

Xenophanes 98, 1.

Φαργαίνα 80, 12.

Φάρμακα pigmenta 23, 1.

Φαλαγγίον 72, ult. 73, 1.

Φωτὴν 64, 10.

Χαλκίς vox ambigua 101, 10.

Χορὸς παρὰ 37, ult.

Z.

Zeuxis 21, 3. 5. 174, 2.

Ζῶρος vox ambigua 99, 6. 101,

323 367. Cf. Danſſe de Vil-

loisen V. Cl. atque nobis

amicissimum ad T. 17 p.

382. Lexici Homerici Apol-

lonii Sophistæ.

FINIS.

